

மண்ணின் குரல்

கிரீதரன்

மண்ணின் குரல்

வ.ந.கிரிதரன்

குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்

79, முதல் தெரு, குமரன் காலனி,
வடபழநி, சென்னை-600 026.

முதற்பதிப்பு : 1998

© கலைச்செல்வி கிரிதரன்

விலை : ரூபாய் எண்பது

Title : Mannin Kural
Subject : Four Short Novels
Author : V.N. Giritharan
No.of Pages : 358
Types : 10.5 Point
Paper : 11.6 kg Cream Wove
Binding : Art Board
Price : Rs.80/-
Publishers : Mankai Pathippagam
38, Thorncliffe Park. Dr.
510, Toronto, ONTARIO
M4M1JG, CANADA.
Sale rights in
India : Kumaran Publishers
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Chennai 600 026.
Printers :

அறிமுகம்

திரு கிரிதரன் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஈழத்து சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி நன்கு அறிமுகமானவர். பின்னர் புலம்பெயர்ந்து கனடா சென்று தமது படைப்பாற்றலை அங்கும் தொடர்ந்து ஈழத்திலும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார். அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டிலும் தமிழர் தொழில்முறையாகவும் புலம்பெயர்ந்தும் வாழும் உலக நாடுகளிலெல்லாம் அறிமுகமானார்.

ஆயினும் நான்கு குறுநாவல்கள் அடங்கிய இத் தொகுதியே அன்னாரின் படைப்பாற்றலையும் எழுத்து வன்மையையும் எளிதில் அளவிடக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது எனக்கூறலாம்.

அவரது எழுத்துக்களில் இயற்கையின் ஈடுபாட்டையும் வர்ணனையையும் பரந்து காணலாம். கவிஞர்களால் என்றும் இயற்கையின் அழகையும் எழிலையும் மறந்து விடமுடியாது என்றே கூறத்தோன்றுகிறது. 'வன்னி மண்' வெறும் காடுகளின், பறவைகளின் வர்ணனை மட்டுமல்ல. அந்த மண்மேல், ஈழத்து மண்மேல் அவர்கொண்ட பற்றையும் கூறும். வன்னி மண் நாவலில் மட்டும் இப்போக்கு என்று கூறுவதற்கில்லை. மற்றைய

மூன்று நாவல்களிலும் கூட அவரது கவித்துவப் பார்வையைக் காணலாம்.

அடுத்தது, மனிதாபிமானமும், செய் நன்றி உணர்வும், தவறு நடந்தபோதும் அவரது கதை மாந்தர்களின் பச்சாதாப உணர்வு முதன்மை பெற்று நிற்பதையும் நான்குகதைகளிலும் பார்க்கலாம்.

'வன்னி மண்' சுமணதாஸ பாஸ், 'அர்ச்சுனனின் தேடலும் அகலிகையின் காதலிலும்' வரும் சிறுவன், டீச்சர், கணங்களும் குணங்களில் வரும் கருணாகரன் மண்ணின் குரலில் வரும் கமலா யாவரிலும் தரிசிக்கலாம்.

யுத்த வேளையில் சட்ட விதிகள், ஒழுக்கங்கள் செத்துவிடுகின்றன என்பர். அங்கு நடைபெறுவது கொலைத்தொழில். மனித இனத்தின் மிக இழிந்த ஈனத் தொழில். அங்கு மனிதாபிமானம், நீதி, நேர்மை, நாணயம் எல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன. இதுவே உண்மை நிலை. பகவத்கீதை யுத்தகள நீதியைப் புகட்டும் சயம நூல்; நீதி நூல்; 'கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பார்க்காதே' என்று கூறுவதாகக் கொள்வர். கடமை என்பது யுத்தக் களத்து கொலை, கட்டளையிடப்படுகிறது. பலன் வென்றவருக்கா? இறந்தவருக்கா? யுத்த வேளையிலும் சமூக வாழ்விலும் நடைபெறும் தவறுகள் மனித மனச்சாட்சியை உறுத்தவே செய்தும். அதுவும் எழுத்தாளரின் விழிப்பு நிலையை எழச்செய்துவிடுகிறது. தவறு நடந்தது கண்முன்னே நண்பர்கள், பழகியவர்களிடே என்றால் மனச்சாட்சியை தொடர்ந்து குத்தவே செய்யும். குற்ற உணர்வு, நீதி விசாரணை தேடலை நோக்கி புற்றெழுப்பவே செய்யும். கிரிதரனின் நாவல்கள் யாவிலும் இத்தேடல் ஊடுருவி நிற்கிறது. நீதியை தேடுவதற்கு இதை ஒரு உத்தியாகவே கிரிதரன் கொண்டார்போலும். அதுவே

அவரின் நாவல்களில் இழையோடி நிற்கும் தனிச்சிறப்பாகவும் உள்ளது. டெஸ்காவஸ்கியின் சில நாவல்கள் குற்ற உணர்வின் குறுகுறுப்பாகவே உள்ளதே உலக விமர்சகரின் மதிப்புப் பெற்றன.

மன ஓட்டங்களையும் புரியாத விதமாக எழுதுபவர்களும் உளர். ஒரு சிறுபான்மையினரைப் புரிய வைத்து புகழ் சேர்ப்பர். அவ்வாறில்லாது கிரிதரன் எளிய சொற்கள்; சிறிய வசனங்களில் அம் மன உணர்வுகளை வெளிக்கொணர முயன்றுள்ளார். சில இடங்களில் காண்டேகரின் அழகு, அணியும் புலப்படும்.

பாலியலும் உளவியல் சார்ந்தது, எவ்வேளையும் அதன் உந்து சக்தி கட்டுப்பாடுகளை மீறக்கூடியது என்ற கருத்தையும் இரண்டு நாவல்களில் கதை மாந்தர் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்திரன் அகல்கை; கருணாகரன் காயத்திரி; டீச்சர் நண்பர்-கணவர் மூலம் கூற முயன்றுள்ளார்.

'மண்ணின் குரல்' சிறிதானது. மண்ணின் போராட்ட உணர்வைக் கற்பனையாகச் சித்தரிக்கும். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலுள்ள அமைதியற்ற வாழ்வையும் மண்ணின் விடுதலையை நோக்கிய குரலையும் கூட கிரிதரன் கூறத் தவறவில்லை.

படைப்பாற்றல் மிக்கவர் எங்கு எந்தத் தொழில் புரிந்த போதும் தமது ஆத்மீகக் குரலை வெளிப்படுத்தவே செய்வார் என்பதற்கும் கிரிதரனின் எழுந்துப்பணி சான்று பகரும்.

செ. கணேசலிங்கன்

சென்னை

10.12.98

முன்னுரை

ஏற்கனவே தமிழகத்தில் என் இரு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. 'அமெரிக்கா' (சிறுகதைகளும் குறுநாவலும்) 'நல்லூர் ராஜதானி: நகர அமைப்பு'. ஸ்நேகா பதிப்பகம் வெளியிட்டிருந்தது. இந்நான்கு நாவல் தொகுப்பு தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் என் மூன்றாவது நூல். இத்தொகுப்பு சம்பந்தமாகத் தனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததோடல்லாமல் வெளிவரவும் ஊக்குவித்த எமது மூத்த எழுத்தாளர் திரு.செ.கணேசலிங்கனிற்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள். அன்றிலிருந்து இன்றுவரையில், நாட்டு நிலைமை காரணமாக நாட்டு விட்டு நாடு வந்த சூழலிலும் களைக்காது இலக்கியப்பணியாற்றிவரும் செ. கணேசலிங்கன், எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றவர்கள் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை அவ்வப்போது வைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் படைப்புக்களை வெளிக்கொணர ஊக்கமும் தருபவர்கள். அதற்காக இன்றைய இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் சார்பில் என் நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள நான்கு நாவல்களும் கனடாவிலிருந்து வெளிவந்த 'தாயகம்' சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டவை.

'மண்ணின் குரல்' கனடா 'புரட்சிப்பாதை'யில் வெளிவந்து, ஏற்கனவே நூலாகவும் வந்தது. கனடாவின் முதலாவது தமிழ் நாவல் இது. தாயகத்தைப் பொறுத்தவரையில் 'மறுமலர்ச்சி'க் காலம் 'மணிக்கொடிக்' காலம் என்பது போல் 'தாயக'க் காலம் என்று கூறும்படி, கனடாத் தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிப்பாகப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர் இலக்கியத்தில் தனது கால்களை உறுதியாகப் பதித்த காத்திரமான சஞ்சிகை. அதன் அரசியல் கருத்தை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தால் புலம் பெயர் இலக்கியத்திற்கு அது ஆற்றிய பங்களிப்பைக் கண்டு கொள்ளலாம். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு, ஆய்வு இலக்கியத்தின் சகல பிரிவுகளிலும் ஆழமான விடயங்களை வெளியிட்ட சஞ்சிகை இது. அத்தோடு நமது மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் பலரையும் இன்றைய இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கவும் இது தவறவில்லை. எனது படைப்புக்கள் பலவற்றைப் பிரசுரித்த தாயகத்திற்கு என் நன்றிகள். இதே சமயம் தமிழகத்தில் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்த 'கணையாழி' 'சுபமங்களா' குறிப்பாக ஸ்நேகா பதிப்பக உரிமையாளர் பாலாஜிக்கும் என் இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

புலம் பெயர்ந்த போதும் புலன் பெயராதவர்கள் நாங்கள். இத்தொகுப்பிலுள்ள நாவல்களில் அதனை நன்கு காணலாம். ஈழத் தமிழ் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்தின் தீர்வு தேசியவர்க்க விடுதலையிலேயே சாத்தியமென்பதை 'மண்ணின் குரல்' வலியுறுத்தும். விடுதலைப் பாதையில் நிகழ்ந்துவிட்ட தவறுகளைக் குறிப்பாக உட்கட்சி சகோதரத்துவம், மற்றும் அப்பாவிக்கள் மீது நிகழ்ந்து விட்ட கொலைகள் போன்றவற்றை விமர்சிக்கும் நாவல்கள் 'அர்ச்சுனனின் தேடலும்', 'வன்னிமண்' ஆகியன. 'கணங்களும் குணங்களும்' மனித பலங்கள், பலஹீனங்களை, நன்மை தீமையிற்கிடையிலான போராட்டம்

களை, ஆண் பெண்களின் கிடையிலான முரண்பாடுகளை ஆராயும் திரு. செ. கணேசலிங்கன் கடிதமொன்றில் இந்நாவல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'குற்ற உணர்வு, தண்டனை பற்றிய மன ஓட்டம் நாவல்களில் மிளிர்கிறது. அதுவே தனித்துவமாகவும் சிறப்பாகவும் கூட அமைகின்றது' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். உண்மைதான். அத்தோடு நாவல்கள் முழுவதிலும் மனித வாழ்க்கை, பிரபஞ்சத்தில் நமது நிலை, சமுதாய முரண்பாடுகள் பற்றிய தேடல் மிக்க நெஞ்சங்களின் உணர்வுகள் இழையோடிக் கிடப்பதையும் படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். நாவல்களில் புலம் பெயர்ந்த நம்மவர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், மன உளைச்சல்கள் ஆகியனவும் கோடிட்டுக் காட்ட முயன்றேன்.

புதிய பழைய குழல்களிலிருந்து விடுபடமுடியாத ஒரு வித திரிசங்கு வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்பது எளிதான தொன்றல்ல. அந்த திரிசங்கு வாழ்க்கையினை, அது ஏற்படுத்துகின்ற மன ஓட்டங்களை பாதிப்புக்களை வெளிப்படுத்துவதென்பது கூட புலம்பெயர்ந்த நம்மவர் படைக்கும் இலக்கியங்களில் ஒரு தவிர்க்க முடியாத பண்பாகத்தான் இருந்து வருகின்றது. இருக்கப் போகின்றது. அதற்கு இந்நாவல் தொகுப்பும் விதிவிலக்கல்ல.

இத்தொகுப்பிலுள்ள 'வன்னிமண்' நாவலைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பிடும்படியான ஒரு விடயமுண்டு. இதில் வரும் சுமணதாசைப் போன்றதொரு சிங்களபாஸ் என் வாழ்விலும் எதிர்ப்பட்டுள்ளார். சுமணதாசிற்கேற்பட்ட முடிவே அவரிற்கும் ஏற்பட்டது. ஒருமுறை குளத்தில் மூழ்கவிருந்த என்னைக் காப்பாற்றியவர் அந்த பாஸ். அவரோடு கூடவே அவரது முழுக்குடும்பமுமே அழிக்கப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டபோது உண்மையிலேயே வேதனையாகத் தானிருந்தது. ஒரு மனித கை நின்று என்னைக் காப்பாற்றிய அந்த பாஸின்

மனிதாபிமானத்தை எண்ணித் தலைவணங்குகின்றேன். காலப்போக்கில் அந்த பாஸ் எவ்விதம் மாறினாரோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என் பார்வையில், என் மன ஓட்டங்களை நாவலில் பதிவு செய்திருக்கின்றேன்.

அதே சமயம் இத்தொகுப்பு ஈழத் தமிழ் மக்களின் நீதியான, நியாயமான போராட்டத்தினையும், அவர்களது உணர்வுகளையும் மிகவும் உறுதியாகவே எடுத்துரைக்கும். அதற்காக போராட்டத்தில் ஏற்பட்ட சில தவறான போக்குகளை விமர்சிக்க வேண்டிய வரலாற்றுக் கடமையிலிருந்தும் இத்தொகுப்பு பின் வாங்கி விடவில்லை என்பதையும் படிப்பவர் புரிந்து கொள்வர்.

வ.ந. கிரிதரன்

ரொரன்டோ
கனடா
30.11.1998

உள்ளடக்கம்

வன்னி மண்

1

பக்கம்

1. வன்னி மண்	11
2. அருச்சுனனின் தேடலும்
அகலிகையின் காதலும்	102
3. கணங்களும் குணங்களும்	221
4. மண்ணின் குரல்	315

இரவு முழுக்க வெஸ்டன், செப்பாட்லெண்டில் உள்ள வூல்கோ வெயர் ஹவுஸில் பாதுகாப்பு அலுவலராக வேலை செய்துவிட்டு பஸ்ஸிற்காக காத்து நின்றபொழுதுதான் தற்செயலாக அவனை, என் பால்யகாலத்து நண்பன் நகுலேஸ்வரனைச் சந்தித்தேன். எதிர்பாராத சந்திப்பு! இரவு முழுக்க, கிரேவ்யார்ட் சிப்ட் என்று கூறப்படும் மிட்நைட் சிப்ட் செய்துவிட்டு வீடு செல்வதற்காகக் காத்து நின்றேன். இவனோ வேலைக்குப் போவதற்காக நாளை ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

எத்தனை வருடங்களுக்குப் பின்னால் இவனைச் சந்தித்திருக்கிறேன். குறைந்தது இருபத்தைந்து வருடங்களா வதிருக்கும். நகுலேஸ்வரனின் சந்திப்பு எனக்கு வன்னி ஞாபகங்களை ஏற்படுத்தி விட்டது. மழைக்காலமென்றால் குளங்கள் பொங்கிப் பாயும் வன்னி மண். மூலைக்கு மூலை குளங்களும் காடுகளும், பட்சிகளும் மலிந்த செழிப்பு மண். பால்யகாலத்து நினைவுகள் எப்பொழுதுமே அழியாத கோலங்கள்தான், இனிமையானவை. நெஞ்சில் பூரிப்பை ஏற்படுத்தி விடுவன.

என் பால்ய காலம், வன்னியிலேயே கழிந்து விட்டதால் என் நெஞ்சில் வன்னி வாழ்வும் மண்ணும் பசுமையாகப் பதிந்து போய்விட்டன. அதுவும் குறிப்பாக மாரி வந்து விட்டாலோ, வன்னி மண்ணின் அழகைச் சொல்லவே வேண்டாம்.

மழைக்காலம் என்றாலே வன்னி மண்ணின் பூரிப்பே தனிதான். வைரம் பாய்ந்த பாலைகள், கருங்காலிகள், முதிரைகள், மரந்தாவும் மந்திகள், மர அணில்கள், மணிப்புறாக்கள், குக்குறுப்பான்கள், தேன் சிட்டுக்கள், மாம்பழத்திகள், காடைகள் கவுதாரிகள், காட்டுக் கோழிகள், மயில்கள், கொக்குகள், நாரைகள், நீர்க் காங்குகள், ஆலாக்கள், ஊர்லாத்திகள்.... அப்பப்பா பறவைகள்தான் எத்தனை எத்தனை வகைகள்!

மாரியென்றால் பொங்கி வழியும் குளங்களில் வெங்கணாந்திப் பாம்புகளுடன் போட்டி போடும் மீனவர்கள். உண்மைதான் மாரி என்றாலே வன்னி மண்ணின் பூரிப்பே ஒரு தனிதான். “சொத சொத” வென்று சகதியும் இலைகளுமாகக் கிடக்கும் காட்டுப் பிரதேசங்களில் மெல்லப் பதுங்கிப் பாயும் முயல்கள், அசைந்து நிற்கும் உடம்புகள், கொப்புக்களோடு கொப்புகளாக ஆகும் கண்ணாடி விரியன்கள்.

நகுலேஸ்வரனின் சந்திப்பு எனக்கு வன்னியின் ஞாபகத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

“என்னடா நகுலேஸ் எப்ப நீ வந்தனீ”

“நான் வந்து மூன்று வருஷமாச்ச... நீ”

“நான் போன வருஷம்தான் வந்தனான். நீயென்ன தனியவே”

“ஓமடா அந்தா தெரியுது பார் செப்பர்ட் வெஸ்டன் சந்தியிலிருக்கிற அபார்ட்மெண்ட், அங்கைதான் இருக்கிறன்.

மனுஷி பிள்ளைகள் ஊரிலைதான்! உனர் பாடு எப்பிடி குழந்தை குட்டிகள் ஏதாவது”

“நானின்னும் கலியாணமே செய்யலே.... குழந்தை குடும்பமென்று எனக்கு அந்தப் பிரச்சனை இதுவரை இல்லை..”

எனக்கு மனோரஞ்சிதத்தின் ஞாபகம் வந்தது. இவளும் பெயரிட்கேற்ற ஒரு பூ தான்! ஒரு காலத்தில் என்னைத் தான் கட்டுவேன் என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றாள். இன்று புருஷன் பிள்ளையென்று ஸ்கார்பரோவில் தான் வசிக்கிறாள். தற்செயலாக ஒரு நாள் நொபஹில் பார்மிலை சந்தித்திருந்தேன்.

பஸ் வந்தது செப்பார்ட் சப்வே மட்டும் இருவரும் ஒன்றாகவே சென்றோம். அங்கிருந்து நகுலேஸ் ஸ்டீல்ஸிற்குப் போக வேண்டும். நான் சென்கிளவர் வந்து, ஈஸ்ட்டிற்கு பஸ் எடுக்க வேண்டும்.

“சர்ட்டடே, சண்டே பிரியாயிருப்பேன் வாவென்”

எனக்கு ‘சண்டே’ வேலையில்லை. “சண்டே எனக்கும் வேலையில்லை சந்திக்கலாம்.”

எனக்கு ஞாபகம் வரும் இன்னுமொரு விடயம் சுமண தாஸ பாஸ்! உயரமும், கம்பீரமும், வாய்ந்த சுமணதாஸ பாஸின் அகன்ற பெல்ட்டும் சறமும் கூடிய தோற்றமும் உடனே ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நாங்களிருந்த பகுதியில் அருகிலிருந்த ஒரே ஒரு சிங்களக் குடும்பம் சுமண தாஸ பாஸினர் குடும்பம் தான்! சுமண தாஸ பாஸ் மரவேலை செய்பவர். நல்ல மனுசன்.

“அது சரி நகுலேஸ்.... சுமணதாஸ பாஸ் குடும்பம் எப்படி?... இன்னமும் அங்கை தானா...”

நகுலேஸ்வரன் என்னை ஒரு வித வியப்புடன் பார்த்தான்.

“என்னடா உனக்கு விஷயமே தெரியாதே”

“என்ன விஷயம்”

“சுமணதாஸ பாஸிற்ற குடும்பத்தையே ஆமிக்கு உளவு சொன்னதென்று சுட்டுப் போட்டாங்கள்”....

என்ன... எனக்கு உண்மையிலேயே அதிர்ச்சியாகத் தானிருந்தது. நான் எதிர்பாராத கனவில் கூட கற்பனை செய்திருக்க முடியாத தகவல்.

“என்ன நகுலேஸ், நீ சொல்றது உண்மையா... எப்ப இது நடந்தது?”

“இது நடந்து இப்ப எட்டு வருஷமாச்சுது.. எண்பத்தி ஐந்திலை என்று நினைக்கிறேன்...”

மீண்டும் நெஞ்சில் சுமணதாஸ பாஸிற்ற நினைப்பு. அவரின்ற குடும்ப நினைவும் எழுகின்றன. இன்றைக்கு நான் உயிரோடு இருப்பதற்குக் காரணமே அந்த சுமணதாஸ பாஸ் தான். நினைவுகள் பின்னோக்கி ஓடுகின்றன. வன்னி மண்ணும், அந்த மண்ணில் ஒன்றிக் கலந்துவிட்ட என் பால்யகாலத்து நாட்களும் மறக்கக் கூடிய விடயங்களா என்ன? வன்னி மண்ணின் மேல் எனக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு வித அன்பும், பரிவும், மதிப்பும் உண்டு. ஒரு விதத்தில் வீரம் விளைந்த மண் என்றுகூடச் சொல்லலாம். வடக்கில் சங்கிலியன் போல், ஒரு காலத்தில் அந்நியர்களிற்குச் சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கிய பண்டாரவன்னியன், கைலைவன்னியன் போன்ற வீரர்களையும், நல்லநாச்சியார் போன்ற வீராங்கனைகளையும் தந்த மண்ணல்லவா. அந்த வன்னி மண்ணில் கலந்து விட்ட என் பால்யகாலத்து நினைவுகளில் மனது மூழ்கிவிடுகிறது.

2

இரவின் அமைதியில் அப்பிரதேசம் மூழ்கிப்போய்க் கிடக்கின்றது. ‘வெயர்ஹவுஸ்’ கேட் ஹவுஸ்ஸில் தனிமையில் கடமையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றேன். எனக்கு வேலை கேட் ஹவுஸ்ஸில் தான். ட்ரெயிலர்களுடன் வருவதும் போவது மாயிருக்கும். ட்ரக் டிரைவர்களின் ‘இன்வொயிஸ்’களைச் செக் பண்ணுவதும், ட்ரெயிலர்கள் முறையாக சீல் பண்ணியுள்ளனவா என்பதைச் சரிபார்ப்பதும், மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு முறை வெயர்ஹவுஸ்ஸின் வெளிப்புறம் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்துப் ‘பட்ரோல்’ செய்வதும் இவைதான் எனது முக்கியமான கடமைகள். நான் செய்வது ‘மிட்நைட் சிட்ட’, அவ்வளவு பிஸியாக இருக்காது. பெரும்பாலும் ஏதாவது புத்தகமொன்றை வாசிப்பதும், அருகில் அடிக்கொருதரம் விரைந்து கொண்டிருக்கும், பொருட்கள் ஏற்றிச் செல்லும் புகையிரதத்தின் பெட்டிகளை எண்ணிக் களைப்பதும், அடிக்கடி விண்ணைக் கிழித்து, விரையும் விமானங்களைப் பார்த்து ஊர் நினைவுகளில் மூழ்கி விடுவதும் இவ்விதமாகத்தான் பெரும்பாலும் பொழுது கழியும்.

நகரிற்குள்ளிருந்து பார்த்தால் அவ்வளவாகத் தெரியாத நட்சத்திரப் பெண்கள் என் தனிமையைக் கண்டு தொலைவில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். புகையிரதமொன்று நூற்றுக் கணக்கில் பெட்டிகளை இழுத்துக்கொண்டு கவிந்திருக்கும் தனிமையைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்கின்றது. சிந்தனை பின்னோக்கி விரைகின்றது.

அண்மைக் காலமாகவே என் கடந்தகால நினைவுகளை மீட்டெடுக்கும் படியான சம்பவங்கள் தான் நடந்து வருகின்றன. முதலில் மனோரஞ்சிதம், அடுத்தது நகுலேஸ்வரன். ஒரு காலத்தில் என் நெஞ்சிற்கினியவளாய்ச் சிறகடித்த

மனோரஞ்சிதம், இன்று இன்னொருத்தன் மனைவி, அவளிற்கென அவளைச் சுற்றிப் படர்ந்து புதிய உறவுகள். இன்று அவளைப்பற்றி எண்ணுவதால் எந்தவிதப் பயனுமில்லை. ஏன் முறையுமில்லை. ஆனால் நெஞ்சின் ஆழத்தே தூங்கிக் கிடக்கும் நினைவுகளை மறப்பதும் அவ்வளவு சுலபமாகவில்லை. இரை மீட்டுவதையும் என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. மனோரஞ்சிதத்தைப் பொறுத்தவரையில், என் வாழ்வில் முதன் முறையாக நெஞ்சத்துணர்வுகளைச் சுண்டியிழுத்துவிளையாடிய ஒரேயொரு பெண் அவள்தான். எங்களிலிருவரிக்கிடையில் ஒரு காலத்தில் நிலவிய நட்பில் எந்தவித முறைகேடுமிருந்ததில்லை. தூய்மையான உணர்வுகளைத் தவிர இயலுமானமட்டும் அவள் நினைவுகளை என் நெஞ்சிலிருந்து ஒதுக்குவதில் படிப்படியாக வெற்றிதான் கண்டு வருகின்றேன். இந்தச் சமயத்தில் தான் நான் எவ்வளவு ஒரு சாதாரண மனிதன் என்பதும் எனக்கு விளங்குகின்றது. மனித வாழ்க்கையில் இத்தகைய உணர்வுகளும், மோதல்களும் எவ்வளவு தூரம் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றன என்பதும் தெரியவருகின்றது. ஆனால் நல்லவேளை, தனிமனித உணர்வுகளையே பெரிதுபடுத்தி மாயும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனல்ல நான்.

என் மண்ணில் தலைவிரித்தாடும் பயங்கரச் சூழலின் கோரத்தில் சிக்கி உருக்குலைந்து கொண்டிருக்கும் மனிதத்துவம், முறிந்த உறவுகள்... உணர்வுகள்... ஊரில் என்னையே எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கிடக்கும் என் குடும்பம்.... நிச்சயமற்ற எதிர்காலம்.....

இத்தகைய சூழலில் சில வேளைகளில் என் நெஞ்சில் தோன்றும் அறபத்தனமான உணர்வுகளையிட்டு நான் என்னையே வெறுப்பதுண்டு. ஆனால் மனித வாழ்க்கையில் இவையெல்லாம் வெகு சாதாரணமான விடயங்கள். பலமும்

பலஹுனங்களும் படர்ந்தது தானே மனித வாழ்வு என்று மறுகணமே என்னை நானே தேற்றிக் கொள்வதுண்டு.

சிந்தனை மனோரஞ்சிதத்திலிருந்து நகுலேஸ்வரன் மேல், நகுலேஸின் சந்திப்பு ஞாகப்படுத்திவிட்ட வன்னி மண்மேல் படர்கின்றது. தனிமையான, இரவு கவிந்திருக்கும் சூழலில், தொலைவில் கண்ணடிக்கும் நட்சத்திரக் கன்னியரின் துணையுடன், சிந்தனையில் மூழ்கிவிடும் போதுதான் எவ்வளவு இனிமையாக, இதமாக விருக்கின்றது. மெல்ல இலேசாகப் பறப்பதுபோல் ஒரு வித சுகமாகக் கூடவிருக்கின்றது.

எனக்கு இன்னமும் சரியாக ஞாபகமிருக்கின்றது. 1963ம் ஆண்டு மாரிகாலம் தொடங்கி விட்டிருந்தது. என் பெற்றோர் இருவருமே ஆசிரியர்கள். அப்பா ஆங்கில வாத்தி, அம்மா தமிழ் டீச்சர். இருவரிருமே வவுனியாவிற்கு மாற்றலாகியிருந்தது. அம்மாவிற்கு வவுனியா மகாவித்தியாலயத்திற்கும் அப்பாவிற்கு நகரிலிருந்த இன்னுமொரு பாடசாலைக்கும் மாற்றல் உத்தரவு கிடைத்ததுமே அப்பா முன்னதாக வவுனியா சென்று, வாடகைக்கு வீடு அமர்த்திவிட்டு வந்திருந்தார். வீட்டுச் சாமான்களையெல்லாம் ஏற்றி வர ஒரு லொறியை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அப்பா லொறியுடன் வர, நானும் அம்மாவும் அக்காவும் தம்பியும் மாமாவுடன் சோமர் செட் காரொன்றில் வன்னி நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது எனக்கு வயது ஐந்துதான். அந்தப் பயண அனுபவம் இன்னமும் பசுமையாக நெஞ்சில் பதிந்து கிடக்கின்றது.

முதன் முதலாக பிறந்த இடத்தை விட்டு இன்னுமொரு இடத்திற்கான பயணம். நெஞ்சில் ஒருவித மகிழ்ச்சி, ஆர்வம் செறிந்து கிடந்தது. கார் பரந்தன் தாண்டியதுமே வெளியும், வானுமாகத் தெரிந்த காட்சி மாறிவிட்டது. சுற்றிவரப் படர்ந்திருந்த கானகத்தின் மத்தியில் பயணம் தொடங்கியது.

வன்னி மண்ணின் அழகு மெல்ல மெல்ல தலைகாட்டத் தொடங்கிவிட்டது. மரங்களிலிருந்து செங்குரங்குகளும், கறுத்த முகமுடைய மந்திகளும் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டன. பல்வேறு விதமான பட்சிகள் ஆங்காங்கே தென்படத் தொடங்கி புதிய சூழலும், காட்சியும் என நெஞ்சில் கிளர்ச்சியை ஒருவித ஆவலை ஏற்படுத்தின. பயணத்தை ஆரம்பித்த பொழுது இருண்டு கொண்டிருந்த வானம், இடையிடையே உறுமிக் கொண்டிருந்த வானம், நாங்கள் மாங்குளத்தைத் தாண்டியபொழுது காட்டத் தொடங்கிவிட்டது. பேய் மழை அடை மழை என்பார்களே அப்படியொரு மழை, சூழல் எங்கும் இருண்டு, 'சோ' வென்று கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழையில் பயணம் செய்வதே பெரும் களிப்பைத் தந்தது. அன்றிலிருந்து கொட்டும் மழையும் அடர்ந்த காணகமும் பட்சிகளும் எனக்குப் பிடித்த விடயங்களாகிவிட்டன. ஒவ்வொரு முறை மழை பொத்துக் கொண்டு பெய்யும் போது, விரிந்திருக்கும் காணகத்தைப் பார்க்கும்போதும், அன்று முதன்முறையாக வன்னி நோக்கிப் பயணம் செய்த பொழுது ஏற்பட்ட அதேவிதமான கிளர்ச்சி, களிப்பு கலந்த உணர்வு நெஞ்சு முழுக்கப் படர்ந்து வருகின்றது. பேராணந்தத்தைத் தந்து விடுகின்றது.

நாங்கள் வவுனியாவை அடைந்த பொழுது பேயாட்டம் போட்டுக் கொட்டிக் கொண்டிருந்த வானத்தின் கோரம் குறைந்து விட்டிருந்தது. நாங்கள் செல்லவேண்டிய பகுதிக்கு பெயர் 'குருமண் காடு'. வவுனியா நகரிலிருந்து, ஒன்றரை மைல் தொலைவில் மன்னார் வீதியில் அமைந்திருந்தது. இன்று அபிவிருத்தியடைந்துவிட்ட பகுதி ஆனால் அன்றோ நூலைந்து வீடுகளையும், ஒரு பெரிய 'பண்ணையையும்' கொண்ட காடு. படர்ந்த பகுதி. கண்டுபிடிப்பதுதான் கஷ்டமாகவிருந்தது. காரை மன்னார் நோட்டின் கரையோரம் நிறுத்திவிட்டு, யாரும் தென்படுகின்றார்களா என்று பார்ப்பதற்காக மாமா காரை விட்டிறங்கினார். சிறிது நேரம் ஒருவரையுமே காணவில்லை.

"இந்தப் பேய்க்காட்டுக்குள்ளை போய் உன்ர புருஷன் வீட்டைப் பார்த்தாரே" என்று சலித்தபடி காரை நோக்கி மாமா திரும்பத் தொடங்கியபோதுதான் அந்த மனுஷனைக் கண்டோம். குடும்பி, சறம், இடுப்பில் அகன்ற பெல்ட் சிரித்த செந்தளிப்பான முகம். எனக்கு அந்த மனிதனின் தோற்றம் வித்தியாசமாக விருந்தது. ஆச்சரியமாகவிருந்தது. முதல் பார்வையிலேயே பிடித்தும் விட்டது. அவர்தான் சுமணதாஸ் பாஸ்.

3

அன்று தொடங்கிய சுமணதாஸ் பாசுடான நட்பு நாங்கள் வவுனியாவைவிட்டு மாற்றலாகி மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வரையில் பத்து வருடங்களாக நீடித்தது. சுமணதாஸ் பாஸ் 1953லிருந்தே அப்பகுதியில் வசித்து வருவதால் நன்றாகத் தமிழ் பேசுவார். இருந்தாலும் எம்.எஸ்.பெர்ணாண்டோவின் குரலின் ஓரத்தில் இடையிடையே ஒலிக்கும் அந்த மழலைத்தமிழ் சுமணதாஸ் பாஸின் குரலிலும் ஒலிக்கத்தான் செய்தது.

அந்தக் காலக்கட்டத்திலேயே சுமணதாஸ் பாஸ் ஒரு முற்போக்குவாதியாகத்தான் காட்சியளித்தார். அவரது மனைவி நந்தாவதிக்கு ஏற்கனவே முறை தவறிய தொடர்பொன்றினால் உருவான பெண் குழந்தையொன்று இருந்தது. சுமணதாஸ் பாஸ் அந்த பெண்குழந்தைக்கு எந்தவிதக் குறையும் தெரியாமல் தான் பார்த்து வந்தார். அந்தக் குழந்தை மல்லிகாவிற்கு எங்கள் வயதுதான். மனைவி நந்தாவதி கூட ஒரு நிரந்தரத் தொய்வு நோயாளிதான். சுமணதாஸ் பாஸ் மனைவி நந்தாவதியின் மேலும் குழந்தை மல்லிகா மேலும் அளவு கடந்த அன்பையே வைத்திருந்தார்.

இவர்கள் தவிர ரஞ்சிற் என்ற ஒரு இளைஞனும் சுமணதாஸ் பாசுடன் சேர்ந்து வேலை செய்து வந்தான். அவன் வசித்தது அவர்களுடன்தான். சுமணதாஸ் பாஸ் வீட்டிலேயே மரவேலை செய்வதற்கான சகல வசதிகளையும் வைத்திருந்தார். அப்பகுதியில் இருந்தவர்களுக்கு மலிவான விலையில் தேவையான மரத் தளபாடங்களை யெல்லாம் சுமணதாஸ் பாஸ் தான் செய்து கொடுத்து வந்தார். ஓய்வான நேரங்களிலெல்லாம் சுமணதாஸ் பாஸ் எங்களுடன் குழந்தைகளைப் போல் ஆடிப்பாடி விளையாடவும் தயங்குவதில்லை.

இன்னமும் என் காதுகளில் அவர் ஒருமுறை சொல்லித்தந்த பாடலொன்றின் வரிகள் ஒலிக்கின்றன.

“தவளைக்குஞ்சுகள் என்ன விநோதம் ஆடிப்பாடி ஓடி என்ன விநோதம்” இப்படியொரு தமிழ் பாட்டு ஏற்கனவேயிருந்ததா எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் சுமணதாஸ் பாஸ் இந்தப்பாட்டை ஒரு வித மழலைத் தமிழில் பாடிச் சொல்லித் தரும்போது கேட்பதற்கே ஆசையாகியிருக்கும். இனிமையாயிருக்கும்.

ட்ரெயிலரொன்றை இழுத்துக்கொண்டு ட்ரக்கொன்று வரவும் சிந்தனை சிறிதே கலைகின்றது. இன்வொயிஸ்சை சரிபார்த்து, சீல் முறையாக இடப்பட்டிருக்கிறதா, சீல் நம்பரும் இன்வொயிசிலுள்ள நம்பரும் ஒன்றுதானா என்பதைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே அனுப்புகின்றேன். கொண்டு வந்த ட்ரெயிலரை விட்டுவிட்டு, பொருட்களுடன் தயாராகியிருந்த இன்னுமொரு ட்ரெயிலரை இழுத்துக்கொண்டு வந்த ட்ரக் சென்றுவிடவும் பழையபடி தனிமையில் மூழ்கிப்போய் விடுகின்றேன். எந்தவித ஆரவாரங்களும்ற்று ஒருவித ஆழ்ந்த அமைதியில் நகரம் மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. வெகு தொலைவில் எங்கோ விண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு ஜெட்டொன்று விரைவது இலேசாகக் கேட்கின்றது.

வந்த ட்ரக் டிரைவரின் தோற்றம் திடீரென ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. ஆஜானுபாகுவான என்பார்களே! அப்படியொரு வளர்த்தி! அகன்ற கைகளில் பச்சை குத்தி, மொட்டைத் தலையுடன் காட்சியளித்த அவனது தோற்றம் தோற் தலையர்களில் ஒருவனாகயிருப்பானோ? அண்மைக்காலமாகவே அதிகரித்து வரும் தோற் தலையர்களின் அப்பாவி வந்தேறு குடிகள் மீதான வன்முறைகள்.... பார்க்கப்போனால் உலகம் முழுவதையுமே சிறுபான்மை வெள்ளையினத்தவர்கள் குறிப்பாக ஆங்கிலேயர்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கின்றார்கள். மொழியை, மதத்தைப் பரப்புவதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கின்றார்கள் இந்நிலையில் வெள்ளையினத்திற்கே ஆபத்து என்று சொல்லி இப்படியொரு கூட்டம்.

பிரதேசத்தின் அமைதியை மீண்டும் ஒரு நீண்ட புகையிரத்தொடர் கிழித்துச் செல்கிறது. நினைவுகள் மீண்டும் பின்னோக்கிப் பாய்கின்றன.

நாங்கள் முதன் முதல் சென்றபொழுது குருமண்காடு அபிவிருத்தி குன்றியதொரு பிரதேசமாக இருந்தது. அண்மையில் பட்டாணிச்சுப் புளியங்குளமென்று ஒரு குளம். மாரியில் தாமரைகள் பூத்துக்குலுங்கி அழகாகத்தெரியும். குளக்கட்டில் பாலைகள், வீரைகள் சில நிழல் தந்துகொண்டிருந்தன. குளத்தின் மறுபுறத்தே வயல்வெளி விரிந்து கிடந்தது. நீர்க்காகங்கள், மீன்கொத்திகள், ஆலாக்களென்று எந்த நேரமும் பல்வேறு வகையான பறவைகளின் வாசஸ்தலமாக அக்குளப்பகுதி காட்சியளித்தது. குளத்தின் இரு பகுதிகளில் படிக்கட்டுக்கள் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். மாரியில் குளம் பொங்கினால் வழிவதற்கேற்ற வகையிலான அணைமாதிரிக் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். ஜப்பான் மீன், விரால்மீன் என்று பல்வேறு வகையான மீன்களோடு தண்ணீர்ப்பாம்புகளும் அடிக்கடி காணப்பட்டன.

குளத்திற்கு முன்பக்கம் குருமண் காட்டிற்குச் செல்லும் பாதையை அண்டியதாக ஒரு மயானம். முஸ்லீம்களிற்குச் சொந்தமானதொரு மயானம். அந்த மயானத்தைச் சுற்றியும் காடு பரந்து கிடந்தது.

முதன்முதலாக அப்பகுதிக்கு வந்தபோது அம்மாவிற்கு மனது சிறிது சரியில்லாததாக யிருந்ததை உணர்ந்தேன். போதாதற்கு இந்த மயானம் வேறு அவ்வின் கலக்கத்தை அதிகப்படுத்திவிட்டது. அதுவும் பெளர்ணமி நாட்களில் இந்தச் கூடலையிலிருந்து நரிகள் ஊளையிடும்போது, நள்ளிரவில் படுக்கையில் புரளும்போது கூட ஓரளவு நெஞ்சு கலங்கத்தான் செய்யும்.

எனக்கோ முதற் பார்வையிலேயே அப்பகுதி பிடித்துப் போய்விட்டது. மரங்களிலிருந்து ஆங்காங்கே 'தாட்டன் குரங்குகள்' என்று அப்பகுதி மக்களால் வர்ணிக்கப்படும் கருமூஞ்சிக் குரங்குகளை தெரிந்தன. அவை அடிக்கடி கொப்புகளில் தாவிக்கொண்டன. அவற்றை ஆர்வத்துடன் பார்த்தேன்.

பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்திருந்த கருங்காலி மரங்கள், பாலை மரங்கள், முதிரை மரங்கள் எனக்குப் பிரமிப்பைத்தந்தன. ஆரம்பத்தில் கலக்கத்தைத் தந்தாலும் போகப்போக அம்மாவிற்கும் அப்பகுதி பிடித்துப்போனது.

முதன்முதலாக சுமணதாஸ் பாஸ் வழிகாட்ட நாங்கள் வாடகைக்கு அமர்த்தியிருந்த வீட்டை அடைந்தபோது நான் அடைந்த அனுபவங்கள் இன்னமும் என் நெஞ்சின் ஆழத்தே பசுமையாகப் பதிந்து போய்க்கிடக்கின்றன. மன்னார் ரோட்டிலிருந்து காட்டினூடு சென்ற மண் பாதை முடியும் இடத்தில் நான்கு வீடுகள் மட்டுமேயிருந்தன. அதில் நாங்கள் பார்த்திருந்தது முதலாவது வீடு.

பெரிய வளவின் நடுவில் அமைந்திருந்த ஓடு வேய்ந்த வீடு. வளவில் கோவைப் பழ மரமொன்றும், முருங்கைகள் சிலவும், முள் முருக்கையொன்றும் காணப்பட்டன. அதைத்தவிர 'தகரை' என அழைக்கப்படுகின்ற ஒருவிதமான பற்றையாக வளரும் செடி, முழுவளவையும் மூடிப் படர்ந்து கிடந்தது. வீட்டிற்கு முன்பாக, அடர்ந்த காடு படர்ந்து கிடந்தது. புதியவர்களான எங்களைக் குரங்குகள் சில ஆவலுடன் பார்த்துவிட்டு கொப்புகளில் குதித்துக்கொண்டன. மரஅணிலொன்று துள்ளிப் பாய்ந்தது.

மாமா தான் முதன்முதலில் வீட்டிற்குள் நுழையச் சென்றார். சென்றவர் "அக்கா இங்கை பாரணை" என்றபடி துள்ளிக்குதித்தபடி ஓடிவந்தார். எல்லோரும் ஏதோ ஒன்று பதறி விட்டோம். வேறு ஒன்றுமில்லை புடையனொன்று உண்டமயக்கத்தில் கதவருகில் மயங்கிக் கிடந்திருந்தது. சுமணதாஸ் பாஸிற்குச் சிரிப்பாக விருந்தது. அருகிலிருந்த மரக்கட்டையொன்றை எடுத்து அடித்துப்போட்டு, ஒருபுறத்தில் போட்டுக் கொளுத்தினார். வன்னி மண்ணில் இந்தப் பாம்புகளிற்கு மட்டும் குறைவேயில்லை. இரத்தப் புடையன், கண்ணாடிப்புடையன், நாகம், பச்சைப்பாம்பு, தண்ணீர்ப்பாம்பு, வெங்கணாந்தி, மலைப்பாம்பு என்று பல்வேறு வகையான பாம்புகள்! பறநாகம் பற்றிக்கூட அவ்வூர் மக்கள் அடிக்கடி கதைத்துக்கொள்வார்கள்.

4

61ங்கள் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்கூடம் ஒன்றரை மைல் தொலைவிலிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும்காலையும் மாலையும் நடராஜாதான். அப்பா படிப்பித்த பாடசாலை நகரின் இன்னுமொரு பகுதியிலிருந்தது. நானும் அக்காவும் தம்பியும் அம்மா படிப்பித்த பாடசாலையில் தான் படிக்கத்

தொடங்கினோம். தாய்க்கோழி குஞ்சுகளைக் கூட்டித் திரியிற மாதிரி, அம்மாவைச் சுற்றி பள்ளிக்கூடம் சென்று வருவது ஒரு சுவாரஸ்யமான அனுபவம். பாடசாலை செல்லும் வழியில் குளங்கள் வயல்களென்று பசுமை செழித்துக் கிடந்தது. அதிகாலை நேரத்தில், மெல்லிய கதிரொளியின் தண்மையில் நடந்து செல்வதே சுகமானதொரு அனுபவம்.

எங்கள் வீட்டின் முன்புறத்தில் நோசா, மல்லிகை, காசித்தும்பை, கனகாம்பரம், செவ்வந்தி யென்று அக்கா ஒரு பூந்தோட்டமே போட்டு விட்டிருந்தார், பின்வளவில் கிணற்றிற்கு கண்மையில் பாகல், கத்திரி, பூசணி, மிளகாய், புடலங்காய் தக்காளி, அவரை என்று சின்னதொரு காய்கறித்தோட்டம் அம்மா போட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் விடிய பள்ளிக்கூடம் போவதற்கு முன்பு நான் தான் தண்ணீர் வார்ப்பது வழக்கம். தண்ணீர் வார்க்கும் போது தேன் குடிக்க வரும் சிறிய கரிய தேன் சீட்டுக்களிரண்டை விடுப்புப் பார்ப்பது, வாசல் அருகிலுள்ள மரத்தில் வந்து அடிக்கொருதரம் வாலையாட்டும் கொண்டை விரிச்சான் குருவிகளைப் பார்த்து வியப்பது...இந்தக் கொண்டை விரிச்சான் குருவிகளிற்கு நீண்ட கரிய வால்கள் வாலின் அடிப்புறத்தில் வால் இரண்டாகப் பிளந்து கிடக்கும். ஒவ்வொரு முறை மெல்லியதாக சப்தமிடும்போது வாலை ஒருமுறை அசைக்கத் தவறாத குருவி. அழகான மஞ்சளில் கருப்புக்கோடுகள் இடையிடையே படர்ந்த மாம்பழத்திக்குருவிகளிற்கும் பஞ்சமில்லை. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகமாகக் காணப்பட்ட காகங்களிற்கும் குயில்களிற்கும் தான் பஞ்சம். காகங்கள் இல்லாதபடியால் தான் குயில்களிற்கும் பஞ்சம். குயில்கள் தானே காகக்கூடுகளில் களவாக முட்டையிடும் பட்சிகள். ஆனால் செண்பகங்கள், குக்குறுபான்கள் நிறையவேயிருந்தன. பருந்துகளிற்கும் குறைவில்லை. கொவ்வை மரமிருந்ததால் கிளிகளிற்கும் பஞ்சமில்லை.

பருந்தினத்தைச் சேர்ந்த இன்னுமொரு பறவை ஆலா. ஆனால் இவை பருந்தைப்போல் கோழிக்குஞ்சு அதிகம் பிடிப்பதில்லை.

கூடுதலாக குளத்தைச் சுற்றியே மீன் பிடிப்பதற்காகத் திரிவதைக் கண்டிருக்கின்றேன். நீர்க்காகங்கள் அதிகாலை அல்லது மாலை நேரங்களில் குளங்களை நோக்கி, விண்ணில் நிரைநிரையாகப் பறப்பதைப் பார்க்கவேண்டும். மிக நேர்த்தியாக அல்லது V வடிவில் அல்லது நேர்கோட்டில் பறப்பதற்கு எங்கு தான் பழகினவோ? குளம்நோக்கி கொக்குகள், நாரைகள், மீன்கொத்திகள் என்று படையெடுக்கும் பறவைகள் பலவிதம். இவை தவிர இன்னுமிருவகையான பறவைகள் சுவாரஸ்யமானவை ஒன்று ஆட்காட்டிப் பறவை இவை காடுகளில் வேட்டைக்குப்போகும் மணிதார்களை மிருகங்களிற்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுமாம். ஆட்களைக் காட்டி விடுவதால் வந்த பெயர்தான் ஆட்காட்டியாம். இவைபற்றி ஒரு கதைகூடச் சொல்வார்கள். இவை சதா சந்தேகத்துடன் வாழும் பறவைகளாம். மரங்களில் தூங்குவதில்லையாம். தூங்கும்போது மரம் அவற்றின் பாரம் தாங்காமல் முறிந்துவிட்டாலென்ற தற்பாதுகாப்பு நடவடிக்கை தான். தரையில்தான் படுப்பினமாம் அப்படிப் படுக்கும்போது வாளை நோக்கிக் கால்களை விரித்தபடி மல்லாக்காகத்தான் படுப்பினமாம். தற்செயலாக, நித்திரையாயிருக்கும்போது வானம் இடிந்துவிட்டால் தாங்கிப் பிடித்து விடலா மல்லலா? சரியான சந்தேகராமன்தான் போங்கள். மற்றது ஊர்லாத்திப் பறவைகள். இவை மரத்தில் தங்கி நிற்பது வெகு அபூர்வம். எந்நேரமும் ஊரை உலாத்தியபடி திரிவதால் வந்தபெயர்தான் ஊர்லாத்தி. இவை தவிர காடை, கவுதாரி, காட்டுக்கோழி, மணிப்புறா என்று பல்வேறு பிரிவுகள்.

தோட்டம் தவிர கோழிகளும் வளர்க்கத் தொடங்கினோம். கோழிக்குஞ்சுகளை பருந்திடமிருந்தும் மரநாய்கள், கீரிகள்,

நரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பாதுதான் பெரிய சிரமம். ஒரு முறை பெரிய வைறலெக்கோன் சேவலொன்றை கழுத்தைப்பிடித்து இரத்தம் முழுவதையும் உறிஞ்சிவிட்டு மரநாயொன்று போட்டுவிட்டிருந்தது. மரநாயைப் பொறுத்தவரையில் இரத்தத்தைக் குடிப்பதோடு சரி. ஆனால் இந்த நரிகளை எனக்கு கொஞ்சம்கூடப் பிடிப்பதேயில்லை. அடிக்கடி சந்திக்கருகிலிருந்து கூடலையைக் கடந்து செல்லும்போது நாலைந்து ஒரு குழுவாகக் கடந்து காட்டினுள் செல்லும்போது சிலவேளை எங்களை ஒருவித பார்வை பார்க்கும். அவற்றின் அந்தப் பார்வை எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்காது. நயவஞ்சகமான பார்வை, நடுநிசியில் கூடலையிலிருந்து ஊளையிடுவதாலும் அவற்றை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. எங்கள் வீட்டு வளவில் முயல்வளைகளும் நிறைய இருந்தன. ஆனால் முயல்களைப் பகலில் காண முடியாது. அவை இரவில்தான் வெளியில் வரும்போலும். ஆனால் சில வேளை அவற்றைக் கண்டிருக்கின்றேன். மண்ணிறம் கலந்த சிறிய குழி முயல்கள், இலேசாக இருட்டத் தொடங்கியதுமே வெளவால்கள் பறக்கத் தொடங்கிவிடும். ஆந்தைகள் நத்துகளும் நிறையிருந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் பள்ளிக்குப்போகும்போது வீதியிலுள்ள மின்சார வயர்களில் அகப்பட்டுக் கருகிக் கிடக்கும் வெளவால்களை அடிக்கடி காணலாம்.

அவற்றின் சிறிய கால்கள் பெரிய உடலைத் தாங்கும். பலமற்றவை மேற்கம்பியில் கால்களைப் பற்றித் தலைகீழாகத் தொங்க முயலும்போது அடுத்த கம்பியில் உடம்பு பட்டுவிட்டால் அதோகதிதான். பார்க்கப் பாவமாயிருக்கும்.

இவை தவிர வீட்டுவளவில் தும்பிகள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள் நிறையவேயிருந்தன. வண்ணத்துப் பூச்சிகள் எத்தனையோ வகைகள், இரவில் விண்ணெல்லாம் நட்சத்திரங்கள் கொட்டிக்

கிடக்கும். மரங்களைச்சுற்றி மின்மினிகள் செயற்கை வெளிச்சம் தந்தபடி படந்து கிடக்கும்.

இரவென்றால் எனக்குப் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு... ஈஸிசேரில் படுத்திருக்கும் அப்பாவின் சாறத்தைத் தொட்டிலாக்கி, நட்சத்திரங்கள் கொட்டிக்கிடக்கும் வானத்தைப் பார்த்து மயங்கிக் கிடப்பது. அப்பா நட்சத்திரங்களைப்பற்றி, செயற்கைக் கோள்களைப்பற்றி, சிலவேளைகளில் வாணைக் கீறிச்செல்லும் எரிகற்களைப் பற்றியெல்லாம் அலுக்காமல் சலிக்காமல் விளக்கம் தருவார்.

இன்னுமொரு விசயம். இந்தப் பல்லிகள், யாழ்ப்பாணத்தில் சிறிய பல்லிகளைத்தான் காணலாம், ஆனால் இங்கு எங்கள் வீட்டில் இரண்டு விதமான பல்லிகளிருந்தன. ஒன்று வழக்கமான சிறிய பல்லி. ஆனால் இன்னுமொன்றோ பெரிய புள்ளிகளிட்ட சிறிது கருமையான பல்லி. காட்டுப்பல்லியென்று கூறுவார்கள். இந்தக் காட்டுப்பல்லி பார்ப்பதற்குச் சிறிது பயங்கரமாக இருக்கும். இவை தவிர வீட்டைச் சுற்றி அடிக்கடி உடும்புகள், அறணைகள், ஓணான்கள், தேரைகள், தவளைகள் என்று பல்வேறுவிதமான உயிரினங்கள்வளைய வந்தன.

எங்கள் வீட்டிற்கு அடுத்த வீடுதான் சுமணதாஸ் பாஸின் வீடு. சுமணதாஸ் வீட்டு வளவில், எங்கள் வளவிற்கருகாக பப்பா மரமொன்றிருந்தது. அந்த மரத்தைச் சுற்றி எந்நேரமும் செங்குரங்குகளைக் காணலாம். குரங்கு வைத்து வித்தை செய்பவர்கள் கொண்டு திரிவது இந்த வகைக் குரங்கைத்தான். குரங்கைப் பற்றி நினைத்ததும் தான் ஞாபகம் வருகிறது பாம்பாட்டிகள்.

இந்தப் பாம்பாட்டிகள் குறிசொல்லும் குறவர்கள், குடுகுடுப்பைக்காரர்கள், பொய்க்கால் குதிரைவைத்து ஆட்டங்காட்டும் பொம்மலாட்டக்காரர்கள் இவர்களிற்கெல்லாம்

குறையேயிருந்ததில்லை. ஒருவர் மாதிரி ஒருவர் வந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் வாழ்விற்கு ஒருவித களையை இனிமையை ஊட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றத்தை அந்தப் புயல் தந்தது. அந்தப்புயல்.....!

5

நிமிடத்திற்கு நிமிடம் புயலின் உக்கிரம் கூடிக்கொண்டே யிருந்தது. யன்னலினூடாக வெளியில் இயற்கை நடத்திக் கொண்டிருந்த அனர்த்தங்களைப் பார்த்தவாறு குடங்கிப் போயிருந்தோம்.

அப்படியோரு புயலை அதற்கு முன்னும் சரி, பின்னும் சரி பார்த்ததேயில்லை. சுழன்றடித்த காற்றில் மரங்கள் தலைவிரி கோலத்துடனாடிக்கொண்டிருந்தன. தொலைவில் மரங்கள் சில சாய்வதைக்கூட அவதானிக்க முடிந்தது. மழையென்றால் பொதுவாக எனக்குப் பிடித்த இயற்கை நிகழ்வு. ஆனால் இந்த மழையல்ல. வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருண்டு, மின்னி முழங்கிக் கொட்டும் மழையை எனக்குப் பிடிக்கும். நனைந்த இறகுகளை ஒடுக்கியபடி பறவைகள் மரங்களில் கூம்பிக் கிடக்கப் பெய்யும் மழையென்றால் எனக்குப் பிடிக்கும். வயற் புறங்களிலிருந்து கேட்கும் தவளைகளின் கச்சேரிகளை இரசித்தபடி. வானம் பொத்துக்கொண்டு பெய்வதை பார்த்துக்கொண்டு படுத்திருப்பதென்றால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் இந்த மழை....இந்த மழை எனக்கு இன்பத்தைத் தரவில்லை. இந்த மழை எனக்குக் கற்பனையை அமைதியைத் தரவில்லை. அச்சத்தைத் தந்தது. மனிதனின் இயலாமையை உணர்த்தியது. எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை யின்மையைத் தந்தது.

இத்தகைய இயற்கை நிகழ்வுகள் தான் மனிதனின் இயலாமையை வெளிக்காட்டி விடுகின்றன. விஞ்ஞானத்தின் இறுமாப்பை மட்டும் தட்டிவிடும் நிகழ்வுகள் செய்வதற்கொன்று மின்றி வேடிக்கை பார்த்து நிற்பதுதான் செய்யக்கூடிய ஒரேயொரு வழி. அந்த இரவையும் அவ்விதம்தான் கழித்தபடியிருந்தோம்.

எனக்கு இன்று நினைத்தால் கூட ஆச்சர்யத்தைத் தரும் விஷயம் என்னவென்றால்...அந்தப் புயல் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களாக உறுதியுடன் கம்பீரமாக நிலைத்திருந்த கருங்காலி, முதிரை, பாலை போன்ற பெரு மரங்களையெல்லாம் வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து பேயாட்டம் போட்டு விட்டிருந்தது. ஆனால் எங்கள் வீட்டிற்கருகாக, வீட்டிற்கு மேலாகக் கிளை பரப்பி நின்றிருந்த பெரியதொரு கருங்காலி மரத்தை மட்டும் கூம்மா விட்டு விட்டிருந்தது. ஆச்சர்யம்தான். இப்போ கூட அம்மாவிடம் கேட்டால் அவ சொல்லும் பதில் தான் நம்புகிற சிவபெருமான் என்பதுதான். அம்மாவிடம் ஒரு பழக்கம். ஏதாவது பிரச்சனைகள் ஏதாவது ஏற்பட்டால் ஓயாமல் ஜெபித்துக் கொண்டிருப்பது. அன்றும் அப்படித்தான் ஓயாமல் சிவா சிவா என்று நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தா. அவ்விதம் அவ வேண்டியதால் தான் சிவபெருமான் மனமிரங்கி எங்களைக் காப்பாற்றியதாக அவ பலமாக இன்று கூட நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த விஷயத்தில் இன்று அவவின் நம்பிக்கை பற்றி நான் கேலியாக எண்ணுவதில்லை. இருப்பின் ரகசியமே புரியாத நிலையில் எதுபற்றியுமே முடிவு செய்யும் நிலையில் நானில்லை. இந்த பிரபஞ்சம் விரிந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பதினைந்து பில்லியன் வருடங்களின் முன்னால் நிகழ்ந்த பெருவெடிப்பில் தோன்றியதாகக் கூறுகின்றார்கள். அப்படியென்றால் அந்தப் பெருவெடிப்பிற்கு முன்னால் என்ன இருந்தது? விடை காண முடியாத கேள்வி? இந்நிலையில்

யாருடைய நம்பிக்கையையும் இகழும் துணிவு எனக்கில்லை. அதற்காக மூட நம்பிக்கைகளைப்போற்றிப் பேணும் வழக்கமும் எனக்கில்லை.

நேரத்திற்கு நேரம் புயலின் கோரம் கூடிக்கொண்டேயிருந்தது.

ஒருமுறை வெளியில் நடப்பவற்றை பார்ப்பதற்காக அப்பா பின் விராந்தைக் கதவைத் திறக்க முற்பட்டார். பலமாக வீசிய காற்று அப்பாவை உள்ளே தள்ளியதுடன் கதவையும் பலமாக அடித்துச் சாத்திவிட்டது. அப்பா அத்துடன் வெளியில் செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டார். இந்த நிலையிலும் எனக்கு உள்ளூர ஒரு சந்தோஷமிருந்தது. விடாமல் பெய்துகொண்டிருந்த மழைதான் காரணம். பொங்கி வழியும் குளத்தினழகை எண்ணி மனம் துள்ளியது. புயல் நின்றதும் முதல்வேலையாகக் குளத்துப்பக்கம் செல்லவேண்டும். நிறைந்து வழியும் நீரில் மின்னும் விரால்களைப் பார்க்க வடிவாயிருக்கும். நீரில் ஆடும் செந்தாமரைகள் பார்வைக்குக் குளிர்ச்சியைத் தருவன.

நள்ளிரவைத் தாண்டியபொழுது யாரோ விராந்தைக் கதவைத் தட்டினார்கள். திறந்தால் சுமணதாஸ் பாஸ் குடும்பத்தினர். ரஞ்சிற்றும் கூட வந்திருந்தான். புயல் அவர்கள் வீட்டுக் கூரையைக் கொண்டுவந்தது. எல்லோருமே மழையில் நனைந்து வெடவெடத்தபடியிருந்தார்கள். சுமணதாஸ் பாஸைத் தவிர எல்லோர் முகத்திலும் பயத்தின் சாயை படர்ந்திருந்தது. சுமணதாஸ் பாஸ் பயந்ததை நான் பார்த்ததேயில்லை. எப்பொழுதும் மலர்ந்த சிரித்த முகத்துடன் எத்தகைய சூழலையும் எதிர்கொள்ளும் பக்குவம் அவரிடம் நிறையவே யிருந்தது. எனக்கு அவரிடம் பிடித்த முக்கியமான குணம் இதுதான். எத்தகைய ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் இறங்கிவிடுவார். தனக்கு ஏற்படக்கூடிய உயிராபத்தையும் கூட அத்தகைய சமயங்களில் அவர் பொருட்படுத்துவதில்லை. இன்று

நான் உயிரோடிருப்பதற்குக் கூட காரணம் அவரது அத்தகைய போக்குத்தானே.

சுமணதாஸ் பாஸ் குடும்பம் வந்த சிறிது நேரத்திலேயே எங்கள் வீட்டிற்குப் பின் வீட்டிலிருந்த குடும்பத்தவர்களும் வந்துவிட்டார்கள். மன்னார் பகுதியைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் குடும்பம். அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த காஜா, முபாறக், நலீமா.....எங்கள் வயதை ஒத்தவர்கள் எங்களிற்குச் சொல்லவா வேண்டும். அதுவரை சோர்ந்து கிடந்த என்மனதில் மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடியது.

எங்கள் வயதை ஒத்தவர்கள் வந்துவிட்டார்களே..... குழந்தைகள் எல்லோரும் படுக்கையறையிலிருந்த ஸ்பிரிங் கட்டிலில் துள்ளி விளையாடத் தொடங்கினோம். அம்மா வந்திருந்தவர்களிற்கு உடுப்புகள் கொடுத்தார், தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தார். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் அனுபவங்களைப் பரிமாறிக்கொண்டார்கள். வெளியிலோ புயல் பலமாகவே அடித்தபடிதானிருந்தது.

நாங்களோ அதுபற்றியெல்லாம் கவலையேதுமின்றி விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

இன்று நினைத்தாலும் என் நெஞ்சைத்தொடுவது....அன்று இயற்கையின் அழிவு பல்வேறு இன, மத, மொழி பேசும் அயலவர்களை ஒன்றாக இணைத்து விட்டிருந்தது. ஆனால் இன்றோ, மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அழிவுகள் ஒன்றாக வாழ்ந்த மக்களை இன, மத, மொழி ரீதியாகப் பிரித்து விட்டிருக்கின்றது.

இணப்பிரச்சினை அன்றும் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அப்பிரச்சினை எங்கள் குடும்பத்தவர்க்கும், சுமணதாஸ் பாஸின் குடும்பத்தவர்க்கும், மன்னார் முஸ்லீம் குடும்பத்தவர்க்கும்

மிடையில் உறவுகள் தழைப்பதற்கு, வளர்வதற்குத் தடையாக இருந்ததில்லை.

உண்மையில் அப்படியொரு பிரச்சனை இருப்பதே எனக்கு அந்த வயதில் தெரிந்திருக்கவில்லை.

சிலவேளைகளில் நான் எண்ணுவதுண்டு. மனிதன் எதற்காகப் போர்வெறி கொண்டு அலைகின்றான்? இயற்கையில் போரும் அழிவும் நியதியான விசயங்களா? இல்லாவிட்டால் இயற்கையில் ஏன் ஒவ்வொரு உயிருமே இன்னுமொரு உயிரின் அழிவில் வாழும்படியாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது? வலிமை படைத்தது தப்பிப் பிழைப்பதுதான் இயற்கையின் நியதியான போக்கா? அப்படியென்றால் சகோதரத்துவம், மனிதத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளெல்லாமே கற்பனையான எண்ணங்கள் தானா? சாத்தியமற்றவைதானா/ அன்பு, காருண்யம் என்பதெல்லாம் அர்த்தமற்ற விசயங்கள் தானா?

சின்னஞ்சிறிய வாழ்க்கையை ஏன் மனிதனால் அமைதியாக இன்பமாக வாழமுடியவில்லை? சின்னஞ்சிறிய தீவு மக்களால் ஏன் ஒற்றுமையாயிருக்கமுடியவில்லை? ஒற்றுமையாயிருக்க வழிகளாயில்லை? ஆனால் ஏன் முடியவில்லை? ஆறாவது அறிவு இருப்பதாகப் பெருமைப்படும் மனிதனின் அந்த ஆறாவது அறிவிற்கு நடந்தது தானென்ன? மிருகங்களை விடக் கேவலமாக ஒருவரையொருவர் கொன்று குவிக்கும் மனிதனின் நிலைக்குக் காரணமென்ன?

சிந்தனை மீண்டும் பின்னோக்கிப் பறக்கிறது. அந்தப் புயல் வன்னி மண்ணில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திவிட்டுத்தான் போயிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களாக நிலைத்திருந்த பெருமரங்களை வேரோடு கிள்ளி எறிந்துவிட்டிருந்தது. சில இடங்களில் பாலை, முதிரை, கருங்காலி போன்ற மரங்களை

அப்படியே தூக்கி நூறு யார்களிற்கும்பால் கொண்டு சென்று போட்டு விட்டிருந்தது. பல வீடுகள் கூரைகளை இழந்திருந்தன.

இன்னும் பல முற்றாகவே சிதைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றிற்கிடையில் எங்கள் வீடு தப்பியதுதான் பெரிய அதிசயம். படுக்கையறையில் ஒரு ஓடு உடைந்துபோனதைத் தவிர பெரிய சிதைவு எதுவுமில்லை.

உடனடியாகவே ரஞ்சிற் விறாந்தைப் பக்கமிருந்த ஓடொன்றைக் கழட்டி படுக்கையறைக் கூரைக்கு மாற்றிவிட்டதால் அந்தப் பிரச்சனையும் தீர்ந்துவிட்டது.

மறுநாட் காலையில் புயல் தணிந்துவிட்டிருந்தது. காற்றும் மழையும் அடங்கிவிட்டிருந்தன. அப்பா சுமணதாஸ் பாஸ் எல்லோருமாக வெளியில் புயல் ஏற்படுத்திவிட்ட சேதங்களைப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டோம். பார்த்த பக்கமெல்லாம் மரங்கள் வீழ்ந்து செடிகொடிகள் பிடுங்கப்பட்டுக் காணப்பட்டன. குரங்குகள் தான் பாவம். மூலைக்குமூலை செத்துக் கிடந்தன. பறவைகள் எதனையும் செத்த நிலையில் நான் பார்க்கவில்லை.

விழுந்திருந்த மரங்கள், கொடிகளிற்கிடையில் கிடக்கலாம். வீடுகளில் வளர்க்கப்பட்ட கால்நடைகள், கோழிகளில் பெரும்பாலானவற்றைப் புயல் விழுங்கிவிட்டது.

இரவு முழுக்கப் பெய்த மழையில் கிணறுகள் முற்றாகவே நிரம்பி விட்டன. குளங்கள் முட்டி வழியத் தொடங்கிவிட்டன. வயற்புறங்களில் பயிர்கள் முற்றாகவே சேதமாக்கப்பட்டுப் போயின. தங்களுடைய வாழ்க்கையில் இப்படியொரு புயலை இதுவரையில் பார்க்கவில்லையென அப்பாவும், சுமணதாஸ் பாசும் தமக்குள் கதைத்துக்கொண்டனர். எனக்குப் புயல் ஏற்படுத்திய அனர்த்தங்களின் நிலை பயத்தைத் தரவில்லை. ஒருவித மகிழ்ச்சியைத் தந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

விழுந்து கிடந்த மரங்கள், பொங்கி வழியும் குளங்கள், நிறைந்து கிடக்கும் கிணறுகள் எல்லாமே ஒருவித இனிமையைத் தந்தன. எனக்குப் பிடிக்காத அந்தச் கூடலை நரிகள், மரநாய்கள், கீரிகளையெல்லாம் அந்தப் புயல் விழுங்க ஏப்பம் விட்டிருக்குமென்ற நினைவு சந்தோஷத்தைத் தந்தது. ஆனால் புயலின் பாதிப்புகள் மறைந்த நிலையில், மீண்டும் நள்ளிரவுகளில் கூடலைகளிலிருந்து நரிகளின் ஊளைச் சத்தங்களைக் கேட்டபோது சிறிது ஏமாற்றமாகவிருந்தது. உயிரினம் எப்படியும் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு வழியொன்றைக் கண்டுபிடித்துவிடும் என்று அப்பா சிலசமயம் கூறுவது சரிதான் போல் பட்டது.

6

இந்தப்புயலினால் ஏற்பட்ட முக்கியமான மாற்றம், சிலாபம் நீர்க்கொழும்பு பகுதிகளிலிருந்தெல்லாம் பழிழர்கள் பெருந்தொகையாக வந்து குடியேறத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

காட்டை அழிக்கும் வேலையைப் புயல் ஏற்கனவே செய்துவிட்டிருந்தது. குடியேறுவதற்குப் பெரிதும் துணையாக விருந்தது. எங்கள் வீடுகளைச் சுற்றி ஆங்காங்கே குடிசைகள் முளைக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அதுவரை காலமும் மனித நடமாட்டம் குன்றித் தனிமையிலிருந்த குருமண் காட்டுப் பிரதேசத்தின் நிலைமை மாறிவிட்டது. புதிய மனிதர்களின் வரவு அப்பகுதிக்குக் கலகலப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. அப்படி வந்தவர்களில் சிலரும் உண்மையில் கலகலப்பானவர்களாகத் தானிருந்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர் ஆறுமுகம். ஆறுமுகம் குடும்பம் நீர்க்கொழும்புப் பகுதியிலிருந்து வந்திருந்தது. ஆறுமுகத்திற்கு ஐந்து பிள்ளைகள்; இரண்டு பெண்கள். மூன்று ஆண்கள். மூத்த பெண்ணைத் தவிர மற்றெல்லோரும் ஏறத்தாழ எங்கள் வயதை ஒத்தவர்கள். இந்தப்

புயலால் வந்த இன்னுமொரு இலாபம் எமக்குப் புதிய நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள்.

இதே சமயம் இன்னுமொன்றையும் புயல் ஏற்படுத்தியிருந்தது. சுமணதாஸ் பாசின் குடும்பத்துடனான எங்களது நட்பு மேலும் இறுக இந்தப் புயல் வழிவகுத்திருந்தது. பொங்கல், தீபாவளியென்று பண்டிகைகள் வந்து விட்டால்...சுமணதாஸ் பாஸ் குடும்பத்தவரும் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாடினார்கள். அவர்களது விசேஷ தினங்களில் நாங்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டோம். எங்களது சர்க்கரைப் பொங்கலை அவர்களும் அவர்களது கிரிபத்தை நாங்களும் பகிர்ந்துகொண்டோம்.

இதற்கிடையில் எனது புதிய நண்பர்கள் நீர்கொழும்பு ஆறுமுகத்தின் பிள்ளைகளின் சகவாசம் என் வாழ்வின் கலகலப்பை அதிகப்படுத்தியது. குமார், பாபு, ஆறுமுகத்தின் பிள்ளைகளில் எங்கள் வயதை ஒத்தவர்கள். இவர்களது கடைக்குட்டி ரவியும் எங்களுடன் வளைய வருவான். கூட இவர்களின் இளைய சகோதரி குந்தவியும் எங்களுடன் அடிக்கடி வருவாள். சுமணதாஸ் பாஸ் ஓய்வாகயிருக்கும் சமயங்களில், சுமணதாஸ் பாஸுடன் நாங்களெல்லோரும் காடு மேடெல்லாம் உடும்பு பிடிக்க, மர அணில் பிடிக்க அலைவோம். கூடவே ரஞ்சிற்றும் வருவான். சுமணதாஸ் பாஸின் நாய் ஜிம்மி உடும்பு பிடிப்பதில் கைதேர்ந்தது. உடும்பு பிடித்ததும் அதனை வெட்டி அதன் ஈரலை ஜிம்மியின் மூக்கில் சுமணதாஸ் பாஸ் தேய்த்து விடுவார். உடும்பை மோப்பம் பிடிப்பதற்கு உதவியாக யிருக்குமாம்.

மர அணிலை சுமணதாஸ் பாஸ் பிடிக்கும்போது பார்க்கவேண்டும். ஏதாவது மர அணிலை மரமொன்றில் கண்டுவிட்டால், முதலில் ரஞ்சிற் அம்மரத்தில் ஏறி மர அணிலை ஏதாவது ஒரு கொப்புப் பக்கமாகக் கலைப்பான். இறுதியில்

ரஞ்சிற் அருகில் நெருங்கியதும் பீதியுடன் நிற்கும் மர அணில் தப்புவதற்காக வெளியே பாயும் அவ்வளவுதான். அதன் வாழ்வு. பாயும் அணில் சுமணதாஸ் பாஸிடமிருந்து அல்லது ஜிம்மியிடமிருந்து தப்புவதென்பது அரிதான நிகழ்வு. மரஅணில் பாய்ந்த மறுகணமே வைத்திருக்கும் தடியால் சுமணதாஸ் பாஸ் ஒரு போடு போட்டுவிடுவார். அவ்வளவுதான் அணில் மண்டையைப் போட்டுவிடும். உடனே அணிலை எடுத்து உடுப்பு பிழிவதுபோல் சுமணதாஸ் பாஸ் பிழிவார். அவ்விதம் பிழியாது விட்டால் அணிலில் இறைச்சி இறுக்கமாகிச் சுவையற்றுப்போய்விடுமாம்.

ஆனால் நான் அணில் இறைச்சி சாப்பிடுவதேயில்லை. சிறுவயதிலிருந்தே அணிலென்றால் எனக்கு ஒருவித அனுதாபம். சிவபெருமானால் மூன்று குறிகள் வைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து அணில்களுடனான தொடர்பால் உண்டான விளைவாகயிருக்கலாம்.

அதற்காக அணில் வேட்டையை வேடிக்கை பார்க்காமலும் இருக்க முடிவதில்லை. ஒருவித ஆர்வத்துடன் அனுதாபத்துடன் மரஅணில் வேட்டையைப் பார்ப்பது வழக்கம். ஆனால் இந்த மர அணில்களிற்கு முதுகில் மூன்று குறிகளில்லை. கனடியன் கறுப்பு அணில்களைப்போல் பருமனாக புன்புள்சென்று பார்க்கத்தெரியும். ஆனால் கனடியன் அணில்களைப்போல் நிறம் கறுப்பு அல்ல. மண்ணிறம். இப்பதான் ஞாபகம் வருகிறது. கனடியன் அணில்களிற்கு ஏன் முதுகில் மூன்று கோடுகளில்லை என்பதற்கு நண்பரொருவர் விளக்கம் கூறினார். கனடியன் அணிகல்கள் கிறிஸ்துவ அணில்கள். அதனால் சிவபெருமான் இரங்கிக் குறி வைக்கவில்லை. ஆனால் குடிப்பதற்கு இளநீர் கொடுத்த யாழ்ப்பாண அணில்கள் சைவ அணில்களாம். அதனால்தான் சிவபெருமான் இரங்கி மூன்று குறிவைத்தாராம். அப்படியானால் அந்த மரஅணில்களிற்கு ஏன் முதுகில்

குறிகளில்லை.... ஆக நண்பர் வேடிக்கைக்காகத்தான் கூறினாலும் என்னால் அதனை ஏற்க முடியவில்லை?

சுமணதாஸ் பாஸ் சிலசமயம் நீர்க்காகங்களைப் பிடிப்பதும் வழக்கம். பொதுவாக நீர்க்காகத்தைச் சுட்டுத்தான் பிடிப்பது வழக்கம். ஆனால் சுமணதாஸ் பாஸ் சுட்டுப் பிடிப்பதில்லை. அடித்துத்தான் பிடிப்பது வழக்கம். இதற்காக அவர் பாவிப்பது கவண். சுமணதாஸ் பாஸ் வைத்த குறி தப்பாது அடிபட்டு விழுந்துவிடும். நீர்க்காகத்தை நீந்திச்சென்று பிடித்துவிடுவார். சிலசமயங்களில், சுமணதாஸ் பாஸ் பிஸியாயிருக்கும் சமயங்களில் நானும் தம்பியும், குமார் பாபு கடைக்குட்டி ரவி, குந்தவி எல்லோரும் வேட்டைக்குக் கிளம்புவோம்.

7

இவ்விதம் வேட்டைக்குப்போகும்போது நாங்கள் பாவிப்பது கவண் தான். குமார் கெட்டர்போல் செய்வதில் வலு சமர்த்தன். சரியான மரக்கொப்பைத்தேடி எடுத்து, றப்பரையும், மிருகத்தோலையும் பாவித்து அழகாக ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கெட்டர்போல் செய்து தருவான். குறிவைத்து அடிப்பதிலும் அவன் விண்ணன்தான். இவனிடம் ஒரு மூட நம்பிக்கை இருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் வேட்டைக்குப்போகும்போதும் வேலியில் ஓணானைத் தேடுவான். தென்படும் ஓணானின் கதி அவ்வளவுதான். ஓணானை அடித்து அதன் இரத்தத்தை கெட்டர்போலில் கல்லை வைத்து அடிக்கப்பாவிக்கும் மிருகத்தோலில் இலேசாகப்பூசி விடுவான். அவ்விதம் செய்வது செல்லும் வேட்டைக்கு அதிஷ்டத்தைத் தருமென்பது அவனது நம்பிக்கை. இவ்விதம் எத்தனை தடவைகள் எத்தனை உயிர்களை அந்த வயதில் கொன்று குவித்திருப்போம். இன்று

நினைக்கும்போதும் சிலவேளை மனதிற்கு வேதனையைத்தரும் நினைவுகள் அவை. அன்று கொன்று குவித்த அப்பாவி உயிர்களை எண்ணி நான் இன்றும் கவலைப்படுவதுண்டு. கேட்பதற்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாக இருக்கிறதா? இருக்கும், ஆனால், உண்மை. மகாத்மா காந்திக்குத்தான் இதுபோன்ற கனவுகள் வரும் என்பதில்லை. எனக்கும் அத்தகைய கனவுகள் அடிக்கடி வருவதுண்டு. அத்தகைய கனவுகளில் அன்று நாங்கள் கொன்று குவித்த ஓணான்கள், காடைகள், கவுதாரிகள், நீர்க்காகங்களெல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்து நீதி கேட்பது போன்ற காட்சிகள் அடிக்கடி தோன்றத்தான் செய்கின்றன. இப்படித்தான் ஒரு கனவில் ஒரு ஓணானொன்று மனித உடம்பும் ஓணான் தலையுமானதொரு தோற்றத்தில் வந்து உணவு தேட வந்த இடத்தில் அநியாயமாக என்னைக் கொல்வதற்கு உடந்தையாகவிருந்து விட்டாயடா படுபாவி என் குடும்பத்தின் கதி என்னவோ? நல்லாயிருப்பியா என்று சாபம் போட்டது.

இன்னுமொன்றில் அதேவிதமாக நீர்க்காகமொன்று வந்து என் குழந்தைகளுக்கு உணவு தேடி எடுப்பதற்காக வந்த வழியில் என் உயிரை அநியாயமாகப் பறித்து விட்டாயடா அரக்கனே. என் குழந்தைகள் என்னைக் காணாமல் எவ்வளவு தூரம் துடியாய்த் துடிதுடித்திருப்பார்களோ? என்று பிரலாபித்துக்கொண்டது. இத்தகைய கனவுகள் சில சமயம் என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்தன. நடந்த பாவங்கள் நடந்தவை தானே. போன உயிர்கள் திரும்பி வரவா போகின்றன. அந்த அப்பாவி உயிர்களின் அழுகைக்கும், துயரத்திற்குமுரிய காரணங்களின் நியாயத்தை மறுக்கமுடியுமா என்ன? நடந்த செயல்களிற்கு நான் உடந்தையாயிருந்து விட்டிருக்கின்றேன். சில சமயம் அச்செயல்களை நானே புரிந்துமிருக்கின்றேன். அந்த அப்பாவி உயிர்கள் என்மேல் சுமத்தும் குற்றத்திலிருந்து விலகித்

தப்பியோட நான் விரும்பவில்லை. அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் நான் ஏற்கச் சித்தமாகவிருக்கின்றேன். ஆன்மீகவாதிகள் கூறுவதுபோல், நரகம் அல்லது சொர்க்கமென்று இருந்தால்கூட நரகத்திற்குச் சென்றாவது என் பாவங்களிற்கான தண்டனையை ஏற்று அவர்கள் கூறுவது போல் மேலும் பல பிறப்புக்களிலிருக்கும் பட்சத்தில் அப்பிறப்புக்களிலாவது சுத்திகரிக்கப்பட்டு வந்து பிறக்க விரும்புகின்றேன்.

இப்போதெல்லாம் நான் வேட்டையை விரும்புவதில்லை. உண்மையில் அன்றுகூட வேட்டையால் விளைந்த இன்பத்தை விட, காடுமேடெல்லாம் அலைவதால், இயற்கையின் வண்பால் விளைந்த இன்பம்தான் அதிகமாகயிருந்தது. இயற்கையை இரசிப்பதிலிருக்கும் இன்பம் இயற்கையை அழிப்பதில் வருவதில்லைதான். இயற்கையை இரசித்து, இயற்கையை விளங்கி, இயற்கையுடனொத்து வாழும் வாழ்க்கைதான் மனிதப் பிறப்பின் உண்மையான வாழ்வின் நோக்கமோ என்று கூடச் சிலவேளை நான் எண்ணுவதுண்டு.

இவ்விதம் வேட்டை வேட்டையென்று காடுமேடெல்லாம் அலைந்து திரியும்போது கூழாம் பழங்கள், வீரை, பாலைப்பழங்களையும் பறித்து வயிறு புடைக்கத் தின்போம். இதே சமயம் பாடசாலை வாழ்க்கையும் சுவாஸ்யம் நிரம்பியதாகத் தான் சென்று கொண்டிருந்தது. எங்கள் வகுப்பு மாணவர்களைப் பொறுத்த அளவில் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்தோம். எம்.ஜி.ஆர். கட்சி, சிவாஜி கட்சி அந்தச் சமயத்தில் தான் நகரில் எம்.ஜி.ஆரின் 'எங்க வீட்டுப் பிள்ளை'யும், சிவாஜியின் 'திருவிளையாட'லும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. எங்களிற்கு வயசு பத்துதான். நடிகர்களின் ஆதிக்கம் அந்த வயசிலேயே எங்களை ஆட்கொண்டிருந்தது.

எம்.ஜி.ஆர் கட்சிக்குத்தான் மாணவர்கள் அதிகம். இரு

பிரிவுகளாகப் பிரிந்து உதைபந்தாட்டம் விளையாடுவோம். வெற்றி எப்போதும் எம்.ஜி.ஆர். கட்சிக்குத்தான். பாடசாலைக்கு அருகிலிருந்த காட்டினில் ஓய்வுநேரங்களில் கள்ளன் பொலிஸ் விளையாட்டு விளையாடுவோம். கள்ளனாக விளையாடும் போதும் எம்.ஜி.ஆர் கட்சிக்குத்தான் வெற்றி. பொலிஸாக விளையாடும்போதும் வெற்றி எம்.ஜி.ஆர் கட்சிக்குத்தான். சிவாஜி கட்சியினர் கட்டும் வீடுகளை எம்.ஜி.ஆர் கட்சியினர் இலகுவாகக் கண்டுபிடித்து அழித்து விடுவார்கள். எம்.ஜி.ஆர். கட்சியினர் கட்டும் வீடுகளை சிவாஜி கட்சியினரால் கண்டு பிடிக்க முடிவதில்லை. காரணம் எம்.ஜி.ஆர். கட்சியினர் மரங்களில் வீடென்று தெரியாதவகையில் வீடுகளைக் கட்டிவிட்டு, கீழே வீடு தேடி அலையும் சிவாஜி கட்சியினரை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இதில் அடியேன் எந்தக் கட்சியினைச் சேர்ந்தவனென்று நினைக்கிறீர்கள். சிவாஜி கட்சியென்று நீங்கள் நினைக்காவிட்டால் உங்கள் ஊகம் சரியானதுதான்.

எங்கள் பாடசாலைக்கு அருகிலிருந்த கிணறொன்றில் சிலவேளைகளில் தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக சிலசமயம் மூடப்படாத சிறிய ஆர்மட் காரில் சிங்கள ராணுவச் சிப்பாய்கள் வருவார்கள்.

எங்களுடன் விளையாட்டாகக் கதைத்துச் செல்வார்கள். சிலவேளைகளில் இனிப்புகள் கொண்டுவந்து தருவார்கள். கதைக்கும்பொழுது அவர்களின் தமிழில் மழலை மிதக்கும். அப்பொழுது நாங்கள் எங்களிற்குள் வேடிக்கையாகக் கதைத்துக் கொள்வோம். தடியன்கள் தின்று தின்றுவிட்டு வேலையில்லாமல் இருக்கிறான்களென்று. ஆனாலும் விரைவிலேயே எங்கள் சிந்தனை பிழையென்பதை உணர்ந்து கொள்ள வைத்தது 71ம் ஆண்டு சேகுவேரா புரட்சி என்று கூறப்பட்ட சிங்கள இளைஞரின் புரட்சி. அதன்பின் தமிழ் மக்கள் மீதான

ஆயுதப்படைகளின் அடக்குமுறைகளும், வெடித்தெழுந்த தமிழர்களின் போர்க் குரலும் நிலைமையை முற்றாகவே மாற்றி வைத்துவிட்டன.

இன்னுமொரு விடயம் எங்கள் பாடசாலைக்கு அருகிலிருந்த புத்தவிகாரை. ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் புத்தவிகாரைக்கு அருகிலிருந்த கூழாம்பழ மரத்தில் பழங்கள் பறிக்கச் செல்வோம். அவ்விதம் செல்லும்போது விகாரையினுள் ஆழ்ந்த சயனத்திலிருக்கும் பிரமாண்டமான புத்தர் சிலையினைப்பார்த்து வியப்பதுண்டு. புத்த விகாரைக்குப் பொறுப்பான பிக்கு எங்களுடன் தமிழில் கனிவாகப்பேசுவார். ஆனால் இன்று நிலைமை மாறிவிட்டது.

ஒருகாலத்தில் அமைதி தவழ்ந்த மண் இன்று புத்த பூமியாக மாறிவிட்டது. மக்களிற்கிடையில் நிலவிய அந்நியோன்யம் சிதைந்துவிட்டது. பிரிவுகள் வேரூன்றி விட்டன. அமைதி குலைந்தே போய்விட்டது. தி.மு.க.வினரின் குறிப்பாகக் கருணாநிதியின் பாஷையில் கூறப்போனால் எல்லைமண் இன்று தொல்லை மண்ணாக உருமாறிவிட்டது.

8

இன்று வழக்கம்போல் வேலைக்கு வருவதற்காக சென் கியர் சப்வேயில் நின்று கொண்டிருக்கின்றேன். சிந்தனையை அழகிய பெண் குரலொன்று கலைத்து விடுகின்றது.

“ஹலோ ராகவன்”

திரும்பினால் மறுபடியும் மனோரஞ்சிதம். வாடியுலர்ந்து போயிருக்கின்றாள். அந்தக் கவர்ச்சி மிக்க கனவுலகக் கண்களில் கொடிகட்டிப் பறந்த அந்தக் காந்தமெங்கே? இவளைத்தான்

இந்த அழகைத்தான் ஒரு காலத்தில் நடுநிசி உறக்கத்தையு மிழந்து சிந்தித்தேனா என்றிருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் புதன்கிழமை இரவுகளில், ஒலிபரப்பாகும் இந்திய வானொலியின் நேயர் விரும்பிக் கேட்டவையில், பழைய சினிமாப்பாடல்களைக் கேட்டபடி உருகி உருகிக் கிடந்தது இவளிற்காகத்தானா என்றிருக்கின்றது? சிரிப்பாகவுமிருக்கின்றது.

'நீர் நல்லா வயக்கெட்டுத்தான் போய்விட்டீர்' என்கின்றேன். அவளது கண்களில் மெல்லிய மலர்ச்சி.

'ஆ.....இந்தத் தமிழைக் கேட்டு எவ்வளவு நாளாச்சுது.... கேட்கேக்கையே எவ்வளவு சுகமாயிருக்குது...'

'என்ன ஏதாவது பிரச்சினையே....நல்லா வாடிப்போனீர்...இந்த நேரத்திலை எங்கை போட்டு வாறீர்...' எனது கேள்விக்கு அவளது பதில் எல்லாவற்றையும் புரிய வைக்கின்றது. ஆசையாரைத்தான் விட்டது...இவளும் புருஷனுமாக வாங்கிய வீட்டை விற்கவும் முடியாமல், மோட்கேஜ் கட்டவும் முடியாமல்.... இருவரும் இரண்டு வேலைகள் செய்கிறார்களாம். பகலில் பாங்கில் வேலை செய்யும் இவளது புருஷன், நள்ளிரவிலிருந்து விடியும்வரை செக்கியூரிட்டி கார்டாக வேறு வேலை பார்க்கிறார். இவளும் பகல் முழுக்க ஒரு ட்ரஸ்ட் கொம்பனியிலை வேலை செய்துவிட்டு பின்னேரங்களில் பகுதி நேர வேலையாக ஒரு புத்தகக் கடையில் காஷியராக வேலை பார்க்கிறாள்....இருந்தும் இவர்களால் வீட்டிற்கு மோட்கேஜ் கட்டுவதே பெரிய கஷ்டமாகிவிட்டது.

"கண்டறியாத கனடா வாழ்க்கை. இப்படித்தெரிந்திருந்தால் ஊரிலையே கிடந்து செத்துத் துலைத்திருக்கலாம்." என்று விட்டுத்தான் போனாள். போகும்போது மனோரஞ்சிதம், இவர்களைப்போல் வண்டில் மாடுகளாக எத்தனை பேரை கனடா மாற்றிவிட்டிருக்கின்றது. வண்டில் மாடுகள் செக்கு

மாடுகள் நல்ல உவமை. உழைப்பது வாழ்வதற்கா? இல்லை வாழ்வது உழைப்பதற்கு! இதுதான் இங்குள்ள நிலை. மாடு மாதிரி உழைப்பது. மோட்கேஜ் அது இதென்று பலவிதமான செலவுகள். அனுபவிக்கவேண்டிய தேவையான சுகங்களை இழந்து வெறும் நடைப்பிணங்களாக.....

ஊரிலை ஒரு கோண்மேந்து உத்தியோகம் போல் இங்கொரு பாங்க்.... போலியான வறட்டுக் கௌரவங்கள்.

மனோரஞ்சிதத்தின் நிலை ஒரு மாதிரி. நகுலேஸ்வரனின் நிலை இன்னுமொரு மாதிரி. மனைவி பிள்ளைகளை இழந்த இன்னுமொரு பிரகிருதிதான். தோள்களிலும் மார்பிலும் கொஞ்சிய தளிர்ப் பாதங்களின் மழலையின் கற்பனைகளை வாழ்க்கையாக்கி வளையவரும் உலர்ந்துபோன கூடுகளாக.... இவனைப் போலும் பலர். இவர்கள்தான் இப்படியென்றால்... என்நிலை...

குடும்ப உறவுகள் பிரிபட்டு உழைக்கோணும். வீட்டிற்கு ஒரு வழி செய்யோணும்...தம்பியை மெதுவாய் இங்காலை கூப்பிட்டு விடவேணும்...அக்காவின் கல்யாணத்தை இந்த வருஷமாவது முடித்துவிடவேண்டும்....அதன்பிறகு பிறகு...பிறகுதான் என் வாழ்க்கையைப்பற்றி ஒரு திடமான முடிவிற்கு வர முடியும்....

இதுமட்டுமா...இன்னும் பலர் சொந்த முகங்களையே இழந்தவர்கள்...'தமிழா என்ன? அப்படியொரு மொழி இருக்குதா' என்பதுபோன்ற ஒரு நிலைமை...இவர்களிற்கு தாய்மொழி செத்தமொழி அர்த்தமற்றுப்போன மொழி, நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டுகளின் மொழி 'டாடி' மம்மி....பெற்றவர்கள் தான் எவ்வளவு பூரிச்சப் போய்விடுகின்றார்கள். ஜென்ம சாபலயம் அடைந்துவிட்டார்களோ....ஆனால் இவர்களையும் மீறி, தடைகளை வென்று வளர்ந்த மொழி மீண்டுமொரு முறை வென்றுதான் தீரப்போகின்றது.

இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படைக்காரணம்...அரசியல்....சொந்த மண்ணின் அரசியல்...மரணத்தை வாழ்வாக்கிவிட்ட வாழ்வையே சாவாக்கி விட்ட அரசியல்.... அறியாமை... ஆத்திரம்... குரோதம்... வெறி நிறைந்த அரசியல்....

அரசியல் பழையபடி நினைவுகளைப் பின்னோக்கி இழுத்து விடுகின்றது. தேர்தல் காலம் நெருங்கியிருந்தது. வன்னித் தொகுதி வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட செல்லத் தம்புவை ஆதரித்து தமிழரசுக்கட்சியினரால் கூட்டங்கள் நடத்தத் தொடங்கிவிட்டிருந்தன. அப்பா ஒரு தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளர். தேர்தல் நெருங்கும் சமயங்களில் அப்பாவிற்கு சுதந்திரனின், தேர்தல் காலங்களில் வரும் அந்தனிசிலின் தீப்பொறியின் தேவை அதிகமாகிவிடும். முதன்முறையாக தமிழரசுக் கட்சி பற்றியும், தமிழ்ப் பிரச்சினை பற்றியும் தகவல்களை நான் பெற்றது இந்தப் பத்திரிக்கைகள் மூலம்தான். சாவக்கச்சேரி உறுப்பினராகப் போட்டியிட்ட நவரத்தினம் பற்றிச் சுதந்திரனில் வாசித்தது இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது. தமிழ்ப்பிரச்சினை தீருமட்டும் தாயை வெட்டுவதில்லையென்ற இவரது சபதத்தை முதன்முறை அப்பொழுது தான் அறிந்தேன். அதன்பிறகு வெகுநாட்கள் வரை எனக்கு ஒரு சந்தேகமிருந்தது. பொதுவாக நாட்பட நாட்பட வெட்டாத தாடி வளர்வது தானே இயற்கை? ஆனால் நவரத்தினத்தின் தாடி மட்டும் வளர்வதில்லையே ஏன் என்பதுதான் அந்தச் சந்தேகம். நவரத்தினத்தின் வெட்டாத தாடி வளர்வதில்லையே ஏன் என்றொரு விடுகதை போடலாமா என்று கூடச் சிலசமயம் சிந்தித்ததுண்டு.

முதன்முறையாக தமிழரசுக் கட்சியினரின் தரிசனம் கிட்டியது வவுனியா நகரசபை மைதானத்தில் தான். அப்பாவுடன் போயிருந்தேன். கூட்டம் பொங்கி வழிந்தது. மங்கையற்கரசி

அமிர்தலிங்கத்தின் பாடலுடன் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. அதனைத் தொடர்ந்து ஒட்டியுலர்ந்து பழுத்துப்போன தந்தை செல்வாவின் பேச்சு நடுங்கியது. கூடத்துணையாக தந்தைக்கு உறுதுணையாகத் தாங்கிப் பிடித்தபடி தாணைத்தலைவர் ஒருகாலத்தில் தமிழர்க்காக அடிவாங்கி, உதைவாங்கி, சிறைசென்ற செம்மல் இந்நாளைய துரோகி, அமிர்தலிங்கம் அவர்கள். முதற் கூட்டத்திலேயே எனக்கு மங்கையற்கரசியின் பாட்டும், அமிரின் பேச்சும் நன்றாகவே பிடித்துப்போய்விட்டன. அந்த வயசில் எனக்குப் பிடித்த இன்னுமொரு பேச்சாளர் ஆலாலசுந்தரம். இவரது பேச்சு நறுக்குத் தெரித்தாற்போன்றது என்பார்களே...அப்படிப்பட்டது. எதிரில் எதிராளி இருப்பதுபோல் உருவகித்துக்கொண்டு கடுமையாக, நளிணமாக (நிச்சயமாக நக்கலில்லை) சாடுவதில் வல்லவர் இவர். இதன்பிறகு நான் தமிழரசுக் கட்சியினரின் கூட்டங்களென்றால்.... போகாமல் விடுவதேயில்லை. ஒருமுறை வீட்டாரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் கூட்டத்திற்குச் சென்றுவிட்டு, நகரசபை மைதானத்தில் தூங்கிக் கிடந்தவனை அப்பா வந்து எழுப்பிக் கூட்டிப் போனாரென்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். இன்னுமொரு கூட்டத்தில் மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கத்தின், கையெழுத்துக்களை ஆட்டோகிராபில் வாங்கினேன். அதில் மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம் கூட ஏதோ சாகும்போதும்....ஒண் தமிழே தமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும் என்பதுபோன்ற ஒரு வசனத்தை எழுதியிருந்தார். அந்த ஆட்டோகிராப் 1983 கலவரம் வரை என் கைவசம் தானிருந்தது. 83 கலவரத்தில் தான் என் உடமைகளுடன் கொழும்பில் தவறவிட்டுவிட்டேன்.

சுதந்திரனைவிட அந்தனிசிலின் தீப்பொறியின் அடுக்கு மொழியழகு அந்த வயசில் என்னைக் கவர்ந்த இன்னுமொரு விடயம். 'தீப்பொறி'இதழொன்றின் தலைப்பு வசனம் கூட இன்னமும் ஞாபகத்தில் அப்படியே பசுமையாகப் பதிந்து

போய்க்கிடக்கின்றது. 'ஈரிய கொல்லை தராதே நீ தொல்லை'. இதுதான் அந்த வசனம்.

தமிழ்ச் சிங்களப் பிரச்சினை பற்றி தமிழர்க்கெதிரான கலவரங்கள் பற்றிய தகவல்களை முதன்முறையாக அறியும் வாய்ப்பை இவற்றால் நான் பெற்றேன். இவையெல்லாம் சுமணதாஸ் பாஸுடனான எங்களது உறவின் நெருக்கத்தை தளர்த்தினவா? இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். சிங்கள அரசின்மேல் அப்பாவித் தமிழர்கள் மேல் காடைத்தனம் புரிந்த சிங்களக் குண்டர்களை மனம் வெறுத்தது. சபித்தது. ஆனால் சாதாரணச் சிங்கள மக்களை அப்பாவி மக்களை அந்த வயசில் கூட என்னால் வெறுக்கமுடியவில்லை. அந்த வயசிலேயே நன்மைக்கும் தீமைக்குமிடையிலான வேறுபாடுகளை இனம்பிரித்துக் காண்பதில் எனக்குக் கஷ்டமேதுமிருக்கவில்லை. சுமணதாஸ் பாஸுன்மேல் எந்தவித வெறுப்போ, ஆத்திரமோ எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவர் ஒரு சிங்களவர் என்ற விடயமே எனக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதிக்கம் எங்களிற்கும் சுமணதாஸ் பாஸ் குடும்பத்தவர்க்கும் இடையிலான தொடர்பில் எந்தவிதப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தி விடவில்லை. சிங்கள இனவெறி அரசின் அடக்குமுறைகளை வெறுத்த மனதால் சாதாரண சிங்களவர்களை வெறுக்க முடியவில்லை.

9

61ங்கும் தனிமை பரவிக்கிடக்கின்றது. இரவு கவிந்து தூங்கிக் கிடக்கின்றது. இன்று அவ்வளவு பிஸியாக இல்லை. விரிந்திருக்கும் வானில் வழக்கம்போல் நட்சத்திரங்கள்....இருளை ஊடறுத்தபடி தொலைவில் 'பியர்சன்' விமானநிலையத்தை நோக்கிச் செல்லும் விமானமொன்றின் சிமிட்டல்....சொந்த

மண்ணில் மீண்டும் போர்மேகங்கள். இந்த நிலை இன்னும் எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் தொடரப்போகின்றது. இதற்கொரு முடிவு என்றுதான் கிடைக்கப்போகின்றது. என் நிலை எனக்கே சிரிப்பைத் தருகின்றது. வெறுப்பையும் தருகின்றது. திரிசங்கு நிலை என்பது இதுதான். இந்தப் பக்கமும் இல்லாமல், அந்தப் பக்கமும் இல்லாமல் இடையில் கிடந்து உழன்று முடிவதுதான் கடைசியில் கண்ட மிச்சமோ? சொந்த மண் தந்த திருப்தியை புகுந்த மண் தரவில்லைதான். இந்த மண்ணுடன் என்னால் பூரணமாக ஓட்ட முடியவில்லைதான். எந்தப் பிரச்சினைகளை வெறுத்து ஏற்க முடியாமல் பிறந்த மண்ணில் போராட்டம் வெடித்ததோ அந்தப் பிரச்சனைகளெல்லாம் இந்த மண்ணில் ஆழமாக வேரூன்றிப் போய்க் கிடக்கின்றன. அவற்றுடன் இன்னுமொரு விடயம் அதிகமாகச் சேர்ந்துபோய்க்கிடக்கின்றது. நிறப்பிரச்சினை. இங்கு வாழ்வின் முக்கியமானதொரு பிரச்சினையாக நிறம் இருக்கின்றது. நிறத்தை வைத்து மனிதர்களை எடைபோடும் பழக்கம்...அங்குதான் வாழ முடியவில்லை யென்றால்....இங்கும் தான் வாழ முடியவில்லை. திருப்தியாக வாழ முடியவில்லை. ஒரு காலத்தில் சுதந்திரமாக துள்ளித் திரிந்த மண்ணின் சுதந்திரமும் பறிபோய் விட்டது. இன்னொருமுறை அதே மாதிரி துள்ளிக் குதித்துத் திரிய முடியுமா? மூலைக்கு மூலை குறி பார்த்தபடி துப்பாக்கிகள் பலவிதமான துப்பாக்கிகள்....பல விதமான எஜமானர்கள். புதிய சப்பாத்துக்களின் கீழ் புதிய எஜமானர்களின் கீழ் பழையபடி... சுற்றிச் சுற்றி சுப்பற்றை கொல்லைதான். வாழ்க்கையே ஒரு வகையில் பாலையில் தொடரும் பயணம் போலிருக்கின்றது. தொலைவில் தெரியும் கானல்களை எண்ணி எண்ணிக் கனவு கண்டு கண்டு செல்ல வேண்டியதாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு முறை நெருங்கியதும் தான் தெரிகின்றது கானலென்று. மீண்டும் பழையபடி நம்பிக்கைகளைக் கனவுகளைக் கற்பனைகளைச்

சுமந்துகொண்டு பயணத்தைத் தொடங்க வேண்டியிருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் நான் எழுதிய உரை வீச்சொன்றில் ஞாபகம் வருகின்றது அப்பொழுதுதான் எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன்.

நாளையென்ற வசந்தத்தை நாடி
எங்கள் பயணம்
வாழ்க்கை பாலையினூடு
தொடர்கின்றது.
துன்பப் புயற்காற்றுக்களால்
எங்கள் தேகங்கள்
சீர்குலைந்து
துவண்டு விட்டபோதும்
உறுதி குறையவில்லை.
கானல் நீர்களைக்கண்டு
கண்டு எங்கள்
கண்கள்
பூத்துவிட்டபோதும், கண்
பார்வையின் ஒளி
பூத்துவிடவில்லை
நம்பிக்கைக்கோல் பற்றி
எண்ண ஓட்டகங்கள் மேல்
இனியும் தொடரும்
அந்த வசந்தத்தைநாடி.

இதுதான் அந்தக் கவிதை. இது கவிதையா? வெறும் வசனக் கோர்வையா? எதுவாகியிருந்தாலும் எதற்கும் சலிக்காத தோல்விகளால் தயங்கிவிடாத எனது இன்றைய மனப்போக்கை அன்றே கொண்டிருந்தேன் என்பதை இக்கவிதை எனக்கு உணர்த்துகின்றது. வாழ்க்கையைப் பாலையாகவும் நிறைவேறாத ஆசைகள் சம்பவங்களைக் கானல்களாகவும் பார்த்துத் தொடர்ந்தும் எண்ண ஓட்டகங்களில் பயணம் செய்யும் பண்பை

அன்றே என்னையறியாமல் நான் வளர்ந்து விட்டிருந்தேன். அதனால்தான் என்னால் பிரச்சினைகளிற்கு மத்தியிலும் வாழ்க்கையை இன்பமாகக் கழிக்க முடிகின்றது. இன்றைய இந்தத் திரிசங்கு நிலை வாழ்க்கையிலும் சில நம்பிக்கைகள் எண்ணங்கள் தான் எவ்விதம் வாழ்க்கையை இழுத்துச் செல்ல உதவுகின்றன.

சிலவேளைகளில் சாண் ஏற முழும் சறுக்கத்தான் செய்கின்றது. அதனால் சோர்ந்து தளர்ந்துவிடாமல், சறுக்குவது மீண்டும் ஏறுவதற்கே. முன்னையிட முனைப்புடன் ஏறுவதற்கே என்ற போக்கினை இத்தகைய எண்ணங்களே தருகின்றன.

இன்றைய போர்மேகங்களிற்கு மத்தியிலும் சிறிய நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று தெரிவதும் இதனால்தான். மனித வாழ்க்கை என்பது எத்தனையோ பல லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளைக் கொண்ட வரலாற்றை தன்னகத்தே அடக்கி விட்டிருக்கின்றது. இதில் எங்களது கால கட்டம் சிறிய அற்பமான கணத்துளி மாற்றமென்பது தவிர்க்க முடியாத நியதியாகத்தானே தெரிகின்றது. சொந்த மண்ணின் வரலாறு மீண்டும் ஒருமுறை சுழலத்தான் போகின்றது.

மீண்டுமொரு முறை சுதந்திரமாக ஆடிப்பாடித் திரியக் கூடிய நிலை எம்மண்ணில் ஏற்படத்தான் போகின்றது. துப்பாக்கிகளின் ஆதிக்கம் ஒழிந்த நிலை...இயற்கையை எவ்வித அச்சமுற்று ரசித்துத் திரியும் நிலை...எந்தவித இனம் பாகுபாடுகளுமற்று கூடித் திரியும் நிலை...

மீண்டுமொருமுறை வன்னிக் காடுகளில் ஓடித்திரிய வேண்டும் போலிருக்கின்றது. துள்ளிப்பாயும் மரஅணில்களை, உயரத்தே பறக்கும் ஆலாக்களை, ஓய்வு ஒழிச்சலற்ற ஊர்லாத்திகளை, ஆட்காட்டிச் சந்தேகராமன்களை, நயவஞ்சகமான சுடலை நரிகளையெல்லாம் மீண்டுமொரு முறை

பார்த்து மெய்மறந்து திரியவேண்டும் போலிருக்கின்றது. எந்தவித அச்சமுமற்று. சஞ்சலமற்று, இன்பமாக பரவசமாக ஆடிப்பாட வேண்டும் போலிருக்கின்றது.

சுமணதாஸ் பாஸுடன் திரிந்த அந்த நாட்கள்....அந்த பெல்ட்டும், சறமும், குடுமியும், சிரிப்பும், குழந்தையாகி விளையாடும் சுமணதாஸ் பாஸ்...வேட்டையாடும் சுமணதாஸ் பாஸ்....எதற்கும் சஞ்சலப்படாது சிரிக்கும் சுமணதாஸ் பாஸ்...

தவளைக்குஞ்சுகள் என்ன விநோதம்...காத்தில் இன்னமும் சுமணதாஸ் பாஸின் மழலைத்தமிழ் கொஞ்சுகின்றது. நினைவுக்குருவிகள் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன. பின்னோக்கிப் பறக்கின்றன. ஐன்ஸ்டைனின் காலம் சார்பானது என்பதை அறிந்து கொண்ட நினைவுக்குருவிகள் அதனால் தான் இவற்றால் பின்னோக்கியும் பறக்கமுடிகின்றன.

உண்மையிலேயே சுமணதாஸ் பாஸ் முற்போக்கானவர்தான். பெருந்தன்மையானவர்தான். அவர் தனது மனைவி நந்தாதேவிமேல் உயிரையை வைத்திருந்தார். நந்தாவதி நல்ல வடிவு. ஆனால் நிரந்தர நோயாளி. தொய்வுக் காரி நந்தாவதிக்கு சுமணதாஸ் பாஸைக் கட்டுவதற்கு முன் ஏற்கனவேயொரு தொடர்பிருந்தது.

சின்ன வயதிலேயே நம்பிக் கெட்டிருந்தாள். வயிற்றில் சுமையுடன் கைவிடப்பட்டிருந்தவளை சுமணதாஸ் பாஸ்தான் காப்பாற்றியிருந்தார். அதன் விளைவு தான் மல்லிகா. மல்லிகாவைச் சொந்த மகளாகவே வளர்த்து வந்த சுமணதாஸ் பாஸின் பண்பு இன்று நினைக்கும்போது கூட ஆச்சர்யத்தைத் தருகின்றது. தேவையற்ற சந்தேகங்களால் எத்தனை குடும்பங்கள் சீரழிந்து விட்டிருக்கின்றன. சுமணதாஸ் பாஸைப் பொறுத்தவரையில் மனைவியைச் சந்தேகித்ததுமில்லை. குறை வைத்ததுமில்லை. மல்லிகா பெரிய பிள்ளையானபோது

எவ்வளவு ஆரவாரமாக அதனை நடத்திவைத்தார். மூன்று நாட்களாகக் கொண்டாட்டம். எங்களிற்கோ கும்மாளம். பழைய கிராமபோன் ரெக்கார்ட் பிளேயரும், ஸ்பீக்கரும்...சிங்கள தமிழ்ப் பாட்டுக்களை ஒலிபரப்பியது அப்பகுதி மக்கள் அனைவரையுமே அவர் வீட்டிற்கு அழைத்துவிட்டது. அந்த வயதில் எனக்குப் பிடித்த பாடலிலொன்று தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்...பஞ்சவர்ணக்கிளி படத்தில் கே.ஆர்.விஜயா பாடுவதாக வரும் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனின் பாடல். இந்தப் பாட்டைக்கூட சுமணதாஸ் பாஸின் வீட்டில். மல்லிகா பெரிய பிள்ளையாகிவிட்ட சடங்கின் போது ஒலிபரப்பினார்கள். ஆச்சரியமாயிருக்கிறதா? ஒரு சிங்களவரின் வீட்டில் இப்படியொரு பாடலைக் கேட்க முடிந்த காலமொன்று கூட இருக்கத்தான் செய்ததா? இருக்கத்தான் செய்தது.

பாரதிதாசன் என்றதும் தான் ஞாபகம் வருகின்றது.. பாரதியார்!

அப்பா ஒரு புத்தகப் பைத்தியம். அம்புலி மாமாவிலிருந்து கல்கி, விகடன், கலைமகள், தினமணிக்கதிர் தொடக்கம் தினகரன், ஈழநாடு, வீரகேசரி, சுதந்திரன் என்று சகலவற்றையும் வாங்கிக் குவித்தார். அம்புலிமாமாதான் நான் முதன்முறையாக வாசிக்கத் தொடங்கிய இதழ். மண்டுக்கோட்டை மந்திரவாதியும் கானகச்சிறுவனும் நான் விரும்பி வாசித்தவை. வேதாளம் சொன்ன கதையில் இடையில் வரும் கதையை மட்டும் விரும்பி வாசிப்பேன்.

ஆரம்பத்தில் சற்றும் மனந்தளராத விக்கிரமனைப் பார்த்து வேதாளம் எள்ளி நகைப்பதும், இறுதியில் வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிகொள்வதும் எனக்குப் பிடிப்பதே யில்லை. வேதாளம் இரவு நேரங்களில் ஒருவித பயத்தினையும் அருவருப்பையும் தருவதால் அப்பகுதியை இரவுகளில் நான் தொடுவதில்லை. அந்தச் சமயத்தில்தான் எங்கள் பாடசாலையில்

படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவனொருவனை நள்ளிரவில் முனி அடித்துக் கொண்டுவிட்டிருந்தது. ஒன்றுக்கிருக்க வெளியில் போனவன் மூக்காலும் வாயாலும் இரத்தம் வரச் செத்துப் போயிருந்தான். இது முனியின் வேலையில்லை. இரத்தக்காட்டேரியின் வேலைதான் என்றும் சிலர் கூறிக் கொண்டார்கள்.

அப்பர் எங்களிற்கென்று, குடும்பத்திற்கென்று சில புத்தகங்கள் வாங்கிவந்தார். பாரதியார் பாடல்கள், ராஜாஜியின் வியாசர் விருந்தும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் இது தவிர சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை. இவையெல்லாம் வீட்டில் எந்த நேரமும் இருக்கவேண்டிய புத்தகங்களென்பது அப்பாவின் எண்ணம். வியாசர் விருந்தும் (மகாபாரதம்) சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் (இராமாயணம்) தமிழ் மக்களின் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய இரு பெரும் இதிகாசங்கள் என்று அடிக்கடி அப்பா கூறுவது வழக்கம். அடுத்தது ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, போன்றவை கிடைக்காததால் கிடைத்த சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையை வாங்கித் தந்தார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ்க்கவி பாரதியும் முக்கியமான தமிழ்க்கவி என்பது அப்பாவின் உறுதியான எண்ணம். அம்மா நல்லாய் பாடுவா. ஏன் அப்பாவும் தான். இருவரும் சேர்ந்து மிஸியம்மா படத்தில் வரும் “பிருந்தாவனமும் நந்தகுமாரனும்” என்ற பாடலைப் பாடக்கேட்டிருக்கின்றேன்.

10

எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமியின் கல்கியின் காற்றினிலே வரும் கீதத்தையும் அம்மா பாடக் கேட்க இனிமையாயிருக்கும். அம்மா விரும்பிப் பாடும் இன்னுமொரு பாடல் பாரதியின் ‘தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்’ என்ற பாடல்.

அப்பா அந்தக் காலத்து ஆள். அவருக்கு தியாகராஜ பாகவதர், பி.யூ.சின்னப்பா, எம்.கே.ராதா, ரஞ்சனென்றால் பிடிக்கும். எம்.ஜி.ஆர் என்று சொல்லமாட்டார். எம்.ஜி.ராமசந்தர் என்றுதான் கூறுவார். எம்.ஜி.ராமச்சந்திரனின் இன்றைய படங்களை அவிற்குப் பிடிக்காது. ஆனால் அன்றைய படங்களான மர்மயோகியையும் குலேபகாவலியையும் அவருக்குப் பிடிக்கும். டி.ஆர்.ராஜகுமாரியின் கச்சதேவயானி, எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமியின் மீரா, ஜெமினியின் மிஸ்ஸியம்மா இவற்றைப்பற்றி இருவரும் அடிக்கடி பேசிக்கொள்வார்கள். இலங்கை வானொலி காலை நேரங்களில் நெஞ்சில் நிறைந்தவை என்றொரு நிகழ்ச்சியை ஒலிபரப்புவார்கள். அதில் பாகவதரின், கிட்டப்பாவின், சின்னப்பாவின், சுப்புலட்சுமியின் பாடல்களை ஒலிபரப்புவார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிப்பாடல்களை அப்பா விரும்பிக் கேட்பார். இதனால் எனக்கும் அப்பாடல்களைக் கேட்டுக்கேட்டு நினைவில் அவை நன்கு பதிந்து போய்விட்டன.

பாகவதரின் ‘கிருஷ்ணா முகுந்தா முராரே’, ‘ராதே உனக்குக் கோபம் ஆகாதே’ சிவபெருமான் கிருபை வேண்டும்’ எம்.எஸ்சின் ‘காற்றினிலே வரும் கீதம்’ ‘கிரிதர கோபாலா.....’ இவையெல்லாம் எனக்கும் பிடித்த பாடல்களாகிப்போயின. திரைப்படப் பாடலாசிரியர்களில் அப்பாவிற்குப் பிடித்த முக்கியமான பாடலாசிரியர் பாபநாசம் சிவன். எழுத்தைப் பொறுத்தவரையில் கல்கியின் எழுத்தென்றால் அப்பா, அம்மா இருவருக்குமே பிடிக்கும். அந்தக் காலத்தில் விகடனின் நடுப்பகுதியில் வரும் ‘தியாக பூமி’யைக் காத்திருந்து வாசித்ததை நினைவு கூறுவார்கள். சிவகாமியின் சபதத்தை, பொன்னியின் செல்வனைப்பற்றி அடிக்கடி கதைத்துக்கொள்வார்கள்.

பொன்னியின் செல்வன் நான் வாசித்த முதலாவது நாவல் இதுதான். இன்று கல்கியை விமர்சிக்கும் விமர்சக வித்தகர்களெல்லாம் கல்கியின் எழுத்தை வெறும் குப்பையாக

ஒதுக்கித் தள்ளிவிடுகின்றார்கள். இன்றைய நிலையில் எத்தனையோ நூல்களை, விடயங்களை அறியக்கூடிய அளவிற்கு நவீன தொழில் நுட்பம் வளர்ந்துவிட்டது. இன்றைய நிலையில் இருந்துகொண்டு கல்கியின் அன்றைய எழுத்துக்களை விமர்சனம் செய்வது வேடிக்கையாயிருக்கின்றது. அன்றைய சூழலில் அன்றைய காலகட்டத்தில் கல்கியின் எழுத்துக்களை வைத்துப் பார்ப்பதில்தான் கல்கியின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. என் அப்பா அம்மா விரும்பி வாசித்த கல்கியின் பொன்னியின் செல்வனை நானும் ஒரு காலத்தில் விரும்பி வாசித்தேன். அதில் வரும் ஓடக்காரப்பெண் பூங்குழலியும் வல்லவரையன் வந்தியத் தேவனும், ஆழ்வார்க்கடியானும் நந்தினியும் குந்தவைப் பிராட்டியாரும்...இன்னமும் இவர்களை என்னால் ஞாபகப்படுத்த முடிகிறதென்றால்...கல்கியின் வெற்றி இங்குதான் தங்கியுள்ளது. நாவல்களைப் படிக்க அதிகத் தமிழர்களைத் தூண்டியதில் நிச்சயம் கல்கிக்கு நிறையப் பங்கிருக்கின்றது. ஒரு குழந்தை எடுத்த எடுப்பிலேயே எழுந்து நடந்து வருவதில்லை. உருண்டு, புரண்டு, தவழ்ந்து, எழுந்து பின்புதான் நடக்கத் தொடங்குகின்றது. வளர்ச்சி அத்துடன் நின்று விடுவதில்லையே. அதுபோல் தான் கல்கி போன்ற எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பும், வளர்ந்த குழந்தை தவழும் குழந்தையை வளர்ந்த நிலையில் வைத்து விமர்சிக்கமுடியாது. தவழுதல் வளர்வதற்கு எவ்வளவு முக்கியமோ அதுபோல் தான் கல்கிபோன்ற எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களும். தமிழ் எழுத்துலகின் வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டத்திற்குரிய தேவையை அவர்களின் எழுத்துக்கள் பூர்த்தி செய்தன. இலங்கைத் தமிழர்களின் போராட்ட வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தில் அமிர்தலிங்கத்தின் பங்களிப்பும் தேவையாகத் தானிருந்தது. அதுபோல்தான் இதுவும்.

பாரதியின் பாடல்களைப் பொறுத்தவரையில் 'புதிய கோணங்கி' 'பாப்பாப்பாட்டு' மழைப்பாட்டு இவையெல்லாம்

அந்த வயதியில் எனக்குப் பிடித்த பாடல்கள் ஏன்? இந்த வயதில் கூடத்தான்.

'திக்குக்கள் எட்டும் சிதறி தக்கத் தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம்தரிகிட

பக்க மலைகள் உடைந்து வெள்ளம்

பாயுது பாயுது பாயுது '

என்ற பாடல் மழைக்காட்சியை அப்படியே கண்முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிடும் சக்திவாய்ந்தது. பாரதியின் எழுத்துக்கள் எல்லா வயதினருக்கும் எல்லாக் காலங்களிலும் இன்பத்தைத் தரும் சக்தி வாய்ந்தவை. இதில் தான் கல்கி போன்றவர்களின் எழுத்துக்களிற்கும் பாரதி போன்றவர்களின் எழுத்துக்களிற்கும் உள்ள வித்தியாசமே இருக்கின்றது. பாரதியின் எழுத்து அறிவு வளர வளரப் புதுப்புது அர்த்தங்களைத் தந்து மேலும் உயர்ந்து போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றது. பாரதியின் சிறப்பே இதுதான்.

பாரதி! இவன் என்மேல் ஏற்படுத்திவிட்ட பாதிப்பு...மிகவும் பலமானதுதான். வேறெந்த தமிழ் எழுத்துலகச் சிற்பியையும் விட என்னை அதிகமாக ஆட்கொண்டவன் இவன்தான். வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலோ வறுமை படர்ந்த சூழல். போதாக்குறைக்குக் கண்ணம்மா கண்ணம்மா என்று கொஞ்ச ஒரு செல்லம்மா... அன்னியப் படைகளின் தேடுதல் வேட்டை...தலைமறைவு வாழ்க்கை. இந்நிலையில் நீ சாதித்தது மிகமிக அதிகம்தான். உன் குறுகிய கால வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிடுகையில் உன் சாதனைகள்...மிகவும் அதிகம்தான். உன்னாலெப்படி முடிந்தது? எப்படி முடிந்தது? உண்மையிலேயே நீ ஒரு விந்தையான மனிதன் தான்.

வாழ்வின் வெற்றிக்காக வெற்றி பற்றி இங்கு எத்தனைபேர்

எழுதிக் குவிக்கின்றார்கள்.. ஆனால் உன் வாழ்க்கையே ஒரு புத்தகம்தான். நொந்து, சலித்து துவண்டிருக்கும் நெஞ்சுகளிற்கு உன் ஒவ்வொரு செய்கையும், எழுத்தும் உரமூட்டும் மருந்துகள்தான். பழமை அரசோச்சிக் கொண்டிருந்த ஒரு சூழல், நீ வாழ்ந்த சூழல். உன் ஒவ்வொரு செய்கையும் எழுத்தும் உனக்கு எவ்வளவு எதிர்ப்பைக்கொண்டு வந்து தந்திருக்கும் என்பதை உணர முடிகின்றது. நீ வாழ்ந்து முடிந்து ஆண்டுகள் பல ஓடிவிட்டன. இன்றும் நம் சமூகத்தைத் தீண்டாமை, பெண்ணடிமைத்தனம் இவையெல்லாம் பலமாகப் பிடித்துத்தானிருக்கின்றன. முற்றாக ஓடிவிடவில்லையே...உன் காலகட்டத்திலோ இவையெல்லாம் மிகமிகப் பலமாக நம் சமூகத்தைப் பற்றியிருந்தன. இந்நிலையில் தான் பிராமணனான நீ உன் மார்க்சைச் சுற்றியிருந்த பூணூலை அறுத்தெறிந்தாய். மக்கள் விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்தாய். வறுமை, தலைமறைவு வாழ்க்கை, சமுதாய எதிர்ப்பு இவற்றிற்கிடையில் உன்னால் இன்பமாக வாழ முடிந்தது. சிட்டுக்குருவியுடன் சல்லாபிக்க முடிந்தது. கம்பீரமான மீசையை முறுக்கியபடி நெஞ்சு நிமிர்த்தியபடி ஏறுநடைபோட முடிந்தது. அஞ்சிக்கிடந்த வரிடையே நெஞ்சுத் துணிவை ஏற்ற, வளர்க்க முடிந்தது. இந்தியனாய்ப் பாடினாய். தமிழனாய்ப் பாடினாய். மனிதனாய்ப் பாடினாய். உன் இறுதிக் காலத்தில் யானையால் மிதியுண்டு உடல்வாதையுற்று உன் உடல் ஓய்ந்து கிடந்தபோது இவர்களெல்லாம் உனக்கு எவ்விதம் நன்றிக் கடனைத் தீர்த்தார்கள்? எட்டே எட்டுப் பேர்களை மட்டும் உன் இறுதிச் சடங்கிற்கனுப்பி எவ்விதம் பெருமைப் பட்டுப்போனார்கள்?

உன் வாழ்க்கையிலிருந்து நாங்கள் அறிந்தது. நிறைய நிறைய...ஊரோடு ஒத்து வாழ். அதற்காக எல்லா விடயங்களிலும் ஒத்து வாழ வேண்டுமென்பதில்லை. சில சமயங்களில் சரியான கருத்திற்காய், சரியான விடயத்திற்காய் ஊரென்ன உலகமே

எதிர்த்து நின்றாலும் அடிபணிந்து விடாதே. உன்னை ஊர் உலகம் மதிக்க வேண்டுமென்பதற்காக நாணலைப்போல், பச்சோந்தியைப்போல வளைந்து, குழைந்து உழன்று கிடக்காதே. உன் கருத்து மட்டும் சரியாகயிருந்துவிட்டால் உன் வாழ்நாளில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாவிட்டாலும் கூட உனக்குப் பின்னாலாவது நிச்சயம் உரிய தருணத்தில் மக்களைப் பற்றிக் கொள்ளத்தான் போகின்றது? இதைத்தான் உன் வாழ்க்கை கூறுகிறது. உன் எழுத்தும் இதனைத்தான் கூறுகின்றது.

“ராகவா”

சிந்தனை கலைகிறது. அழைத்தது யாராயிருக்கும்... எதிரே... கேற்றருகில் நிற்பது யார்? இந்த இரவில்..நகுலேஸ்வரன் தான். புகையிரத தொடரொன்று இரைந்தபடி சென்று மறைகின்றது. கேற்றைத் திறந்து உள்ளே அழைத்து வருகின்றேன். இந்த நேரத்தில் எதற்காக இவன்...அப்படியென்ன தலைபோகின்ற அவசரம். நன்கு ஒருமுறை அவனது முகத்தை உற்றுப் பார்க்கின்றேன். சோர்வின் கோடுகள் படர்ந்து கிடக்கின்றன.

“என்னடா மச்சான் என்ன விசயம்...இந்த நேரத்தில்...என்னடா விசயம்...”

அவனால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அழுது விடுவான் போலிருக்கின்றது. ஏதோ சொல்வதற்கு முயல்கின்றான். வார்த்தைகள் தான் ஒழுங்காக வரமுடியாமல் திணறுகின்றன.

“என்றை மனுஷி...என்ற குஞ்சு..”

இவனது குடும்பத்திற்கு ஏதோ நடந்து விட்டிருக்கின்றது.

“நகுலேஸ்....அழாதே மச்சான். என்னடா விசயம். வீட்டிலையிருந்து ஏதாவது லெட்டர் வந்ததே...”

ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றியவன் கூறிய செய்தி...ஊரில் நடக்கும் குருஷேத்திரப்போரின் இடையில் அகப்பட்டு இறந்து விட்ட அப்பாவிகளில் இவனது மனைவியும் ஒருத்தி...எல்லாம் முடிந்த பிறகுதான் இவனிற்கே தெரியவந்திருக்கின்றது. ஆறுதல் கூறித் தேற்றக்கூடிய விசயமா...குழந்தைகளின் நிலை...இவனைப்போல் எத்தனை குடும்பங்கள்? எத்தனை அப்பாவி உயிர்கள் பலியாகிவிட்டன?

சொல்லி ஆறுதல் பெறக்கூட முடியாதபடி சோகத்தைத் தாங்கித் தாங்கி உள்ளே வெந்து வெந்து ..சீரழிந்து கிடக்கும் வாழ்க்கைகள்....தொலைவிலிருந்து நட்சத்திரக் கன்னியர்கள் கேலியாகக் கண்களைச் சிமிட்டுகின்றார்கள். உண்மைதான் எங்கள் நிலை கேலிக்குரியதாகத்தான் போய்விட்டது. கூடர்க்கன்னியரே! உங்கள் கண் சிமிட்டலைப் போன்றது தான் எங்களது காலகட்டமும். இதற்குள் இருந்துகொண்டொன் இத்தனை குத்து வெட்டுக்கள்...புரண்டு...தவழ்ந்து, வளர்ந்த மண்ணில் சொந்தம் கொண்டாட எம்மால் முடியவில்லை. புகுந்த மண்ணில் ஓட்டி உறவாடிட எம்மால் முடியவில்லை. ஒருவிதத்தில் நாங்கள் மா பாவிகள். எந்த மண்ணில் நிற்கின்றோமோ அந்த மண்ணில் ஆத்மார்த்தமாக எம்மைப் பிணைத்து, கனவு கண்டு வாழ முடியாதபடி சபிக்கப் பட்டவர்களாகிவிட்டோம். சபித்தது யார்? ஏன் எங்களிற்கிந்த நிலை? மனம் திறந்து வார்த்தைகளை வெளியே சொல்லத்தான் எம்மண்ணில் முடியவில்லையென்றால்...மனம் விட்டு அழக்கூட முடியவில்லை இம்மண்ணில்.

11

நகுலேஸ்வரன் இவன் என் பாடசாலை நண்பர்களில் முக்கியமானவன். இவனது வீடு எங்களது பாடசாலை செல்லும் வழியில் ஸ்டேசனிற்கு அண்மையில் அமைந்திருந்தது. இவனது

வீட்டிற்கு அருகில்தான் எங்களது தமிழ் டீச்சர் கார்த்தியாயினி டீச்சரின் வீடுமிருந்தது. கார்த்தியாயினி டீச்சர் என்றதும் உடனடியாக எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருவது நளவெண்பாதான். தமயந்தி அன்னத்தைத் தூது விடுவதையும், சுயம்வரத்திற்கு தேவர்கள் நளனுருவில் வருவதையும் விளக்கும் பாடல்களை உள்ளடக்கியிருந்தது எங்கள் பாடத்திட்டம். ஒருமாதமாக கார்த்தியாயினி டீச்சர், ஒவ்வொரு வெண்பாவாக எங்களிற்கு விபரித்துக் கொண்டு வந்த விதம், எங்களை ஒவ்வொரு நாளும் தமிழ் வகுப்பை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்க வைத்தது. ஒரு பாடத்தை மாணவர்களிற்கு எப்படிக் கற்பிக்க வேண்டுமென்பதை நன்றாகவே விளங்கி வைத்திருந்தார் கார்த்தியாயினி டீச்சர். வெண்பாவிற்கொரு புகழேந்தியென்று சும்மாவா சொன்னார்கள். அந்த ஒவ்வொரு வெண்பாவையும் அழகாகச் சுவையாக, எளிமையாக மாணவர்க்குப் புரியும்படி சொல்ல அவரால் எப்படி முடிந்தது. இத்தனைக்கும் கார்த்தியாயினி டீச்சர் ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதை கூட அல்ல. ஆனால் ஆறாம் வகுப்பு மாணவர்களான எங்களை உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களைப்போல் வைத்துக்கொண்டு பாடத்தில் மனமொன்றி அவர் படிப்பிப்பதைப்போல், எத்தனையோ கலாநிதிகள் கூடப் படிப்பிப்பதில்லை. இன்றுகூட இதனை அடிக்கடி நினைத்து நான் ஆச்சர்யப்படுவதுண்டு. தமயந்தியின் சுயம்பர நிகழ்வை விளக்கும் நளவெண்பாவை உள்ளமொன்றி உணர்ச்சி பூர்வமாகக் கற்பித்ததற்கு கார்த்தியாயினி டீச்சரின் இயல்பான திறமையுடன் சேர்ந்து இன்னுமொரு காரணமும் இருப்பது போல் சில சமயம் நான் உணர்வதுண்டு. கார்த்தியாயினி டீச்சரிற்கு அப்பொழுது தான் திருமணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. இளமைக்குரிய உணர்வுகள், கனவுகள் அவர் மனமொன்றி நளதமயந்தி காதல் கதையை விளக்கியதற்குரிய காரணங்களிலொன்றாக இருந்திருக்கலாம்.

குணத்தைப்போல் கார்த்தியாயினி டீச்சரும் சரியான வடிவு தான். சிவந்து உயர்ந்து கோவிற் சிலை வடிவு. சில சமயங்களில் நாங்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்லும் சமயங்களில் அவர் செல்வதைக் கண்டிருக்கின்றேன். ஆடி அசைந்து புத்தகங்களை மார்போடணைத்தபடி அவர் செல்லும்போது அந்தக் காலைப்பொழுது கூட வழக்கத்திற்கு மாறாக சிறிது எழில் கூடியிருப்பதுபோல் எனக்குப்படும். ஆனால் அதே கார்த்தியாயினி டீச்சரை எனது நண்பனொருவன் அண்மையில் தமிழக அகதி முகாமொன்றில் சந்தித்ததாகக் கூறியபோது ம்னம் பெரிதும் வேதனைப்பட்டது. கணவன் மோதலொன்றிலகப்பட்டு உயிரிழந்த நிலையில், பிள்ளைகளிருவருடன், பெரிதும் கஷ்டமான நிலையில் கண்டதாகக்கூறியபோது வருத்தமாகத் தானிருந்தது. கற்பனைகளுடன், கனவுகளுடன் உணர்வு களுடன் மனமொன்றி அவர் தமயந்தியின் காதல் கதையைக் கூறியதுதான் உடனடியாக ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சூழல்கள் எவ்விதம் கனவுகளைக் கற்பனைகளைச் சிதைத்து விடுகின்றன. மனிதர்களை எவ்விதம் அலைக்கழித்து விடுகின்றன. கார்த்தியாயினி டீச்சரிடம் ஏற்பட்ட நிலைமை, இன்று நகுலேஸ்வரனிற்கு ஏற்பட்ட நிலைமை.....

நகுலேஸ்வரன்....இவனுடன் பாடசாலையிலிருந்து வீடு செல்லும் போது வவுனியா புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்பாக இருந்த பழைய இராணுவக் கட்டட இடிபாடுகளை ஊடறுத்துச் செல்லும் பாதை வழியாகத் தான் செல்வது வழக்கம். உலகப்போரின் போது பாவிக்கப்பட்ட இராணுவக் கட்டடங்களின் இடிபாடுகளை அவற்றைப்பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். செடி கொடிகள் மண்டிக் காணப்படும் கட்டடச் சிதைவுகள்..இதே மாதிரியான ஆனால் சிறிய அளவிலான கட்டடச் சிதைவுகளை எங்கள் வீட்டிற் கண்மையிலுள்ள மன்னார் ரோட் சந்திக்கண்மையிலும் காடழிக்கும் நேரமொன்றில்

கண்டிருக்கின்றேன். இந்தச் சின்னங்கள் என் நெஞ்சில் பலவிதமான கற்பனைகளை எழுப்புவது வழக்கம். பொதுவாகப் பழமையின் சின்னங்கள் ஒரு கால கட்ட வரலாற்றை கூறிவைக்கும் சின்னங்கள்.... பாதுகாத்து வைக்கப்படவேண்டிய சின்னங்கள். பழமை பழமையென்று வாய்க்கு வாய் பேசும் நம்மவர்கள் இந்த விடயத்தில் சொல்வதொன்று செய்வதொன்றாகத்தானிருந்து வருகின்றார்கள்.

சங்கிலியன் சிலை, பண்டாரவன்னியன் சிலையென்று சிலைகள் வைப்பதுடன் மட்டும் திருப்தியடைவதால் பயனில்லை. சரித்திரச் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். இந்தச் சரித்திரச் சின்னங்களிற் கண்மையில் நிற்கும் போது ஒரு காலத்தில் அப்பகுதியில் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய நிகழ்வுகளை நினைத்துப் பார்க்கும்போது நெஞ்சில் ஒரு வித நெகிழ்வு தோன்றுவது வழக்கம். வவுனியாப் புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்பாக அமைந்திருந்த அந்த இடிபாடுகளை அண்டியிருந்த பகுதி, செடிகொடிகளால் சூழப்பட்டிருந்த பகுதி இன்னுமொரு விதத்திலும் எனக்குப் பிடிக்கும். எனக்கு அதிகம் பிடித்த குருவிகளிலொன்றான இரட்டை வாற் குருவிகளை அதிகம் அங்கு கண்டிருக்கின்றேன். குறிப்பாக மார்புப்பகுதியில் சிவப்பும், முதுகுப்பகுதியில் கறுப்பும் கலந்த இரட்டை வாற்குருவிகள் என்னை அதிகம் கவர்ந்தவை. இவற்றின் நீண்ட இரட்டை வாற்பகுதி அசையும்போது பார்ப்பதற்கு அழகாகியிருக்கும். நகுலேஸ்வரனிற்கும் இந்தப்பகுதி பிடித்த பிரதேசம். இதனால் வீடு செல்லும் சமயங்களில் சிறிதுநேரம் அப்பகுதியில் விளையாடித் திரிந்து விட்டுத்தான் செல்வது வழக்கம்.

அந்த வயதில் போர்க்காலச் சூழலை ஞாபகப்படுத்தும் இத்தகைய இடிபாடுகள் நெஞ்சில் வியப்பினை ஏற்படுத்தின. இந்த மண்ணிலும் ஒரு காலத்தில் யுத்தமொன்று நடந்ததா என்று ஆச்சர்யப்பட்டுப்போனோம். கவசவாகனங்களில் தண்ணீர்

அள்ள வரும் இராணுவத்தினரைப் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டோம். அமைதி தவழ்ந்துகொண்டிருந்த மண்ணின் முதல் மாற்றத்தை நோகண விஜேவீராவின் இயக்கத்தினரின் முதற் புரட்சியின்போது கண்டோம். முதன்முதலாக ஹெலிகாப்டர்களைக் கண்டது அப்போதுதான். நாடு முழுவதும் அவசரகாலச் சட்டநிலை பிறப்பிக்கப்பட்டு, பாடசாலைகளிற்கெல்லாம் விடுமுறை விடப்பட்டு, சிங்கள இளைஞரின் புரட்சியை சிறிமாவின் அரசாங்கம் முழுமுச்சாக நசுக்கிக்கொண்டிருந்த காலகட்டம். பாடசாலை விடுமுறையென்றால் எங்களிற்குச் சொல்லவா வேண்டும். ஒரே குதியுங் கூத்துத்தான். கும்மாளம் தான். காடுகுளம் விளையாட்டென்று நேரம் போவதே தெரியாமல்... நகுலேஸ்வரன் பெரும்பாலும் எங்கள் வீட்டோடுதான். எங்களிருவருக்கும் பிடித்த பொழுது போக்குகளில் முக்கியமான பொழுதுபோக்கு என்ன தெரியுமா?

சீறிலங்கா விமானப்படையினர் ஹெலிகாப்டர்களிலிருந்து போடும் குண்டுகளை எண்ணுவதுதான். வவுனியா நகரின் பிரதான ஆஸ்பத்திரிக்கண்மையிலிருந்து பெரிய குளத்திற்கும் அப்பால் ஒரு மலைத் தொடரொன்றிருந்தது. சிறிய மலைத்தொடர். ஒருநாளும் நான் அப்பகுதிக்குப் போயிருக்கவில்லை. தொலைவிலிருந்துதான் பார்த்திருக்கின்றேன். மடுக்கந்தை என்று பெயர். இப்பகுதி வழியாக, லக்சபாணாவிலிருந்து மின்சாரத்தைக் கொண்டு வருவதற்காகப் போடப்பட்ட பிரமாண்டமான மின்சாரக் கம்பங்களிற்காகக் காட்டினூடு வெட்டப்பட்ட பாதைவழியாக 'சேகுவேரா' இளைஞர்கள் வவுனியாப் பகுதிக்கு வந்துவிட்டதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்களது இருப் பிடங்களின் மீதுதான் சிங்களப்படையினர் குண்டுகளை வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் இம்மலைப்பகுதியை அண்மித்து ஹெலிகாப்டர்கள் பறப்பதை எங்கள் வீட்டு வளவிலிருந்து பார்க்கக்

கூடியதாகவிருந்தது. தொடர்ந்து விட்டு விட்டுக் குண்டுச்சத்தம் கேட்கத் தொடங்கும்போது அப்பா கூறுவார் "சேகுவேராப் பொடியள் மீது குண்டு போடுறான்கள்" அப்பொழுதுதான் நாங்கள் எண்ணத் தொடங்குவோம். சில சமயங்களில் நாற்பதுவரையில் கூட எண்ணியிருக்கின்றோம். அந்தச் சமயத்தில் அவ்விதம் ஒருவித திகில் கலந்த வியப்புடன் எண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த அனுபவத்தை என் நெஞ்சுக்கூட்டின் ஆழத்தில் பாதுகாத்து வைக்கவேண்டியதொரு பொக்கிஷமாகத் தான் இன்றுவரை பாதுகாத்து வருகின்றேன். அதனை இழந்துவிட நான் விரும்பவில்லை. அந்த அனுபவம் ஏற்படுத்தி விடும் இன்பகரமான, பசுமையான நினைவுகளைப் பொசுக்கிவிட என்னால் முடியாது.

இந்தச் சமயத்தில் நகரில் ஒரு கதை உலவிக் கொண்டிருந்தது... 'சேகுவேரா' பற்றிய கதை. சேகுவேரா இளைஞர்கள் மாகோவைப் பிடித்துவிட்டார்கள். அந்நூராத புரத்தையும் பிடித்துவிட்டார்கள். சிறிமாவை நடுக்கடலில் பாதுகாப்பாக கொண்டு போய் வைத்திருக்கிறார்கள். இதே சமயம் வவுனியா நகரிற்குள்ளும் இரவோடிருவாக கட்டாக்காலி மாடுகளோடு மாடுகளாக மறைந்தபடி புரட்சிக்காரர்கள் வந்துவிட்டார்கள். இப்படி பலவிதமான கதைகள். யூகங்கள். வேடிக்கையான இன்னொரு விசயம் என்னவென்றால்... படையினரின் சந்தேகத்திலிருந்து தப்புவதற்காக சிங்கள இளைஞர்கள் கூடத் தங்களைத் தமிழர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டதுதான்... ஆனால் இன்று...? காலச்சக்கரம் மீண்டும் சுழல்கின்றது என்பது இதனைத்தான்.

12

இச்சமயத்தில் வவுனியா நகர பொலிஸ் நிலையத்தைச் சுற்றி 'சேகுவேரா' இளைஞர்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாக்கும் நடவடிக்கையாக மண்மூடைகள் ஆங்காங்கே போடப் பட்டிருந்தன. ஒருமுறை இம்மண்மூடைகளை வேடிக்கை பார்த்தபடி வந்துகொண்டிருந்தபோது, வவுனியா நகரசபை மைதானத்தில் மூன்று ஹெலிகொப்டர்கள் வந்திறங்கின. 'சப்மெஷின்கன்களுடன்' சிங்களச் சிப்பாய்கள் நகரசபை மைதானத்தைச் சுற்றியிருந்த கழிவுநீர் செல்வதற்காக வெட்டப்பட்டிருந்த கால்வாய் பகுதிக்குள் மறைந்து நின்று பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளைப் பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். முதன்முதலாக என் வாழ்வில் 'சப்மெஷின்கன்களைப்' பார்த்தது அப்பொழுதுதான். அன்றிலிருந்து புரட்சி அடக்கப்பட்ட காலம் வரை அடிக்கடி புகையிரத நிலையங்களில், வீதிகளில், சிங்களச் சிப்பாய்கள் 'சப்மெஷின்கன்களுடன்' திரிவதைப் பார்ப்பது பழக்கமாகிவிட்டது.

ஒரு சில சமயங்களில் 'மெஷின்கன்' பொருத்தப்பட்ட திறந்த ஜீப்புகளில் சிங்களச்சிப்பாய்கள் செல்வார்கள். அவர்களை அவ்விதம் பார்ப்பது எங்களிற்கொரு வேடிக்கையான அனுபவம். எந்தவிதப் பயமும் எங்களிற்கேற்பட்டதில்லை. அவர்களும் தமிழர்களுடன் அன்பாக, இயல்பாக நடந்துகொண்டார்கள். சிங்கள இளைஞர்கள் விடயத்தில் மட்டும் எச்சரிக்கையாக, சந்தேகத்துடன் நடந்துகொண்டார்கள். இந்த 'சப்மெஷின்கன்' களைப்பற்றி நெடுநாள் எனக்கொரு சந்தேகமிருந்தது. இதன் குழலைப்பற்றி துளைகள் பல கொண்டதொரு பகுதியிருக்கும். குளிர் தன்மையைத் தருவதற்காக ஆனால் அந்தக் காலக்கட்டத்தில் முதன்முறையாக அதனைக் கண்டபோது பலவிதமான கதைகள் எங்களை ஈர்த்தன. அவற்றிலொன்று

சமயத்தில் அந்தத் துளைகள் வரியாக ஐநூறு குண்டுகளைச் சுடலாமென்பதுதான். சிங்களப் போலிசாரைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களை நான் 'சப்மெஷின்கன்' களுடன் கண்டதில்லை. வழக்கம்போல் நீண்ட ரைபிள் தான் அவர்களது ஆயுதம். இது அன்று. ஆனால் இன்றோ. ..ஒரே மண். ஆனால் எத்தனைவிதமான நிகழ்வுகள். எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாக அமைதியிலாழ்ந்து கிடக்கும் என் பிரியமான வன்னிமண்.

வன்னிமண். இந்த மண்ணில் கழிந்துவிட்ட என் பால்ய காலத்து நினைவுகள் ஒவ்வொன்றுமே நெஞ்சின் ஆழத்தில் பசுமையாகப் பதிந்து கிடக்கின்றன. இந்த மண்ணில் கழிந்து விட்ட காலத்தின் ஒவ்வொரு கணமும் தெளிவான விம்பமாக நெஞ்சில் விரிகின்றது. காடுகள்...குளங்கள்...வயல்கள் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் இயற்கையின் தாலாட்டு. இந்த மண்ணின் மேல் நிற்கும்போது புனிதமானதொரு உணர்வினை, கூடவே இனிமை கலந்ததொரு உணர்வினை நானடைவது வழக்கம். இம்மண்ணின் நினைவுகளும் எனக்கு அதனைத்தான் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. குளங்களென்றதும் தான் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது... இந்த மண் குளங்கள் மலிந்த மண்... மூலைக்குமூலை குளங்கள். எங்கள் வீட்டிற்கண்மையில் கூட நிறைய குளங்கள் காணப்பட்டன. பட்டாணிச்சுப் புளியங்குளம், வேப்பங்குளம், நெழுக்குளம், நாவற்குளம், பண்டாரிக்குளம், வைரவபுளியங்குளம், வவுனியாக்குளம், இறம்பைக்குளம், பேயடிச்சான் கூழாங்குளம் இப்படிக்கூறிக்கொண்டே போகலாம். இம்மண்ணின் ஊர்ப்பெயர்கள் கூட மாங்குளம், புளியங்குளம், பாவற்குளமென்று முடிவதைக் காணலாம். நாவற்குள மென்றதும் தான் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. வேறொன்று மில்லை. 'அடங்காத் தமிழனின்' ஞாபகம்தான்... இந்த வன்னிமண்ணிற்கு ஒரு பெயருண்டு. அடங்காப்பற்று என்றும் இம்மண்ணைக்கூறுவதுண்டு. எந்தவொரு அரசுகளிற்கும்

அடிபணியாது. இம்மண்ணை வன்னிமண்ணர்கள் ஆண்டு வந்ததாலேற்பட்ட காரணப்பெயர் அது. அதுசரி. மகாராணியாரிற்குக் கணிதம் படிப்பித்துப் பெருமை பெற்ற கணிதமேதைக்கு ஏனிந்த பட்டப்பெயரென்று நீண்டகாலமாக நான் மண்டையைப் போட்டுடைத்ததுண்டு. ஒரு காலத்தில் அடக்காப்பற்றின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராயிருந்த காரணத்தினால் ஏற்பட்ட பெயராயிருக்குமோ என்கூடச் சிந்தித்ததுண்டு. ஆனால் வளர வளரத்தான் (அறிவைத்தான் கூறுகிறேன்) காரணம் விளங்கியது.... வெறியடங்காத்தமிழன், சாத்வெறி அடங்காத்தமிழனென்பது. மாவிட்ட புர ஆலயத்தில் இவர் நடத்திய போராட்டம் தமிழர் வரலாற்றின் முக்கியமான பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டிய தொரு காலகட்டமல்லவா... இந்த அடங்காத்தமிழன் வெட்டுவித்த குளம்தான் இந்த நாவற்குளம் என்பது. எங்கள் வீட்டிலிருந்து வடக்காக, யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புகையிரதப் பாதை வழியாகச் சென்றால் இக்குளத்தினை அடையலாம்.

நாவற்குளம் பல்வேறு நினைவலைகளைத் தோற்றுவித்து விட்டது. இந்தக் குளத்திற்கு அண்மையில் செல்லும் புகையிரத பாதை எங்கள் வாழ்வில் முக்கிய மானதொரு விடயத்தைப் பிடித்து விட்டிருந்தது. ஒருபுறம் காடு. மறுபுறம் பெரியதொரு நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய விவசாயக் கால்நடைப்பண்ணை. இவற்றிற்கிடையில் அமைதியாக நீண்டு கிடக்கும் புகையிரதப்பாதை. தண்டவாளங்களில் காதுகளை வைத்து தொலைவிலேயாவது புகைவண்டி வருகின்றதாவென்று ஆராய்வது எங்களது விளையாட்டுக்களிலொன்று. இன்னுமொரு விளையாட்டு சோடா மூடியை ட்ரெயின் வரும்போது வைத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது. இவ்விதம் விரிவடைந்திருக்கும் சோடா மூடியின் நடுவில் துளைகளிட்டு, நூல்கோர்த்து இரு கைகளாலும் நூலின் இருமுனைகளையும்

பற்றியிழுத்து... நடுவில் சுழலும் சோடா மூடியைப் பார்த்து வியந்து நிற்பது.... இதுவும் எங்களது பொழுது போக்குகளிலொன்றுதான். ஒவ்வொரு முறை புகைவண்டி அப்பகுதியைக் கடக்கும்போதும் அதுவரை மரங்களில் மெளனமாக இலைகளைச் சப்பிக்கொண்டு, அல்லது பேன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் குரங்குகளெல்லாம் சத்தம் போட்டபடி கொப்புகளில் துள்ளித் திரிவதைப் பார்க்கவும் வேடிக்கையாகத் தானிருக்கும்.

இந்தப் புகையிரதப் பாதை இன்னுமொரு விடயத்திற்கும் பிரசித்தம். எனக்குத் தெரிந்து குறைந்தது மூன்றுபேராவது இப்பகுதியில் புகைவண்டி முன் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களில் முதலாவதாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டவரின் பெயர் ராமன். இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரை நான் ஒருமுறைதான் பார்த்திருக்கின்றேன். அப்பொழுது நாங்கள் வவுனியா சென்றிருந்த புதிது... எங்கள் வீட்டிற்கருகாக காடு மண்டிக் கிடந்தது. ஒருமுறை ஏரே குழப்படி செய்து விட்டு, பிரம்புடன் வந்துகொண்டிருந்த அப்பாவிடமிருந்து தப்புவதற்காக அருகில் மண்டிக்கிடந்த காட்டுப்பகுதிக்குள் ஓடிவிட்டேன். பார்த்தீர்களா.... அடக்குமுறையிலிருந்து தப்புவதற்காக ஓடிய என்னை எவ்விதம் இம்மண்ணின் காடுகள் சூழ்ந்த அமைப்பு காப்பாற்றிவிட்டதென்பதை... இதுதான் இவ்வன்னி மண்ணின் பிரதானமான பலத்திலொன்று... காடுகள் மண்டிக்கிடந்த வன்னிமண்ணின் அமைப்பு ஒரு காலத்தில் பண்டார வன்னியன்களை ஏனைய அடக்குமுறைகளிலிருந்து சுதந்திர புருஷர்களாக நடமாடிட வைத்ததென்றால்... இன்றும் கூட பண்டார வன்னியன்களின் பாதுகாப்புக் கவசமாக விளங்கி நிற்கின்றதென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அப்பாவின் பிரம்படிக்கு அஞ்சி அருகிலிருந்த காட்டிற்குள் ஓடியதை

அமைதியாக நின்று பார்த்திருந்துவிட்டு அப்பாவிடம் கூறி என்னைக் காட்டிக்கொடுத்த எட்டப்பன்தான் இந்த ராமன். பொதுவாகத் துரோகிகளின் எட்டப்பர்களின் முடிவு சோகத்தில்தான் முடிவது வழக்கம். அதற்காக யாரும் பெரியதாக அழுவது கிடையாது. ஆனால் இந்த எட்டப்பனின் கதையும் சோகத்தில் முடிந்தபோது எனக்குச் சிறிது துக்கமாகக் கூடவிருந்தது. அதன் பிறகு சிறிதுகாலம் ராமனின் தலைவேறு முண்டம் வேறாகக் கிடப்பது போன்ற காட்சிகள் என் நெஞ்சில் தோன்றி என்னைப் பயமுறுத்துவது வழக்கம். அதுவரை அப்பாவிற்கு என்னைக் காட்டிக்கொடுத்து எனக்குப் பிரம்படி வாங்கித் தரக் காரணமாயிருந்ததால் ராமன் மேல் எனக்கிருந்த கோபம் கூட அன்றிலிருந்து என்னை விட்டு ஓடிவிட்டது. ராமனை நான் மன்னித்துவிட்டேன்.

13

ஒவ்வொரு மனித உயிரிற்கும் சாவு பற்றிய உணர்வு, அறிவு, வாழ்வின் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. கௌதம புத்தனின் மனித வாழ்வின் நிலைமையைப் பற்றிய அறிவு அவரை துறவறத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. ஆனால் நானொன்றும் கௌதம புத்தனல்லவே... வாழ்வின் நிலையாமை பற்றிய அறிவு முதன் முதலில் எனக்கேற்பட்டது இந்த ராமனின் மரணத்தின் விளைவாகத்தான். முதன் முதலாக அந்தப் பிஞ்சு வயதில் மனிதனின் நிலையற்ற தன்மையை பூரணமாக என்னால் உணர முடிந்தது. உடலும் உயிருமாக பிரம்புடன் துரத்தி வந்த அப்பாவிற்கு என்னைக் காட்டிக் கொடுத்த ராமனிற்கு நேர்ந்ததென்ன? அவனுடைய உடம்பு துண்டுகளாகிப் போனதாகக் கதைக்கிறார்களே? அப்படியானால் அதுவரை அவன் இயக்கத்திற்குக் காரணமாயிருந்ததே அது என்ன? உயிரா? அப்படியென்றால்

அந்த உயிரிற்கென்ன நடந்தது? புகைவண்டியால் மோதப்பட்ட போது அவனது உடல் துண்டுகளாகச் சிதறிப் போயினவே. அப்படியென்றால் அந்த உயிரும் அப்படித்தான் சிதறித் துண்டுகளாகப் போனதுவோ? அத்துடன் அதன் கதை முடிந்து விட்டதா? அல்லது எல்லோரும் சொல்வது போல் உயிர் என்பது உடம்பினின்றும் வேறானதொரு காற்றுப்போன்றதொரு பொருளா? பல்வேறுபட்ட கேள்விகள் நெஞ்சினைத் துளைக்கத் தொடங்கின. என் கேள்விகளிற்கு அப்பாவால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. எப்படி முடியும்? உயிரா? உடம்பா? பொருளா? சக்தியா? அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மனித குலத்தை அலைக்கழித்து வரும் தத்துவச் சிக்கல்லவா இது. தத்துவஞானிகளே மண்டையைப் போட்டுடைக்கும்போது அப்பாவால் முடியாமற் போனதிலென்ன வியப்பு. ஆனால் இந்த தத்துவப் பிரச்சினை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை என்னை விட்டு நீங்கினபாடில்லலை. தொடர்ந்தும் என்னைப் போட்டுப் படாதபாடு படுத்தியபடி தானிருக்கிறது. ஆனால் அன்றைய நிலையில் என்னால் பூமியின் நிலையைக் கூட உணர முடியாமலிருந்தது. பூமி தட்டையா உருண்டையா என்பது கூட சிறிது காலம் எனக்குப் பெரிய பிரச்சனையாகத்தானிருந்து. பின்னர் பூமி உருண்டைதான் என்பதை உணர்ந்த போது பூமிதான் இப்பிரபஞ்சம் என்று நம்பத் தொடங்கினேன். ஆனால் இன்று.. இப்பிரபஞ்சத்துடன் ஒப்பிடும் போது பூமியின் அற்பத்தன்மையை உணர்ந்து விட்டேன். இவ் அற்பத்தினுள் இன்னுமோர்பமாயிருக்கும் மனித வாழ்க்கையை உணர்ந்து விட்டேன். இவ்வளவு உணர்ந்தும் இன்னும் நான் கௌதம புத்தனாகப் போகவில்லை. சாதாரண உணர்ச்சிக் குமுறல்கள் மிக்கதொரு மனிதனாகத் தானிருந்து வருகின்றேன். ஆனால் உயிர், உடம்பு, பொருள், சக்தி பற்றிய மோதலில் இன்று நான் ஒருவித தெளிவை அடைந்துவிட்டேன் என்றுதான்

சொல்லவேண்டும். அது உண்மையான தெளிவா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மனம் அப்படித்தான் உணர்கின்றது. நெடுநாட்களிற்கு முன்னால் கவிதையென்று சொல்லிக் கிறுக்கிய கிறுக்கலொன்றில் அத்தெளிவு முதன் முதலாக ஏற்பட்டுவிட்டதை இன்று என்னால் அறிய முடிகின்றது.

சிந்தனைப் புயல்கள் வீசி
புழுதி பறக்கையிலே
அடி வயிற்றைக் கீறியொரு
திகில் ஊடுருவிச் செல்லும்
ஆத்துமாவின் கேள்வியொன்று
சிரித்து நிற்கும்
நானென்றால் நான் யார்?
நானென்றால் இவ்வுடலோ?
நானென்றாலுடலாயின்
புழுப்பிடித்து நாறுகையில்
இந்த “நானெ”ங்கே?
நானென்றால் உள்மனமோ?
அன்றி அம்மனத்தே விரவி
நிற்கும்
அவ்வுணர்வோ?
நானென்றாலுடலாயின்
நடையிழந்து, மொழியிழந்து
நிலைகுலைந்து போகையில்
இந்த
காணுங் கனவெல்லாம்
கனன்றெரியும் சினமெல்லாம்
மெய்சிலிர்க்கும் மயக்கமெல்லாம்
உணர்வெல்லாம், உடலெல்லாம்
“நான்”தானோ?

வெறுமைகள் சிரிக்கும்
என்னுடலுமோர்
அண்டம் தானோ?
அப்படியாயின்,

“நான்” நான் மட்டும் தானோ?
நான் தான் பிரபஞ்சமோ?
பிரபஞ்சம் தான் நானோ?

விரிந்து படர்ந்து கிடக்கும் பிரபஞ்சம் முழுவதுமேயொருவித சக்தி போலவும், காணப்படும் பொருட்கள் உயிர்கள் எல்லாம் அச்சக்தியின் பல்வேறு வடிவங்களென்றும் மனம் சிலவேளைகளில் உணர்கின்றது. அப்படியென்றால் எதற்காக இந்த மோதல்கள் அழிவுகள், இரத்தக்களரிகள்..? அது தான் சரியாகப் புரியவில்லை.

இந்த ராமனின் அழிவு முதன் முதலாக மனிதவாழ்வின் நிலைமையை எனக்கு உணர்த்தியதென்றால், அதன்பிறகு அப்புக்கையிரதப் பாதையில் ஏற்பட்ட இரு தற்கொலைகள் மேலும் என் நெஞ்சில் அவ்வுணர்வைப் பலப்படுத்த உதவின என்றுதான் கூறவேண்டும். இது அந்தக்காலம், ஆனால் இன்று.... நானும் பொழுதும் வீதிகளில் ஆறுகளில் காடுகளில் அடிக்கடி உருக்குலைந்த நிலையில் காணப்படும் மனித உடல்கள்... மனிதத்துவத்தின் மதிப்பே பறிபோன நிலையில் சாதாரணமாக அவற்றைப் பார்த்தொதுக்கி விட்டபடி தமது நாளாந்த கடமைகளில் மூழ்கிவிடும் இன்றைய மனிதர்கள்.... நிலையற்ற வாழ்வே நியதியென்பதை உணர்ந்துவிட்ட நவகால மனிதர்கள்... அழிவைக்க ண்டு இவர்களால் எள்ளி நகையாடவும் முடிகின்றது? ஆனந்தப்படவும் முடிகின்றது. அறிவு வளர வளரத் தெளிவு பிறக்கிறதென்றால்...தெளிவு கூடக்கூட விளைவது.... ஒரு விதத்தில் அபத்தம் தானோ? துறவிகள் சிரிப்பதும்,

கொரில்லாக்கள் நகைப்பதும் (அழியும் மனித வாழ்வைப் பார்த்துத் தான்) அபத்தமாகத் தென்படுவதன் காரணம் இதனால் தானே? அபத்தம், மனோரஞ்சிதத்திற்கு மிகவும் பிடித்தவொரு விடயம். அபத்தப் பாணியில் எழுதப்படும் நாடகங்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளென்றால் இவள் மிகவும் மனமொன்றிப் போய் விடுவாள். தன்னையே மறந்து விடுவாள். அவற்றில் கூறப்படும் விடயங்கள் பெரும் பாலும் இவளிற்கு விளங்குவதில்லை. ஆனால் அவற்றில் ஏதோ அர்த்தம் இருப்பதாக எண்ணி எண்ணி வாசிப்பதிலேயே, பார்ப்பதிலேயே அவளிற் கொருவித திருப்தி. நிறைவு. பார்க்கப்போனால் கலையின் பயன்பாடுகளிலொன்றான இன்பத்தை அடைதலோடு பெரும்பாலும் அவளது ரசனை நின்றுவிடுவதுண்டு. சிக்கலான விடயத்தை மிக இலகுவான தெளிந்த நடையில் கூறினால் இதிலென்ன இருக்கு என்று ஊதித் தள்ளிவிடுவாள், பெரும்பாலான நமது விமர்சகர்களைப் போல... ஆனால் நமது வாழ்க்கையோ உலகமோ பார்ப்பதற்கு மிகவும் தெளிவாகத்தானிருக்கிறது. அழகாகத் தானிருக்கின்றது. இந்த அழகிற்குத், தெளிவிற்கு, எளிமைக்குப் பின்னால்தான் பெரிய சிக்கலே புதைந்து கிடக்கின்றது.

மனிதர்கள் தான் பெரும்பாலும் எளிமையான வற்றையெல்லாம் பெரிதும் சிக்கலாக்கி விட்டுப் பின்னால் அச்சிக்கல்களிற்குள் ஒருவித எளிமையைக் காணத், தேட விழைகின்றார்கள். மனோரஞ்சிதத்தைப் போல. வள்ளுவரின் குறளில் எளிமையிருக்கிறது. கம்பனின் விருத்தங்களில் அவ்வையின் வெண்பாக்களில் இளங்கோவின் சிலம்பில், பாரதியின் கவிதையில்,... இவற்றிலெல்லாம் இல்லாத எளிமையா? ஆனால் இவர்களெல்லாம் வெவ்வேறு காலகட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களல்லவா? இவர்களின் எழுத்துக்கள் நின்று பிடிக்கவில்லையா....

டெலிபோன் சத்தம் சிந்தனையைக் கலைக்கிறது. நகுலேஸ்வரனாயிருக்காலம்....அல்லது நான் வேலைபார்க்கும் செக்கியூரிட்டி கொம்பனியிலிருந்து சுப்பர்வைசராகயிருக்கலாம்.... போனை எடுக்கின்றேன்.

“ஹலோ... திஸ்... இஸ்..... வூல்கோ செக்கியூரிட்டி..... மே ஐ கெல்ப யூ.....”

“ஹலோ... இது நான்”

மனோரஞ்சிதம் உனக்குச் சாவில்லை நூறு வயசுதான்! அது சரி..... இவளென்ன இந்த நேரத்தில்.....!

14

“மனோரஞ்சிதம்.... என்ன இந்த நேரத்திலை...”

நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. ஊரிலென்றால் இந்நேரம் ஆந்தைகளும் நத்துக்களும் கத்தத் தொடங்கியிருக்கும்.

“ராகவன்” எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியலை”

“ஏன்... என்ன விசயம்”

“எல்லாம் இந்த மனுசனாலை வந்த பிரச்சனைதான்.... நாலு வருஷமாய் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மோட்கேஜ் கட்டிக் கொண்டு வாறம். இந்தச் சமயத்திலை பார்த்து இந்த மனுசன் இப்படிக்குண்டைப்போட்டால் நானென்ன செய்ய...”

“அப்படியென்ன விசயம் மனோரஞ்சிதம்...”

“வீட்டுக்கு இப்படியே இனியும் மோட்கேஜ் கட்டுறதாலை ஒரு பிரயோசமும் இல்லையாம்... பேசாமல் வீட்டை பாங்கிலேயே குடுத்து விடுவோமாம்....”

“எனக்கென்றால் அதுதான் சரியென்று நினைக்கிறன்...”

“போயும் போயும் உம்மட்டை போய் அட்டைவெள்ளை...”

மனோரஞ்சித்தின் குரலில் சலிப்பு தெரிகிறது.

“மனோரஞ்சிதம்.. உம்மட்டை புருஷன் சொல்றது தான் சரி! இவங்கடையெல்லாம் எப்பிடியெப்பிடி போகுமென்றே தெரியாது. இன்னொரு நாலு வருசம் மோட்கேஜ் கட்டியபிறகு, விலை இன்னும் குறைஞ்சால் அல்லது விலை ஏறாமலிருந்தால் என்ன செய்யப் போறீங்கள்... பேசாமல் இப்பவே கையைக் கழுவுறது தான் நல்லதென்று நினைக்கிறேன்...” சிறிது நேரம் மனோரஞ்சிதம் மெளனமாயிருக்கிறான். “ராகவன் என்றை பிரணவசெல்லாம் எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம்... எங்கட கிரடிட் ரேட்டிங்...”

பெரிய கிரடிட் ரேட்டிங். உயிர் தப்பினால் தம்பிரான் புண்ணியமென்று கிளாலி வழியாக கடந்து காட்டினூடாக நடந்து ஓடி வாறீங்கள். அப்ப இல்லாத கிரடிட் ரேட்டிங் கவலை இப்ப எப்படி என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சொல்லவில்லை.

‘என்ன ராகவன், சத்தத்தை காணலை’ ‘சொல்ல என்னயிருக்கு. நீங்கள் இரண்டு பேருமாகப் பேசித் தான் ஒரு முடிவிற்கு வரவேணும். அல்லது யாரும் பைனான்சல் கொன்சல்டன்ர் யாருடனும் கதைத்துப் பாருங்கோவன்’ மனோரஞ்சிதம் பெரிதாக கொட்டாவி ஒன்றை விடுவதை டெலிபோன் ஊடாகக் கேட்க முடிகின்றது.

‘ஏதோ என்றை பிரச்சனையை யாரிட்டையாவது சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சொல்லிப் போட்டன். இப்ப கொஞ்சம் நிம்மதியாயிருக்கு’

உடைமைகளை இழந்தாலும் போனால் போகட்டும், உயிர் தப்புவோம் என்று ஓடி வருகின்றோம். வந்து உயிரிற்கு ஒரு வித உத்தரவாதம் கிடைத்ததும் பழையபடி உடைமை அது இதென்று பலவிதமான ஆசைகளுக்குள் அகப்பட்டு விடுகின்றோம். மனோரஞ்சிதம்! உன்னைச் சுற்றிப்பார்ந்திருக்கும் புதிய உறவுகள். அவைதான் உனக்கு முக்கியம். உன் வாழ்க்கை முழுவதும் தொடர்ந்து வரப் போகும் உறவுகள் அவை தான். அற்ப உடைமைகளின் ஆசைக்குள் சிக்கி உறவுகளை இழந்து போகாதே... இலக்கியத்தில் சிக்கலென்றால் மெய்மறந்து போகும் மனோரஞ்சிதமே! வாழ்க்கையில் சிக்கல் என்றதும் ஏன் இப்படித் தளர்ந்து போகின்றாய்? வாழ்க்கைச் சிக்கலையும் ரசிக்கப் பழகி விடு. பிரச்சனைகளெல்லாம் தன்னால் பறந்து போய் விடுவதை காண்பாய். வீட்டுப் பிரச்சனை உனக்கொரு பெரிய பிரச்சனையாகப் போய் விட்டது. இன்னும் சிலருக்கு உணர்வுகளே பெரிய பிரச்சனை. ஆனால் ஊரிலோ...

கிளாரிக் கடலேரிக்குள் மூழ்கிப் போன கூடுகளிற்குள் மாண்டு போன உணர்வுகள்.. ஏக்கங்கள்... கனவுகளுடன் பங்காளிகளிற்குள் காத்து நின்றபோது காணாமல் போனவர்களின் பெருமூச்சுகள்... இவற்றை எண்ணிப்பார் மனோரஞ்சிதம். இவற்றுடன் ஒப்பிட்டால் தான் உன் பிரச்சினையின் அற்பத்தனம் உனக்கே புரியும் மனோரஞ்சிதம்! வாழவேண்டுமென்ற ஆசை அவர்களிற்கில்லையா? ஏன் உனக்கு மட்டுமா சொந்தம்? எண்ணிப்பார் மனோரஞ்சிதம்...

நிகழ்காலத்தை ஒரு கணம் எட்டிப்பார்த்த நினைவுக் குருவி பழையபடி இறந்த காலத்தை நோக்கிப் பறக்கின்றது. சில பறவைகளோ துருவம் விட்டுத் துருவம் நாடிப் பறப்பவை. ஆனால்... நீயோ... அவற்றையும் வென்று விட்டாய்... நினைவுக் குருவியே! உன்னைப் போல் அவற்றால் காலத்திற்குக் காலம் பறக்க முடியுமா என்ன?

ஒங்கி வளர்ந்த விருட்சங்கள் மண்டிய காட்டுமண், தமிழ் ஈழமண்ணின் முக்கியமான காட்டுப் பகுதிகளையுள்ளடக்கிய மண் இந்த வன்னிமண், கால மாற்றங்கள் இம் மண்ணில் பலவிதமான மாறுதல்களை ஏற்படுத்திவிட்டன. இவ்வன்னி மண்ணிற்கே அழகூட்டும் காட்டுப்பகுதியை இம்மண் பெரிதும் இழந்து கொண்டே வருகின்றது. பேணப்பட வேண்டியவைகளில் இம்மண்ணின் காட்டுப் பகுதியும் முக்கியமானதொன்று. ஒருமுறை முள்ளியவளையைச் சேர்ந்த இன்னுமொரு நண்பன் குமரனுடன் அடர்ந்த காட்டிற்குள் நீண்ட பயணமொன்றை நடத்தியது நினைவிற்கு வருகிறது. இது மாசே துங் நடத்திய நீண்ட பயணத்தைப் போன்றதல்ல. அதே சமயம் இன்று எம் மக்கள் தடை முகாம்களைக் கடந்து நடாத்தும் நீண்ட பயணங்களுடன் ஒப்பிடும் போது எமது அன்றைய பயணம் ஒரு நீண்ட பயணமேயல்ல தான். ஆனால் அன்றைய வயதில் என்னைப் பொறுத்த வரையில் அப்பயணம் ஒரு நீண்ட பயணம்தான்.

குமரன் என் பாடசாலை நண்பர்களிலொருவன். முள்ளியவளைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். இவன் ஒரு நாடகப் பித்தன். சிவாஜி மாதிரி வசனம் பேசுவதில் இவன் வலுகெட்டிக்காரன். மனோகராவில் சிவாஜி பேசும் வசனமென்றாலும் சரி, பராசக்தி, கட்டப்பொம்மன் பட வசனங்களென்றாலும் சரி, ராஜாராணியில் சோக்கிரடசாக சிவாஜி பேசும் வசனங்களென்றாலும் சரி மிகவும் ததர்நபமாகப் பேசுவதில் இவன் சமர்த்தன்.

“ஏற்றம் நிறைந்த ஏதன்சு நகரத்து வாலிபர்களே”

என்று இவன் சோக்கிரடசாகப் பேசும் சிவாஜியாக உருமாறுவதை வியப்புடன் பார்ப்போம்.

“வரி... திறை... கிஷ்தி... நாற்று நடடாயா” என்று இவன்

வீரபாண்டியக் கட்டப்பொம்மனாக வார்த்தைகளைக் கொட்டும் போது புல்லரிக்கக் கேட்டபடியிருப்போம்.

15

முள்ளியவளைச் சந்தைக்கு மேற்குப் புறமாக, பிரதான பாதையிலிருந்து செல்லும் மண்றோட் வழியாகச் சென்றால் அக்காட்டுப் பகுதியை அடையலாம். அடர்ந்த, செறிந்த ஆழமான காடு அது. ஒரு கோடை காலம். சூரியன் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் கதையோடு கதையாக முள்ளியவளைக் குமரன் கூறினான்.

“டே ராகவா... எங்கட ஊரிலையிருக்கிற காட்டுப் பகுதியிலை பெரியதொரு அதிசயமேயிருக்கு...”

எனக்கு அவனது வார்த்தைகள் ஆர்வத்தையேற்படுத்தின. வன்னிக் காட்டுப் பகுதிகளில் யானைகள் சிறுகதைகள், கரடிகள், மலைப்பாம்புகளெல்லாம் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அவற்றைப் பற்றித்தான் ஏதாவது குமரன் கூறப்போகின்றானோ என எண்ணினேன்.

“பெரிய அதிசயமா... அப்பிடியென்ன பெரிய அதிசயம்...”

“நடுக்காட்டுக்குள்ளை ஒரு பகுதியிருக்கு.. எந்தக் கோடையென்றாலும் அங்கையொரு இடத்திலை மட்டும் நீர் வற்றுவதேயில்லை. அது ஒரு சின்ன ஊற்று. இந்த முள்ளியவளைப் பகுதி இயற்கையான ஊற்றுக்களிற்குப் பெயர் போன பகுதி, தண்ணீருற்று என்றொரு புகழ்பெற்ற பகுதியிலுள்ள கேணி இயற்கையூற்றுகளில் முக்கியமானது.

“சில சமயங்களில் கடுங்கோடையென்றால் குளங்களெல்லாம் நீர் வற்றிக் காய்ந்து விடும். ஆனால் இந்தப் பகுதியில் மட்டும்

நீர் ஒருக்காலும் வற்றவே மாட்டாது..." எனக்கு அப்பொழுதே அப்பகுதியைச் சென்று பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"இதனாலை இந்தப் பகுதி வேட்டைக் காரங்களிற்குப் பிடிச்ச இடம். எப்பிடையும் தண்ணி குடிக்க வரும் மிருகங்களைப் பிடிக்க ஈஸியான இடம்"

"குமரன்... ஒரு நாளைக்கு அந்த இடத்தைக் கொண்டு போய்க் காட்டேன்.. பார்க்க ஆசையாயிருக்கு"

"போறதெண்டால் லேசானதில்லை... அந்தப் பகுதி நடுக்காட்டுக்குள்ளையிருக்கு... ஒற்றையடியப் பாதை வழியாகத் தான் போகவேண்டும்.. பயங்கரமான காட்டு மிருகங்கள். கரடி, காட்டெருமை யெல்லாம் இருக்கிற இடம்..."

ஆழநடுக்காடு. ஒங்கிய பெரிய மரங்கள் மிருகங்கள் எனக்கு புல்லரித்தது. எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விடயங்கள் அவற்றின் பின்னால் மறைந்திருந்த ஆபத்தைவிட அவற்றின் அழகுதான் என்னைக் கவர்ந்தது. எப்பிடையும் அந்தப் பகுதியைச் சென்று பார்த்து விடவேண்டும் போல் மனதினுள் தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். அவற்றிலிருந்து குமரனைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் நச்சரிக்கத் தொடங்கினேன். அவனாலும் என் நச்சரிப்பைத் தாங்க முடியவில்லை.

"எங்களாலை அங்கையெல்லாம் தனியப்போக ஏலாது. என்றை மாமாயிருக்கிறார். அவருக்கு நேரமிருந்தால் தான் போகலாம் சனி, ஞாயிறென்றால் அனேகமாய் வீட்டை தான் நிப்பார். எதுக்கும் ஒருக்கா எங்கடை வீட்டை வா.. பார்ப்பம்..." எனக்கோ, உற்சாகம் கரை புரண்டது. துள்ளிக் குதித்தேன். ஒரு சனிக்கிழமை குமரன் வீட்டிற்குப் பயணமானேன். இவனது வீடு முள்ளியவளைச் சந்தைக்கண்மையில் தான் அமைந்திருந்தது. ஊரில் பேர் போன குடும்பம் காணி, வளவு அது இதென்று

ஆடம்பரமாக வாழ்ந்த குடும்பம். இவனது அப்பா ஒரு தீவிரமான மண் உபாசகர். பிறந்த மண்மேல் அளவுகடந்த பற்று வைத்திருந்தார். பிள்ளைகளிற்கெல்லாம் வன்னி மண்ணின் மணம் கமழும் பெயர்களையே வைத்து விட்டார். குமரனின் உண்மையான பெயர் முல்லைக்குமரன். இவனது சகோதரனின் பெயர் கைலை வன்னியன். சகோதரியின் பெயர் நல்லநாச்சி, கைலை வன்னியனைப் பற்றி முதல் முதலில் அறிந்தது அப்பொழுதுதான். பண்டார வன்னியனைப் போல் புகழ்பெற்ற இன்னுமொரு வன்னி மண்ணின் குறுநிலவரசன். பனங்காமப் பகுதியின் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்தவன். இவனைப் பற்றிய நாடகப் பிரதியொன்றையும் அவர்களிடம் பெற்றேன். கரவை கிழார் எழுதிய தணியாத தாகம்"

இரண்டு நாட்கள் தான் அங்கு தங்கியிருந்தேன். நல்ல உபசரிப்பு. நல்ல மனிதர்கள். என்னுடைய நல்ல காலம் முல்லைக்குமரனின் மாமா வீட்டில் தானிருந்தார். முதலில் அவர் சம்மதிக்கவில்லை. அவரிடமிருந்த வயலில் பன்றி சுடுவதற்காக வைத்திருந்த காட்டுத்துவக்கு பழுதாகியிருந்தது. இந்த நிலைமையில் எந்தவித ஆயுதமுமில்லாமல் காட்டுக்குள் அதுவும் குறைந்தது பத்து மைல்களாவது காட்டினுள் நடப்பதென்றால் ஆபத்தான விடயமென்பதை அவர் விளக்கினார். எனக்கோ ஆர்வத்தின் முன்னால் ஆபத்து பற்றிய விடயம் அடிபட்டே போய்விட்டது. கடைசியில் என் ஆர்வத்தைக் கண்ட குமரனின் மாமா சம்மதித்தார்.

அடுத்த நாள், ஞாயிறு காலை, சாப்பாடு முடிந்த கையோடு நான், குமரன், குமரனின் மாமா, மாமாவின் நண்பர் ஆக நாலு பேர் பயணத்தைத் தொடங்கினோம். என் நெஞ்சின் ஆழத்தில் மறக்க முடியாதபடி பதிந்துவிட்ட சம்பவங்களில் இந்த 'நீண்ட பயணமும்' ஒன்றாக அமைந்து விட்டது. 'துரோகி' ராமனின் முடிவு எனக்கு வாழ்க்கையின் நிலையாமை பற்றிய நியதியை

முதலில் உணர்த்தி வைத்ததென்றால், இந்த 'நீண்ட பயணம்' வாழ்வு பற்றிய வேறு சில பக்கங்களை எனக்குக் காட்டி வைத்ததென்றுதான் சொல்லவேண்டும். உணர்வு சில சமயங்களில் எவ்விதம் அறிவை அடிமைப்படுத்தி விடுகிறதென்பதை இப்பயணம் முதலில் உணர்த்தி வைத்தது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எப்படி மனிதனை மாற்றியமைத்து விடுகின்றனவென்பதையும் இப்பயணம் எனக்குத் தெளிவாக்கி வைத்தது.

இன்று நினைக்கும் பொழுது ஒன்று மட்டும் தெளிவாகப் புரிகிறது. உண்மையில் நம் வாழ்க்கை கூட இது போன்றதொரு பயணம் தான். இன்பத்தை அடைதலென்றதொரு குறிக்கோளை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவரும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இடையில் எதிர்படும் சூழல்களை முன்கூட்டியே அறிய முடிவதில்லை. ஆபத்தான சூழல்கள் எதிர்ப்படுமேயென்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டு ஆர்வத்துடன், நம்பிக்கையுடன் பயணத்தைத் தொடர்கின்றோம். வாழ்க்கையென்பதே இப்படியொரு பயணம் தானென்பதைக் கூட அந்தச் சிறுவயதில் நாங்கள் நடாத்திய 'நீண்ட பயணம்' குறிப்பாக உணர்த்தி வைத்தது.

ஆழநடுக்காட்டினுள்ளிருந்த அந்த நீரூற்றிற்குக் கூட ஏதோவொரு பெயர்... சரியாக நினைவில்லை. 'கள்ளூறல்' என்று நினைக்கின்றேன். குமரனைக் கண்டால் அல்லது யாராவது முள்ளியவளைக் காரரைக் கண்டால் கேட்க வேண்டும். அன்று பயணத்தைத் தொடங்கும் முன்னர் வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டோம். இடையில் பசித்தால் சாப்பிடுவதற்காகக் கொஞ்சம் பார்சலாகவும் கட்டிக் கொண்டோம். காட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் குமரன் வீட்டாரிற்குச் சொந்தமான வளவொன்றிருந்தது. தென்னை, பலா, கொய்யா, மாதுளம்பழ மரங்கள் பல மண்டிக்கிடந்த வளவு. அப்பொழுது பலாப்பழச்சீசன். ஒரு

பழத்தை வெட்டிச் சாப்பிட்டோம். குமரனின் மாமாவும், நண்பனும் தென்னங் கள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். குடித்தார்கள் அதுவரை சிறிது அமைதியாயிருந்த அவர்களிருவரும் அதன் பிறகு உற்சாகமாகிப் போனார்கள். அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டார்கள். அடிக்கடி சிகரட் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மேலும் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களது சிரிப்பிற்கு தென்னங் கள்தான் காரணமென்று எண்ணிக்கொண்டேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் தான் தெரிந்தது தென்னங்களோடு இன்னுமொரு காரணமுமிருந்தது... அது... கஞ்சா.

16

காடு ஆரம்பமாகும் இடம் வந்தது. ஒற்றையடிப் பாதை தெரிந்தது. குமரன் பகிடியாகக் கூறினான்.

'டே ராகவா... நல்லா ஒருக்கா ஆசை தீரத் திரும்பிப் பார்த்துக்கோ... காட்டுக்குள்ளை போனால்... வரும் வரைக்கும் ஊரையோ மனிசங்களையோ பார்க்க முடியாது'

ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டேன். அப்பொழுதுதான் முதன் முறையாக ஒருவித திகில் படர்ந்த உணர்வு நெஞ்சை வெட்டியோடியது. பயணத்தின் யதார்த்தம் புரிந்தது. காடு, பயங்கரமான மிருகங்கள் வசிக்கும் காடு! எந்தவிதப் பாதுகாப்புமில்லாமல் செல்கின்றோம். திரும்பி வருவோமா... ஒரு கணம் தான்! மறுகணமே நெஞ்சில் ஆர்வம் குடிகொண்டு விட்டது. புதியனவற்றைப் பார்க்கப் போகின்றோமே என்று சந்தோஷம் பரவியது. ஒருவித எதிர்பார்ப்புடன், ஒருவித களிப்புடன் விரிந்திருந்த காட்டை ஊடறுத்த ஒற்றையடிப் பாதையினுள் காலடியெடுத்து வைத்தோம். மனித

சஞ்சாரமேயற்ற புதியதோருலகினுள் மெல்ல நுழைந்து கொண்டோம்.

திரும்பின பக்கமெல்லாம் மரங்கள். பெரிய சிறிய, ஒங்கிய, வீங்கிய, மரங்கள், 'மிக்க நலமுடைய மரங்கள், பல விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள்... நெஞ்சிற் கனல் மணக்கும் பூக்கள்... மதி வஞ்சித்திடு மகழிச்சுணைகள்... முட்கள் மண்டித் துயர் கொடுக்கும் புதர்கள்" மலிந்த திக்குத் தெரியாத காடு. காலையிளஞ் சூரிய ஒளியினை பெருவிருட்சங்கள் மறைத்து விட்டன. இலேசாகத் தென்றல் வீசிக் கொண்டிருந்தது. பல்வேறு விதமான பறவைகளின் கீச்சொலிகள்... இடையிடையே காற்றிலசையும் இலைகளின் ஓசைகள்... தொலைவிலெங்கோ தாவிய மந்திகளின் ஒலிகள்... இவை தவிர ஒருவிதமான மோன அமைதியெங்கும் பரவிக்கிடந்தது.

குமரனின் மாமாவும் நண்பனும் சிரிக்கச் சிரிக்கச் கதைத்தபடி சென்று கொண்டிருந்தார்கள். பின்னால் நானும் குமரனும் எங்களிற்குள் கதைத்தபடி சென்று கொண்டிருந்தோம். செல்லும் வழியெங்கும் விரிந்து கொண்டிருந்த காட்சிகளை வியப்புடன் பார்த்தபடி குமரனுடனும் கதைத்தபடி சென்று கொண்டிருந்த நெஞ்சில் உற்சாகம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. களிப்பு துள்ளி யோடியது. நேரம் ஏற ஏற கோடை வெப்பமும் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வெப்பத்தை ஓரளவிற்குக் காட்டு மரங்கள் தணித்தபடியிருந்தன. நாங்களோ நடந்து கொண்டேயிருந்தோம். கால்கள் கூட இலேசாக வலிக்கத் தொடங்கின. வலி கூடும் சமயங்களில் சிறிது தங்கி நின்றுவிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். இடையிடையே தென்பட்ட சிறிய குட்டைகளெல்லாம் காய்ந்து போயிருந்தன. அந்த வருடம் வழமையை விடக் கோடை கடுமையாகயிருந்தது. ஏனைய சமயங்களில் சிறிதளவாவது குட்டைகளில் நீர் தேங்கிக் கிடக்கும். அவ்வருடம் அது கூட இல்லை. ராகவன் கூறினான்

“வேண்டுமென்றால் நீயே பார்... நாங்கள் போற இடத்திலை மட்டும் ஊற்று வற்றவே வற்றாது...”

எங்கிருந்தோ மிருகமொன்றின் சத்தம் கேட்டது. குமரனின் மாமா கூறினார். “அது காட்டெருமையின்ற சத்தம்.... கிட்டடியிலைதானெங்கோ நிற்கவேண்டும்...”

இவ்விதம் கூறியவர் அருகிலிருந்த காய்ந்த மரமொன்றிலிருந்து கிளைகளையுடைத்து ஆளிற்கொரு தடிகளைத் தந்தார். “எதுக்கும் கையிலை தடியை வைச்சிருப்பம்...” காட்டெருமைகள் பயங்கரமானவையென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அவற்றின் கூரான கொம்புகள் உறுதியானவை. காட்டெருமைகளும் மூர்க்கமானவை. தொடர்ந்தும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். ஆனால் காட்டெருமைகள் தென்படவே யில்லை.

மரணம்... வாழ்க்கைப் பாதையின் எந்த மூலையில் நம்மை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றதென்பது எமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் மரணம் நிற்கிறதேயென்று நாம் பயணத்தை நிறுத்தி விடுவதில்லை. தொடர்ந்து நடந்து கொண்டு தானிருக்கின்றோம். ஒரு குறிக்கோளை வைத்து, ஆர்வத்துடன், எதிர்பார்ப்புடன், எதிர்ப்படும் நிகழ்வுகளை எதிர்வு கொண்டு, ஒருவித உற்சாகத்துடன், களிப்புடன் சென்று கொண்டிருக்கின்றோம். முடிவதற்குள் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவை முடித்துவிட வேண்டுமென்பது போல பறந்துகொண்டிருக்கின்றோம். அன்றைய எம் பயணமும் அவ்வகையில் தான் அமைந்திருந்தது.

குறைந்தது நான்கு மைல்களாவது காட்டினுள் சென்றிருப்போம். அப்பொழுதுதான் அதனைக் கண்டோம்... கறுத்து... மயிர் முட்டி. பார்ப்பதற்குப் பயமாயிருந்தது. கூழாம்பழங்களைப் போல் பார்வைக்கு, ஆனால் அவற்றை

விடச் சிறியதாக, சுவையிலும்.. கூழாம்பழத்தைப்போல் புளிப்புடன் கூடிய சுவையில்லாமல் இனிப்பாக இருக்கும் முதலிப் பழங்கள் நிறைந்த மரமொன்றினருகே பழங்களைச் சுவைத்தபடி கரடியொன்று நின்றிருந்தது.

குமரன் தான் முதலில் கரடியைக் கண்டான்.

‘மாமா... மாமா... அங்கை... கரடி...’

தென்னங்களும், கஞ்சாவும் தந்த கலையில் மெய் மறந்திருந்த மாமாவினதும், மாமாவின் நண்பனினதும் வெறி இருந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போனது.

முதலிப் பழங்களைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த கரடியின் கவனம் எங்கள் பக்கம் திரும்பியது. அவ்வளவுதான். அருகிலிருந்த குமரனின் மாமாவையும் மாமாவின் நண்பனையும் காணவில்லை. கையில் கிடந்த தடிகளைப் போட்டுவிட்டு அப்படி எப்படித்தான் அவ்வளவு விரைவாக அருகிலிருந்த மரத்தினில் ஏறினார்களோ...

இதற்குள் முற்றாக முதலிப்பழங்களின் மேலிருந்த கவனத்தைக் கைவிட்ட கரடியைப்பற்றி ஏற்கனவே நிறைய கதைகளைக் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். மனிதர்களின் கண்களைத் தோண்டுவதில் அவை கைதோந்தவை, சில சமயங்களில் அகப்படும் மனிதர்களின் ஆணுறுப்புக்களையும் பிடுங்கி விடுவதில் விருப்பமுள்ளவை. இதே சமயம் சிறு வயதில் படிந்திருந்த ‘அம்மாக்கரடி’ ‘அப்பாக்கரடி’ ‘குட்டிக்கரடி’யின் கதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பிணம்போல் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருந்தால் மரக்கட்டையாக எண்ணிக் கரடி விட்டு விட்டுப் போய்விடுமாம். ஆனால் அதனை முயன்று பார்க்கும் தைரியம் எங்களிருவரிடமேயில்லை. சிலவேளை இந்தக் கரடி வித்தியாசமான கரடியாகயிருந்து விட்டால்... சிறிது அறிவு கூடின கரடியாயிருந்து விட்டால்...

இதற்கிடையில் குமரன் மிக விரைவாக ஒரு காரியம் செய்தான். உணவுப் பார்சலை எடுத்து சுற்றிக் கட்டியிருந்த பேப்பரைக் கழட்டிவிட்டு உணவை கரடி வரும் திசையை நோக்கி எறிந்தான். கரடியின் கவனம் ஒரு கணம் எறியப்பட்ட உணவின் மேல் திரும்பியது. அந்தச் சிறு கணப்பொழுதிற்குள் கையிலிருந்த பேப்பரைப் பற்ற வைத்து அருகிலிருந்த காய்ந்து குவிந்திருந்த குப்பை கூளங்களின் மேல் போட்டு விட்டான். நெருப்பு ‘குபீ’ரெனப் பற்றியது. நெருப்பைக் கண்டு மருண்ட கரடி வந்த வழியே ஓடிக் காட்டினுள் மறைந்தது. நெருப்பு எவ்விதம் மிருகங்களைப் பயப்படுத்தி விடுகின்றதென்பதை அன்று தான் அறிந்து கொண்டேன். கரடி ஓடி மறைந்ததும் குமரனின் மாமாவும், நண்பனும் மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார்கள். எங்களைப் பார்க்க அவர்களிற்கே வெட்கமாயிருந்தது. இருந்தாலும் குமரனின் அறிவை மெச்ச அவர்கள் தவறவேயில்லை. இந்தச் சம்பவம் எனக்குப் பெரியதொரு உண்மையை எடுத்துக் காட்டியது. பய உணர்வு எவ்விதம் அறிவை மறைத்து விடுகின்றது. சுயநலத்தை எவ்விதம் தூண்டிவிடுகின்றது. கரடியைக் கண்டதும் பயந்து விட்ட குமரனின் மாமாவோ நண்பனோ தங்களைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்வில் ஏறி மரத்தில் ஒளிந்து கொண்டார்களே தவிர சிறுவர்களான எங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூட நினைக்கவில்லை. இதேசமயம் இந்தச் சம்பவம் இன்னுமொரு விடயத்தையும் எடுத்துக்காட்டியது. எதிர்ப்படும் சூழல்கள் எவ்வளவு ஆபத்து நிறைந்தவையாகயிருந்தாலும், அறிவைப் பாவித்து தப்புவதற்கு முயற்சி செய்து பார்க்க வேண்டும். முயற்சி தோற்கலாம். வெல்லலாம். அத்தகைய ஆபத்தான சமயங்களில் பய உணர்விற்கு ஆட்பட்டுக் கலங்கி நின்று விடுவதால் நிகழப் போகின்ற அறிவை தடுத்து நிறுத்த முடியுமா? குமரன் உண்மையில் நெஞ்சுரம் மிக்கவன் தான். மாமாவின் சிகரட்டிற்காக எடுத்துவந்த நெருப்புப்பெட்டியையும்

சாப்பாட்டுப் பார்சலையும் இணைத்துக் கலங்காமல் ஒரு திட்டம் போட்டு முயன்று பார்த்தான். வெற்றி கிட்டிவிட்டது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எத்தகைய ஆபத்தானவையாக எதிர்ப்பட்டாலும் மனிதனே முயற்சியை மட்டும் கைவிட்டு விடாதே. மூளையை மட்டும் பாவிக்காமலிருந்து விடாதே. மூளையுடன் கூடிய முயற்சி நிச்சயம் உன்னைக் காப்பாற்றும்.

17

“தம்பிமாரே என்ன சொல்றீங்கள்... திரும்பிப் போவமா.. இல்லை.. தொடர்ந்து போகத்தான் போறீங்களா” குமரனின் மாமாதான் கேட்டார். எனக்கோ கரடியின் தரிசனம் முன்னையிட ஆர்வத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. ஏதோ வீரதீர பராக்கிரமங்கள் நிறைந்த பயணமொன்றை நாங்கள் நடத்திக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தது. குமரன் கேட்டான்.

“என்ன ராகவா சொல்லறாய்.. உன்ர விருப்பமென்ன போறதா... திரும்புறதா...”

“இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டுத் திரும்புறதா...” நான் இழுத்தேன்.

“சரி சரி பொடியனின் ஆசையை ஏன் கெடுப்பான்... இவ்வளவு தூரம் வந்தாச்சு போய்ப் பார்ப்பம்...” மாமாவின் நண்பன்தான் சிரித்தபடி கூறினான். இதற்கிடையில் ஒரு ‘தம்’ அடித்து விட்டிருந்தான். மாமாவும் வாங்கி ஒரு ‘தம்’ இழுத்தார். சிரிப்பு இருவரையும் தொற்றிக் கொண்டது. நாங்கள் எங்களிற்குள் சிரித்துக் கொண்டோம். பயணம் தொடர்ந்தது.

நேரம் நண்பகலை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளத் தொடங்கியது. கால்கள் சற்றே தள்ளாத்

தொடங்கின. அப்பொழுதுதான் கட்டிக் கொண்டு வந்த சாப்பாடும் கரடியோடு போனது நினைவிற்கு வந்தது. பாலைமரம் தென்பட்டபோது கல்லால் அடித்துப் பாலைப்பழங்களைப் பொறுக்கித்தின்றோம். வீரையைக் கண்டபோது வீரைப் பழங்களைப் பறித்துண்டோம், முதலிப்பழ மரங்களைக் கண்டபோது அவற்றைப் பிடுங்கிச் சுவைத்தோம். பசியை ஒருவாறு அடக்கினோம் பசி சிறிது அடங்க தாகமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தாகத்தால் நாவெல்லாம் வறண்டு விட்டது. அடங்கியிருந்த பசி சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தலையெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது. தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தோம் கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவு வரை மரங்கள் நிறைந்து கிடந்தன. உண்ணக்கூடிய பழ மரங்கள் ஒன்றைக்கூடக் காணவில்லை. தாகத்தால் வறண்ட தொண்டையை நனைப்போமென்றால் ஒரு குளங் குட்டையைக் கூடக் காணவில்லை. தென்பட்டவையெல்லாம் வறண்டு கிடந்தன.

குமரனின் மாமா கூறினார். ‘இன்னுங் கொஞ்சத்தூரம் தான்... அங்கு போனால் தண்ணிக்குப் பஞ்சமில்லை. தொண்டையை நனைக்கலாம். அந்த இடத்திலை முதலிப் பழமரங்களும் நிறைய இருக்கு....’

எனக்கோ பசியால் கண்கள் பஞ்சடைந்தன என்பார்களே அப்படியிருந்தது. கால்கள் தளர்ந்து தள்ளாடின. வெளியில் சொன்னால் வெட்கக்கேடென்று பொறுத்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தேன். எல்லோர் நிலையும் இதுதான் எங்களிற்கிடையில் பேச்சு குறைந்தது. உற்சாகத்தை வரவழைப்பதற்காக மாமாவின் நண்பன் “மாசிலா உண்மைக் காதலே” என்று பாட முயன்று பார்த்து முதலிரண்டு அடிகளுடன் தோற்றுப் போனான். சரியான தயாரிப்புக்களின்றி ஒருபோதும் இப்படி வெளிக்கிடக்கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். நடந்து கொண்டிருந்த குமரனின் மாமாவின் கண்கள் விரிந்தன.

“அப்பா... ஒரு வழியாக வந்தாயிற்று...”

அவர் காட்டிய திசையைப் பார்த்தோம். சிறியதொரு நீர்நிலையிருந்ததற்கு அடையாளமாக ஒரு பிரதேசம் தென்பட்டது மாமாவின் முகமும் வாடிவிட்டது.

“இப்பிடி யொரு நாளாமே நடந்ததில்லை இதிலை நீர் எந்தப் பெரிய கோடையென்றாலும் வற்றியதாகச் சரித்திரமேயில்லை.”

எனக்கும் சிறிதே ‘சப்’ பென்றாகி விட்டது. அதிசயமானதொன்றைப் பார்க்கப் போகின்றோமென்று வந்தால் நிலைமை இப்படியாயிருக்கவேண்டும். அந்த நீர்நிலையைச் சுற்றி மரங்களில் பரண்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் இரவிரவாகக் காவலிருந்து தண்ணீர் குடிக்க வரும் மிருகங்களை வேட்டையாடுவார்களாம். அப்பரண்களில் ஏறிப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. உடல்தான் வலுவற்றிருந்தது. இதற்கிடையில் குமரனின் முயன்று பார்க்கும் மூளை வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. வரண்டிருந்த நிலத்தில் சிரட்டையொன்றிருந்தது. யாரோ வந்தவர்கள் பாவித்திருக்க வேண்டும். சிரட்டையெடுத்து குமரன் தரையில் அங்காங்கே கிண்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினான். என்ன ஆச்சர்யம்... ஓரிடத்தில் நீர் சுரந்தது. சுரந்த நீரோ மண்கலந்த நீராயிருந்தது. இதையெல்லாம் யார் கண்டார்கள்? வரண்டிருந்த தொண்டைக்கு அதுவே அமிர்தமாகயிருந்தது. (ஆனால் அதன் பிறகு ஒரு கிழமையாக வயிற்றுக் கோளாற்றால் அவதிப்பட்டது இன்னுமொரு கதை) சாதாரண சமயமென்றால் இப்படியொரு அசுத்தமான சிரட்டையில் அசுத்தமான நீரை அள்ளிக் குடித்திருப்போமா? சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் வரும் போதுதான் எல்லாமே தெரிகின்றது. ஒரு சமயத்தில் நடக்க முடியாது போல் தென்படும் ஒரு விடயம் இன்னுமொரு சமயத்தில் சாதாரண விடயமாக நடந்து முடிந்து போகின்றது. ஒரு காலத்தில் என்

மண்ணில் எவையெல்லாம் நடக்க முடியாத விடயங்களாயிருந்தனவோ அவையெல்லாம் இன்று சாதாரண விடயங்களாகிவிட்டன. உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு காட்டுப் பாதைகளால் ஓடுவது. கிளாரிக் கடலேரியைக் கடப்பது, பாம்பும் பூச்சியும் குடியிருக்கும் பங்கர்களிற்குள் குடங்கிக் கிடப்பது. உருக்குலைந்து ஆங்காங்கு தென்படும் நாய்கள் தின்னும் மனித உடல்களைச் சாதாரணமாகப் பார்த்துச் செல்வது.. இவையெல்லாம் ஒரு காலத்தில் நடக்க முடியாத விடயங்கள் தான். இன்று அவை சாதாரண விடயங்கள்.

அந்த அசுத்த நீரைக் குடித்துவிட்டு, அருகிலிருந்த ‘முதலிப்’ பழங்களைச் சாப்பிட பிறகுதான் சிறிது தென்பு வந்தது. அதன் பிறகு வேட்டைக்காரர்கள் கட்டி வைத்திருந்த பரண்களில் ஏறிப் பார்த்தோம். வியப்பான விசயமென்னவென்றால் அந்த ஆழநடுக் காட்டினுள், அந்த நீர்நிலைக்கருகாக புல்வெளியொன்று விரிந்து கிடந்ததுதான். ‘ஹட்டரி’ போன்ற ஆங்கிலப் படங்களில் வரும் ஆபிரிக்கப் புல் வெளிகளைப் போன்றதொரு புல்வெளி விரிந்து கிடந்தது. தொலைவில் மான்கள் சில மேய்ந்தபடியிருந்தன. இன்னும் சிறிது தொலைவிலிருந்து காட்டெருமைகள் சில குரல் கொடுத்தன. அப்படியே அந்தப் புல்வெளியில் எல்லோரும் மல்லாந்து படுத்தோம். தொலைவுவரை விரிந்திருந்த புல்வெளி, அருகில் செறிந்திருந்த காடு. மேலே விரிந்து, பரந்து முடிவற்றிருந்த நீலவான், பட்சிகள், மான்கள், காட்டெருமைகள்.. இயற்கை இன்பத்தைத் தந்தது. சிறிது கண்ணயர்ந்தோம். வாழ்க்கை பற்றிய சில பக்கங்களை விளக்கிக் காட்டிய எங்களது அந்த ‘நீண்ட’ பயணம் ஒரு முடிவிற்கு வந்தது. அந்த முல்லைக் குமரனின் வாழ்க்கை இன்று பத்தோடு பதினொன்றாகப் போய்விட்டது. உண்டு உறங்கி வாழும் சாதாரண மனிதர்களில் ஒருவனாகிவிட்டான். அவனும் என்னைப் போல் இன்னுமொரு அன்னிய நாடொன்றில் வாழ்வதாகக் கேள்வி... அவனிடமிருந்த

கலையார்வத்திற்கும் திறமைக்கும் பிரகாசித்திருக்க வேண்டியவன். ஒருவேளை இனித்தான் பிரகாசிக்கப் போகின்றானோ? இப்படித்தான் எத்தனையோ ஆற்றலுள்ளவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்த வளர்த்தெடுக்க முடியாதவாறு சூழல்கள் அவர்களை இழுத்துக் கொண்டோடி விடுகின்றன. ஒரு சிலர்தான் சூழல்களை மீறிச் சாதித்து விடுகின்றார்கள் பாரதியைப் போல! ஆனால் ஒரு சிலரைச் சூழல்கள் மாற்றியும் விடுகின்றன. ஒருவேளை சுமணதாஸ் பாலையும் சூழல்கள் மாற்றித்தான் விட்டிருக்குமோ... அல்லது சூழலின் விளைவாகத் தண்டிக்கப்பட்ட அப்பாவி மக்கட் கூட்டத்தில் அவரும் ஒருவரா... ஏன் மனோரஞ்சிதத்தைக் கூட இன்று புகுந்த நாட்டுச் சூழல்கள் ஆட்டிப் படைக்கத்தான் தொடங்கி விட்டிருக்கின்றன. ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றான். இதிலிருந்து விடுபடுவது அவளது நெஞ்சின் உறுதியில் தானிருக்கின்றது.

18

குடும்பி, அகன்ற பெல்ற், சறம், குயின் சிரிப்பு. இதுதான் சுமணதாஸ் பாஸ். பாஸிற்கு என்ன நடந்தது? சுமணதாஸ் பாஸ் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். காரணம் உளவாளி, தமிழர்களிற்கெதிராக சிங்கள இராணுவத்துடன் ஒத்துழைத்தார். அவர் குடும்பத்திற்கென்ன நடந்தது? மனைவி பிள்ளைகள் எல்லோருமே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். அவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? சுமணதாஸ் பாஸுடன் சேர்ந்து அவர்களும் உளவு கூறினார்களா? சிங்கள இராணுவத்திற்குத் தமிழர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தார்களா? சந்தேகத்தின் வித்து இங்கு தான் முளைவிடுகின்றது. விசாரணை நடக்கவில்லை, சாட்சிகள் வரவழைக்கப்படவில்லை, முழுக்குடும்பத்திற்குமே தண்டனை

வழங்கப்பட்டுவிட்டது. பாதிக்கப்பட்டதனால் தான் இன்று எம்மக்களின் போராட்டமே வெடித்துக் கிளம்பியுள்ளது. அதில் நீதியிருக்கின்றது. நியாயமிருக்கின்றது. அந்தப் போராட்டத்தை மாசு படுத்தக் கூடாது. கொச்சைப் படுத்தக் கூடாது. அப்பாவிட்களின் உயிர்களிற்கு உத்தரவாதம் தேவை. அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் சரி, அவர்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப் படவேண்டும். அரசுடன் சேர்ந்தியங்குகின்றார்கள் என்பதற்காக, தமிழ் இளைஞர்களின் குடும்பங்களையே ஒட்டு மொத்தமாகப் போட்டுக் கொன்றுவிட முடிகிறதா? ஒரு குடும்பத்து உறுப்பினர்களிலேயே பல்வேறுபட்ட கருத்துள்ளவர்கள் இருக்கும் போது....

சுமணதாஸ் பாலையே நான் கடைசியாகச் சந்தித்தது வன்னிமண்ணை விட்டு யாழ் மண்ணிற்குப் பழையபடி திரும்பியபோதுதான். அதன் பிறகு அவரை நான் சந்திக்கவேயில்லை. பல வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. நான் அறிந்த சுமணதாஸ் பாஸ் அதன்பிறகு முற்றாகவே மாறிவிட்டிருக்கலாம். உண்மையிலேயே இராணுவத்தின் உளவாளியாக செயலாற்றியிருக்கலாம். சூழல் யாரைத் தான்விட்டது. அல்லது இன உணர்வைப் பயன்படுத்தி மக்களைத் தூண்டுவதற்கு அந்தக் குடும்பத்தையே பலியாக்கியிருக்கலாம். ஏனைய சிங்களவர்களை அப்பகுதிக்கு வரக்கூடாதென்று எச்சரிப்பதற்காக அச்செயல் புரியப்பட்டிருக்கலாம்.

'தவளைக் குஞ்சுகள் என்ன விநோதம் ஆடிப்பாடியோடி ஆடும் விநோதம்' சுமணதாஸ் பாஸின் மழலைக்குரல் இன்னமும் காதுகளில் ஒலிக்கின்றது. தவளைக் குஞ்சுகளில் விநோதத்தைக் கண்ட சுமணதாஸ் பாஸிற்கு என்ன தான் நடந்தது? சுமணதாஸ் பாஸுடன் எனக்கிருந்த அனுபவங்களை எடைபோட்டுச் சீர்தூக்கிப்பார்க்க மனம் முயலத் தொடங்கியது. குறிப்பாக அந்தச் சம்பவம்.... என்னால் மறக்கவே முடியாத சம்பவம்...

இன்று நான் உயிரோடிருக்கின்றேனென்றால் அதற்குக் காரணம் சுமணதாஸ் பாஸ். அந்த சுமணதாஸ் பாஸ் இன்றில்லை....

பட்டாணிச்சுப் புளியங்குளம். வித்தியாசமான பெயர். மண்ணார் ரோட்டில், குருமண் காட்டுச் சந்தியில், முஸ்லீம் கூடலைக்கு முன்பாகவுள்ள குளம், நான் முதன் முறையாக நீந்தப் பழகியது இந்தக் குளத்தில்தான். நாங்கள் முதன் முதல் வன்னிமண்ணில் காலடியெடுத்து வைத்தபோது இந்தக்குளம் முட்டி மோதிக்கொண்டிருந்தது. முட்டி மோதும் சமயங்களில் வடிவதற்காக குளக்கட்டின் ஒரு புறத்தில் காட்டை வெட்டி, குளத்து நீர்மட்டத்துடன் சேர்த்து சிறியதொரு அணைகட்டி வைத்திருந்தார்கள். தாமரைகள் படர்ந்து குளம் அழகு பெற்றுக்கிடந்தது. குளத்தின் மறுபுறம் வயல்வெளியும் விரிந்து கிடந்தன. வயல் வெளிகளை ஊடறுத்துப் பார்த்தால் எல்லைக்காவலனின் மாளிகை பார்வையில் தட்டுப்படும். குளமும் வயல்வெளியும் சந்திக்குமிடத்தில் தாமரைக் கொடிகள் படர்ந்திருந்தன. கொக்குக்கள் எந்நேரமும் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தன. குளக்கட்டும் மரங்களின் அரவணைப்பில் மயங்கிக் கிடந்தது. மீன் கொத்திகள் மரங்களில் அடிக்கடி கொத்திய மீன்களுடன் காணப்பட்டன.

என்னையும் அக்காவையும் 'கட்டி'லிருத்தி விட்டு அப்பா குளத்தில் மூழ்கியெழுவார். அப்பா அடிக்கடி நீரினுள் காணாமல் போகும் போதெல்லாம் நெஞ்சு பதைக்கும். வியக்கும். நல்ல காலம் நான் அழுவேயில்லை. அழுதிருந்தால் என் வாழ்க்கையே மாறிவிட்டிருக்கலாம். அம்மையும் அப்பனும் காட்சி தந்திருக்கலாம். ஞானப்பால் சுவைத்திருக்கலாம். இன்னுமொரு தேவாரச் செல்வர் தமிழிற்கு அழகு சேர்த்திருக்கலாம். எதுவுமே நடக்கவில்லை. நானும் அழவில்லை அதற்குப் பதிலாக வேறொன்று செய்தேன். ஒருமுறை இப்படித்தான் காணாமல் போகும் அப்பாவைக் கண்டு பிடித்தாலென்ன என்றொரு

எண்ணம் எழுந்தது. விளைவு நான் காணாமல் போனேன். அக்காதான் முதலில் காணாமல்போன என்னைக் காணவில்லை என்பதைக் கண்டு பிடிச்சா. மூச்சு முட்டக் குடித்திருந்தவனை அப்பா ஒரு மாதிரிக் கண்டுபிடித்துக் கரைசேர்த்தார். நானின்று உயிரோடிருப்பதற்கு முதற்காரணம் அப்பா. ஏற்கனவே நானிவ்வுலகிலிருப்பதற்கே அவர்தான் காரணமாயிருந்தார். அதனுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இதன் முக்கியத்துவம் குறைந்து போய்விடுகின்றது. இதனையே எம் குடும்பத்தைச் சேராத ஒருவர் செய்தால் அதற்கு முக்கியத்துவம் வந்துவிடுகின்றது. அதனைத் தான் சுமணதாஸ் பாஸ் செய்தார். அது நடந்தபோது எனக்குப் பதினொருவயது. நீந்துவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் மூக்காலும் வாயாலும் நீர் உள்ளே போய்விடும். இதற்கிடையில் 'தண்ணி' ரென்றால் எனக்கொரு பயம் கூட இருந்தது. அதற்குக்காரணம் எம் பாடசாலை நண்பனொருவன், எனக்குத் தலையில் மூன்று சுழிகள். நண்பன் சொன்னான். 'மூன்றுசுழிக்காரர்கள் தண்ணீரென்றால் கவனமாயிருக்கவேண்டும்' நான் சிறிது எச்சரிக்கை. ஆனால் அதையும் மீறி நீந்துவதற்கு மனம் பேரார்வத்துடன் முயன்று கொண்டிருந்தது.

வழக்கம் போல் ஒரு மதியம்... சூரியன் உச்சியில் சுட்டெரிந்துக் கொண்டிருந்தான். நீர்கொழும்பு ஆறுமுகத்தின் குடும்பம், சுமணதாஸ் பாஸ், ரஞ்சிற் இவர்களுடன் நானும் தம்பியும் குளத்திற்குப் புறப்பட்டோம். குளத்தில் அன்று அவ்வளவு சனநடமாட்டமில்லை. கொக்குகளும் நீர்காகங்களும் நிறைந்திருந்தன. குமார், பாபு இருவரும் நன்றாக நீந்துவார்கள். ரஞ்சிற்றுடன் சேர்ந்து மரக்குற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு நீந்தியபடியிருந்தார்கள். நானும் குந்தவியும், தம்பியும் நெஞ்சளவு தண்ணீரில் நின்றுகொண்டு ஒருவரிட்கொருவர் முகத்தில் தண்ணீர் அடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

இதில் குந்தவி சரியான கெட்டிக்காரி. அவளுடன் போட்டி போட முடியாது. நீர்கொழும்பு ஆறுமுகம் தன்பாட்டில் பாடியபடி கரையில் துணி துவைத்துக் கொண்டிருந்தார். அது ஒரு பழைய திரைப்படப் பாட்டு கேட்பதற்கு இனிமையான நாட்டுப் பாட்டு. பாகப்பிரிவினையில் சிவாஜி சரோஜாதேவியைப் பார்த்துப் பாடுவதாகவுள்ள பாட்டு.

“தாழையாம் பூ முடித்து

தடம் பார்த்து நடை நடந்து

வாழையிலை போல வந்த கண்ணம்மா”

ஒவ்வொரு நாளும் வேலை முடிந்து 'நிறைதண்ணி'யில் வரும் நீர்கொழும்பு ஆறுமுகத்தின் பழைய படப்பாடல்களை வானொலிப் பெட்டிகளில்லாத அப்பகுதி மக்களிற்கு ஒரு வரப்பிரசாதமென்றுதான் கூறவேண்டும். சுமணதாஸ் பாஸ் கரையில் உடம்பிற்குச் சவர்க்காரம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்தச் சமயத்தில் கரைப்பக்கம் குற்றியுடன் நீந்தி வந்த ரஞ்சிற் மீண்டும் நடுப்பக்கம் திரும்பத் தொடங்கினான். எனக்கொரு யோசனை...எத்தனை நாள் தான் கரையிலையே கிடந்து பழகுவது. மரக்குற்றியைப் பிடித்து நீந்திப் பழகினாலென்ன ரஞ்சிற் சம்மதித்தான். குற்றியை மட்டும் இறுகப் பற்றிக்கொள்ள, எக்காரணம் கொண்டும் கைப்பிடியை மட்டும் தளரவிட்டிடாதே யென்றான். சரியென்றேன். குற்றியைப் பற்றியபடி நீந்தத் தொடங்கினேன். குற்றியின் முன்பக்கத்தில் ரஞ்சிற் பின்பக்கத்தில் நான்.

19

மரக்குற்றியைப் பிடித்து நீந்துவதிலேற்பட்ட உள்ளக் கிளர்ச்சியில் கரையை விட்டு நீண்ட தூரம் வந்ததே தெரியவில்லை. சுற்றிவரத் தண்ணீர், மேலே நீலவான்,

பார்ப்பதற்கு அழகாயிருந்தது. என்னையே மெய்மறந்து போனதில் என்பிடியைச் சிறிது நெகிழவிட்டேன். அவ்வளவுதான்... ..குற்றி என் பிடியைவிட்டு முற்றாகவே விடுபட்டுப் போனது. தண்ணீருக்குள் கைகளை அடித்துக் கொண்டு தத்தளிக்கத் தொடங்கினேன். மூச்சு முட்டியது. நீரை நன்கு குடித்தேன். ஒரு முறை உள்ளே போய் மீண்டபோது ரஞ்சிற் பதைபதைப்புடன் என்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அந்தக் கணத்தில் தத்தளிப்பதில் தான் முழுக்கவனம். வேறெந்த யோசனையுமே ஏற்படவில்லை. ஏற்படவும் முடியாது. இரண்டாவது முறை மேலே வந்தபோது ரஞ்சிற் வந்து என் தோள்களைப் பற்றிப்பிடித்தான். அங்குதான் அவன் பிழை விட்டான். நீரில் தத்தளிப்பவனைத் தலையில் பிடித்துத்தான் காப்பாற்ற முயலவேண்டும். தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பவன் எது தட்டுபட்டாலும் அதனைப் பற்றியிறுகப் பிடித்து விடுவான். அது தான் இயல்பு. அதனைத்தான் நானும் செய்தேன். ரஞ்சிற்றின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கைகளால் அவனை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டேன். பாவம் ரஞ்சிற்; என்னைக் காப்பாற்ற வந்தவன் என்னுடன் சேர்ந்து மூழ்கத்தொடங்கினான். என்னுடன் சேர்ந்து என்னைக் காப்பாற்ற, தன்னைக் காப்பாற்ற தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தவனை விட்டு மரக்குற்றியும் தூரத்திற்குச் சென்றுவிட்டது. இருவருமே மூழ்கத் தொடங்கினோம். இதற்கிடையில் நாங்கள் தத்தளிப்பதைக் குந்தவி கண்டுவிட்டாள். கரையில் சவர்க்காரம் போட்டுக் கொண்டிருந்த சுமணதாஸ் பாஸிற்கு விசயத்தைக் கூறினாள். கரையில் வேறு பெரிய மனிதர்கள் சிலருயிருந்தார்கள். எல்லோரும் யோசித்தார்கள் ஆனால் சுமணதாஸ் பாஸோ யோசிக்கவில்லை. இதுதான் சுமணதாஸ் பாஸின் முக்கியமான குணங்களிலொன்று. ஆபத்துக்களைத் துணிச்சலுடன் எதிர்கொள்வது.

தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த எங்களருகில் வந்தவர் இருவர்

சுழுத்துக்களையும் தனது கைகளால் இறுக்கிப் பிடித்து எங்களை அசையவிடாதபடி நீந்திக்கொண்டு வந்து கரைசேர்த்தார். சொந்தக் குழந்தைகளை நெஞ்சளவு கிணற்றுத் தண்ணீருக்குள் சாக விட்டு வேடிக்கைபார்த்து நிற்கும் கோழைகளின் கதைகளை நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். அண்மையில் கூட எங்கோவொரு நாட்டில் குளமொன்றில் தவறிவிழுந்த குழந்தையைக் காப்பாற்ற முடியாமல் நூறுபேர் வரையில் கரையில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்களென்று பத்திரிகையொன்று செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. ஏன் அன்று கூட சுமணதாஸ பாஸைத்தவிர வேறுசிலரும் கரையில் நிற்கத்தான் செய்தார்கள். வேடிக்கை பார்க்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால், சுமணதாஸ் பாஸ் மட்டும் தான் ஒன்றைப் பற்றியும் யோசிக்காமல் எங்களைக் காப்பாற்ற முயன்றவர். ஒருவரைக் காப்பாற்றவே தயங்குவார்கள். அதிலும் தத்தளிக்கும் இருவரைக் காப்பாற்றுவதென்றால் சுமணதாஸ பாஸ்! உனக்கு நெஞ்சுத் துணிவு மிகவும் அதிகம் தான்.

இன்று உன்னால் உயிர் கொடுக்கப்பட்ட நான் இருக்கிறேன். ஆனால் நீ.... உளவாளியென்று உன்னோடு சேர்ந்து முழுக்குடும்பத்தையும் கூண்டோடு கைலாசமேற்றி அனுப்பிவிட்டார்கள். நியாயப் படுத்துவதற்கா ஆட்களில்லை. எதையுமே நியாயப்படுத்த அடுக்கடுக்காக அள்ளி வீசக் காரணங்களாயில்லை. சொந்தச் சகோதரர்களையே தெருவில் எரித்துப் போட்டுவிட்டு அதற்குமொரு நியாயம் கற்பித்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களல்லவா நாங்கள். வழக்கம்போல் இதற்கும் காரணங்களை அள்ளி வீசுவோம்.

‘பாஸ் இராணுவத்திற்கு உளவு சொன்னான்’

‘பாலிளற மனுசிக்கும் இராணுவத்திற்கும் அப்படியிப்படி ஏதோ தொடர்பாம். விட்டு வைக்க கூடாது’

‘அவங்கட பிள்ளைகளும் சேர்ந்துதானாம்...’

‘போராட்டப் பாதையில் இதையெல்லாம் விட்டு வைக்கக்கூடாது’ ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த நீ... என்னைவிட அம்மண்ணுடன் உனக்குத் தான் அதிக சொந்தம். நாங்கள் முதன் முறையாக வந்தபோதே அந்தப் பகுதி காடுமண்டிப் போய்க் கிடந்தது. ஆனால் நீ வந்தபோதோ நான் பிறந்திருக்கவேயில்லை. அந்தப் பகுதி எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும். இளைஞனான நீ கனவுகளுடன் கற்பனைகளுடன் புதுமண்ணில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கியிருப்பாய். திட்டங்கள் பல போட்டிருப்பாய். எல்லாம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. உன் கற்பனைகள் மட்டுமல்ல. இன்று என் கற்பனைகள் கூடத்தான். என் கனவுகள், கற்பனைகள் வாழ்க்கைத் திட்டங்கள் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் எனக்கோ அன்னிய நாடொன்றில் அகதிவாசம். உனக்கோ இவ்வுலகிலிருந்தே அன்னிய வாசம், “போராட்டம்” இராணுவத் தீர்வு” என்று பெயரில் இன்னும் எத்தனை அப்பாவி உயிர்கள் பலியாகப் போகின்றனவோ? போரில் நேரடியாக ஈடுபட்டவர்களின் அழிவைவிட, இதுவரை அழிந்துபோன பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி உயிர்களின் எண்ணிக்கைதான் மிகமிக அதிகம். உலகம் முழுவதிலும் நிலைமை இதுதான். இதன் முடிவு தானென்ன.

சுமணதாஸ பாஸ்! உன்னையும், உன் குடும்பத்தையும் ‘உளவாளி’ யென்று பரலோகம் அனுப்பி வைத்தவர்களிற்கு உன்னையும் தெரியாது. உனக்கும் அந்த மண்ணிற்கு மிடையிலிருக்கும் பந்தமும் புரியாது. அவர்கள், நீ அந்த மண்ணில் காலடிவைத்து ஆண்டுகள் பல கழிந்து இவ்வுலகில் அவதரித்திருக்கலாம். தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைதான். ஆனால் எனக்கு.

காடுமேடுகளென்று குளங்களென்று உன்னுடன் அலைந்து திரிந்த எனக்கு உன்னைத் தெரியும், உன் நெஞ்சையும் நல்லாய் புரியும். நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். நீ உளவாளியாகியிருக்க முடியாது. என் உயிரைக் காப்பாற்றும் போது நான் தமிழன் நீ சிங்களவனென்று நீ நினைத்திருக்கவில்லை. மனிதனென்று தான் எண்ணினாய். அந்த மனிதாபிமானத்தை எனக்கு விளங்கும். என் எதிர்பார்ப்பையும் மீறி உண்மையிலேயே காலம் உன் நெஞ்சிலும் இனஉணர்வுகளை விதைத்து விட்டிருந்தால்... அதற்கும் கூட உனக்கும் உன் குடும்பத்தவர்க்கும் கிடைத்த தண்டனை கொடியதுதான். மிகவும் கொடியதுதான்.

“தவளைக்குஞ்சுகள் என்ன விநோதம்”

“ஆடிப்பாடியோடி ஆடும் விநோதம்” சுமணதாஸ் பாஸ் குமின்சிரிப்புடன் மழலைத்தமிழில் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றார். வீசும் காற்றில் இறுக்கமான அந்தக் குடும்பிகூட இலேசாக ஆடுகின்றது. அவரைச் சுற்றி நாங்களும் அந்தப் பாடலைப் பாடியபடி ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றோம். வாழ்க்கையில் எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்து கிடக்கின்றது. தவளைக்குஞ்சில் தெரியும் விநோதமாகத் தான் வாழ்வேயிருக்கின்றது. தவளைக் குஞ்சினோடு வாழ்க்கையை விநோதமாகப் பார்த்தாய் நீ, ஆனால் உன் முடிவே இவ்விதம் விநோதமாக முடியுமென்று யார் கண்டது? சுமணதாஸ் பாஸ் நீ எங்கேயிருக்கின்றாய்? விரிந்து கிடக்கின்றது பிரபஞ்சம், புதிர் நிறைந்து முடிவற்ற தொடராக விரிந்து கிடக்கின்றது தொலைவில் இதன் ஆழங்களிலெங்கோ இருந்தபடி நீ இன்னமும் ‘தவளைக் குஞ்சுகள் என்ன விநோதம்’ பாடிக் கொண்டிருக்கலாம். அதே மழலைக்குரலில் அதே குமின் சிரிப்பில்... உன்னைச்சுற்றி உன்னைக் கொன்றவர்களே ஆடிப் பாடிக் கொண்டிருக்கலாம். யார் கண்டது? உண்மையை அறிந்தவர் யாரே? நனவிடை தோய்ந்துவிட்டு நனவிற்கு வருகின்றேன். கண்கள் பனித்துப்

போய்க் கிடக்கின்றன. மனம் பாறையாகிக் கிடக்கின்றது. ‘பியர்சனை’ நோக்கி ‘எயர் கனடா’ வொன்று விரைவதை அந்த சிவந்த மேப்பின் இலை காட்டி நிற்கின்றது. யதார்த்தம் உறைக்கின்றது.

20

வழக்கம் போல் ‘வூல்கோ’ வெயர் ஹவுஸ்கேட் ஹவுஸ், வழக்கம் போல் ஆஜானுபாகுவான், கைகளில் பச்சை குத்திய ட்ரக் ட்ரைவர்கள், வழக்கம் போல் ‘பியர்சனை’ நோக்கியும், விலகியும் விரையும் விமானங்கள், வழக்கம் போல் மைல் நீளப் பெட்டித் தொடர்களை முக்கி முனகி இழுத்தபடி ‘சரக்கு ரயில்’கள், வழக்கம்போல் நனவிடை தோய்ந்தபடி நான்.

பூமிப் பெண்ணின் போர்வை சிறிதே கலைந்து கிடக்கின்றது. கிழக்கில் மெல்லிய வெளுப்பு, அடிவானம் சிவப்பில் பறவைகள் சில பறப்பது தெரிகின்றது. விடிவெள்ளி தனித்துச் சுடர்ந்த படியிருக்கின்றது. முழுநிலவும் இன்னும் மறையவில்லை. அதன் தண்ணொளியில் பூமிப் பெண்ணின் துயில் இன்னும் கலையவில்லை.

நகுலேஸ்வரன், கடைசியில் இவன் திரும்பி வன்னிக்கே போய் விட்டான். ‘ராகவா இவங்களும் இவங்கட ‘பேப்பரும்’ மனுசி போயாச்சு! இப்படியேயிருந்தால் குழந்தைகளையும் இழக்க வேண்டியது தான். ஊரிலைபோய் கூழோ கஞ்சியோ குடிச்சுக்கொண்டு இருக்கும் மட்டுமாவது பிள்ளைகளோட சந்தோசமாயிருப்பம்.”

இப்படியெத்தனை நகுலேஸ்வரன்கள் சிலரிற்கு விரைவாக அகதிக் கோரிக்கை பரிசீலிக்கப்பட்டு விடுகிறது. வேறு சிலரிற்கோ ஐந்தாண்டுகள் கடந்தும் பதிலில்லை. கனடா ‘இமிகிரேசன்’ காரியாலங்களில் பைல்கள் நகரும் விதமே ஒரு

புதுமை. சக்திச் சொட்டுப் பௌதிகத்தில் ஒரு விதியுள்ளது. அடிப்படைத் துகள்களின் நிச்சயமற்ற தன்மையைக் கூறும் விதி. அதன்படி ஒரே மாதிரியான சூழல்களில் அடிப்படைத் துணிக்கைகள் ஒரே மாதிரி எப்பொழுதும் இயங்குவதில்லை.

இதுபோல் தான் கனடா இயிகிரேசனும், அகதிகளின் பைல்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது நடைமுறையும் அப்படித்தான். ஐந்து வருடங்களிற்கு முன்னால் வந்தவிற்குப் பதில் கிடைத்திருக்கலாம். கிடைக்காமலுமிருக்கலாம். நேற்று வந்தவிற்கும் கிடைத்திருக்கலாம். இன்னுமொரு ஐந்து வருடங்களிற்குக் கிடைக்காமலுமிருக்கலாம். அடிப்படைத் துகள்களும், அவர்களும் இந்த விடயத்தில் ஒரே மாதிரித்தான். ஒரே வகையில் எப்பொழுதும் நடப்பதில்லை. அகதிகள் கோரிக்கையை இவர்கள் பரிசீலிக்கும் விதமும் வேடிக்கையானது. இலங்கைத் தமிழர்களின் இணப்பிரச்சனை சர்வதேசம் முழுவதும் தெரிந்ததொன்று.

இன, மத, மொழி, ரீதியாகத் தமிழர்கள் பாதிக்கப் படுகின்றார்கள். சர்வதேச மன்னிப்புச்சபையின் அறிக்கைகள். புகழ்பெற்ற செய்தி ஸ்தாபனங்கள் இவையெல்லாம் அடிக்கடி தமிழர் பிரச்சினைக்காக குரல் கொடுக்கின்றன. ஆனால் கனேடியன் இயிகிரேசன் அதிகாரிகளிற்கு மட்டும் இவையெல்லாம் தெரியாது. ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட ரீதியில் பாதிக்கப்படுவதை இவர்களிற்கு நிரூபிக்க வேண்டும். பொய்மையில் வாழ்வனை ஆரம்பிக்க அகதிகளை இவர்களே தூண்டுகின்றார்கள்.

நகுலேஸ்வரனிற்கு ஆரம்பத்திலேயே பதில் கிடைத்திருந்தால் ஒருவேளை அவன் தன் மனைவியை இழந்திருக்கத் தேவையில்லை. மனமுடைந்திருக்கத் தேவையில்லை. நாட்டிற்குத் திரும்பியிருக்கத் தேவையில்லை. இன்று இவன்

எந்த நம்பிக்கையில் திரும்பியிருக்கின்றான். போர்க்களச் சூழல் நிலவும் மண்! துப்பாக்கிப் புகைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் மண்! இவன் எந்தவித அமைதியை அதில் காணப் போகின்றான்?

ஒரு காலத்தில் அந்த மண்ணில் அமைதி நிலவியது. நள்ளிரவில் சுடலை நரிகளின் ஊளைக்குரலைக் கேட்கும்போது ஒருவித திகிலுடன் வியப்பு கலந்ததொரு இனிமையும் இருகத்தான் செய்தது. அம் மண்ணின் திக்குத் தெரியாத காட்டில் திக்குத் திசை கெட்டு அலைந்து திரிந்தபோது அதிலொரு ஆனந்தம், நள்ளிரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு நீர்கொழும்பு ஆறுமுகத்தின் “மானல்லவோ கண்கள் தந்தது. மயிலல்லவோ சாயல் தந்தது” என்ற பாட்டுக்குரல் கேட்டபடி தூங்குவதன் சுகமே ஒரு தனிதான். ஆட்காட்டிகளை ரசித்தபடி அணில் வேட்டையாடும் சுமணதாஸைப் பின் தொடர்வது... தாமரைப் பெண்கள்... வயல்வெளிகள்... கொண்டைக் குருவிகள்... இயற்கையின் தாலாட்டில் தூங்கிக் கிடந்த மண்ணின் வனப்பே வனப்பு.

அந்த மண்ணின் அமைதி மெல்ல மெல்லப் பறி போனது. முதன் முதலாக அதற்கான அறிகுறி ‘சேகுவேராப்’ புரட்சியின் போது தென்பட்டது. ஆயுதக் கலாச்சாரத்தை மெதுவாக முத்தமிடத் தொடங்கியது. அப்போதுதான் அதன் பிறகோ...

“போரென்றால் போர், சமாதானமென்றால் சமாதானம்,”

கிழட்டு நரியொன்றின் ஊளைக்குரலொன்று இன்னமும் காதுகளில் ஒலிக்கின்றது. அதன் பிறகு அந்த மண் முற்றாகவே அதன் அமைதியை இழந்து விட்டது.

அர்ச்சுனனின் தேடலும் அகலிகையின் காதலும்

1

தோர்ன்கிளிவ் பார்க்...டொன்மில்ஸ்க்கும் எக்லின்டனுக்கும் இடையில், அண்மையில் அமைந்திருந்த பகுதி. ஷொப்பிங் மோல், பாடசாலை, பார்க், நூலகம் என்று சகல வசதிகளுடனும், டவுன்ரவுணிற்கும் அருகில் அமைந்த பகுதி.

அங்குள்ள அப்பாட்மெண்ட் ஒன்றில் தான் அவன் கனடா வந்த நாளிலிருந்து இருந்து வருகின்றான். அவனது மாமா மகனின் அப்பாட்மெண்ட்.

தனிமையான பொழுதுகளை துருவித் துருவி ஆராய்ந்து... புரியாத காரணங்களிற்கு அர்த்தங்களைத் தேடுவதில்.... தாகமெடுத்துக் கிடக்கும் மனதின் அலைச்சலில் கழிந்து கொண்டிருந்த பொழுதுகள்....

கடைசியாக செய்து கொண்டிருந்த பக்டரி வேலை லெய்ட் ஓஃப் ஆனதிலிருந்து... கடந்த ஆறு மாதங்களாக அன்னெம்பிளோய்மென்டடில்' ஓடிக் கொண்டிருந்தது வாழ்க்கை.

கடந்த நான்கு மாதங்களாக மாலை நேரங்களில் அந்தப் பார்க்கிலேயே பெரும்பாலும் அவனது பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. மாமா மகன் போஸ்ட் ஆபிஸில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். விரைவில் அவனும் திருமணம் செய்ய இருக்கிறான். அதற்குப் பிறகு வேறு ஒரு இடம் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

பார்க்கில் நன்கு இருண்டு விட்டதும் அப்படியே படுத்துக்கிடப்பான். விரிந்திருக்கும் ஆகாயத்தில் பரந்து கொட்டிக் கிடக்கும் நட்சத்திரங்களை உருமாறிக் கொண்டிருக்கும் நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பார்க்கில் நடமாட்டம் குறைந்து அமைதி பூரணமாகக் குடி கொண்டிருக்கும்போதும் அவன் படுத்திருக்கும் இடத்தை விட்டு அசையமாட்டான். இடைக்கிடை பட்ரோலிற்காக வரும் பொலிஸ்காரும் சற்றுத் தொலைவில் நின்று நோட்டம் விட்டுச் செல்லும்.

ஆனால் அது பற்றியெல்லாம் அவன் அலட்டிக் கொள்வதேயில்லை. சுற்றி வர அவனைச் சுற்றி நடப்பவைகளைப் பற்றிய நினைவுகளே எதுவுமற்ற நிலையில், விண்ணையே வெறித்துப் பார்த்தபடி இருக்கும் கண்கள்...

எதைப்பற்றி அவன் சிந்தனை வலை பின்னுகிறதோ, நடந்து விட்ட சம்பவங்களை, நிகழ்வுகளை அசை போடுவதிலா அல்லது பிரபஞ்சத்துப் புதிரை அறியும் ஆவலிலா.

சூழலில் உருவாகி விட்ட அவனது இருப்பைப் பற்றிய தேடலிலா.. எதைப் பற்றி அவனது சிந்தனை மூழ்கிக் கிடக்கிறதோ...

அங்கு வழக்கமாக பொழுதைக் கழிக்க வருபவர்களிற்கோ அவன் பார்க்கில் ஒரு அங்கமாகவே மாறி விட்டிருந்தான். அண்ணாந்து வெறித்தபடி சிலையாக உறைந்துகிடக்கும்

அவனை ஒருவித வியப்புடன் ஆவலுடன் ரசித்தபடி செல்வார்கள். இடைக்கிடை செல்லும் 'Go'புகையிரதங்கள்', ஒருகணமும் உறங்காது இரையும் 'டொன்வலி பார்க்வே'... எதைப் பற்றியும் கண்டு கொள்ளாத, பொருட்படுத்தாத, ஒரு வித மோனநிலையில்... கனவுலகில் உறைந்தநிலையில்... தலைக்கு இரு கைகளாலும் முண்டு கொடுத்தபடி. ஒரு காலை முழங்கால் வரை உயர்த்தி. அதன் மேல் குறுக்காக மற்றக் காலைப்போட்டபடி.

சுட்டெறித்த சூரியனும் தொலைவில் தொலைந்து நெடுநேரமாகி விட்டிருக்கும்.. மெல்லிய குளிர்காற்று வீசத் தொடங்கி விடும்.

அவன் அப்பாட்மென்ட் திரும்புகையில் இரவு பன்னிரண்டைத் தாண்டி விட்டிருக்கும்.. மாமா மகன் வந்திருந்த நண்பர்களுடன் குடித்து ஓய்ந்து சோபாவில் கிடப்பான். தின்று முடித்த கோழிக்கால்கள்... அரைகுறை பியருடன் கிளாஸ்கள்... ஓஃப் பண்ணாத நிலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் டி.வி...

எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு, ஒரு பியரைக் குடித்து விட்டு இருப்பதைக் கொஞ்சம் உள்ளே தள்ளி விட்டு, படுக்கையில் நெடுநேரம் புரண்டு கிடப்பான்... அப்படியே தூங்கி விட்டு எழும்பும் போதோ... மாமா மகன் வேலைக்குப் போய் நெடு நேரமாகி விட்டிருக்கும்... பகல் நேரம் பதினொன்றை நெருங்கி விட்டிருக்கும்.

பிரிட்ஜுக்குள் கிடக்கும் கோழியை ஊறவைத்து, இருப்பதை வைத்து ஏதாவது ஆக்கி வைக்கையில் பொழுது மூன்றாகி விடும். அதன் பிறகு பழையபடி சோபாவில் சாய்ந்தபடி டி.வி.யைத் தட்டி விடுவான்.

எப்பவாவது இருந்துவிட்டு அவனுடன் பழகிய சிலர் போன் பண்ணுவார்கள். மற்றும்படி அதே மோன நிலையில் சோபாவில் உறைந்து கிடப்பான்.

மாமா மகன் நான்கு மணிக்குப் பிறகு வருவான். சிலவேளை அவனும் நேரம் சென்று தான் வருவான். ஆறு மணிக்கெல்லாம் இவன் இறங்கி விடுவான். பார்க்கை நோக்கி... பிறகு வழக்கமான அதே மோனநிலை... அதே கைகளைத் தலைக்கு முண்டு கொடுத்தபடி, ஒரு காலை முழங்கால் வரை உயர்த்தி, அதன் மேல் மறுகாலைக் குறுக்காகப் போட்டு... விரிந்து கிடக்கும் ஆகாயத்தை, கொட்டிக் கிடக்கும் நட்சத்திரங்களை வெறித்துப் பார்த்தபடி... உறைந்து கிடக்கும் அதே மோனநிலை...

சுற்றுச் சூழலின் நிகழ்வுகளை, மாற்றங்களை, இயக்கங்களைப் பற்றிய எவ்வித பாதிப்புகளுமேயற்ற ஒருவித மோனநிலை. நோக்கத்தைக் காரணத்தை அறிந்துவிட வேண்டும் போலொரு ஆவலில் நிலைத்து வெறித்து நிற்கும் பார்வை...

அவ்விதம் மோனநிலையில் உறைந்து கிடக்கும் நேரங்களில் அவன் முகம் பெரும்பாலும் எவ்வித சலனங்களுமேயற்ற நிலையில்தான் இருக்கும். எப்போதாவது இருந்திருந்து விட்டு சில வேளைகளில் மெல்லியதொரு புன்னகை இழையோடி ஒரு கணப்பொழுதில் ஒழியும்... எதைப் பற்றி அவன் சிந்தித்தானோ...

அவனிற்கு என்ன நடந்தது. வழிமாறி வந்துவிட்டானா என்ன? சுற்றியிருக்கும் யதார்த்தத்தை, நிகழ்வுகளை அவனால் உணரமுடியவில்லையா... அல்லது அவனாகவே அவற்றிலிருந்து விலகி ஓடுகின்றானா....

இப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில் தான் அவள் அவனைச் சந்தித்தாள். அவனது நிலை, தோற்றம், பார்வை... அவளுக்கு அவன் ஒரு புதிராய் தென்பட்டான். அவனை ஆரம்பத்தில் ஒரு வித ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த அவள் அவனைப் பார்ப்பதற்காகவே தொடர்ந்து வரத் தொடங்கினாள்.

சுற்றுத் தொலைவில் இருந்து அவனை நோக்கத் தொடங்கினாள். அவனோ இது பற்றியெல்லாம் கவனித்ததாகவே

தெரியவில்லை. ஆனால் அவனைப் போல் அவளால் நெடுநேரம் தங்கி நிற்க முடியாது. பார்க்கில் மெல்ல மெல்ல சனநாட்டம் குறையத் தொடங்குகையில் அவளும் புறப்பட்டு விடுவாள். போகும் போது ஒரு முறை கடைசியாக அவனை விழுங்குவதுபோல் பார்த்து விட்டுத்தான் செல்வாள்.

இவ்விதமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த கணங்களில் இருவரும் முதன் முதலாக பேசிக் கொண்டதே ஒரு அபூர்வமான செயல்தான். ஒரு தடத்தில் சென்று கொண்டிருந்த வாழ்வை மாற்றி வைத்து விட்ட சந்திப்பு, தொடக்கம்...

ஆரம்பத்தில் அவனைப் பார்ப்பதுடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொண்ட அவளால் நாளடைவில் அவள் மனதினுள் ஏற்பட்ட குறுகுறுப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தனிமையில் ஒரு வித மோனநிலையில் படுத்துக் கிடக்கும் அவனை விட்டுப் பிரிகையில் முதன் முறையாக ஒரு வித தவிப்பை, இழப்பை மனம் உணர்ந்து அடித்துக் கொண்டது.

அவனது அந்த தனிமையை சிறிதளவாவது பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் போல் பட்டது. அவனது தலைமயிரைக் கோதி விட்டு ஆறுதல் கூற வேண்டும் போலிருந்தது. அந்த மனதினுள் அலைபாயும் எண்ணங்களிற்குள் குளிக்க வேண்டும் போலொரு ஆவல்...

ஆரம்பத்தில் சிறுபொறியாக மலர்ந்த அந்தக் குறுகுறுப்பு விரைவிலேயே பெருந்தீயாக, செறிந்து, படர்ந்தது.

அன்று ஒரு பெளர்ணமி தினம்... முழுமதியின் தழுவலில் இரவு மயங்கித் தொடங்கியிருந்த சமயம்... அவளால் வழக்கம் போல் போக முடியவில்லை.. தனக்குள்ளேயே முடிவு செய்தவளாக நெடுநேரமாக அவனையே பார்த்தபடி அவளும் சற்றுத் தொலைவில் தன்னை மறந்த நிலையில் மூழ்கிக் கிடந்தாள்.

2

'என் அவயங்களோ சக்தி குன்றிப் போயின
என் உதடுகளோ ஈரமிழந்து போயின
என் உடல் நடுங்குகின்றது
என் கைகளை விட்டு சக்திமிக்க ஆயுதமும் நழுவிப்
போகின்றது.

என் மனமோ குழம்பிப் போயுள்ளது
என்னால் நிலையாக நிற்கவே முடியவில்லை
என் செய்வேன் என் செய்வேன்

பரந்தாமா

அனர்த்தங்களால் விளையும் அறிகுறிகள் தெரிகின்றன.

போர்க்களத்தே என் உறவினரை

என் நண்பரை, என் ஆசானைக் கால்வதால்

என்ன பயன்? என்ன பயன்?

பாதை காட்டுவாய் பரந்தாமா

பாதை காட்டுவாய்-

அருச்சுனன்

(பாரதியின் 'பகவத் கீதை')

பார்க்கில் சனநடமாட்டம் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து கொண்டிருந்தது. வழக்கமான அதே மோனநிலையில் ஆழ்ந்த போனபடி... சூழலிற்குள் உறைந்து விட்டவனாக அவன்... முழுநிலவின் தன்மையான ஒளிச்சிதறல்கள் இதமாகப் பரவிக் கிடந்தன.

மனதை நன்கு ஒரு நிலையில் நிறுத்தியவளாக மெல்ல எழுந்து அவனருகே சென்றாள். அவள் வந்ததையோ, அவனருகே நின்றபடி அவனையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தபடி அவள் நிற்பதையோ அவன் கண்டு கொள்ளவேயில்லை.

வெளியிலோ விரிந்து பரந்து கிடந்தது வெளி... பொருளும் சக்தியுமாக வியாபித்து உயிர்த்துடிப்புடன்... அவன் உள்ளேயும் விரிந்து பரந்து முடிவற்று நீண்டு கிடந்தது இன்னுமொரு வெளி... அவனிற்கு மட்டுமேயுரிய.. அந்தரங்கமான ... இன்னுமொரு தளம்... புற உலகின் யதார்த்தங்களிற்கு அப்பாற்பட்ட, உணர்வுகளே யதார்த்தங்களாக மாறிவிட்ட இன்னுமொரு உலகம்...

அந்த உலகத்தை ஆக்ரமித்தநிலையில்... இருப்பது... அவன் தான்... எக்ஸ்... எக்ஸ்... அவனது பால்யகாலத்து நட்பின் விளைவாக உருவானவன்... சுருண்டதலையும், சிரித்த முகமும்... கனவுலகில் திரியும் கண்களும்.

கிராமத்தின் ஒரு கோடியில் நீண்ட காலமாக பூட்டிக் கிடந்த 'எஞ்சினியர்' வீட்டு வளவிற்குள் ஏறிப் பாய்ந்து சீமைப்பழம், விலாட், கறுத்தக் கொழும்பான் பிடுங்கி கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த கராஜினுள் வைத்துச் சுவைத்தது.

வயல் வெளியும் குளக்கரையுமாக வளர்ந்து படர்ந்த உறவின் இறுக்கம்...

திடீரென்று இன்னுமொரு காட்சி மனவெளியில் விழுந்தபடி... ஆடிப்பாடிச் சிரித்து நின்ற எக்ஸைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதில்... முகம் சோர்ந்து வாடித்துவண்ட நிலையில்.. நம்பிக்கையிழந்து, ஒடுங்கிப் போய்க் கிடக்கின்ற எக்ஸின் உருவம்.. நீயுமா?... பார்வையில் இயலாமை... ஏமாற்றப்பட்ட ஒருவிதமான உணர்வுகள்.... இவ்வுலகின் ஒவ்வொரு துளியின் மீதும் நம்பிக்கையிழந்து விட்ட முகம்... 'நீயுமா' வேதனை கலந்த உணர்வொன்றின் வெளிப்பாட்டில் அவன் முகத்தில் மெல்லிய கோடொன்று.... படர்ந்திருக்கும்.

உதடுகளைக் கோணிச் சிலிர்த்துக் கொள்கிறான். அவ்வளவு

தான்.. காலக் கடலிற்குள் கலந்து விட்ட துளிகளிலொன்றாக, உணர்வுகளாகிவிட்ட உண்மை...

“எக்ஸ்யூஸ் மீ...”

இவன் அசைவதாகக் காணோம்... மோனநிலையில் உறைந்தவனாயிருக்கின்றான்.

‘எக்ஸ்யூஸ் மீ...’

மீண்டும் சற்றுப்பலமாக அவள் அழைக்கின்றாள். ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து அரைகுறையாக விழிப்பவனின் கண்களைப் போல்... அரைகுறையாகத் திறந்த நிலையில் அவனது பார்வை அவளை நோக்கி வெறித்து நிற்கிறது.

அளவான உயரம்... மாநிறம்... சேலை கட்டியிருந்தாள்... சுருண்ட கூந்தலைப் பிடித்திருக்கிய கொண்டை போட்டிருந்தாள். மதர்த்து, ஒடுங்கி, விரிந்து கிடந்த உடல்வாகு... அவளது உடலில் கண்கள் மட்டும் மிகவும் முக்கியமானதொன்றாக, ஒருவித சக்தியுடன் மின்னிக் கிடந்தன. இதயத்தைக் கூறுபோட்டு விடும் கண்கள். ஒரு வித மோகத்துடன் முகச் சாயல்..

‘எக்ஸ்யூஸ் மீ..’ மூன்றாவது முறையாக அவள் கேட்டாள். அவன் மெல்ல இவ்வுலகிற்கு வரத் தொடங்கினான். தொடங்கியவன் மீண்டும் அரை வழியில் நின்று விட்டான்.

“இவன் யாராயிருக்கும்.... ஒரு காலத்தில் நல்லூர்த் திருவிழா, சுப்பரட்ட டியூசன் கிளாசென்று ஒருத்திக்குப் பின்னால் அலைந்து திரிந்தது. மனதின் அடியிலிருந்து வெளிவந்தது. அந்த ஒருத்தியுடன் எப்பொழுதும் இன்னுமிரண்டு பெண்கள் கூடவே திரிவதும் நினைவில் தெரிந்தது. அந்த இரண்டு பேரில் யாராவது ஒருத்தியாக இருக்குமோ”

இவளை எங்கேயே பார்த்தது போல், நெஞ்சு உணர்ந்தது. 'எங்கே பார்த்திருக்கிறோம்... எங்கே' நெஞ்சிற்கு புரியவில்லை.

'ஆம் ஐ பொதரிங் யூ' இவ்விதம் கேட்டாள். ஆனால் இம்முறை அவனிடமிருந்து எந்தவிதப் பதிலையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தனக்குள்ளாகவே ஏதோ முடிவு செய்தவளாக அவனருகில் அமர்ந்தாள்.

அவளது அருகாமையில் அவள் உடலிலிருந்து வீசிய நறுமணத்தை அவனால் உணர முடிந்தது. இம்முறை ஏதாவது அவளிற்கு பதில் சொல்ல விரும்பினான். முடிவு செய்வதற்கு இடையில் கேள்வி ஒன்றிற்கு பதில் கூறவேண்டிய கால அவகாசத்தைத் தாண்டிவிட்டதாக உணர்ந்தாள். மௌனமாயிருந்தான். அவளிற்குப் பதிலிறுக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தவனாக ஏதாவது அவளுடன் கதைக்க வேண்டும் போல் பட்டது. அதேசமயம் இது ஒரு முக்கியமான நிகழ்வல்ல என்றும் பட்டது. தொடர்ந்து பேசாமலிருந்தான். இதற்குள் அவளோ அவனை நன்கு விளங்கியவள் போல் எண்ணி அவனையே நோக்கி நின்றாள்.

இப்படித்தான் அவர்களது உறவின் முதல் இழை பின்னப்பட்டது. அன்றிலிருந்து வளரத் தொடங்கிய உறவின் வளர்ச்சி இருவரையும் மேலும் நெருங்கிய நிலைக்குத் தள்ளி விட்டது.

அவளும் அவனது அப்பாட்மென்ட் புளக்கிற்கு அருகிலிருந்து புளக் ஒன்றில் தான் தனிரும் அப்பாட்மென்டில் தனியாக வசித்திருந்தாள். டவுன்ரவுணில் பாங்கொன்றில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். பார்க்கும் அப்பாட்மென்டொமாய் இருந்த அவனின் வாழ்விலும் ஒரு மாற்றம்...

வழக்கமாக நீண்ட நேரமாக 'பார்க்கில்' படுத்திருப்பவன்,

நன்கு இருண்டதும் அவளுடன் கூடவே அவளது அப்பாட்மென்டிற்குச் செல்லத் தொடங்கினான். இரவு நெடுநேரமாக அங்கேயே அவளுடன் தங்கியிருப்பான். இடைக்கிடை உடல் அல்லது கோப்பி அருந்தியபடி, வீடியோவில் ஏதாவது படம் பார்ப்பார்கள். அல்லது 'செஸ்' விளையாடுவார்கள். அல்லது ஏதாவது விடயத்தைப் பற்றி சிலவேளைகளில் கதைப்பார்கள்.

ஆனாலும் பெரும்பாலும் அவர்களுக்கிடையில் நடைபெறும் உரையாடல்கள் குறைவாகவே இருந்தன. இருவருக்குமே உரையாடல்களில் தேவை மிக அவசியமாகப்படவில்லை. அவன் அமைதியாக, உறைந்தவனாக செஸ் விளையாடும் போதும் சரி, வீடியோ பார்க்கும் போதும் சரி அவள் அவனது மனவோட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டதாக எண்ணினாள். ஆனால் அவனைப் பற்றி எண்ணுகிற அளவுக்கு அவன் அதிகம் எண்ணுகிறானா என்றால்.....

ஆனால்... அவளது நெருக்கத்தில் துணையில், உபசரிப்பில், மனம் ஒரு விதமான இதமான அணைப்பைத், தன்மையினை, உணர்ந்தது... இனம் புரியாத ஒரு விதமான அமைதி கலந்த உணர்வு இடையிடையே நெஞ்சில் தலைகாட்டியது.

இந்தவிதமான இதமான ஒத்தடம் கொடுக்கும் உணர்வலைகளை ஏற்படுத்துவது எது? அவளது அழகான உடல் செழிப்பா... இல்லை அந்தப் பூவுடலை இயக்கும் அந்தக் கண்களினூடு வெளிப்படுகிறதே ஒருவிதமான அமாநுஷ்யமான உணர்வலைகள்... அந்த உணர்வலைகளோ... எது? வெறும் அடிப்படைத் துணிக்கைகளினால் ஆன அவளது உடலின் சக்தியா, கண்களினூடு வெளிப்படும் அந்த உணர்வுகளின் வலிமையா? எது எதனை ஆட்டிப் படைத்து வருகிறது. அந்த உணர்வுகள் ஆக்கப்பட்ட அடிப்படை எதுவோ...

இருப்பின் உண்மை... நேற்று இல்லாத இடத்தில், நாளை இல்லாத இடத்தில் இன்று இவள் இருக்கின்றாளென்றால்.. விசித்திரமான உணர்வுகள். விசித்திரமான உள்வெளி... புறவெளித் தளங்கள்.. பல்வேறு பரிமாணங்களுடன் பிரகாசிக்கும் யதார்த்த உலகு....

அதேசமயம் அவள் மிக மிக அழகாகவும் பாடுவாள்... பாரதியின் 'மனதிலுறுதி வேண்டும்' 'தூண்டிற் புழுவினைப் போல்' பாடல்களை மிகவும் இனிமையாக, இதயத்தை உருக்கும் வகையில் பாடவும் செய்வாள்.

'தூண்டிற் புழுவினைப் போல் வெளியே
சுடர்விளக்கினைப் போல்
நீண்ட பொழுதாக எனது
நெஞ்சம் துடித்ததட
கூண்டுக் கிளியினைப் போல் தனிமை கொண்டு மிகவும்
நொந்தேன்'

அவள் பாடும் போது உண்மையாகவே, உருகி உருகிப் பாடுவது போல் அவன் உணர்ந்தான். அந்த அதிர்வுகள் வெளியில் பரப்பிய இனிமையான தொனி நெஞ்சைத் தடவிச் செல்கையில்.. அப்படியே மோனித்த நிலையில் மூழ்கிக் கிடப்பான்.

'அவள் யார்? எங்கிருந்து வந்தாள்? இது பற்றியெல்லாம் அவன் கேட்கவில்லை. அவளும் அவன் பூர்வாசிரமத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முயலவில்லை. இருவருமே இருவரதும் நிகழ்கால இருப்புகளை அப்படி அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டதுடன் திருப்தியற்றவர்களாகத் தெரிந்தார்கள்.

சிலவேளைகளில் அவளுடன் செஸ் ஆடிக்கொண்டிருப்பான். அல்லது வீடியோ பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். இடையில் திடீரென வெறித்தவனாக உறைந்து விடுவான்.

அச்சமயங்களிலெல்லாம் அவனிற்கு மட்டுமேயுரிய அந்த இன்னுமொரு சித்திரமாக உறைந்து கிடப்பான்.

அவனோ.... உள்ளே இன்னுமொரு உலகம்... மெல்ல மெல்ல வரிந்துகொண்டே செல்கையில்.. எக்ஸின் வாடிச் சோர்ந்து தொய்ந்து விட்ட முகம். நம்பிக்கையிழந்து இயலாமையில் வெந்து கிடக்கும்... கூடவே ஒரு விதமான சக்திமிக்க தொனியில் குரலொன்று பிறந்து பொசிந்து பரவிச் செல்லும்...

'இன்பமும் துன்பமும் வெற்றியும் தோல்வியும் இலாபமும் நட்டமும் உன்னைத் தீண்டாமலிருக்கட்டும்.. ஆயுதம் தரித்து விடு! யுத்தத்திற்கு தயாராகிவிடு. புனிதமான யுத்தம்... தீமையான உணர்வுகள் உன்னைத் தீண்டிட ஒரு போதும் விட்டிடாதே.

நானே இப்பிரபஞ்சத்தின் ஆணியேவர். எல்லா உயிரினங்களும் உருவாகக் காரணமான விந்து நானே. சித்தும் அசித்தும் உயிரும் சடமும் நானின்றி இங்கில்லை... அறிவாய்... அளவற்ற எனது தெய்வீக சக்தியினால். பாராக்கிரமத்தால் இப்பிரபஞ்சத்தை தாங்கி வருகின்றேன். ஆகவே என் வாக்கை நீ கேட்பாய். மிக அதிகமான சிந்தனையால் உனக்கென்ன இலாபம்... தளர்வை ஒழிப்பாய். வீறு கொண்டு எழுவாய்... கடமையைச் செய்வாய்.. பலனை என்னிடமே விடுவாய்.

பின்னுமேன் தயக்கம்... தளர்வு என்னிலேயே கருத்தை ஒருமித்து வைத்து விடு.

பந்தபாசங்களை களைந்து விடு... எனக்காக செயல்படுவதொன்றே உனது இயக்கமாக இருக்கட்டும். சோர்வகற்றி எழுந்து விடு... எழுந்து விடு...'

அந்தக் குரலின் வலிமை. உறுதி கம்பீரம் நெஞ்சைக் கட்டிப் போட்டு விடும்படியான சக்தி... மறுபுறமோ.. எக்ஸின் இயலாமை கலந்த உருவம்... வாடிய, வதங்கிய, ஒடுங்கிய உருவம்...

மீண்டும் புற உலகின் யதார்த்தத்தை தரிசிக்கையிலோ மனது கிடந்து துடித்து நிற்கும்... நடந்து விட்ட நிகழ்வுகளிற்கு காரணம் தேடித் தேடி அலுத்துச் சோர்ந்து கிடக்கும் நெஞ்சினை அவளது இனிய குரல் இதமாகத் தடவி கொடுக்கும்.

'எங்கிருந்து வருவதோ? ஒலி
யாவர் செய்குவதோ? அடி தோழி
குன்றினின்றும் வருகுவதோ? மரக்
கொம்பினின்றும் வருகுவதோ? வெளி
மன்றினின்றும் வருகுவதோ என்றன்
மதி மருண்டிடச் செய்குதடி'

இந்தத் தழுவலில், இதத்தில், தண்மையில் நிம்மதி நாடியவனாக இருப்பவனின் தலைமுடியை மெல்ல அவள் கோதிவிடுவாள்.

3

எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் மரணம் நான்
எதிர்காலப் பொருட்களின் பிறப்பு நான்
பெண்களிடத்து நான் கீர்த்தி, வாக்கு,
நினைவு, மேதை, ஸ்திதி, பொறை
அங்ஙனமே, ஸாமங்களில் நான் 'ப்ருஹத்ளாமம்'
என்ற பெரிய சாமம். சந்தங்களில் நான்
காயத்திரி, மாசங்களில் நான் மார்கழி
பருவங்களில் மலர் சான்ற இளவேனில்
வஞ்சுகரின் சூது நான். ஒளியுடையோரின் ஒளி
நான் நான் வெற்றி நான் நிச்சயம்
உண்மையுடையோரின் உண்மை நான்
எல்லா உயிர்களிலும் விதை எதுவோ அது நான்
அர்ஜுனா, சராசரங்களில் என்னையின்றியுள்ள
பூதமொன்றில்லை

(பாரதியின் பகவத் கீதை)

மேற்கு வானம் சிவந்து கிடந்தது. அரவணைப்பில் கதிரை மூடி விட்ட ஆனந்தத்தில் வெளிப்பட்ட அடிவானப் பெண்ணின் நாணச்சிரிப்பு... வழக்கம் போல் பார்க்கின் ஒரு ஓரத்தே, வழக்கமான அவனிப்புப்பில்.. மோனித்த நிலை... அன்று வழமைக்கு மாறாக காலநிலை சிறிது சூடாக.. பார்க்க ஒரே கலகலப்பாக... உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்கியபடி... ரொறன்ரோ நகரின் பல மக்கள் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலித்தபடி... சீனக்குடும்பம் ஒன்று அவனைக் கடந்து சென்றது. கையில் பலூன் வைத்திருந்த சீனக்குழந்தை அகன்ற கண்களால் அவனைப் பார்த்துக் கையசைத்து முறுவலித்தது. மோனித்திருந்த நிலையிலும் அவனால் அந்தக் குழந்தையின் பார்வையை சிரிப்பை உணர முடிந்தது. பதிலிற்கு இலேசாகச் சிரித்தபடி, கையசைத்தான். இதற்கிடையில் இவர்களிருவருக்குமிடையில் நிகழ்ந்து விட்ட கணநேர உறவினை அவதானித்து விட்டதாய் இவனைப் பார்த்து தாய்மைக்குரிய ஒரு வித பெருமிதத்துடன் புன்னகைத்தாள். குழந்தையை ஏதோ அன்பாக அழைத்துத் தூக்கி கொஞ்சி உச்சி முகர்ந்தாள். நாடுகள், கலாச்சாரங்கள் வேறுவேறாக இருந்தபோதிலும் அடிப்படைப் பண்புகளில் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றாகத்தான் செயல்படுகின்றார்கள். தன் குழந்தை மேல் அளவில்லா பாசத்தை வைத்திருக்கிறாள் இந்த தாய். தன் குழந்தைக்கு கிடைத்த பெருமையில் பூரித்து விடுகிறாள். குழந்தையை உச்சி முகர்ந்த விதத்தில் அதன் அளவை உணர முடிந்தது....

இன்னும் அவளைக் காணவில்லை. அவனுக்கு திடீரென்று மாமா மகளின் ஞாபகம் வந்தது. கொஞ்ச நாட்களாகவே இருவருக்குமிடையில் பிளவு ஒன்று அதிகரித்து வருவதாகப் பட்டது. இவன் வாடகை கொடுக்கிறான். குறோசரி வாங்கிப் போடுகிறான். பெரும்பாலும் வீட்டுவேலைகள், சமையல்

எல்லாம் இவன்தான். இருந்தும் நாளுக்கு நாள் பிளவு அதிகரித்தபடியே... அவனது மனைவி விரைவில் வரவிருக்கிறாள். அதற்கு முன்பாக அவனை அங்கிருந்து அகற்றுவதற்கான செயல்முறைகளில் முதல்படியாக மாமாமகனின் தந்திரமோ... இருக்கலாம்.

மாமா மகனின் நடவடிக்கைகள் இவனுக்கு சிரிப்பைத் தந்தன. எவ்வளவு 'சீப்பாக' இவனை அவன் எடை போட்டிருக்கிறான். ஆனால் இத்தனைக்கும் காசு செலவழித்து... தலை மாற்றி விசாகுத்தி, யாரும் வராத 'ரூட்' ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து இவனைக் கண்டாவிற்று கூட்டி வந்ததே மாமா மகன் தான்... வந்த கடனை ஒரு மாதிரி அண்மையில் தான் இவன் முடிந்திருந்தான்.

இன்னிலையில் மாமா மகன் தேவையற்று இவனுடன் முரண்படத் தேவையே இல்லை. ஒருவேளை இவனைப் போகச் செய்வதை அவன் உள்மனம் விரும்பாமல் இருக்கலாம். யதார்த்தத்தில் இவன் போக வேண்டிய நிலை... இருவகையான போக்குகளிற்குள் சிக்கியதால் உருவான காரணமற்ற வெறுப்பின் விளைவாயிருக்கலாம், மாமா மகனின் அண்மைய நடவடிக்கைகள்.

ஆனால் இன்று காலை நிகழ்ந்துவிட்ட மோதல் வழமைக்கு மாறாக சிறிது காரமாக இருந்தது. வழமைக்கு மாறாக இவனும் நேரத்துடனேயே எழுந்து விட்டான். நித்திரை வரமாட்டேன் என்று முரண்டு பிடித்தது. எழுந்து முகம் கழுவி கோப்பி போட்டபடி சோபாவில், சாய்ந்தபடி... டி.வி.யை ஒன் பண்ணினான். டி.வி. மாமா மகனிளது. சொனி.. அண்மையில் வாங்கியிருந்தான். சிறிது நேரம் 'கொன்வேட்டரை' மாற்றி மாற்றி இயக்கியவன் கடைசியில் சி.பி.ஸியில் விட்டான். இது மாமா மகனிற்கு ஒரு வித ஆத்திரத்தை தந்து விட்டிருக்கலாம். வாங்கிய புது டி.வியை இவன் பழுதாக்குவதாக அவன்

எண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் நேரடியாக டி.வி.யைப் போடாதே' என்று கூற முடியாதே நாகரிகத்திற்கு இழுக்காக அவன் கருதியிருக்கலாம். மோதல் வேறு வழியில் உருவானது.

மாமா மகனிற்கு கோபம் வந்தால் ஆங்கிலத்தில் தான் பேசுவான். சரியோ பிழையோ என்பதல்ல முக்கியம். ஆங்கிலத்தில் திட்டுவது தமிழில் திட்டுவதை விட நாகரீகமானதாக எண்ணியிருக்கலாம்.

கோப்பி போட்டபடி இவனிற்கருகில் வந்து அமர்ந்தவன், 'கொன்வேட்டரை' வாங்கி, டி.வி. சத்தத்தை குறைத்தான். அதில் தன் மனநிலையைக் காட்டினான்.

'வட் இஸ் இன் யுவர் ஹெட்' மாமா மகன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான் திடீரென, முறைப்பாகத் தாக்குதலை ஆரம்பிப்பான்.

'தலைக்குள் மூளை' என்று கூறலாமென்று, இவனிற்குப் பட்டது. பேசாமலிருந்தான். மாமா மகன் தொடர்ந்தான்.

'தீஸ் டேய்ஸ், யு பிகம சோ லேஸி... யூ காவ் டு பி மோர் அக்டிவ் மோர் என்எர்ஜெடிக்... மோர் சியர்புல்.. மோர்ரெஸ்பொன்சிபிள் மோர் பொசிட்டிவ்...'

இவனிற்கு உள்ளிற்குள் சிரிப்புப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். சிரிப்பு மாமா மகனின் கோபத்தை மேலும் அதிகமாக கிளறிவிடும்.

இத்தனைக்கும் இவன் சமையல், வீட்டு வேலைகள், சொப்பிங் என்று எல்லாவற்றையும் செய்கின்றான். இவன் 'லேஸியாம்' திடீரென்று அச்சமயம் ஐன்ஸ்டீனின் சார்பியல் தத்துவம் ஞாபகம் கூட இவனிற்கு வந்தது. இப்பிரபஞ்சத்தில் நிகழும் யாவும் சார்பானவை. ஒரு வேளை மாமா மகனின் அர்த்தத்தில் 'லேஸியாக' இருக்கலாம்.

இவன் தொடர்ந்தும் மெளனமாயிருந்தான். மாமா மகனின் கோபம் எல்லை கடந்தது. கொன்வேட்டரை இழுத்து அழுக்கி டி.வி.யை ஒஃப் பண்ணினான். இப்பொழுது தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து பேசினான்.

'டு யூ திங் ஐ ம் ஏ ஸ்டுபிட், நான் பேசிக் கொண்டே போறன். உன்ரை வாயிலை என்ன கொழுக்கட்டையா'

மாமா மகன் கொழுக்கட்டை என்று சொன்னதும் அச்சமயம் இவனிற்கு பீறிட்டுக்கொண்டு சிரிப்பு வந்தது. கொழுக்கட்டை என்ற சொல் சோமசுந்தரப் புலவரின் 'ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை/ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே!/ கூழும் பனங்கட்டிக் கொழுக்கட்டை தின்னலாம்' என்ற பாடலை நினைவிற்குகொண்டு வந்தது. இதுதான் அவன் சிரிப்பிற்குக் காரணம். இவனது சிரிப்பு மாமா மகனின் ஆத்திரத்தை மேலும் அதிகமாக்கியது. தொடர்ந்த சொற்களில் மரியாதை பறந்தது. 'என்னடா சிரிப்பு... வட் த ஹெல் யூ ஆர் திங்கிங்... சிரிப்பென்னடா சிரிப்பு... சீரியலா நானிங்க கதைக்கிறன்... நீ என்னடாவென்றால்'

'சோமசுந்தரப் புலவரின் 'ஆடிப் பிறப்பிற்கு நாளை விடுதலை' பாட்டு ஞாபகம் வந்தது நீ கொழுக்கட்டை என்று சொன்னபோது..' இவ்விதம் கூறலாமா என்று பட்டது... எப்படிக்கூறுவது... இப்படித்தான் இருந்தாற்போலிருந்தது... எதிர்பாராத சமயங்களில் ஒரு சிறு நினைவு, சொல், காட்சி, நெஞ்சின் ஆழ்மனத்தே பதிந்துள்ள நினைவுப் பெட்டகத்திலிருந்து ஒரு சில நிகழ்வுகளின் பதிவுகளை, எந்தச் சமயத்தில் அத்தகைய உணர்வுகள் தோன்றக் கூடாதோ அவற்றைத் தோன்ற வைத்து ஒரு வித இக்கட்டான நிலைமையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

மாமா மகனின் வாயில் வந்த கொழுக்கட்டை சோமசுந்தரப் புலவரின் 'ஆடிப்பிறப்பிற்கு நாளை விடுதலை' பாடலை

இவனுக்கு நினைவுபடுத்தி சிரிப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. கூட இத்தகையதொரு விதமான நிலைமைதான்.

தொடர்ந்து பேசிய மாமா மகனின் சொற்கள் தமிழிலேயே வெளிவந்தன. அதற்கு காரணமும் இருந்தது. 'வட் த பிளடி ஹெல்' 'யூ சன் ஒஃப் எ கண்ட' இவ்விதமாக சிறு சிறு வசனங்களாக பேசும் போதெல்லாம் சரளமாக வரும் ஆங்கில வார்த்தைப் பிரயோகம் தொடர்ந்து சிறிது நேரம் கூடுதலாக வார்த்தைகளைப் பாவித்து பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் சரளமாக வருவதற்கு தயங்கி நிற்கும். கோபம் அதிகரித்து இவ்விதம் பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலேயே 'யூ யூ... பிளடி' என்பன போன்ற வார்த்தைகளிற்கு மேல் வராத நிலையில் திக்குமுக்காடுவான். தனது இந்தப் பலவீனத்தை அவன் உணர்ந்திருந்தான். இதனால் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவன் தமிழிலேயே பேசுவான். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தான் தாய் மொழியின் அருமையே அவனிற்கு தெரிய வருவதுண்டு.

'ஏதோ இந்தா பார்... வெட்டிப் பிடுங்கிறன் எண்டு தானே போனனீங்கள்... என்னடா வெட்டிக் கிழிச்சியள்... உங்கட மூஞ்சிக்கு உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு இயக்கம்.. போராட்டம் விடுதலை' முதன்முறையாக இவனது நெஞ்சின் ஒரு கோடியில் சுரீரென்று... ஒரு வித வலியின் பாதிப்பு... மாமா மகன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

'போதாதற்கு ஊரிலை கூட்டிக் கொண்டு போனவனுக்கே மண்டையில் வைச்சனீங்கள்... உங்களையெல்லாம்...' உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக பல்லை நறநறவென்று நறுவிக் கொண்ட மாமா மகன் தொடர்ந்தான்.

'இன்றைக்கு மண்டையில் போட்டவன்ரை சொந்தங்கள் தேடி அலைஞ்சபடி... நீங்களெல்லாம் ஏன்தான் இருந்து கிடந்து கழுத்தறுக்கிறீங்களோ'

மாமா மகன் மேலே பேசிக் கொண்டே போனான். ஆனால் இவனோ... காதுகள் கேட்கும் சக்தியை இழந்து விட்டன. சோபாவில் அப்படியே உறைந்து போய் விட்டான். மோனத்துள் மூழ்கி விட்டநிலை. காதுகளில் மாமா மகனின் சொற்களிற்கு பதில்...

'நீயுமா... நீயுமா' வாடி வதங்கித் துவண்டு வெந்து கிடந்த அந்த மெல்லிய உருவம்.. உரோமம் மண்டிக் கிடந்த முகம்.

சிலையாக, துறவியைப் போல் மோனித்து உறைந்து விட்ட இவனது நிலைமை... மாமா மகன் தான் எல்லை மீறிப் போய் விட்டதை உணர்ந்தான். இவன் உறைந்த போக்கு ஒரு வித கலக்கத்தை அவனுக்கு கொடுத்திருக்கவேண்டும். இவனது தோள்களை பற்றிச் சிறிது பலமாகக் குலுக்கினான். இவன் மெல்ல நனவுலகிற்கு வந்தான்.

'ஐ ஆம் சொறிடா' மாமா மகன் வேலைக்குப் போய் விட்டான்.

இவன் சிறிது வேதனைப் பட்டான். அண்மைக்காலமாகவே அவனது உறவின் வளர்ச்சி அவன் இதயத்தில் பழையபடி மெல்லிய உணர்வலைகளை சிறிது ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஓரளவிற்கு அவனது உறைந்த நிலையை சிறிது நெகிழ்த்தியிருந்தது. அதன் விளைவாக சிறிதளவு வேதனைப்பட, சிரிக்க, உருக, ரசிக்க, மோகிக்கக் கூடிய அளவிற்கு நெகிழ்ந்திருந்தான். அதன் விளைவு தான் அவன் வேதனைக்கு காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“ஹாய்”

இதயத்தைச் சுண்டியழுத்த இனிமையான குரல்.... இவன் எதிரில் அவள்..

டெனிம் போட்டிருந்தாள். நீலக் கோடுகளிட்ட வெள்ளை டீ

சேர்ட்டும் லெதர் ஜக்கட்டும் போட்டிருந்தாள். இறுக்கமான உடைக்குள் உடல் வளைவுகள்; பார்ப்போரை மோகிக்க நின்றிருந்தாள். கூந்தலை இரண்டாக பின்னி பொட்டு வைத்திருந்தாள். கண்கள் மின்ன, மோகனச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

4

‘சுண்ணா! நான் வெற்றியை விரும்புகிலேன். ராஜ்யத்தையும் இன்பங்களையும் வேண்டுமே. கோவிந்தா! நமக்கு ராஜ்யத்தால் ஆவதென்ன? இன்பங்களால் ஆவதென்ன? உயிர் வாழ்கையாலேனுமாவதென்ன? யாவர் பொருட்டு நாம் ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் இன்பங்களையும் விரும்புகிறோமோ, அவர்கள் உயிரையும் செல்வங்களையும் துறந்தோராய் இங்கு வந்து நின்றார்கள். குருக்களும் தந்தையரும் மக்களும் பாட்டன்மாரும் மாதுலரும் மாமன்மாரும் பேரரும் மைத்துனரும் ஸம்பத்திகளும் இங்குள்ளார். மதுஜிதனா, யான் கொல்லப்படினும் இவர்களைக் கொல்ல விரும்புகிலேன். மூவுலகின் ஆட்சி பெறுவதற்கெனினும் இது செய்யேன். பூமியின் பொருட்டு செய்யேனா? ஜனார்த்தனா, குலநாசத்தால் ஏற்படுங் குற்றத்தை உணர்ந்த நாம் இப்பாவத்தினின்று விலகும் வழியறியாதிருப்பதென்ன?

அர்ச்சுனன் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

அன்று அவனைச் சந்திப்பதற்காக வரும் போது அவள் ஒரு முடிவுடன் வந்திருந்தாள். அவனுடன் பழகத் தொடங்கிய திலிருந்து அன்று வரையிலான தொடர்பிலிருந்து அவள் ஒன்றை மட்டும் நன்குணர்ந்திருந்தாள்.

அவன் வாழ்வில் துயரகரமான அல்லது ஏமாற்றகரமான சூழல் ஒன்றை அவன் சந்தித்திருக்க வேண்டும். அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்த அவன் தாயாரைப் பறிகொடுத்திருக்கலாம். அவன்

மனைவியை அல்லது காதலியை இழந்திருக்கலாம். அல்லது இராணுவத்தின் குண்டுவீச்சுக்கு அவனது குடும்பம் பலியாகியிருந்திருக்கலாம். சமூக விரோதியென்று மின் கம்பத்திற்கு அவனது தம்பியை அல்லது தந்தையை அல்லது தாயைப் பறிகொடுத்திருக்கலாம். அல்லது படையினரின் வெறியாட்டத்தில் அவன் மனைவியின் அல்லது காதலியின் கற்பு பறிபோயிருக்கலாம். அல்லது வேறு ஏதாவது காரணமாயிருக்கலாம்.

ஆனால் எது எப்படியோ அவன் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அந்தப் பாதிப்பின் தன்மை மிக மிக ஆழமானதாக இருக்க வேண்டும். அது தான் அவனைச் சிலையாக உறைய வைத்திருக்கிறது. சாதாரண ஒரு மனிதனிற்கு இருக்க வேண்டிய உணர்வுகள், செயற்பாடுகள் குன்றி ஒரு விதமான கனவுலகில், மனவுலகில் அவன் சஞ்சரிப்பதற்கு காரணமாக அந்தப் பாதிப்புத் தானிருக்க வேண்டும்'

இதனால் அவள் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருந்தாள்.

அவனை அவள் மாற்றப் போகிறாள்.

அந்த உறைதலை அவள் உருக்கப் போகின்றாள்.

அந்த மௌனத்தைக் கலைய வைக்கப் போகின்றாள். அவனைப் பேச வைக்கப் போகின்றாள்.

கலகலப்பானவனாக, துடிதுடிப்பு மிக்கவனாக, அவனை உருமாற்றிடப் போகின்றாள்.

இதற்கு ஒரு வழி...

அவனைச் சீண்டி விளையாடப் போகின்றாள். வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்த்தி, உருகுவதிலுள்ள அர்த்தமற்ற தன்மையை அவனுக்கு போதிக்கப் போகின்றாள்.

இவ்விதமானதொரு முடிவுடன்தான் அவன் அன்று வந்திருந்தாள்.

'ஹம்..' என்று அவனை அழைத்த விதத்தில் அவளது எண்ணத்தின் தீர்க்கம் மறைந்திருந்தது. பரிசோதனை செய்யப்போகும் ஒரு விஞ்ஞானியின் ஆவல் அதில் ஒளிந்திருந்தது.

'வட் எ பியூட்டிபுல் டே' என்றாள். அவனருகில் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்தாள். அவர்களது இதுவரை காலமான நட்பின் விளைவாக இருவருமே ஒருவருடன் ஒருவர் நீ, நான் என்று ஒருமையில் கதைக்குமளவிற்கு வந்திருந்தார்கள்.

அவனது கண்களையே சிறிது நேரம் உற்று நோக்கினான்.

சக்தி வாய்ந்த கண்கள்

வலிமை மிக்க கூரிய கண்கள்

கனவு மிதக்கும் கண்கள்

அவனது வாழ்க்கையை மாற்றுவதற்கு அவள் முடிவு செய்திருந்தாள். ஆனால் என்னவென்ன வழிகளில் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த முடியும்.

அவனை அவுட்டிங்குக்கு கூட்டிப் போகலாம். 'நயாகரா போல்ஸிற்கு' போகலாம். 'ஹமில்டன் ஆஃப்ரிக்கன் சபாறி' வொண்டர் லாண்ட்டிற்கு... இப்படி ஏதாவது ஒன்றில் பொழுதைக் கழிக்கலாம்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலை. அவனைப் பேச வைப்பது... கலகலக்க வைப்பது... சிரிக்கச் செய்வது...

அவனை மீண்டும் நெருக்கமாக நோக்கினாள். அவர்களைச் சுற்றி உலகம் கலகலப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

'நீ ஏன் எந்த நேரமும் உம்மென்று மூஞ்சியை வைத்திருக்கிறாய்... ஸ்மைல்... நீ சிரிக்கேக்கை எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கிறாய் தெரியுமா'

அவன் அவள் சொல்வதைக் கேட்டபடியிருந்தான். பதிலிற்கு ஏதாவது கூற விரும்பினான். பதிலாக இலேசான சிரிப்பு, புன்னகை கோடு கிழிந்தது.

'அப்படித்தான் ஆ... அப்படித்தான்.. இப்படித்தான் நீ எப்பவும்... சிரித்தபடி இருக்க வேண்டும். ஒகே..'

குழந்தைக்கு டீச்சர் கூறுவதுபோல் கையைக் காட்டி, கண்களை உருட்டி, அவள் கூறிய விதம்... உண்மையிலேயே அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. சிரித்தான்.

'ஒகே டீச்சர்'

'என்ன... யார் சொன்னது. நான் டீச்சரென்று' பொய்க்கோபம் அவள் முகத்தில் குமிழியிட்டது. 'நீ டீச்சரே தான்... உன்னைப் பார்க்கேக்கை டீச்சரைப் போலவே இருக்கிறாய்... உன்னை இனி டீச்சரென்றே கூப்பிடப் போகிறேன்'

உறைதலிலிருந்து மெல்ல மெல்ல உருகிக் கொண்டிருந்தான். உவகையில் அவள் நிரம்பினாள்.

'நான் டீச்சரென்டால் நீ.. ஒகே.. சிறுவா... நான் டீச்சரென்றால் நீ எனக்குச் சிறுவன் தான்.. என்ன சிறுவா'

முதன் முறையாக அவன் நெஞ்சில் இலேசான உணர்வுகள்.... ஆனந்தமாக மனம் விட்டுச் சிரித்தான்.

'சிறுவா... இன்று கொஞ்சம் நேரத்தோட போகோணும்... 'மிராகலில்' குரோசரி ஷொப்பிங் செய்ய வேணும்.. கூட துணைக்கு வாறியாம்' என்றதும் தலையாட்டினான். பழையபடி உறைநிலைக்கு திரும்பிவிட்டானா. கனவுலகில் புகுந்து விட்டானா..

'என்ன ம்... பதிலைக் காணவில்லையே... வாயிலென்ன கொழுக்கட்டையா'

அவள் கொழுக்கட்டை என்று கூறவும் குபீரெனப் பீறிட்டுக் கொண்டு சிரிப்பு வந்தது. சிரித்தான். காலையில் மாமா மகனுடன் நடந்த மோதல் நினைவிற்கு வந்தது. மாமா மகன் கொழுக்கட்டை என்று கூறியது நினைவிற்கு வந்தது. சோமசுந்தரப் புலவர் ஞாபகத்தில் வந்தார்.

'என்ன சிரிப்பு... சிறுவா'

'மச்சானுடன் ஒரு சண்டை ஞாபகம் வந்தது'

'அதுக்கென்ன சிரிப்பு'

'டீச்சர் அவனும் கொழுக்கட்டையைப் பற்றிச் சொன்னான். நீயும் சொன்னாய். கொழுக்கட்டை சோமசுந்தரப் புலவரின் 'ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை' பாடலை ஞாபகத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டது. அது தான்'

எத்தனையோ வருடங்களிற்கு முன்னால், குழந்தைகளாயிருந்த போது கேட்ட பாடல் வரிகள் மூளையின் ஆழத்தே பதிந்து விடுகின்றன. மீண்டும் ஏதாவது ஒரு சொல், அல்லது காட்சி அவற்றைப் புதைகுழிகளிற்குள் இருந்து மீட்டு வந்து இன்பத்தை தந்து விடுகின்றன.

இவ்விதம் அவன் நெஞ்சில் எண்ணமொன்று ஓடியது.

'விந்தையான உலகம் அதிசயமான உலகம்'

'ஏன் டீச்சர்'

'பார்த்தாயா, எப்பவோ ஒரு காலத்திலை உன் காதுகளிற்குள் புகுந்த பாடலின் நினைவுகள் எத்தனையெத்தனையோ வருடங்களின் பிறகு இன்றைக்கு உன் மூளையின் ஆழத்துக்குள்ளிருந்து வெளிவரும் அதிசயத்தை... இப்படித் தான் ஒவ்வொரு செக்கனும் எங்கட வாழ்க்கையில் நடக்கிற ஒவ்வொரு செயலும் காட்சியும் மூளைக்குள் பதிந்து கிடக்கின்றன.

அவளது சொற்கள் அவனை பழையபடி பழைய நிலைக்கே திருப்பிவிட்டது. உறைநிலைக்கு திரும்பி விட்டான். அவனிற்கேயுரிய தனியுலகிற்குத் திரும்பி விட்டான்.

'என்ன' அவள் அவன் தோள்களைப் பற்றி அசைத்தாள். அவன் அசைவதாக காணோம். இவனை மாற்றுவதென்பது லேசான காரியமல்ல. இவ்விதம் எண்ணினாள் 'நிறையப் பொறுமை, அவகாசம் வேண்டும். படிப்படியாகத் தான் ஆறுதலாகத்தான் முயல வேண்டும். அடிக்க அடிக்கத்தான் அம்மியும் நகர்கிறது. தளராமல், சேர்ந்துபோய் விடாமல், விடாமுயற்சியுடன் முயலவேண்டும். முயல முயலத்தான் எல்லாமே கைகூடுகின்றது.

அவள் என்றைக்குமே தோல்விகளைக் கண்டு தளர்ந்து விடுபவள் அல்ல. சவால்களிற்கு எதிராக, ஏமாற்றங்களுக்கு எதிராக எதிர்நீச்சல் போட்டுப் போட்டே பழகும் பிரிவைச் சேர்ந்தவள். இவனது விசயத்தையும் ஒரு சவாலாகவே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளாள்.

மெல்ல மெல்ல இருள் கவ்வத்தொடங்கி விட்டிருந்தது. வேலை முடிந்து செல்லும் பிரயாணிகளுடன் அடிக்கடி 'கோ ரெயின்'கள் விரைந்து சென்றன. வழக்கம் போல் 'டொன்வலிப் பார்க்வே' இறுகிக் கிடந்தது. 'சவுத் பவுண்ட்' மட்டும் அசைந்தபடி இருந்தது. வழக்கம் போல் கதிரவனைத் தன் அரவணைப்பிற்குள் முழுமையாக அடக்கி விட்ட இன்பத்தில் அடிவானப் பெண் நாணிச் சிவந்து கிடந்தாள். நேரத்துடனேயே சந்திரன் தன் பயணத்தைத் தொடங்கி விட்டிருந்தான். அவனிற்கு துணையாக மேலுமிருவர் வெள்ளியும் வியாழனுமாய் இருக்க வேண்டும்.

மெல்ல மெல்ல பார்க்கில் சனநடமாட்டம் குறையத் தொடங்கியிருந்தது. பார்க்கிங் லொட்டின் மூலைகளில் தூங்கிக்

கிடந்த கார்களினுள் தழுவிக்க் கிடந்த சோடிகளைத் தவிர ஏனையவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இருள் நன்கு மூடி விட்ட பொழுது பார்க் தனிமையில் மூழ்கி விட்டது. அந்த தனிமை படர்ந்த சூழலை நாடி காதலர்கள். போதை மருந்து வாசிகள், தனிமையைப் பயன்படுத்தி கார் பழக வருபவர்கள்.. நடுராத்திரிகளில் ரொறன்ரோவின் இரவு ராணிகளுடன் வரும் இளவரசர்கள்... இவ்விதம் இரவினிலும் அந்த பார்க்கை நாடி மனிதர்கள் வரத் தான் செய்தார்கள். ஆனால் இவர்கள் எல்லாரும் ஒரே சமயத்தில் வருவதில்லை. அப்படி வருபவர்கள் 'ஓவர்லி புலோவாட்டை' நோக்கிய பாக்கின் ஏனைய தனித்த பகுதிகளுக்கு சென்று விடுவார்கள். இதனால் பொதுவில் பார்வைக்கு அந்த பார்க் இரவுகளில் தனிமையில் மூழ்கியிருப்பது போலத்தான் தோன்றும்.

அவர்களிருந்த பகுதியில் அச்சமயம் அவர்களிருவருமே தனித்து விடப்பட்டிருந்தார்கள். காரொன்று அவர்களிருந்த பகுதியை நோக்கி வந்தது. அண்மையில் வந்ததும் தான் அவள் கவனித்தாள்... பொலிஸ் கார்... வழக்கமான பொலிஸ் ஒபீசர்... இவர்களைப் பார்த்து கையசைத்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

சற்றுத் தொலைவில் காரொன்று வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் ஒருவித அமைதியுடன் அதனையே நோக்கியபடி இருந்தார்கள். பார்க்கிங் லொட்டில் பார்க் பண்ணுவதும் ரிவேர்ஸ் பண்ணுவதும் 'திரி பொயின்ட் டேன்' அடிப்பதும் அடிக்கடி சிக்னல் போடுவதுமாக யாரோ கார் பழகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அருகில் டொன்வலிப் பார்க் வேயில் ஒழுங்கு திரும்பியிருந்தது. ஒளிப் பொட்டுக்கள் மின்னி அசைந்தன.

'சிறுவா...ஷொப்பிங் செய்ய வேணும்... வெளிக்கிடுவமா'

'ஓம் டீச்சர்...' மீண்டும் அவன் உருகிய நிலையில்... தொலைவில் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்த கார் இவர்களை நோக்கி வந்தது. எதிர்பாராத விதமாக ஹெட்லைட் ஒளி இவர்கள் மேல் பாய.. கண்கள் கூச... கைகளால் மறைத்தபடி இருவரும் அதனையே நோக்கினார்கள். இவர்களைத் தாண்டிய கார் சிறிது நேரம் நின்றது. பின் பறந்தது. இவனால் உணர முடிந்தது. அந்தக் கார் மாமா மகனின் கார். மாமா மகன் தான் யாருக்கோ கார் பழக்கியிருக்க வேண்டும்.

'என்ன சிறுவா... உனக்கு அவனைத் தெரியுமா' என்றான்.

'ஓம் டீச்சர், கூடி இஸ் மை கசின்' என்றான்

'எனக்கும் அவனைத் தெரியும்' என்றான்.

'எப்படி டீச்சர்'

'பிறகு சொல்றன். இப்ப ஷொப்பிங்குக்கு நேரமாகி விட்டது. வெளிக்கிடுவமா' என்றான்.

'ஓகே டீச்சர்' என்றான். இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

5

'அர்ஜுனா, எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்திருக்கின்றன. உனக்கும் அப்படியே, பரந்தாமா, நான் அவற்றை எல்லாம் அறிவேன். நீ அவற்றை அறிகிலை. பிறப்பற்றேன் எனினும், உயிர்களுக்கெல்லாம் ஈசனையெனினும் யான் எனது ப்ரக்ருதியில் நிலைபெற்று ஆத்ம மாயையால் பிறப்பெய்துகிறேன். பரதா, எப்போதெப்போது தர்மம் அழிந்து போய் அதர்மம் எழுச்சி பெறுமோ, அப்போது நான் பிறப்பெடுத்துக் கொள்கிறேன். நல்லோரைக் காக்கவும் தீயன செய்வோரை அழிக்கவும், அறத்தை நிலைநிறுத்தவும் நான் யுகம் தோறும் பிறக்கிறேன்.

பகவான்

(பாரதியின் பகவத்கீதை)

'மிராகல் சுப்பர்மார்க்கட்டில் சனம் அவ்வளவாக இல்லை. 'தள்ளுவண்டிலொன்றை' தள்ளியபடி அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

'இங்கே சாமான்கள் அவ்வளவு சீப்பில்லை. 'நோ பிரில்ஸிலை' சேல் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கிட்டடியில் அவங்கட ஸ்டோர்ஸ் ஒன்றுமில்லை...'நொப் ஹல்ஸிலை' சரியான சீப்பென்று சொல்றது தான். அவ்வளவு பெரிய சீப்பில்லை. கோழி இறைச்சி மட்டும் விலை பரவாயில்லை... மற்றும்படி இங்கை எல்லாமே சுத்துமாத்துத் தான்...'

இது பற்றியெல்லாம் அவன் நினைத்துப் பார்ப்பதே கிடையாது. தேவைக்கு வந்து விலை எதுவானாலும் வாங்கும் குணவகையைச் சேர்ந்தவன் அவன். எதிரில் சல்வார் ஹூஸ்டன், பஞ்சாப்காரியொருத்தி தள்ளுவண்டியில் குழந்தைகளையும், 'குரோசரி' வகைகளையும் ஒன்றாக வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றான். அவளது அழகான கூந்தல் மட்டும் முழங்கால்கள் வரை நீண்டிருந்தது.

'என்ன சிறுவா. என்ன யோசனை' இவன் நினைவிற்கு வந்தான்.

'ஒன்றுமில்லை டீச்சர். இப்படியெல்லாம் பார்த்து நான் வாங்கிறதேயில்லை'

'ஓ! மை கோட்'

'என்ன டீச்சர்.. என்ன'

'இங்கை பார்... முட்டையும், பாலும் சேலிலை' போட்டிருக்கிறார்கள். 'லார்ஜ்' முட்டை 'நைண்டிநைன் சென்ஸ்' ரெண்டு லீற்றர் பால் டீ நைண்டி நைன்... வட் எ சேர்ப்பிரைஸ்'

அவள் குழந்தையைப் போல் குதூகலிப்பதைப் பார்க்கையில் இவனிற்கும் ஒரு வித களிப்பு பரவியது.

‘சிறுவா’

‘என்ன டீச்சர்’

‘இன்றைக்கு உனக்கு டின்னர் என்ரை இடத்தில் தான் தோசை சுடப் போறன். ஊரிலை அம்மா செய்யிறதைப் போல் ட்ரை பண்ணப் போறன். இங்கிலிஸ் மூவி ஒன்றுமிருக்கு... டொக்டர் சிவாகோ பார்த்தனியா’

எத்தனையோ வருடங்களிற்கு முன்னால், யாழ்ப்பாண நூலகத்தில் ‘போரி பஸ்டர்நாக்கின்’ டொக்டர் சிவாகோ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு படித்தது நினைவில் வந்தது.

“கதை படித்திருக்கின்றன்... மூவி பார்க்கேலை டீச்சர்”

‘அப்ப உனக்கு இந்த மூவியை நல்லாப் பிடிக்கும் விளங்குவதும் கஷ்டமாக இராது’

மீண்டும் ஒரு கணம் யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எண்ணினான். அவனது இளமைப் பருவத்தின் முக்கியதொரு ‘நண்பனாக விளங்கிய’ நூலகம். நூலகம் செல்வது ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக, அவன் வாழ்வின் பிரதானமானதொரு அங்கமாக இருந்தது.

நூல்கள் படிப்பது.. ‘ரெவரன்ஸ்’ பகுதியில் படிப்பது.. சஞ்சிகைகள் படிப்பது... முனியப்பர் கோயில், முற்றவெளி, சுப்பிரமணியம் பார்க், பண்ணைக் கடற்கரையொன்று அலைந்து திரிவது... டீச்சர் கோட்டையின் அகழிச் சுவரொன்றின் மேலிருந்து படம் எடுத்தது.

நூலகத்திற்கு நேர்ந்த கதியின் ஞாபகமும் எழுந்தது. இப்பொழுது கூட ஒரு முறை உடம்பு சிலிர்த்தது. அதை எரிக்க எப்படித் தான் மனசு வந்திருக்க முடியும்... பாரதியார் ஒருவர்

கூட அதிர்ச்சி தாங்காமல் இறந்ததும்... ஒரு மாசமாக பித்துப் பிடித்தவன் போல் திரிந்ததும்.

யாழ்ப்பாண நூலகம் மீண்டும் அவனது நண்பனின் நினைவைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டது. அவனுடன் தான் இவன் அடிக்கடி நூலகம் செல்வான். மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகள் அவனைச் சுற்றித்தான் வட்டமிடுகின்றன. எவ்விதம் நிகழ்வுகள் சில எதிர்பாராமல் சம்பவித்து விடுகின்றன. அத்தகைய நிகழ்வுகளின் முன்னால் சூழல்கள் எவ்விதம் ஒருவனை இயக்கமற்றவனாக்கிக் கட்டிப் போட்டு விடுகின்றது.

ஷொப்பிங் முடிந்து அவளது அப்பார்ட்மெண்டை அடைந்த போது மணி ஒன்பதரையாகி விட்டிருந்தது. அவளிற்கோ அன்று வெள்ளிக்கிழமை. அடுத்த நாள் காலையில் எழும்ப வேண்டுமென்ற கவலையில்லை.

வீட்டிலிருந்து கடிதங்கள் சில வந்திருந்தன. ‘குரோசரி’ பைகளை அப்படியே சோபாவில் போட்டுவிட்டு ஓடிச் சென்று இன்னுமொரு சோபாவில் சாய்ந்தபடி கடிதங்களைப் பிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

இவன் ‘பிரிட்ஜிற்குள்’ அடுக்க வேண்டியதை அடுக்கிவிட்டு மீண்டும் ‘லிவிங் ரூமிற்கு’ வந்தான். இன்னமும் அவள் கடிதங்களிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தான். அவளைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பாமல் இவன் பல்கனியிற்கு வந்தான். எதிரில் தெரிந்த காட்சிகளில் மனமொன்றினான். ஒரு மூலையில் கிடந்த பெட்டிகளில் வாசம் செய்து கொண்டிருந்த புறாக்கள் சில மனித நடமாட்டத்தை உணர்ந்ததற்கறிகுறியாக அசைந்து தமதிருப்பினை வெளிக்காட்டி விட்டு மீண்டும் தூங்கிப் போயின. வெளியில் இருள் பரவிக் கிடந்தது. தெருவிளக்குகள் தூங்கி வழிந்தன. வாகனங்கள் சில வளைவான வீதியில் வழக்கிச் சென்றன.

அமைதியான, பழைய காலத்து, ஒலியற்ற பேச்சற்ற திரைப்படமொன்றைப் பார்ப்பது போல் உணர்ந்தான். இரவுக்குரிய ஒலிகளற்று நேரம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. அறைச்சுவர்களில் பல்லிகளைக் காணவில்லை. வெளியில் தெருவிளக்குகளிற்கு அடியில் நோட்டமிட்டுச் செல்லும் சொறிநாய்களைக் காணவில்லை. தொலைவிலிருந்து கத்தும் நத்துக்களின் குரல்களைக் கேட்கவில்லை. தெருக்களில் அசை போடும் கட்டாக்காலி மாடுகளின் முனங்கல்களில்லை. விண்ணில்கூட நட்சத்திரங்கள் நகரத்தின் செயற்கை விளக்கொளிகளினால் மறைந்து குறைவாகவே சிரித்தன. எந்நேரமும் உயிர்த்துடிப்பில் இருக்கும் ஊரின் இரவுக் காலங்களின் இனிமையில் மனது மெய்மறந்தது. அங்கில்லாத வசதிகள் இங்கிருந்தன. இங்கில்லாத இனிமை அங்கிருந்தது. வாழ மட்டும் அங்கிருப்பவர்களுக்குத் தெரியவில்லை அது மட்டும் தெரிந்திருந்தால்..

கண்ணாடியினூடு உள்ளே நோக்கினான். அவள் கடிதங்களை வாசித்து முடித்திருந்தாள். ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கிப் போனவளாக அப்படியே சோபாவிலிருந்தாள். அவள் அப்படியிருப்பது அவளது குணவியல்புகளிற்கு ஒவ்வாதவொன்றாக இவனிற்குப்பட்டது.

உள்ளே நுழைந்தான்

'என்ன டீச்சர்.. ஒரே யோசனை'

'இந்தா லெட்டரை நீயே படி'

'சீச்சீ.. வேற ஆக்களின்ரை லெட்டரை நான் படிக்க விரும்பேலை'

'என்னையென்ன வேற ஆளெண்டா இன்னமும் நினைக்கிறே... இட்ஸ்... ஒ.கே. நீ படிக்கலாம்'

கடிதங்களை நீட்டினாள்.

ஆனால் இவன் மறுத்தான்.

'நான் அப்படி நினைக்கேலை... ஆனால் இன்னொருத்தரின்ரை லெட்டரைப் படிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. விருப்பமென்றால் 'விசயத்தை சொல்லு டீச்சர்'

'இப்படி ஆறுதலாய் வந்திரு' அவன் அவளருகில் வந்தமர்ந்தான்.

'சிறுவா' இதற்கிடையில் சிறுவா, டீச்சர் என்று ஒருவரையொருவர் அழைப்பது அவர்களிற்கு இலகுவானதாக இயல்பானதாக ஆகி விட்டிருந்தது.

'சிறுவா'

'என்ன டீச்சர்'

'உனக்கு இதுவரையிலை என்றை குடும்பத்தைப் பற்றி சொல்லேல்லை... அதற்கு நேரமும் சிடைக்கேலை'

'ஊரிலை என்னை நம்பி நாலு குமருகள் இன்னமும் இருக்குதுகள்... இதுகளைக் கட்டி மேய்ந்தபடி... பாவம் அம்மா... ஊர் இருக்கிற நிலைமையிலை.'

'சரியான கஷ்டம் தான்'

'இங்க எப்படி தனிய வந்தனீ. இங்க யாருமே சொந்தங்கள் என்று இல்லையா. டீச்சர்'

'சிறுவா, அது பெரிய கதை. அதை பிறகொரு சமயம் சொல்லுறன். ஆனா இன்றைக்கு வந்த லெட்டர்கள். அம்மாவின் லெட்டரொன்று... தங்கச்சிமாரின்ரை லெட்டர்கள் மற்றவை'

'என்னவாம் பிரச்சனை'

'உனக்கு தெரியும் தானே. இப்ப அங்க பழையபடி அடிக்கத் தொடங்கிட்டாங்கள்.. இந்த லெட்டர்களை போன மாசம் 'போஸ்ட்' பண்ணியிருக்கினம்'

இவன் மௌனமாக அவள் கூறுவதையே அவதானித்தான்.

'கடைக்குட்டியும், அதுக்கு முந்தினதும் இன்னும் சில ஊர்க்குமருகளும் சேர்ந்து இயக்கத்திற்கு ஓடிப் போட்டுகொளும். அம்மா புலம்பி எழுதியிருக்கிறா.. மூத்த தங்கச்சிமாரும் அழுதழுது எழுதியிருக்கினம்'.

இவன் பழையபடி மோனித்த நிலைக்குள் மூழ்கி விட்டான். அவள் மேலே ஏதோ கூறிக் கொண்டே போனாள். ஆனால் உணரும் நிலையில் இவன் இல்லை. அவனிற்கு மட்டுமேயுரிய மோன உலகில் உறைந்து போனான்.

மீண்டும் அவனது இதயத்தின் அடிப்பாகம் விழித்து விட்ட நிலையில் மூழ்கி, உறைத்து சிலையானான். சிறிது நேரத்தின் பின்தான் அவள் அவன் நிலையைக் கவனித்தாள். பேச்சை நிறுத்தினாள். மெல்ல அவன் முகத்தை உலுப்பினாள். அவனை நிகழ்காலத்திற்கு இழுத்து வந்தாள். தன் பிரச்சனையைக் கூறப் போய் அவனைப் பிரச்சனைக்குள் மாட்டி விட்டதை உணர்ந்தாள்.

'ஐம் சோ சொறி, என்ரை பிரச்சினையை தேவையில்லாமல் உனக்குச் சொல்லிப் போட்டன். வீணாய் உன்ரை 'மைண்டையும்' குழப்பிப் போட்டன்.'

இவனிற்கு அன்று காலை மாமாமகன் இவனைப் பார்த்து நளினமாக, நக்கலாகக் கேட்டது காதில் ஒலித்தது. 'ஏதோ இந்தாப் பார். வெட்டிப் பிடுங்கிறன் எண்டு தானே போனனீங்கள்.. என்னடா வெட்டிக் கிழிச்சியள்... உங்கட மூஞ்சிக்கு'

அவன் சந்தித்திராத, அவளது கடைக்குட்டித் தங்கச்சிமார் மேல் ஒரு வித பரிதாபம் தோன்ற மனம் நெகிழ்ந்தான். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்களை இவ்வளவு தூரம் உயிரையும் வெறுத்துப் போகும்படியாக கவிந்திருக்கும் சூழலை வெறுத்தான். அந்த உள்ளங்களின் தூய்மைக்கும் நேர்மைக்கும் எதிர்காலம் தரப்போகும் பரிசுகளை அஞ்சி நெஞ்சு விதிர்த்தான்.

'சீ... நான் ஒரு விசரி... தேவையில்லாமல் என்ரை கதையைச் சொல்லி உன்னை வருத்திப் போட்டன். ஏய். கமான்.. கமான்.. ஏய் சிறுவா.. சியர் அப்'

இவன் பூவிலும் மெல்லிய தளிர் விரல்களால் அவன் தோள்களைப் பற்றி தூக்க முயன்றாள். அவனது நிலையை உடனடியாக மாற்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனை உறைநிலையிலிருந்து உருகுநிலைக்கு மாற்றுவது கஷ்டமாகி விடும்.

இறுதியில் வெற்றி அவளிற்குத்தான். அவன் கலகலத்தான். அவள் களித்தாள். அன்றிரவு அதன் அப்பாட்மென்ட் திரும்பியபோது மணி ஒன்றை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வழக்கமாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் மாமாமகன் நண்பர்களின் இருப்பிடங்களுக்கு சென்று விடுவான். சனிக்கிழமை தான் திரும்பி வருவான். ஆனால் வழமைக்கு மாறாக இன்று அப்பாட்மென்ட் கலகலத்த படியிருந்தது.

கதவைத் திறந்து இவன் உள்ளே நுழைந்தான்.

கலகலப்பு நிசப்தமாகியது.

மாமா மகனும் அவனது முக்கிய நண்பர்களான குட்டை நண்பனும், நெட்டை நண்பனும், குண்டு நண்பனும் இவனையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தபடி நின்றார்கள். எல்லோர் கைகளிலும், ஒன்றில் 'லபாற்றும்' இன்னொன்றில்

கோழிக்காலும் இருக்கையில், கண்கள் சிவந்து கிறங்கிக் கிடந்தன. ஸ்டிரியோவில் கலங்கரை விளக்கம் எம்.ஜி.ஆர் பொன்னெழில் பூத்தது புதுவானில் பாடலை சோகமாக பாடிக் கொண்டிருந்தார். டிவியில் சிற்றி டிவியின் கிரேட் மூவி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் எல்லோருக்குமே குறிப்பாக மாமா மகனிற்கு குடிக்கத் தொடங்கியதுமே எம்.ஜி.ஆரின் பழைய படப்பாடல்கள், சோகப் பாடல்கள்தான் அல்லது சிவாஜியின் ஆலயமணி, பாலும் பழமும் கால கட்டப் பாடல்களைப் கேட்காவிட்டால் மண்டையே வெடித்து விடும்.

குடித்தபடி, இடையிடையே கோழிக்கால்களை சுவைத்தபடி, நழுவும் சாறங்களையும் சரி செய்ய முடியாத மப்பு. நிலையில் சோபாக்களில் சரிந்தபடி அல்லது தரையில் இருந்தபடி, சோபாக்களின் மேல் சாய்ந்தபடி வாத்தியின்ரை மணிப்பாடல்களை விமர்சித்தபடியே தூங்கி விடுவது தான் இவர்களது பொதுவான வழக்கம்...

இவனைக் கண்டதும் மாமா மகனின் முகத்தில் ஏளனமும் இகழ்ச்சியும் கலந்ததொரு பாவம் தோன்றியது.

“ரொறன்ரோவின் காதல் இளவரசர் வருகிறார். பராக்... பராக்...”

குட்டையும் நெட்டையும் குண்டும் கொல்லெனச் சிரித்துவிட்டு கோழிக்கால்களைச் சப்பின. பொதுவாகவே அவை இவனுடன் பிரச்சனைக்கு வருவதில்லை. மாமாமகனின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்ப ஆலோசனைகள், அறிவுரைகள், ஒத்தூதல்கள் செய்வது தான் அவைகளின் வழக்கமாக இருந்தன.

“ஊரிலை கலகப் போரிலை வென்றபிறகு ஐயா, இங்கை, ரொறன்ரோவில் கல்விப் போரிலை வெல்லுறதுக்கு போராடத் தொடங்கியிருக்கிறார் போல...”

குண்டும் நெட்டையும் குட்டையும் மறுபடியும் கொல்லென்று சிரித்தன. இம்முறை கோழிக்காலிற்குப் பதிலாய், ஒரு மிடறு விழுங்கின. மாமா மகனின் குத்தல் மொழிகளை விட அக்குத்தலில் தொக்கி நின்ற இலக்கிய நயத்தை இவன் ரசித்தான். சில வேளைகளில் இப்படித்தான். மாமா மகன் மிக அருமையாக, பொருத்தமாகக் கலகப் போர், கலவிப் போர் போன்று தூய சொற்களைப் பேசி புல்லரிக்க வைத்து விடுகிறான். முற்பிறப்பென்று ஒன்று இருந்தால் நிச்சயம் இவன் ஒரு தமிழ் பண்டிதராக இருந்திருப்பான். மாமா மகனை தமிழ் பண்டிதர் உருவில் கற்பனை செய்து பார்த்தான். பொருத்தமாயும் வேடிக்கையாயும் இருந்தது.

‘என்னடா உன்னைத் தான். உன்ரை ஹெட்டிலை என்ன தான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். என்ரை மானத்தை வாங்கவெண்டே வந்து தொலைச்சிருக்கிறாய்.’ இவன் மெளனமாக அறைக்குள் போக திரும்பினான். மாமா மகன் விடவில்லை. குரலைக் கடுமையாக்கினான்.

‘எதுக்கெடா அந்த நாயோட பார்க்கென்று சுத்தித் திரியிறாய்’

அவளை நாயென்று மாமா மகன் கூறுவதைக் கேட்டு இவன் நெஞ்சு ஆத்திரப்பட்டது.

‘நீ எதுக்கு அவளை இழுக்கிறாய்’

‘என்னடா பெரிய அவள். அவளாம் அவள். அந்த நாய்க்காக என்னையே எதிர்த்துப் பேசிறியாடா’

‘அண்ணை, மச்சான் சொல்றதும் சரிதானே. பேசாம மச்சானைக் கேட்டு நடவங்கோ’ நெட்டை அட்வைஸ் பண்ணியது. நெட்டையின் அட்வைஸை விட அது அழைத்த ‘அண்ணை’ என்ற பதம் இவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. ‘அதே சமயம் எதற்காக இவர்கள் எல்லாம் அவள் மேல் ஆத்திரமாயிருக்கிறார்கள் என்பது விளங்கவில்லை.

இம்முறை மாமா மகன் கர்ஜித்தான். 'டேய் சொல்லிப் போட்டன். இன்னொருக்கா அவளுடன் உன்னைக் கண்டனோ... டேய் அவள் ஆர் தெரியுமோடா.. சீ இஸ் எ பிச்.. நம்பர் வன் பிச்... புருஷனை வைச்சுக் கொண்டு இன்னொருத்தனோட.. ஓடிப் போன பிச்.'

இவனுக்கு மாமா மகனின் சொற்கள் ஆத்திரத்தை தந்தன. அதிர்ச்சியைத் தந்தன. குழப்பத்தைத் தந்தன. தலையிடித்தது.

'பிளீஸ்.. என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே.. கொஞ்சம் தனிய இருக்கவிடு ' விண்ணென்று வலித்த நெற்றியை பிடித்தபடி தன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

6

'அழிவற்ற பரம்பொருளே ப்ரம்மம். அதனியல்பை அறிதல் ஆத்மஞானமெனப்படும். உயிர்த்தன்மையை விளைவிக்கும் இயற்கை கர்மமெனப்படுகிறது. அழிவுபடும் இயற்கையைக் குறித்தது பூதஞானம்; புருஷனைப் பற்றியது தேவஞானம். உடம் பெருத்தோரில் உயர்ந்தவனே, உடம்புக்குள் என்னையறிதல் யாக ஞானம். இறுதிக் காலத்தில் உடம்பைத் துறந்து எனது நினைவுடன் இறப்போன் எனதியல்பை எய்துவான். இதில் ஐயமில்லை. ஆதலால், எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை நினை. போர் செய். என்னிடத்தே மனதையும், புத்தியையும் அர்ப்பணம் செய்வதனால் என்னையே பெறுவாய்'

பகவான், அருச்சுனனை நோக்கி. (பாரதியின் பகவத் கீதை)

லிவிங்ரூமில் மாமா மகனும் அவனது மூன்று நண்பர்களினதும் கொட்டம் இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லை.

பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றி வம்பளந்து கொண்டிருந்தார்கள். அறையினுள் இவன் கட்டிலில் புரண்டபடியிருந்தான். மனம் அமைதிப்பட மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தது. ஒரு விதமான எரிச்சல் உணர்வு, பொறுமையற்ற தன்மை பொங்கியது. 'பாவி போன இடம் பள்ளமும் திட்டி...' ஆச்சி அடிக்கடி கூறும் பழமொழி, ஆச்சி மண்டையைப் போட்டு பத்து வருடங்களாகி விட்டன, இக்கணத்தில் ஞாபகம் வந்தது. இவனிற்காகவே உருவான பழமொழியாகப் பட்டது. கடந்த கால நிகழ்வுகளை ஒரு கணம் சிந்தித்தான். மாயமான, பிரச்சனைகளை உருவாக்கும் ஒரு வித சக்தியொன்று அவனது வாழ்வெங்கணும் தனது ஆதிக்க இழைகளைப் பரப்பி விட்டிருந்தது போல் பட்டது.

'லிவிங் ரூமில்' மாமா மகன் கும்பல் கனடிய அரசியலை அலசிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீரீயோவில் சோகம் பாடிக் கொண்டிருந்த வாத்யார் பட்டுக் கோட்டையின் தூங்காதே தம்பி தூங்காதே அறிவுரை கூறிக் கொண்டிருந்தார். மாமா மகன் வாத்யாரின் அறிவுரைக் கேற்ப தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது.

'எனக்கு வார கிழமையிலிருந்து லே ஓஃப் தர இருக்கினம்' நெட்டையின் குரல் கேட்டது. அந்த வெறிக்குள்ளும் குரலில் கவலை தொனித்தது.

'எல்லாம் மல்றோனியால வந்த வில்லங்கம் தான் ம்..ட்டுடோ.. மட்டும் இப்ப 'பிரைம் மினிஸ்டரா' இருந்திருந்தா - நடக்கிறதே வேற' இது கட்டை.

'போன லெக்ஷனிற்கு பிரீ ரேட், பிரீ ரேட் எண்டு கத்தினாங்கள். மடச்சனங்கள் நம்பி ஏமாந்திட்டுதுகள். பார்த்தியா நடந்ததை... டீ கன்ட்ரட் தவுசன்ட்பக்டரிகள் மூடிப் போட்டினமாம். பாத்தியா நாடிருக்கிற கூத்தை... ஒரே

றிசெஷன்....' மாமா மகனிற்கு கனடிய அரசியலில் இருக்கும் ஆர்வம் பிறந்த மண் அரசியலில் இருப்பதாக தெரியவில்லை. ஒரு நாளாவது ஊர் நிலைமையை இவ்வளவு ஆர்வமாக அவன் அலசியதை இவன் பார்த்ததில்லை.

யாரோ டெலிபோனை டயல் பண்ணுவது கேட்டது.

'என்னடா இந்த சமயத்திலே ஆருக்கடா அவசரமாய் போன் பண்ணறாய்'

கட்டை தான் கேட்டான். 'நியூஸ் அடிச்சுப் பாத்நான். ஊரில் சண்டை தொடங்கியிட்டுதல்லே'. இது குண்டு... அவன் தான் போன் டயல் பண்ணியிருக்க வேண்டும். அவர்களது உரையாடல் பல்வேறு வழிகளில் தொடர்ந்தபடி இருந்தது.

சிறிது நேரம் சிங்கப்பூரில் வந்து நிற்கிற ஒருவனை எப்படி தலை மாற்றி கூட்டி வருவது என்று தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டார்கள்.. அன்எம்ப்ளாய்மென்ட்டிலிருந்து எப்படி வருமானத்தைக் கூட்டுவது என்று ஆராய்ந்து கொண்டார்கள். இவ்விதம், பல்வேறு கிளைகளாக பிரிந்து சென்ற உரையாடல் இறுதியில் சினிமாவில் வந்து நின்றது. சிறிது நேரம் குடிபுவைப் பற்றி கிசுகிசுத்துக் கொண்டார்கள். கௌதமியின் நினைவுகளில் கிளிகிளுத்துக் கொண்டார்கள். சிலுக்கை எண்ணி சிலிர்த்துப் போனார்கள். அமலாவின் அழகில் மயங்கிப் போனார்கள். இதுவரை நடைபெற்ற இவர்களின் உரையாடலில் கூடுதலான இடத்தை சினிமாவே பிடித்துக் கொண்டது.

படுக்கையில் இவனுக்கு மண்டை விண் விண் என்று வலித்துக் கொண்டது. தனது படுக்கையிலிருந்து எழுந்து தனது ஹிட் பாக்கைத் திறந்தான். அந்த ஹிட் பாக் ஒன்று தான் அவனது ஒரே ஒரு உடமை. மூன்று டெனிம் ட்ரவுசர்கள். இரண்டு மூன்று சேட்டுகள், 12 சேட்டுகள், ஐந்து சோடி

சொக்ஸ்... இவை தவிர முக்கியமான இயக்கிரேஷன் பத்திரங்கள். சரங்கள் இரண்டு... இவற்றுடன் கூடவே சில புகைப்படங்கள்... ஊர்க்கடிதங்கள்.. அத்துடன் பாரதியின் பாடல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு. குறிப்பேடு.. இவை தான் அவனது முக்கியமான உடமைகள். குறிப்புப் புத்தகத்தை மட்டும் எடுத்துவிட்டு ஹிட் பாக்கை பழைய இடத்தில் வைத்தான்.

இந்தக் குறிப்புப் புத்தகம் எழுதுவதை அவன் ஒரு பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். சொல்லப் போனால் அந்தக் குறிப்புப் புத்தகம் அவனது ஆத்மார்த்த நண்பனாகத் தான் விளங்கியது. பல வருடங்களிற்கு முன்னால் அவன் வாசித்த 'டயறி ஓஃப் ஆன் பிராங்' தான் அவனது இந்தக் குறிப்பெழுதும் பழக்கத்திற்கு காரணமானது. நாசிகளிடம் அகப்பட்டு உயிரிழந்த யூதச் சிறுமியொருத்தி பெற்றோருடன் அகப்படுவதற்கு முன்னால் தலைமறைவு வாழ்க்கை நடத்திய கால்கட்டத்தில் எழுதிய டயறி தான் அது. பின்னாளில் உலகப் புகழ் பெற்ற இலக்கியமாக உருவெடுத்தது. அந்தச் சிறுமி ஆன், தனிமையில் அந்தக் குறிப்பேட்டை தனது சினேகிதியாக்கி 'கிட்டி' என்ற பெயரிட்டு தன் மன உணர்வுகளை பகிர்ந்து கொண்டாள் படிப்பவர் கண்களைக் குளமாக்கும் டயறி.

அந்தக் குறிப்பெழுதும் பழக்கம் மட்டும் இல்லையென்றால் ஒரு வேளை இவனுக்கு பைத்தியமே பிடித்து விட்டிருக்கலாம். உணர்வுகளின் வடிவாக இருப்பதன் மூலமே இவனைச் சமநிலையில் வைப்பதில் அந்தக் குறிப்புகளுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. தன் மனதில் படுவதை எந்த வித தயக்கமும் இன்றி அக்குறிப்புகளாக காட்டுவதில் ஒருவித நிறைவு ஏற்படும்.

கட்டிலில் வந்து படுத்தவனாக குறிப்பேட்டைப் புரட்டினான். கண்களில் பட்ட பக்கத்தை வாசித்தான்.

1.1.1991

இன்று என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத ஒருநாள். என் இறுதிக் காலம் வரையில் மறக்க முடியாது அமைந்து விட்ட அந்த நிகழ்வு நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் இதே தினம் தான் நடந்தது. பல்வேறு கனவுகளுடன் எதிர்பார்ப்புகளுடன் புறப்பட்ட எங்களது எண்ணங்களிற்கு சாவு மணி அடிக்கப்பட்ட முதலாவது நாள். என் உயிருக்குயிரான நண்பனை எந்த நண்பனை நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் என் அமைப்பிற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தேனோ அந்த இனிய நண்பனை என் கைகளினாலேயே கைது செய்ய வேண்டிய தூர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டு விட்ட பயங்கரமான நாள். காலம் எவ்வளவு கொடியது. உயிருக்குயிராக நீ நம் மக்களை நேசித்தது. தாய்க்கு மேலாக நம் மண்ணை நீ போற்றியது. அமைப்பிற்காக உன் வாழ்வையே தாரை வார்த்தது. உன்னை எனக்குத் தான் தெரியும். எனக்கு மட்டுமே புரியும். உன்னைப் போய் உளவாளி என்றார்கள். அதைக் கேட்டு நீ துடித்த துடிப்பு... நண்பா! உன் முடிவிற்கு நான் அல்லவா எமனாக வந்து விட்டேன். உனக்காக எவ்வளவோ தூரம் மேலிடத்துக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். சாதாரண விசாரணை என்றார்கள். கடமையைச் செய் என்றார்கள். பந்த பாசங்களுக்கு இடமில்லை என்றார்கள். கடமையைச் செய்தேன். கண்ட பலன்? பலனைப் பற்றி சிந்திக்காதே என்றார்கள். பயணத்தை தொடர் என்றார்கள். எப்படித் தொடர்வது எவ்விதம் சூழல்களின் கைதியாக இருந்து விட்டேன். நண்பா, என்னை மன்னித்துவிடு! மன்னித்து விடு!”

நெஞ்சில் வேதனை மண்டியிட்டது.

அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டினான்.

10.1.91

இயற்கைத் தாயே! என்னை எதற்காகப் படைத்தாய்?

எதற்காகப் படைத்தாய் படைத்த என்னை எதற்காக முரண்பாடுகளுக்குள் சிக்க வைத்து விட்டாய். நாட்டிற்கு உழைக்க குடும்பத்தைக் கைவிட்டேன். அமைப்பிற்காக நண்பனை இழந்தேன். இன்று அன்னிய தேசமொன்றில் அரசியல், பொருளாதார அகதிகளில் ஒருவனாக அலைகிறேன். வயது போன நிலையில் அம்மாவும் தங்கச்சியும் ஊரிலை உயிரை வைத்துக் கொண்டு வாழும் நிலையில்... பல்வேறு குழப்பகரமான எண்ணப் போக்குகளின் மொத்த விளைவாக என்னை நீமாற்றிவிட்டாயே... எதற்காக? இயற்கைத் தாயே! எதற்காக?

குறிப்பேட்டின் பக்கங்களைப் புரட்டினான். இன்னுமொரு பக்கத்தில் இவ்வாறிருந்தது.

25.2.91

இதே தினத்தில் தான் நான்கு வருடங்களுக்குமுன் அவனைக் கடைசியாக சந்தித்தேன். வாடி உலர்ந்து போயிருந்தான். முகமெல்லாம் உரோமம் மண்டிக் கிடந்தது. முகத்தில் நம்பிக்கைச் சிதைவினால் எழுந்த ஏமாற்றம் தெரிந்தது. 'நீயுமா புருட்டல்' என்ற சீசரை எண்ணினேன். அதன் பிறகு அவனை நான் காணவேயில்லை. நீ தப்பி விட்டதாக அறிவித்தார்கள். வழக்கம் போல் நம்பினேன். நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டேன். ஆனால் உண்மை தெரிந்த போது உன் முடிவிற்கு நானே காரணமாக இருந்து விட்டேன். அதர்மத்திற்கெதிராக, அநீதிக்கெதிராக சீற்றமுடன் எழுந்தோம். புத்தமைப்புக் கனவுகளுடன் எழுந்தோம். எல்லாமே எவ்விதம் அடித்து நொருக்கப்பட்டன. எவற்றிற்கெதிராக போராட எழுந்தோமோ அவை எம் மத்தியில் பலமாக எழுந்த போது ஏன் எம்மால் எதிர்த்துப் போராட முடியவில்லை. அதர்மம் எங்கிருந்து வந்தாலும் அதர்மம் தானே. அதர்மத்தை எதிர்ப்பதற்குரிய சக்தியை ஏன் நாம் இழந்து விட்டிருந்தோம். ஏன்? ஏன்? எங்களிற்கிடையில் தர்மத்தைக்

கடைப்பிடிக்க முடியாத எம்மால் எவ்விதம் மக்களுக்கு அதைத் தர முடியும்?

மேலும் சில பக்கங்களை புரட்டினான். புதிய பக்கத்திற்கு வந்தான். அதில் எழுதத் தொடங்கினான்.

25.10.1991

'இயற்கைத் தாயே! இன்று என் மனம் பெரிதும் குழம்பிக் கிடக்கிறது என்னைச் சுற்றி தனது ஆதிக்க இழைகளைப் பரப்பியிருக்கிற அந்தச் சக்தியின் ஆதிக்கம் மீண்டும் ஒருமுறை கொடூரத்தைக் காட்டி விட்டது போல் தெரிகிறது. அண்மையில் தான் அவளைச் சந்தித்தேன். அவளை என் தங்கையைப் போல் எண்ணிப் பழகுகின்றேனா? அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் ஒரு தூய்மையான சினேகிதியாகத் தான் கருதுகிறேன். அந்த நட்புணர்வைத் தவிர அவள் மேல் வேறெந்த பாலியல் ரீதியான உணர்வுகளையும் நான் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த நட்பிற்கும் பிரச்சனை வந்து விடும் போல் தெரிகின்றது. அவளது கடந்த கால வாழ்க்கை பற்றிய கவலை எனக்கில்லை. ஆனால் சுற்றியிருப்பவர்கள் சும்மாயிருக்க மாட்டார்கள் போல் படுகின்றது. இவளிற்கு என்னால் எந்தப் பிரச்சனைகளும் வரக் கூடாது. ஆனால் இதுவரையில் யார் யாரிற்கு மேல் எல்லாம் நான் அன்பு வைத்திருக்கிறேனோ அவர்களை எல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் இழந்து தான் வருகிறேன். அன்று அவன். இன்று இவளா? இயற்கைத் தாயே! எதற்காக இந்தச் சோதனை? காலக் குமிழிக்குள் கரையும் வாழ்வின் அர்த்தமென்ன? மண்டை விண்விண்ணென்று வெடிக்கிறதே. என்ன செய்ய?'

இவ்விதம் எழுத எழுத, உணர்வுகளை எழுத்தாக வெளியே தள்ளத் தள்ள மனம் இலேசாகிக் கொண்டு வந்ததை உணர்ந்தான். வெளியில் இன்னமும் மாமா மகன் கும்பலின் கும்மாளம் தொடர்ந்தபடி தான் இருந்தது. இவளிற்கு மனசு சற்றே இலேசாகிக் கிடந்தது. அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது.

தங்கச்சியின் ஞாபகம் வந்தது. கவலையில் கண்கள் சற்றே பனித்தன. சிறுவயதில் படித்த 'பொரிமாத் தோண்டியின்' ஞாபகமும் வந்தது. கடைசியில் இருந்ததையும் போட்டு உடைத்து விட்டோமா? இலேசாக நெஞ்சுக்குள் வலித்தது. அதர்மத்திற்கெதிரான தர்மப் போரில் எத்தனை வகையான இழப்புகள். அதர்ம இழப்புகள்.

பகவத் கீதையைக் கொளுத்த வேண்டும்' என மனம் சிந்தித்தது. சமயநூல் போரைப் பற்றி உபதேசிக்கிறதே என்றால் அது நிஜப் போரல்ல. ஆத்மாவிற்கு ஆண்டவனை அடையும் வழியை உருவகமாக கூறும் உயர்ந்த தத்துவம் என்பார்கள். போர், போராட்ட முறைகள் சரிதானா என்றால் நிஜவாழ்வில் கீதையே தர்மத்திற்கான, அதர்மத்துக்கெதிரான போரை ஆதரிக்கிற தென்பார்கள். உள்ளுக்குள் நடைபெறும் அதர்மங்களைப் பற்றிக் கேட்க நினைத்தாலோ கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பாராதே' என்பார்கள். சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி மனிதர்கள் கீதையைப் பாவித்துக் கொள்கிறார்களா? அல்லது கீதை உண்மையிலேயே உயர்ந்த தத்துவத்தைத் தான் கூறுகின்றதா?

ஜன்னலினூடு தெரிந்த வானத்தை நோக்கினான். நட்சத்திரங்கள் சில சுடர்ந்தபடியிருந்தன. விமானம் ஒன்றின் ஒளிச்சிமிட்டல்கள் தெரிந்து மறைந்தன. பாதி திறந்திருந்த ஜன்னலினூடு இலேசான குளிர்காற்று வீசியது.

மாமா மகன் கும்பல் இப்போதோ 'ரொறன்ரோவில்' பெண்கள் நிலைமை பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

'எங்கட பெட்டையனை நல்லாப் பழுதாகிப் போட்டினம்'

இது நெட்டை.

'எல்லாம் இவங்கட சட்ட திட்டங்கள் தான். ஊரிலை

அடங்கிக் கிடந்ததுகளை, அடிச்சாலும் ஒரு பேச்சு திருப்பிப் பேசமாட்டாமல் கிடந்ததுகளை இவங்கட சட்ட திட்டங்கள் பழுதாக்கிப் போட்டுதுகள். கை வைக்கேலாது. உடனே நைன் வன் வன்' என்று பயப்பிடுத்துகினம்' இது மாமா மகளின் குரல். அந்தக் கும்பலில் கொஞ்சம் விசயம் தெரிந்தவன் போல் கதைப்பவன்.

'என்னோட பக்டரியில் ஒரு மிக்ஸ்' ஜமெய்க்கன் வேலை செய்யிறான். 'அவன் சொல்லுவான் சிறிலங்கன் பெட்டையளைப் பற்றி... எனக்கே நம்ப முடியேலை!' இது நெட்டை.

'என்னடா சொல்லுவான் சொல்லுடா... சொல்லுடா...' இது குண்டும் கட்டையும் ஒரே குரலில் ஒரே சமயத்தில்.

'அவன் ஒரு பார்ட்டியில் ஒரு சிறிலங்கன் பெட்டையைச் சந்தித்தவனாம். அவன் மூலமாய் இன்றைக்கு நாலைஞ்சு பெட்டையளை வைச்சிருக்கிறானாம். நம்பவே முடியவில்லை. பார்க்க சாது போல் இருப்பினமாம். சிறிலங்கன் பெட்டையள் பெஸ்ட் என்பான்' பழையபடி நெட்டை.

'எங்கட பெட்டையள் சரியான தந்திரசாலிகள். எங்களுக்கு முன்னால பத்தினி வேசம் போடுவாளவை, காப்பிலிகள், வெள்ளை யளோட பண்ணாத கூத்தில்லை. எங்களோட திரிஞ்சால் ஊருக்குள்ள எங்கட சமூகத்துக்குள்ள கதை வந்திடுமல்லே. அது தான் இந்தக் கூத்து' இது மாமா மகன்.

இனி இப்போதைக்கு இவர்கள் இந்த விசயத்தை விட்டு ஓய மாட்டார்கள் போல் பட்டது. எத்தனை மாட்டை அவிழ்த்ததுகள், எத்தனை கன்றை அவிழ்த்ததுகள், எத்தனை மாட்டையும் கன்றையும் அவிழ்த்ததுகள், எத்தனை காப்பிலியுடன் போனதுகள், வெள்ளையுடன் போனதுகள்.. போய் வந்ததுகள்.. இப்படியெல்லாம் புள்ளி விபரங்களுடன் ஒரு அலக

அலகவார்கள். இது மாமா மகனுக்கு கை வந்த கலை. அதே சமயம் இவர்கள் காப்பிலிகள், சோமாலிகல், ட்ரினிடாட், கயானா. வெள்ளைப் பெண்களுடன் அலைந்த கதைகளை, ஜார்விஸ், சேர்ச் பகுதியில் பேரம் பேசிக் கொண்டு வந்த கதைகளை பேரம் பேசும்போது பெண் பொலிசிடம் அகப்பட்டு அபராதம் கோர்ட்டில் கட்டிய கதைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூட மூச்சு விடமாட்டார்கள்.

படுக்கையில் இவனுக்கு அலுப்பாக இருந்தது. இதுவரை கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்த நித்திராதேவி ஒருவழியாக இவன் மேல் இரக்கப்பட்டு வந்துதழுவிக்கொண்டாள். அப்படியே தூங்கிப் போனான்.

7

'பாரதா, உயிர்களின் ஆரம்பம் தெளிவில்லை; நடுநிலைமை தெளிவுடையது. இவற்றின் இறுதியுந் தெளிவில்லை. இதில் துயர்ப்படுவதென்னே? இந்த ஆத்மாவை வியப்பென ஒருவன் காண்கிறான். வியப்பென ஒருவன் சொல்கிறான். வியப்பென ஒருவன் கேட்கிறான். கேட்கினும் இதை அறிவான் எவனுமில்லை. பாரா, எல்லாருடம்பிலும் உள்ள இந்த ஆத்மா கொல்ல முடியாதது. ஆதலால் நீ எந்த உயிரின் பொருட்டும் வருந்துதல் வேண்டா. ஸ்வதர்மத்தைக் கருதியும் நீ நடுங்குதல் இசையாது. அறப்போரைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததொரு நன்மை மன்னர்க்கில்லை.

பகவான் அர்ச்சுனனை நோக்கி (பகவத் கீதை)

அன்று அவனுக்கு நிறைய வேலைகளிருந்தன. 'மான் பவரிற்ரு' போனான். வேலை ஏதாவது கிடைக்குமா என நோட்டம் விட்டான். 'போஸ்ட் ஓபிஸ்'க்கு சென்றான். வீட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டிய கடிதங்களை போஸ்ட் பண்ணினான். பெல்

கனடாவிலிருந்து ரெட் நோட்டிஸ் வந்திருந்தது. ஜெராட் ஸ்குயரில் உள்ள பெல் கனடாவில் போய் பணம் கட்டினான். இவ்விதமாக நாள் முழுக்க பரபரப்பாக இருந்தான். நேற்று இரவு மாமா மகனும் மற்றவர்களும் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவளது கடந்த கால வாழ்வு பற்றி அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. அதைப் பற்றி அவளிடம் கேட்கவும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் சுற்றியிருக்கிறவர்கள் சும்மா இருக்கப் போவதில்லையே. அவன் பிரச்சனைகளைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. ஏற்கனவே ஓராயிரம் பிரச்சனைகள் அவளைச் சூழ்ந்திருந்தன. ஆனால் அவனால் அவளுக்கு பிரச்சனைகள் வருவதை அவன் விரும்பவில்லை. அவளது சூழ்நிலைகள் புரியாமல் அவள் வாழ்வில் குறுக்கிடுவதையும் மனம் ஏற்கவில்லை.

இதற்கு ஒரே வழி? அவளிடமே எல்லாவற்றையுமே கேட்டு விட வேண்டியது தான். இவ்விதம் எண்ணினான். பிரச்சனையில் கணம் குறைந்தது போல் உணர்ந்தான். சில வேளைகளில் பிடிக்காதவற்றையும் செய்வதன் மூலம் பிரச்சனைகள் தீரும் வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்விதம் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டான். இதுவும் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றே'.

இவ்விதமான முடிவுகளுடன் அன்று 'பார்க்கில்' அவன் காத்திருந்தான். வழமையாக ஆறு மணிக்கெல்லாம் வந்து விடுபவள் நெடுநேரமாகியும் வரவில்லை. இப்படித்தான் ஒரு விசயத்தை வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் செய்யும்போதுதான் தடங்கல்கள் ஏமாற்றங்கள் சம்பவித்து விடுகின்றன. ஏனைய சமயங்களில் தாராளமாக கிடைக்கும் பொருள் தேவைப்படும் சமயங்களில் தான் காணாமல் போய் விடுகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டான். அன்று அவளைச் சந்திக்க வேண்டுமென ஒரு வித எதிர்பார்ப்புடன், ஆவலுடன் காத்திருந்தான். ஆனால் அவளோ வரவில்லை. நெடுநேரம் தனிமையில் அமர்ந்திருந்து

விட்டு 'அப்பாட்மென்ட்' திரும்பும் போது அவளிருப்பிடம் செல்வோமா' என ஒரு கணம் நினைத்தான். மறுகணமே இவ்விதமாகவொருவித நினைவு கூட எழுந்தது. 'அவள் வருவதாயிருந்தால் கட்டாயம் வந்திருப்பாள். அவள் வராமலிருப்பதற்கு ஏதாவது தவிர்க்கக் முடியாத காரணம் இருக்க வேண்டும். இந்நிலையில் அவளைத் தொந்தரவு செய்வது நல்லதல்ல'

ஆனால் அவள் அன்று மட்டுமல்ல தொடர்ந்தும் வராமலே இருந்தாள். அதுதான் அவனுக்கு புதிராகப் பட்டது. வியப்பைத் தந்தது. எங்கேயோ ஏதோ ஒன்று பிழைத்திருப்பது புரிந்தது. தொடர்ந்தும் இப்படியே தொடர்வது சரியாகப்படவில்லை. அன்று அவளிடம் செல்வதாக தீர்மானித்தான். இதே சமயம் பிறந்த மண்ணிலோ மோதல்கள் உக்கிரமடைந்திருந்தன. குடாநாட்டைச் சுற்றி வர அரசபடைகள் சுற்றி வளைத்திருந்தன. இம்முறை நிலைமை மக்களுக்குப் பாதகமாக இருப்பதாகவே பட்டது. தமக்குள் ஒற்றுமையின்மை, அயல்நாட்டின் ஆதரவின்மை... எதிர்காலம் பயங்கரமாகத் தெரிந்தது. நடப்பதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டியது தானென எண்ணினான். அம்மாவின், தங்கச்சியின் ஞாபகம் எழுந்தது. ஒன்றாக இருந்த காலங்களை எண்ணி நெஞ்சு சிலிர்த்துக் கொண்டது. கூடவே அவளது குடும்ப நிலைமையையும் நினைத்துப் பார்த்தான். அவர்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்கலாம். போலவும் பட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் அவளைப் பார்ப்பதே சரியானதாகவும் தோன்றியது.

வழக்கத்தை விட சிறிது நேரத்திற்குள்ளாகவே அவன் 'பார்க்கை' விட்டுப் புறப்பட்டான். அவளது 'அப்பாட்மென்ட் பில்டிங்லொபியில்' கதவு திறந்தே கிடந்தது. வசதியாகப் போயிற்று. அவளது அப்பாட்மென்ட் கதவை தட்டி விட்டுக் காத்திருந்தான்.

கதவில் பொருத்தியிருந்த சிறு கண்ணாடியினூடு அவள் பார்ப்பதை உணர்ந்தான். அவனுக்கு நம்பவே முடியவில்லை. அவளா இவள்? ஆடலும் பாடலும் துள்ளலுமாக கலகலத்த டீச்சரா இவள்? இவளுக்கு என்ன நடந்தது? மனம் குழம்பியது. வாடிப்போய் துவண்டிருந்தாள்.

'என்ன சிறுவா, பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறாய்?' அவள் இயல்பானவளாக காட்டிக் கொள்ள முனைந்தாள். முயற்சியில் வெற்றி கிட்டவில்லை. அவனுக்கும் தொண்டை இறுகிக் கிடந்தது.

'சரி, சரி உள்ளுக்கு வாயேன்' டீச்சரின் சொற்களுக்கு கட்டுப்பட்டு உள்ளே சென்றான். கதவைச் சாத்தி விட்டு அவளும் திரும்பினாள்.

'எனிதிங் ரூ ட்ரிங், வட் டு யூ லைக்'

'எனிதிங்... ஆனா அவசரமில்லை'

அவள் கேத்தலை பிளக் பண்ணி விட்டு வந்து அவனருகில் அமர்ந்தாள். மௌனமாக இருந்தாள். அதிசயமாக இருந்தது. பேச்சை அவன் தான் முதலில் ஆரம்பித்தான்.

'டீச்சர் உனக்கென்ன நடந்தது. உன் பேர்ச்சனாலிறறிக்கும் இந்த தோற்றத்துக்கும்... கொஞ்சம் கூடப் பொருத்தமேயில்லை. என்ன நடந்தது?'

அவள் இதற்கு உடனடியாக பதில் கூறவில்லை. மௌனமாக இருந்தாள். 'இவளுக்கும் காரணத்தைக் கூற விருப்பமில்லை' எனப் பட்டது.

'டீச்சர் உனக்கு விருப்பமில்லை என்றால் பரவாயில்லை. சொல்லத் தேவையில்லை'

'அது ஒரு லோங் கொம்பிளிக்கேற்றட் ஸ்டோரி. அதுதான் எப்படிச் சொல்லலாமெண்டு யோசித்துப் பார்த்தன்'

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள்.

இதற்கிடையில் கேத்தல் கொதித்ததற்கு அடையாளமாக விசில் அடித்தது.

'ஊர்க் கோப்பித்தூள் மல்லி போட்டு அரைச்சது கிடக்கு. அதையே போட்டிட்டு வாறன். ஓகே'

'ஓகே' இவனும் தலையசைத்தான். மல்லி மணக்க மணக்க வேர்க்கொம்பு போட்ட ஊர்க்கோப்பி கொண்டு வந்து தந்து விட்டு அருகிலமர்ந்தாள். கோப்பியைச் சுவைத்தபடி அவன் கதை கேட்க தயாரானான்.

'சிறுவா, அன்றைக்கு என்னைப் பற்றி கொஞ்சம் சொன்னான். அது கொஞ்சம் தான். இன்னும் நிறையக் கிடக்கு. அதைச் சொல்லி ஏன் குழப்புவான் என்று பார்க்கிறன்'

'பரவாயில்லை டீச்சர், சொல்வதால் உன் மனப்பாரம் குறையலாமில்லையா'

'நான் உனக்கு ஒன்றை இன்னமும் சொல்லேலை. ஐ ஆம் எ மரீட் லுமன். பட் மை மரிஜ் இஸ் எ டோட்டல் பெயிலியர் சிறுவா. அன்றைக்கு சந்திக்கும்போது நீ கேட்டாயே எப்படி நீ இங்க வந்தனீ' என்று சொல்றன் கேள்.

எனக்கு கல்யாணம் எண்பத்தி மூன்று கலவரம் நடந்த சமயத்தில் நடந்தது. உடனேயே என் புருஷன் இங்க வந்திட்டார். அவருக்கு லாண்டட் கிடேச்சு, ஸ்பொன்சர் பண்ணி, நாலு வருசத்துக்கு முன்னால்தான் இங்க வந்தனான். அன்றைக்கு உன்னர மச்சானை எனக்கு தெரியும் என்று சொன்னன் ஞாபகமிருக்கா"

இவன் தலையசைத்தான்.

'உன்னர மச்சான் என்ரை ஹஸ்பண்ட ஃபிரண்ட்தான். அதான் தெரியும் எண்டனான். என்ர புருஷன் எனக்கு எல்லாம் வாங்கிப் போட்டார். மாடு மாதிரி உழைச்சார். என்னிலை உயிரையே வைச்சிருந்தார். ஆனால் அவர் அளவுக்கு மீறி உழைச்சார். அதிகமாக உழைப்பிலேயே நேரத்தைச் செலவழிச்சார். அந்தச் சமயத்தில் அவரோட அடிக்கடி அவரின்ரை ரிலேட்டிவ் ஒருத்தனும் வருவான். செயினும் சென்ட்டுமாக ஸ்டைலாக உடுப்புப் போட்டுக் கொண்டு அக்டர் மாதிரி சிவப்பாயிருப்பான். அவரோட அடிக்கடி வந்து கொண்டிருப்பவன். அவரில்லாத சமயங்களிலும் வரத் தொடங்கினான். வரும் போது அடிக்கடி வீடியோ கொண்டு வருவான்.

வந்த புதுசு எனக்கும் வேற வேலையில்லை. போரடிச்சுக் கொண்டிருந்த எனக்கும் பொழுது போய் கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் அவன் ஒரு வீடியோ கொண்டு வந்திருந்தான். பரபரப்பாக இருந்தான். வெளிறியிருந்தான். 'என்ன காய்ச்சலா' என்று கேட்டன். 'இல்லை தலையிடி கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கிறன். நீங்கள் படத்தைப் பாருங்கள்' என்று விட்டு அறைக்குள் படுத்து விட்டான். சமயலை முடித்து விட்டு ஆறுதலாக படம் பார்க்கத் தொடங்கினேன். நல்ல படம். சிவகுமாருடைய.. கிராமத்துப்படம்.'

அவள் கூறிக் கொண்டே போனாள். இவனுக்கு கதையில் சுவாரஸ்யம் இருப்பதாகப் பட்டது. இதைப்போய் இன்டர்ஸ்டிங் இல்லாத கதை என்று கூறினாளே என்று கருதினான்.

'ஆனா படம் அரைவாசியில் இருந்தாப் போல மாறியது. இடையில் ஒரு செக்ஸ் படம் ஒன்றைப் பதித்திருந்தார்கள். எனக்கு ஒரே ஷொக்காக இருந்தது. வீடியோவை ஒஃப் பண்ணுவம் என்று ஆனால் செக்ஸ் இருக்குதே. அது ஒரு

பயங்கரமான பொறி. கவனமாயிருக்கா விட்டால் கவ்வி விடும் தனிமை. இளமை. வீடியோவில் போய் கொண்டிருந்த சீன்ஸ் எல்லாமே சேர்ந்து... அவன் சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பாவித்து விட்டான். அவன் ஏற்கனவே திட்டமிட்டுத் தான் வந்திருந்தான். நான் இலகுவாகச் சிக்கி விட்டேன். அவனோ அந்தச் சம்பவத்தை வைத்து தொடர்ந்தும் வெருட்டியபடி வந்து போய் கொண்டிருந்தான். என் புருஷனை நினைச்சாத் தான் கவலையாக கிடந்தது. எண்பத்தி மூன்றிலை நாட்டை விட்டு வந்ததில் இருந்து எனக்கு துரோகம் செய்யவில்லை. அவர் மாடு மாதிரி உழைச்சது கூட எனக்காக என் குடும்பத்துக்காக தான். இந்த நிலையில் என் மனச்சாட்சியே என்னைக் கொல்லத் தொடங்கியது. என்ன செய்யலாமென்று யோசித்துப் பார்த்தன். கடைசியில் முடிவு செய்தன்.'

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தான். பெருமூச்சொன்றை விட்டான். தொடர்ந்தான்.

'சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் ஒருக்கா தவறிப் போனன். என்ரை புருஷனுக்கு துரோகம் செய்திட்டன். அதற்காக நிலைமைய நீடிக்க விட மனசு விரும்பேலை. ஒருநாள் அவரிட நடந்ததெல்லாம் சொன்னன். அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. அடுத்த நாள் அவரும் உன்ரை மச்சானும் ஒளிந்து நின்றார்கள். வழக்கம் போல் அவரில்லாத நேரம் பார்த்து அவன் வந்தான். இரண்டு பேருமாய் சேர்ந்து அவனை அடிஅடியென்று அடித்துப் போட்டினம். ஆனா அதற்குப் பிறகு என்ரை புருஷனோட சேர்ந்து வாழ்றது எனக்கு சரியாகப் படவில்லை. அவரிட மன்னிப்புக் கேட்டன். அவர் மன்னித்து விட்டதாக சொன்னார். ஆனா என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. அவருக்கு நான் செய்த துரோகம் தான் என்னை இழுத்தடிச்சது. உன்ரை மச்சானும் அவருக்காகப் பேசிப் பார்த்தார். நான் அவருக்கு ஏற்றவளில்லை என்று மறுத்துப் போட்டன். கடைசியில் அவரும் விவாகரத்துக்கு

சம்மதித்துப் போட்டார். இதுதான் என்றை பழைய கதை”.

அவள் அமைதியாக ஜன்னலினூடு வெளியே நோக்கினாள்.

‘நீ என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய். கெட்டவள், ‘பிச்’ என்று நினைக்கிறியா’

அவனுக்கு அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. ‘தவறு செய்வது மனித சபாவம். தொடர்ந்து செய்வது தான் தவறு. உணர்ந்து திருந்துவது தான் பெருமை’ என்றான்.

‘ஒருக்காத் தவறின பிறகும் திரும்பவும் அந்த தவறையே செய்து கொண்டிருந்த என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்’

‘உச்சர், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை வைச்சு உன்னை அவன் ‘பிளாக்மெயில்’ பண்ணியிருக்கிறான். நீ உணர்ந்து உண்மையை உன்னை புருஷனிட்ட சொன்னாய் பார். யூ ஆர் எ கிரேட் டுமன் அதற்கு பிறகும் உன்னை மன்னிச்சு ஏற்க விரும்பினாரே உன்னை புருஷன். ஹி இஸ் த கிரேட்டஸ்ட். ஆனால் நீ ஒரு பிழை விட்டிட்டாய்’.

‘என்ன சொல்றாய்’

‘உன்னை புருஷன் விவாகரத்து செய்தது சரியில்லை. எங்கட சமூகத்தில் புருஷன்மார் தவறிப்போய் வந்தால் மனிசிமார் ஏற்கினம். புருஷன்மாரும் அடங்கிப் போகினம். ஆனா மனுசிமார் தவறிப் போய் வந்தால் புருஷன்மார் ஏற்பதேயில்லை. அப்படி அருமையாக உன்னை புருஷனைப் போல சில பேர் ஏற்க ரெடியாக இருந்தாலோ உங்களை மாதிரி பெட்டையளாலை உங்கட அடிமை மனோபாவத்தாலை சேர்ந்து வாழ முடிவதில்லை. இந்த நிலை மாற வேண்டும்.’ ‘பிலோசுபிக்கலாக நீ சொல்றது சரியாகத் தான் இருக்கு. ஆனா பிரக்டிக்கலா... அடங்கி அடங்கி.. வாழ்ந்து வந்ததாலோ என்னவோ எங்களாலை துணிஞ்சு நிற்க முடியவில்லையோ என்னவோ’

‘அது சரி இதுக்கும் ஒரு கிழமையாக பார்க்கிற்கு வராததற்கும் என்ன காரணம்? ‘ம்.. அது இன்னொரு கதை. கெட் ரெடி’ என்றவள் குடித்த கோப்பி கப்புகளை எடுத்துச் சென்று கழுவி வைத்துவிட்டு வந்து அவனருகில் அமர்ந்தாள். அவன் இன்னொரு கதை கேட்க தயாரானான்.

8

புத்தி, ஞானம், மதிமயக்கமின்மை, பொறுமை, உண்மை, புலனடக்கம், உள்ளத்தின் அடக்கம், இன்பம், துன்பம், பிறப்பு, இறப்பு, அச்சமும் அச்சமின்மையும் அகிம்சை, சமநிலை, போதுமென்ற மனம், தவம், தானம், கீர்த்தி, அபகீர்த்தி, இவ்வாறு வெவ்வேறு விதமான நிலைகள் உயிர்களிற்கு என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன.

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

உச்சரின் கடந்த கால வாழ்வு இவனுக்கு அவள்மேல் ஒருவித இரக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவள் தன் தவறுகளை ஒப்புக்கொண்ட விதம் அவள்மேல் ஒரு வித மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. “பெரும்பாலான மனிதர்கள்” தவறுகளை ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதற்குப் பதிலாக அதற்கான காரணங்களை மற்றவர்களின் தலைமேல் சுமத்தித் தப்பிவிட முனைவார்கள். ஆனால் இவள் வித்தியாசமானவள். தான் தவறியதை தைரியமாக வெட்கப்படாமல் ஒப்புக்கொள்கின்றாள். ஆனால் இவளிடத்திலும் தாழ்வு மனப்பான்மை நிறைந்து கிடக்கின்றது. குற்ற உணர்வால் கணவனுடன் இணைந்து வாழ இவளால் இயலவில்லை. ஆனால் பெரும்பாலானவர்கள் இவளது தைரியத்தை திறந்த மனத்தை என்னைப்போல் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். காமப்பிசாசு என்றுதான் சொல்வார்கள். புருஷனுக்கு துரோகம் பண்ணியவளென்று தான் காறித்துப்புவார்கள்.

இவ்விதமான நினைவுகள் நெஞ்சில் பரவின.

‘என்ன சிறுவா. ரெடியா இல்லை....என்றை கதையைக் கேட்க அலுப்பாயிருக்கோ’

அவனருகே வந்தமர்ந்தவள் கேட்டாள்.

‘இல்லை டீச்சர்...உன்றை நிலையை யோசித்துப் பார்த்தன்’

‘என்றை நிலையை யோசித்துப் பார்க்கிறதுக்கு என்னயிருக்கு’ அவள் சிரித்தாள். அந்த சிரிப்பிற்குப் பின்னால் வெகு ஆழத்தே ஒருவித சோகம் இருப்பதாக இவனுக்குப் பட்டது. அவளது கேள்விக்கு எவ்வித பதிலையும் கூறாதவனாக அவளை நோக்கினான். இவள் உண்மையிலேயே அழகானவள் தான். ஆனால் இந்த அழகு நெஞ்சைத் தட்டி எழுப்பிக் கிளர்ச்சியூட்டி விடும் அழகல்ல. புனிதமான, லச்சுமிகரமான, அமைதியான இனிமையான அழகு. ஆராதிக்க வைக்கின்ற அழகு. எனக்கு இவ்விதம் தோன்றுகின்றது இவளது அழகு. இவளை இந்த நிலைக்குத் தள்ளி விட்டவனின் கண்களிற்கோ கிளர்ச்சியூட்டுவதாக இருந்திருக்கிறது.

சிறிதுநேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டு ஜன்னலினூடு வெளியே நோக்கினாள். மீண்டும் இவளை நோக்கினாள். அவளது கண்கள் கலங்கியிருப்பதுபோல் இவனுக்குப் பட்டது.

‘என்ன டீச்சர். உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால் பரவாயில்லை. உனக்குப் படுகிற நேரம் சொல்லலாம்’ என்றான்.

‘சிறுவா, இவ்வளவு நாளும் எனக்கு என்ற பிரச்சனைகளைச் சொல்லி பாரத்தை இறக்கிறதற்கென்று சினேகிதிகள் என்று யாருமே இல்லையென்ற கவலையை உன்றை பிரணவிப் மாத்திப்போட்டுது. என்றை கதையை உனக்குச் சொல்லுறதிலே ஒருவித ‘ரிஸீவ்’ எனக்கு’ சிறிது நேரம் மெளனமாகயிருந்தான். தொடர்ந்தான்.

‘போன திங்கள் உன்னை மீட் பண்ண வேண்டுமென்று அவசரமாய் வந்து கொண்டிருந்து வழியில் தான் அவரைச் சந்தித்தனான்’

‘யாரை டீச்சர்’

‘அவர் தான்...என்றை எக்ஸ் ஹஸ்பண்டைத்தான் சொல்லுறன். கனநாளைக்கு பிறகு அன்றைக்குத்தான் அவரைச் சந்தித்தனான். நல்லா மெலிஞ்சு வயக்கெட்டுப்போனார். முந்தியென்றால் எப்பவும் வெள்ளைக்காரன் மாதிரி கிளீனாகத் தான் இருப்பார். எனக்கு ஒரே ‘சொக்கா’யிருந்திச்சு. உடுப்பெல்லாம் கசங்கி தாடியும் மீசையும் நிறைஞ்சு என்ன மாதிரியிருந்த மனுசன் எப்படி மாறிப்போட்டார்’

‘டீச்சர் அதற்கு நீயும் முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம். நீ மட்டும் அவரோட சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தால் இப்படி அவர் மாறியிருக்கத்தேவையில்லை’

‘சிறுவா...என்னை மாதிரி அன்லக்கி பேர்சன். யாருமேயில்லை...சனியன் பிடிச்ச மாதிரி...அன்றைக்கு மட்டும் என்றை ‘மைன்டைக் கொண்ட்ரோல்’ பண்ணி இருந்திருந்தால் எனக்கு இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்காதல்லவா...ஒரு சின்ன ‘இன்சிடென்ட்’ அவ்வளவு தூரம் எங்கட வாழ்க்கையை மாத்திப்போட்டுது பார்த்தியா’

‘டீச்சர் நீ வீணாய் உன்றை வாழ்க்கையை வீணாக்கிக்கொண்டிருக்கிறாய். இந்த விசயத்தில் உனக்கு நல்ல ‘பொசிட்டிங் திங்கிங்’ வேண்டும்’ இவ்விதம் கூறினான். அதே சமயம் தன் வாழ்வை நினைத்துப் பார்த்தான். தானும் இவளைப்போல் தன் வாழ்க்கையை இன்னுமொரு விதத்தில் பாழாக்கிக்கொண்டிருக்கிறேனா? இவ்விதம் எண்ணினான். ‘ஆனால் இவள் வாழ்க்கைக்கும் என் வாழ்க்கைக்கும் நிறைய

வித்தியாசமிருக்கு. இவள் சூழ்நிலைகள் காரணமாக உணர்ச்சிகள் கண்ணை மறைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தவறினாள். வருந்துகிறாள். ஆனால் நான்? கண்ணுக்கு முன்னால் நடந்த அநியாயத்தை கண்டும் காணாதவனாக இல்லை அந்த அநியாயத்திற்கு துணை போனவனாக அல்லவா இருந்திருந்தேன். என் அறிவிற்குப் பிழை என்று தெரிந்தும் வேடிக்கை பார்த்துவிட்டேன்'

'கனநாளைக்குப் பிறகு அவரை இந்தக்கோலத்தில் பார்த்ததும் கையும் காலும் ஓடவில்லை. பேச்சும் வரவில்லை. அவருக்கும் இப்படித்தான்'

'உச்சர் இதிலையிலிருந்து என்ன தெரியுது தெரியுமா'

'என்ன தெரியுதாம் சொல்லன்'

'நீ இன்னமும் அவரை உள்ளுக்குள்ள விரும்புறாய். அவரும் உன்னை இன்னமும் நினைச்சுக்கொண்டு தானிருக்கிறார். ஆனால் உன்னை அவரோட சேரவிடாமல் உன்னை இன்பீரியரிட்டி கொம்பிளக்ஸ் தான் தடுக்குது.'

'யேஸ். நீ சொல்றது சரிதான். ஸ்டில் ஐ லவ் ஹிம் சோ மச்...கடைசியில் அவர் என்னை இன்வைட் பண்ணினார் ரெஸ்ரோறன்டிக்கு...நானும் ஓமென்றன். இவரும் அன்றைக்கு நல்லா குடிச்சுவிட்டார். நிற்க முடியாத அளவுக்கு 'புல்லோட்' அளவு தெரியாத அளவிற்கு நல்லா ஏத்திவிட்டார். கடைசியில் ரக்ஸி பிடிச்சுக்கொண்டு தான் வந்து சேர்ந்தம். குடிவெறியிலை இவர் ரக்ஸிக்காரனோடயும் கொழுவிப்போட்டார். நல்ல வேளையாக ரக்ஸிக்காரன் எங்கட பெடியன் தான். 'அக்கா உங்கட மூச்சிக்காக பேசாமலிருக்கிறன்' என்றவன் காசு கூட குறைத்துத்தான் கேட்டான். நான் தான் சரியில்லை என்று ரண்டு டோலர் 'டிப்பும்' போட்டுக் கொடுத்தன். அன்றைக்கு

இவர் நல்ல வெறியிலயிருந்ததிலை இவரை என்ற அப்பாட்மென்ட்டிலேயே மறிச்சுப் போட்டன். போன உடனேயே இவர் பிரண்டு போனார். அவரை ஒரு மாதிரி கட்டிலிலை கிடத்திப் போர்த்திவிட்டு வெளியிலை நிலத்திலை, என்னட்டை இருந்த 'எக்ஸ்டரா ஸ்லீப்பிங் பாக்' போட்டு படுத்தனான். உடனேயே நித்திரையாய் போட்டன். ஒரே களைப்பு'

இவள் கதை சொல்லும் விதம் சுவாரஸ்யமானது. இவள் கதைகள் எழுதினால் நன்றாக இருக்கும். இவ்விதம் சிந்தித்தான்.

'ஒரு மோர்னிங் மூன்று மணியிருக்கும். யாரோ என் மேலையிருப்பது போல் தெரிஞ்சது. முழிச்சுப் பார்த்தால் அவர். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அவரை தள்ளிப் பார்த்தேன். மனுஷன்ரை பிடி 'ஸ்ரோங்'காயிருந்திச்சு. நான் அவரைத் தள்ளினது அவருக்குப் பிடிக்கேலை. 'என்னடி பெரிய பத்தினி வேசம் போடுறாய். நான் உன்ரை புருஷன் தானே' என்றார். சிறுவா...ஐ குடின்ற் பிலீவ் ஹிஸ் வேர்ட்ஸ். சே. அவரை எவ்வளவு பெரிசாக மதிச்சனான். அவரே இப்படி என்னோட நடந்ததோட இப்படிக்கேட்டதை நினைச்சா அவரே இப்படிச் சொன்னதும் எனக்கு சரியான ஆத்திரம் வந்திட்டுது. தள்ளிப் பார்த்தன். முடியேலை...பக்கத்திலை கிடந்த 'கப்'பாலை எடுத்து அடிச்சுப்போட்டன். அவருக்கு நெத்தியிலை காயம் அதற்குப் பிறகு தான் அவர் பிடியை விட்டார். ஐ ஆம் சொரி என்றார். உடனேயே போய் விட்டார். இந்தக் கிழமை முழுக்க என்ரை மனசே சரியில்லை. அதுதான் வெளியிலை வெளிக் கிடவேயில்லை. ஆனா அவர் போனபிறகு நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தன். அவரை நினைக்க நினைக்க தான் கவலையாயிருக்கு. என்னாலேதானே அவருக்கு இந்த நிலைமை.'

'இவள் நிலை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியது. ஆனால் இவளை விட இவளது கணவனின் நிலை தான் பரிதாபத்திற்குரியது.

இவள் செய்த துரோகத்தால் ஏற்கனவே சீர்குலைந்து கிடக்கும் வாழ்க்கையை இழுத்துச் செல்லவே கஷ்டப்படுகிறாள். இந்நிலையில் இவளை மறக்க முடியாமல் வேறு அந்தரப்படுகிறாள். அவனும் உணர்ச்சிகள் உள்ள மனிதன் தானே. கனநாளைக்குப்பிறகு இவளைச் சந்தித்திருக்கிறாள். உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கிறாள். ஆனால் இவள் அவனுக்கு செய்ததை விட அவன் செய்தது பெரிய விசயமேயில்லை. துரோகமேயில்லை. இங்குள்ள சட்டதிட்டங்களின்படி அவன் செய்தது பிழைதான். ஆனால் மனச்சாட்சியின்படி பார்க்கப் போனால் அவன் நிலை அனுதாபத்திற்குரியது '‘உச்சர் நான் ஒன்று சொல்லுவன் கேட்கிறாயா?’’

‘என்ன.. என்ன சொல்லப்போறாய்..முதலிலை சொல்லு பார்ப்பம்’

‘உங்கள் இரண்டு பேருடைய பிரச்சனைக்கும் சரியான வழி ஒன்றுதான்’

‘என்ன வழி’

‘பேசாமல் அவரோட சேர்ந்து வாழ்ந்து கொள். நீ அவருக்கு துரோகமிழைச்சாய். திருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டாய். இப்ப அவரும் உன்னோட தவறாக நடக்க முயன்றிருக்கிறார். உணர்ந்து விட்டார். உச்சர் நீ சொன்னாயே...செக்ஸ் ஃபீலிங்ஸ் பொல்லாத பொறியென்று...உண்மைதான். பார்த்தியா...இப்ப உன்னை புருஷன் நடந்த முறையை... நீயிருந்த இடத்தில் இன்னொரு பெண், இருந்திருந்தாலும் அவர் இதைத்தான் செய்திருப்பார். நீ அன்றைக்கு உன்னை இழந்த மாதிரி அந்தப் பெண்ணும் இருந்திருந்தால்...நிச்சயம் உன்னை புருசன் தவறித்தான் போயிருப்பார்....இல்லையா உச்சர்.

‘சிறுவா...நீ நல்லா ஆர்க்யூ பண்ணப்பழகிட்டாய். என்டாலும்

நீ சொல்லுறதிலையும் விசயம் இருக்குத்தான். பாத்தியா...இதற்கு தான் நல்ல ஒரு ஃப்ரெண்ட் இருக்க வேணுமெண்டிறது. என்னை கதையை உனக்குச் சொன்னன். நீயும் உன்னை அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னாய். எனக்கும் மனசு லேசாயிருக்குது. சிறுவா. நான் இப்ப சந்தோசமாயிருக்கிறன். தாங்க யூ போர் லிஸினிங்’

சிறிது நேரம் அவர்களிற்கிடையில் ஒருவித அமைதி நிலவியது. புறாக்கள் சில பல்கனியில் படபடத்தன. அவளே அமைதியைக் கலைத்தாள்.

‘சிறுவா, அவரை நானொருக்கா சந்திக்கவேணும். நீ தான் ஹெல்ப் பண்ணவேண்டும்.’

‘உச்சர், சொல்லன். முடிஞ்சதைச் செய்வேன்.’

‘அவரைச் சந்தித்திச்சு நீயொருக்கா நிலைமையை விளங்கப்படுத்த வேணும். எனக்கு அவரின்றை முகத்திலை முழிச்சு பேச அந்தரமாயிருக்கு.’

‘உச்சர், நீ எப்ப போகச் சொல்லுறயோ, என்ன செய்யச் சொல்லுறியோ, ஐ ஆம் ரெடி’

‘சிறுவா...தாங்க்யூ சோ மச் போர் யுவர் கைன்ட்நெஸ் பட்...உன்னை என்னை நல்ல ‘பிரண்டாக’ நினைச்சு உன்னடட என்னை கதையெல்லாம் சொல்லிப் போட்டன். அதே மாதிரி நீயும் உன்னை கதையைக் கூறினாயென்றால் என்னால் முடிஞ்சதைச் செய்ய ரெடியாயிருக்கிறேன்’

இவள் இவ்விதம் கூறவும் அவன் சிறிது நேரமும் பதில் கூறாமல் சும்மாயிருந்தான். ‘இவளது நிலைமைக்குக் காரணமென்ன’ இந்த நாட்டுச் சூழ்நிலைகளும் ஒரு காரணமல்லவா...பொருளாதாரக் காரணங்களிற்காக இவளது புருஷன் வேலை வேலை என்று அலைஞ்சதும் இவளது

நிலைமைக்கு ஒருவகையில் காரணம் தான். அந்நிய நாட்டில் அகதியாக, புதிய பொருளாதார சூழல்களிற்குள் அகப்பட்டு, மனிதத்துவத்தை இழந்து கொண்டிருப்பவர்களின் வாழ்க்கையில், கணவன் மனைவியருக்கு இடையில் சில வேளைகளில் ஏற்பட்டு விடும் பாதிப்பின் விளைவு இவளென்றால் உன்னதமானதொரு இலட்சியத்துக்காக உருவான போராட்டத்தில் உருவான சீர்குலைவுகளின் பாதிப்பின் ஒரு விளைவு நான். தற்போதைய சூழலில் எம்மவரின் போராட்டத்தில் தலைவிரித்த ஒழுங்கீனங்களினால் வீணாக்கப்பட்டவர்களின் பிரதிநிதியாக நான்' இவ்விதமாக எண்ணிக் கொண்டான்.

'என்ன சிறுவா! என்ன பேசாமல் கிடக்கிறாய்'

'டீச்சர்' என்ற கதையை இன்னொரு சமயம் சொல்லுறன். உன்னை கதை எங்கட ஆக்களின்ரை ஒரு டோணத்தைக் காட்டுதென்றால் என்னை கதை இன்னொரு கோணம். கட்டாயம் உனக்குச் சொல்லுவன்'

இவ்விதம் கூறியவன் எழுந்து பல்கனிக்கு வந்தான். அவளும் கூட எழுந்து வந்தாள். இலேசான குளிர் காற்று நெஞ்சிற்கு இதமாக இருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் சீரியஸான அவளது கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததில் அம்மிக் கிடந்த நெஞ்சிற்கு குளிக்காற்றும் விரிந்திருந்த வெளியுலகும் இதமாக இருந்தன. அவளது நிலையும் அதுதான். இன்னுமொருவரிடம் உள்ளத்து உணர்வுகளை கொட்டுவதும் நெஞ்சிற்கு இதமாக இருக்கும். இயற்கையை ரசிப்பதிலும் நெஞ்சின் பாரங்கள் குறைந்து சுகமாயிருக்கும்' இவ்விதம் தனக்குள்ளாகவே கூறிக்கொண்டாள்.

'சிறுவா...இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிரு. நான் போய்ச்

சாப்பாட்டிற்கு ரெடி பண்ணுறன். புட்டும் குறுமாவும் செய்யப் போறன். உனக்கு ஒகேயா...அல்லது வேறெதாவது..'

'புட்டு தின்று கனநாளாச்சு. ஒகே டீச்சர்'

என்றான். புட்டும் குறுமாவும் யாழ்ப்பாணம் ஐந்து சந்திக்கு அருகாமையில் கிடந்த 'மொக்கங் கபே'யை, 'ஆசாத்' கடையை பள்ளி நண்பர்களில் ஒருவனான முபாரக்கை நினைவிற்கு கொண்டு வந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு யாழ்ப்பாணத்திலை ஒரு முஸ்லிம் இல்லை' என்ற உண்மையும் நெஞ்சில் படம் விரித்தது. ஒருவித வேதனையில் நெஞ்சு வலித்தது.

9

'குந்தியின் மகனே! விருப்பமெனப்படும் இந்நிரப்பொணாத் தீ ஞானிக்கு நித்தியப் பகையாம் ஞானத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கிறது. இந்திரியங்களும் மனமும் புத்தியும் இதற்கு நிலைக்களன் என்பர். இவற்றால் இது ஞானத்தை சூழ்ந்து மனிதனை மயக்குவிக்கிறது. ஆதலால் பாரதரேறே நீ தொடக்கத்தில் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு ஞானத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் அழிப்பதாகிய இந்தப் பாவத்தைக் கொன்றுவிடு.

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

அவள் இன்னமும் சமையலில் மூழ்கியிருந்தாள். இவன் ஏதாவது உதவி செய்ய விரும்பினான். அவள் 'ஒரு டென்மினிற்சிலை எல்லாம் ரெடியாயிடும். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதை' என்று மறுத்துவிட்டாள். இவன் பழையபடி சிந்தனைகள் வளையம் பின்ன பல்கனிக்கு வந்துவிட்டான். எண்ணங்கள் மீண்டும் 'முபாரக்'கின்மேல் தாவினது. இவன் மூலமாகத்தான் 'முபாரக்கின்' குடும்பத்தினரும் இவன்

குடும்பத்தினரும் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கியிருந்தனர். இவர்களுக்கிடையில் மதம் ஒரு பிரச்சனையாக என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. அரசியல் கருத்துக்களில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருந்தன. இருந்தபோதும் ஒவ்வொருத்தனுக்கும் அதைப்பற்றி தீர்மானிக்க உரிமை உண்டு என்பதே இருவரதும் நிலையாக இருந்தது. சின்ன வயதிலிருந்தே 'இவங்களை நம்பக்கூடாது. தொப்பி பிரட்டிகள்' என்ற கருத்துக்களை இறுகப்பற்றியிருந்த ஒரு சமுதாய அமைப்பிலிருந்து உருவாகியிருந்த இவனுக்கு முதல்முறையாக இன்னொரு சமூகத்தின் உணர்வுகளை அபிலாஷைகளை கனவுகளை புரிந்துகொள்வதற்கு உதவியது முபாரக்கின் நட்பு. அதே சமயம் அவளது அமைப்பில் இணைந்திருந்த முஸ்லிம் நண்பர்களின் ரூபகமும் தோன்றியது. அதில் ஒருவன் எழுபதுகளிலேயே இயக்கத்தில் தன்னைப் பின்னிப் பிணைந்தவன். இயக்கத்திற்கு ஆட்கள் சேரவே அஞ்சிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் சேர்ந்தவன். 'என்ன இருந்தாலும் அமிர்தலிங்கத்தின்ரை திறமை இவங்களுக்கு சரிப்பட்டு வருமா? இவங்களாவது ஆமியை எதிர்த்து வெல்வதாவது? இளங்கன்று பயமறியாது?' என்று கள்ளையும் அடித்துக்கொண்டு ஊர்ப்பெரியவர்கள் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இயக்கத்திற்கு அதுவும் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்திற்கு கிடைத்த அனுமதியையும் துச்சமாக்கி விட்டுப்போய் சேர்ந்தவன். அவனை எண்ணி அடிக்கடி இவன் வியந்ததுண்டு. அந்தக் காலம், அந்த உணர்வு, எதிர்பார்ப்பு எல்லாமே வெறுங்கனவாக இப்போது இவனுக்குப் படுகிறது.

'கனவு தான். அழகானதொரு கனவுதான். அமைப்பை அடியோடு மாற்றி விடும் ஆவேசத்தில் உருவான புரட்சிக் கனவுதான்' இவ்விதம் கூறிக்கொண்டான். ஆனால் இடையிலேயே அத்திவாரம் நொருக்கப்பட்ட மாளிகை. இலக்குத் தவறிவிட்ட பயணம். இதுபோல் தான் எமது போராட்டமும்

குறிதவறி, இலக்கிழந்து செல்லும் நிலையில் மழுங்கிவிட்டதா' என்றும் தன்னையே கேட்டுக்கொண்டான்.

அன்றிரவு தன் அப்பாட்மென்ட்டுக்கு திரும்பும்போது அவன் மனதில் உறுதியான போக்கு நிரம்பி வழிந்தது. அவளது நினைவும் கூட எழுந்தது. 'இவளுடைய வாழ்க்கையைச் சீர் செய்ய என்னால் இயன்ற உதவியைக் கட்டாயம் செய்வேன். செய்யவேண்டும். ஒருவகையில் இவள் அனுதாபத்திற்குரியவள்'

அவன் தன் படுக்கையில் புரண்டபோது அடுத்த அறையில் மாமா மகன் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்தான். அதற்கடையாளமாக அவன் பெரிதாக விட்டுக் கொண்டிருந்த குறட்டை ஒலி கூட அந்த இரவின் அமைதிக்கு ஒருவித இனிமையை சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இவனுக்கு மனம் உறுதியாக தெளிவாக ஒருவித நம்பிக்கையில் மூழ்கிக் கிடப்பதாகப் பட்டது. சிலவேளைகளில் இப்படித்தான் மனம் உற்சாகத்தால் பொங்கிவழிந்துவிடுகிறது. இச்சமயங்களில் நித்திரை தான் வரமாட்டேன் என்கிறது. எழுந்து குறிப்பேட்டை எடுத்து பக்கங்களை புரட்டினான். தன் கடந்த காலப் பாதிப்புகளின் விளைவாக இருந்த குறிப்பேட்டின் பக்கங்களை மீண்டும் வாசிப்பது நெஞ்சுக்கு இதமாக இருந்தது. ஒருவிதமான சந்தோசகரமான உணர்வுகளையும் தந்தது. அதில் ஒரு பக்கத்தில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

'எங்கே போகிறோம்?' நாங்கள் எங்கே போகின்றோம்? எதை நோக்கி எதை அடைய இந்த ஆவேசம் எங்களால் எங்களுக்குள்ளேயே ஒன்றாக, ஒற்றுமையாக செயல்பட முடியவில்லை. தொலைநோக்கில் எமது சமுதாய நலன்களை சிந்திக்க முடியவில்லை ஏன்? சமுதாயப் பிரச்சனைகளைச் சரியாக இனம் கண்டு ஆராய முடியவில்லை. ஆனால் பிரச்சனைகளின் அடியை ஆராயாமல் தண்டனை கொடுப்பதில்

மட்டும் நாங்கள் மகாசமர்த்தர்கள். சமுதாயத்தில் நிலவிய பொருளாதாரச் சூழல்கள் காரணமாக கொள்ளையடித்தவனுக்கு, விபசாரம் செய்தவளுக்கு நாங்கள் கொடுத்த தண்டனைகள்... அவர்களை இந்நிலைக்கு தள்ளிவிட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் தானே நாங்கள்...சமூகத்தை குற்றம் சொல்லத்தான் மனம் வருமா? அவனது ஞாபகம்தான் எழுகிறது. அவன் இறுதியாக கூறிய வசனங்கள் இன்னமும் பசுமையாக பதிந்திருக்கின்றன. 'அண்ணை மாறே , என்னைக் கொள்ளையன் என்றீங்கள். சமூக விரோதி என்றீங்கள். போராட்டச் சூழலில் களையெடுக்கப்பட வேண்டியவன் என்றீங்கள். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் மறந்திட்டீங்கள். நீங்கள் ஒருத்தருமே என்னை இந்த நிலைக்கு தள்ளிவிட்ட இந்த சமூகத்தை பற்றி கொஞ்சம் கூட சிந்திக்க மறந்துவிட்டீங்களே. இதே இந்த வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்ற சமூகத்தாலை ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட சமூகமொன்றில் தான் நான் பிறந்தவன். படிக்க வசதியில்லை. கூலி வேலை செய்து காலம் பாழாய் போச்சு. ஆமிக்காரன் சுட்டு அப்பாவும் செத்துப்போனார். அம்மாட வருத்தம் ஆதரவற்ற தங்கை மார். வாழ முடியவில்லை. வேலையில்லை. வயிற்றுப் பசிக்காக களவெடுத்தன். இப்படிப் பசிக்காக களவெடுத்து வாழ்ந்ததை விட சாகிறதே மேல்...ஆனால் அம்மா தங்கச்சிமாரை நினைச்சாத்தான் கவலையாயிருக்கு. படைச்ச ஆண்டவனே வழியைக் காட்டட்டும். ஆனால் அண்ணைமாறே, நான் களவெடுத்ததற்கு காரணமே இந்த சமூகம் தானே. அந்த சமூக அமைப்பை மாற்றத்தானே நீங்களெல்லாம் போராடினீங்கள். அப்படியென்றா, என்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய இந்த சமுதாயமல்லவா முதலாவது குற்றவாளி.'

அந்த இளைஞனின் சொற்கள் இப்பொழுதுதான் கேட்பது போல் காதில் கேட்கின்றன. அவன் கூறியதில் தான் எவ்வளவு உண்மை இருக்கின்றது. வேடிக்கை பார்த்து நின்ற கூட்டமோ

ஆர்ப்பரித்து வரவேற்றது. நானோ...மனிதத்துவம் வெகு அற்பமாக, இலகுவாக சிதைக்கப்படுவதை வேடிக்கை பார்த்தபடி நின்றுவிட்டேன். அந்தச் சமயத்தில் அந்தத் தண்டனை சரியென்பதுபோல் வேடிக்கை பார்த்துவிட்டேன். 'கடமையைச் செய்' பலனை எதிர்பாராதே' எதற்கும் இருக்கவே இருக்கிறது பகவத் கீதை. அநீதிக்கெதிரான போருக்கு ஆதரவளிக்கிறதென்று தான் பேர். ஆனால் நடக்கிற ஒவ்வொரு அநீதிக்கும் அதை நடத்துவதற்கு ஆதரவாய் இருப்பதும் இந்த கீதையல்லவா? எதற்கெடுத்தாலும் கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே'

சமுதாய அமைப்பையே மாற்றிவிடப்போவதாக, வறுமை ஏற்றத் தாழ்வுகளை அழித்தொழிக்கப் போவதாக சூளுரைத்த அதே சமயம் எங்கள் நன்மைக்காக, எங்கள் வளர்ச்சிக்காக, வட்டிப்பணத்தில் லஞ்சப்பணத்தில் வெளிநாட்டுப் பணத்தில் ஊர்நிலைமை புரியாது வாழ்ந்தவனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினோம். வறுமையால் திருடியவனை கம்பத் திலேத்தினோம். அவன் மனிதனில்லையா? அவனுக்கு வாழ உரிமையில்லையா? அவனது அடிப்படை உரிமைகளை மறுதலிக்கின்ற எம்மால் எவ்விதம் அவற்றுக்காகப் போராட முடியும்? எங்களுக்கு எங்கள் மேலேயே நம்பிக்கை வைக்க முடியவில்லை. எங்களை நம்ப முடியாத எம்மால் எவ்விதம் மற்றவர்களை நம்ப முடியும்? முதலில் நாங்கள் எங்களைச் சுத்திகரிக்க வேண்டும். தவறுகளை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எமக்கிடையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தவேண்டும். மக்களின் பிரச்சனைகளை அவர்கள் எந்தப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் எந்த நிலையிலிருந்தாலும் புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். புரிந்து செயற்படவேண்டும்.

இவ்விதம் குறிப்பேட்டில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இன்றைக்கு நானோ இங்கு தப்பி வந்துவிட்டேன். ஆனால் நடந்த அநியாயங்களுக்கு நானும்ல்லவா துணையாக இருந்துவிட்டேன். எத்தனை உயிர்களின் இழப்பிற்கு நானும் ஒருவகையில் காரணமாயிருந்துவிட்டேன். போராட ஆவேசத்துடன் புறப்பட்ட நான், நடைபெற்ற அநீதிகளுக்கு ஒருவகையில் பொறுப்பாக இருந்த நான், இன்று நாட்டை விட்டு எதற்காக ஓடிவந்தேன்? என் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளவா? நான் எவ்வளவு பெரிய சுயநலவாதி. பண்ணிய பாவத்துக்கு பரிகாரம் செய்யவில்லை. பாதுகாப்பாக பறந்து வந்துவிட்டேனா?

இவ்விதமான நினைவுகளில் சிறிதுநேரம் மூழ்கியிருந்தான். டெலிபோன் மணி அடித்தது. 'இந்நேரத்தில் யாராயிருக்கும்?'

ஏதாவது லோங் டிஸ்டன்ஸ் கோலோ 'ஹலோ'

....சிறிது நேரம் எதிர்த்தரப்பில் மௌனம் நிலவியது. இவன் தொடர்ந்ததும் 'ஹலோ, ஹலோ' என்றான்.

மீண்டும் மௌனம் அதனைத் தொடர்ந்து ஒருவன் கரகரத்த குரலில் தள்ளாடினான்.

'டேய்.... எங்களையெல்லாம் ஏமாத்தலாமெண்டு நினைக்கிறியாடா. இங்க வாறதுக்கு உங்களுக்கு எல்லாம் என்ன தகுதியடா? உங்கட உயிரைக் காப்பாற்ற மட்டும் இங்கே ஓடி வருவீங்கள். ஆனா மற்றவன்ரை மண்டேலை போடேக்கை மட்டும் கவலையே படமாட்டீங்கள். அப்படித்தானே'

எதிர்த்தரப்பில் பேசியவன் நன்கு குடித்திருந்தான். ஆத்திரத்தில் அவன் நடுங்குவதை இவன் உணர்ந்தான். 'யாராயிருக்கும்' எதிர்த்தரப்பில் போனை வைத்துவிட்டான்.

இவன் மனதில் ஒருவித அமைதி பரவியது. போனில் பேசியவன் இவன்மேல் குற்றம் சாட்டியது இவனது

குற்ற உணர்வில் சிறுபகுதியைக் குறைத்தது. 'அவன் சொன்னதில் தப்பென்ன? உண்மைதானே' யன்னலினூடு தொலைவில் கறுத்து விரிந்திருந்த வானத்தில் எரிநட்சத்திரமொன்று கோடு கிழித்தது. பொலிஸ் காரொன்று 'சைரன்' அலறலுடன் விரைவது தொலைவில் கேட்டது.

மீண்டும் நண்பனின் ஞாபகமும் தோன்றியது. அவன் கூட சித்திரவதைப்பட்டுத் தான் முடிந்ததாக கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஒன்றாய் படுத்து ஒன்றாய் திரிந்து வாழ்ந்தவனை அவனுடன் திரிந்தவனே சித்திரவதை செய்து சாய்க்க முடியுமென்றால்... இவ்விதம் செய்ய எவ்விதம் முடிகிறது. நாங்கள் உண்மையில் ஆற்றிவுள்ள மனிதர்கள் தானோ? அல்லது மனிதப் போர்வையில் உலவுகின்ற மிருகங்கள் தானோ? மிருகங்கள் கூட இவ்விதம் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களுக்காக முட்டி மோதிக் கொள்வதில்லையே...அற்ப காரணங்களுக்காக நாங்கள் போடும் சண்டைகளோ....?

அச்சமயம் பாரதியின் பாடல்களில் ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது.

'கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் ஒரு
கோடியென்றால் அது பெரிதாகுமோ?
ஐந்து தலைப்பாம்பென்பான் அப்பர்
ஆறுதலையென்று மகன் சொல்லிவிட்டால்...
நெஞ்சு பிரிந்திடுவார் பின்பு
நெடுநாள் இருவரும் பகைத்திருப்பார்.'

பாரதி கூறியது உண்மைதான். அற்ப காரணங்களுக்காக ஏராளமாய் சண்டை போடத் தயங்காத ஒரு சமூகத்தில் உருவானதால் தானோ என்னவோ எம்மாலும் ஒற்றுமையாக இயங்க முடியவில்லை போலும். அற்பக் காரணங்களிற்காக அடிபட்டு அழிவதை தடுக்க இயலவில்லை போலும். எம்

சமூகத்தைப் பிடித்திருக்கின்ற மிகப் பயங்கரமான வியாதி இந்த ஒற்றுமையின்மை தான். அன்றும் சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்று ஒருவரை ஒருவர் கொன்று குவித்து ஆட்சி பிடிப்பதில் அகமகிழ்ந்திருந்தோம். வீரமும் காதலும் தான் வாழ்வின் இரு கண்கள்போல் வாழ்ந்திருந்தோம். பழம்பெருமை பேசுவதும் முட்டி மோதுவதுமே இன்று எமக்கு வாழ்வாகிவிட்டது. எங்களைப்பற்றி பழம்பெருமை பேசுவதில் காலத்தைக் கழிக்கும் நாமோ ஒரு விசயத்தில் மட்டும் எங்களைப்பற்றி பெரிதாக பதறிக்கொள்வதில்லை. ஒற்றுமையாக தமிழன் வாழ முடியும் என்பதில் உலகின் மூத்த குடிக்கு நம்பிக்கையேயில்லை. பல்வேறு பிரிவுகளாக காரியமாற்றி காரியத்தைச் சிதைப்பதற்கு பதில் ஒரு அணியில் திரண்டு ஒரு குடையின் கீழ் இயங்குவதுதான் சரி என்று சிலர் கூறிக்கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் உண்மை என்னவென்றால் யாருமே எமக்கிடையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்காக முயல்வதில்லை. அப்படி முயல்பவர்களும் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக இல்லாமல் மூன்றாம் பேர்வழியாக இருந்து வருகிறார்கள் ஏன்? ஏன்? எம் சமூகத்தைப் பிடித்திருக்கின்ற இந்த ஒற்றுமையின்மை வியாதியின் அடிப்படைக் காரணம் என்ன? எமது சமூகத்தின் அடித்தளமே சுயநலம், போட்டி, பொறாமை, பேராசை, தற்பெருமை, ஆணவம்...இவற்றின் இத்தகைய குணங்களின் மேல் தான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

'எளிய சாதிகள் கும்பிட வந்திட்டாங்கள்'

'தொப்பி பிரட்டிகள். இவங்களை நம்பேலாது'

'எளிய வடக்கத்தியான்..வயிற்று வலியை நம்பினாலும் வடக்கத்தியானை நம்பக்கூடாது'

'மட்டக்களப்பான் மாந்திரிச்சுப்போடுவான். கவனம் பிள்ளை'

முதல் முதலில் நாங்கள் எங்கள் சமூகத்தை மாற்றவேண்டும். மாற்ற முடியுமா? நிச்சயமாக முடியும். சந்திரனின் மனிதனால் காலடி எடுத்து வைக்கமுடியும் என்றால் தமிழனால் தன்னை சுத்திகரிக்கவும் முடியும். எங்கள் சமூகம் தொடர்ந்தும் செழிப்புற்று வாழவேண்டுமென்றால் இந்தச் சுத்திகரிப்பு மிகவும் அவசியம். 'தமிழன் தமிழன்' என்று சிந்திப்பதற்கு பதிலாக 'மனிதன் மனிதன்' என்ற ரீதியில் பிரச்சனைகளை அணுகப் பழகவேண்டும். எமது வாழ்நாள் இவ்வரலாற்றின் சிறுதுளி. இச்சிறுதுளியையே இப்பிரபஞ்சத்தின் காலம் என்பதுபோல் இறுமாந்து கிடக்கின்றோம். இந்தப்போக்கை மாற்றவேண்டும். இந்தச் சிறுதுளிக்கும் அப்பாலும் விநிந்து கிடக்கப்போகும் வரலாற்றின் போக்கைப் புரிந்து எமது கால கட்டத்திற்கான எமது இருப்பிற்கான சரியான பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும்'

இவ்விதமாக சிந்தித்தபடியே அவன் உறங்கிப்போனான்.

10

பிரத்தா, மூன்றுலகத்திலும் கூட எனக்கு யாதொரு கடமையுமில்லை.

நான் பெற்றிராத பேறுமில்லை. எனினும் நான் தொழிலிலே தான் இயங்கிறேன். நான் தொழில் செய்யாவிட்டால் இந்த ஜனங்களெல்லாம் அழிந்துபோவார்கள். குழப்பத்தை ஆக்கியோன் ஆவேன். இந்த மக்களையெல்லாம் கொல்வோணாவேன்.

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

அவன் சென்று நெடுநேரமாகி விட்டிருந்தது. இவளுக்கு நித்திரை வரமாட்டேன் என்கிறது. மனம் ஒரு நிலையில் நிற்கமாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கிறது. படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறான். அலுப்பாக, மனம் சினக்கிறது. எழுந்து

லைற்றைப்போட்டாள். கண்ணாடியில் தெரிந்த உருவத்தை ஒருவித ஆர்வத்துடன் முதன்முறையாக பார்ப்பதுபோல் பார்க்கிறாள். கூந்தல் விரிந்து தோள்களில் புரண்டு நிற்கிறது. அழகான உதடுகளை உவப்புடன் எடை போட்டாள். கூரிய அகண்ட பெரிய கண்களை வியப்புடன் நோக்கினாள். அவளுக்கு தன்னை நினைக்க சிரிப்பாக இருந்தது. அதே சமயம் பெருமிதமாகவும் இருந்தது. கர்வம் கூட ஓரத்தே எட்டிப்பார்க்கவும் செய்யாமலில்லை. ஏதாவது குடித்தால் பரவாயில்லை போல் பட்டது. பிரிட்ஜிலிருந்து 'ஓரென்ஜ் யூஸ்' எடுத்துப் பருகியபடி சோபாவில் வந்தமர்ந்தாள். ரி.வி.யைத் தட்டினாள். குறிப்பிடும்படியாக எதுவும் இல்லை. ஊர் ஞாபகம் வந்தது. கடை குட்டிகளின் ஞாபகம் வந்தது. இந்நேரம் அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள்? ஏ.கேயும் கையுமாக ஏதாவது சென்றிகளில் நிற்பார்களோ? அல்லது தாக்குதலில் முன்னணியில் நிற்பார்களோ? இவ்வளவு துணிச்சல் அந்தப் பிஞ்சுகளுக்கு எப்படி வந்திருக்க முடியும்? இவளால் அவர்களை உணர்ந்துகொள்வது கஷ்டமாக இருந்தது. சிறுவனின் ஞாபகம் கூட எழுந்தது. சிறுவனின் நட்பு நெஞ்சில் இதமாக இருந்தது. கணவனின் ஞாபகம் எழுந்தது. நெஞ்சில் ஒருவித கனிவு படர்ந்தது. அவனது நெஞ்சிலே படர்ந்து அடங்கி மனப்பாரத்தை இறக்கவேண்டும் போலிருந்தது. நான் எவ்வளவு தூரம் இன்னமும் அவரை விரும்புகிறேன்... ஏன் அன்று ஏன் உணர்வுகளுக்கு அடிமையாகிப்போயிருந்தேன்?

தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள். எதற்காக? எதற்காக/ அவர் என்ன குறை வைத்தார். பின் எதற்காக? ஏன் அவ்விதம் நடந்து கொண்டேன்? பதில் அவ்வளவு சுலபமாக கிடைப்பதாக தெரியவில்லை. அன்று இவ்விதம் நடந்துகொண்ட நான் பின் எதற்காக அவர் இன்று நடந்து கொண்ட முறையைக் கண்டு கோபப்பட்டேன்? இவரை நான் உண்மையிலேயே

விரும்புகிறேனோ? என் அடிமனதில் இவருடன் வாழ்வதை நான் உண்மையிலேயே விரும்பவில்லையா? எதற்காக என்னுள் இத்தனை முரண்பாடுகள். இப்படித்தான் பொதுவில் எல்லோருமா? அல்லது நான் தான் வித்தியாசமானவனோ? நான் நடந்த முறை தெரிந்தும் இவர் எப்படி என்னை ஏற்க முனைந்தார்? என்னில் ஏற்பட்ட கோபத்தை விட அவர் என்னை விரும்புகிறாரா? இவ்வளவு நிகழ்வுகள் சம்பவித்தபின்னும் இன்னும் அவருடன் சேர்ந்து வாழ்வது இயலக்கூடியது தானா? என்னால் தான் இயல்பாக இருக்கமுடியுமா? இவருக்கு துரோகம் செய்த நான் எதற்கு இன்று இவ்விதமாக ஆசைப்படுகின்றேன். நான் சுயநலக்காரியா? இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்பதன்மூலம் தன்னை மேலும் அறிய முயன்றாள். இவ்வாறான நேரங்களில் சோர்வு நீங்கி ஒருவித தென்பில் மனம் துள்ளி எழுந்து விடுகிறது. செய்த செயல்களில் சரி,பிழைகளை சரியாக இனம் காண்பதன் மூலம் தவறுகளுக்கு பொறுப்பேற்பதன்மூலம் மனம் சுத்தமாகிவிடுகிறது. ஆடிப்பாடத் தொடங்கிவிடுகிறது.

'கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம் உயிர்
கண்ணனுரு மறக்கலாச்சு
பெண்களினிடத்திலிது போலே
ஒரு பேதையை முன்பு கண்டதுண்டோ?'

என்ற பாரதியின் பாடலை உற்சாகம் பெற்ற மனத் தூண்டுதலால் உதடுகள் மெல்லப் பாடின. சிறுவன் கூறியதுபோல மீண்டும் அவருடன் சேர்ந்து வாழ்வது தான் நல்லது. இவரைப்போல பரந்த நெஞ்சைப் பார்ப்பதே அரிதான விடயம்தான். அவர் என்னை அழைத்தபோது மறுத்துவிட்டேன். ஆனால் இப்போ அவரை நான் அழைக்கப்போகும்போது அவர் மறுக்காமல் இருப்பாரா?

அப்படி அவர் மறுத்தால்....அதையும் ஏற்க நான் தயார்தான். அன்று அவரை மறுத்தற்கு கிடைத்த பரிசாக இருக்கட்டுமே”

பழைய ஞாபகங்கள் சில மெல்லத் தோன்றின. சிட்டுகளாக பறந்து திரிந்த பருவத்தில் அவளது கணவன் அவளை தூரத்தித் திரிந்தது ஞாபகத்தில் வந்தது. முகம் நாணிச் சிவந்தது. எவ்வளவு தூரம் இவளுக்குப் பின்னால் அவன் நாயாய் அலைந்திருப்பான். முதன்முறையாக கடிதத்தை அவளிடம் எதோ துணியில் கொடுத்துவிட்டு அவள் எதிரிலேயே வரப்பயப்பட்டு ஒருமாதமாக அவன் தலைமறைவாகப் போனதை நினைத்ததும் சிரிப்பு லேசாக வந்தது. அந்த ஒரு மாதமாக இவள் அவனைத் தேடித் தவித்த தவிப்பு....வாய் விட்டுச் சிரிக்கவேண்டும்போல் பட்டது. சிரித்தாள்.

பழைய ஞாபகங்கள் எப்போதுமே இனிமையாகத்தான் இருந்துவிடுகின்றன. பழைய படப்பாடல் ஒன்றின் வரிகளை மெல்ல முணுமுணுத்துக்கொண்டாள். பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே...பாடித் திரிந்த பறவைகளே’ ஏன் எப்போதுமே பழைய நினைவுகள் இனிமையானதாகவும் நிகழ்கால நடப்புகள் கசப்பானதாகவும் அல்லது இனிமையற்றும் இருந்து விடுகின்றன. இவ்விதம் கேள்வி ஒன்றும் எழுந்தது.

அந்தப் பருவத்தில் கதைகள் வாசிப்பதென்றால் அவள் பைத்தியமாகிவிடுவாள். அதைவிட வீட்டுத்தோட்டம், வளவுக்குள் பின்னேரங்களில் பறவைகளை, அணில்களைப் பார்த்து மெய்மறந்து.... நிற்பது இவளது வளவுக்குப் பின்னால் விரிந்திருந்த வயல் அவளது கணவன் குடும்பத்தாரது அங்குதான். உயரமாக வளர்ந்திருக்கும் நெற்கதிர்களின் மறைவுக்குள் இவள் அதிகமாக அவனைச் சந்திப்பது. ஒருவித படபடப்பில் எதிர்பார்ப்பில் கழிந்து கொண்டிருந்த பருவம். அப்பருவத்தில் நெஞ்சில் பதிந்திருந்த அப்பாவித் தன்மை

வயது ஆக ஆக குறைந்து கொண்டேதான் போய்விடுகிறது. உண்மைதான். குழந்தைகள் மனதில் கபடம் இருப்பதில்லை. வயது போக குழந்தைகள் மாறிவிடுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் காதலித்து மோகித்து மணந்தவனுக்கே துரோகம் செய்ய மனது வந்திருக்குமா?

அவளது இன்றைய சீர்குலைவிற்கு காரணமானவனின் ஞாபகமும் எழுந்தது. அவன் உண்மையில் இவளைப் பலவந்தப்படுத்தினானா? அவன் சந்தர்ப்பத்தை இவளுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். இவள் அந்தச் சூழல் விரித்த வலைக்குள் சிக்கப்பட்டு தானாகவே அகப்பட்டுக்கொண்டாள். இராமாயணத்தில் வரும் அகலிகை செய்ததுபோல. அகலிகைக்கும் கௌதமரின் வேடத்தில் வந்தது இந்திரன் என்று தெரிந்திருந்தது. இருந்தும் அவள் தவறினாள்? ஏன்? தேவர்களின் அரசன் இந்திரன். அவனே தன் அழகில் மயங்கி வந்து விட்டானென்றே தன் அழகின் மேல் அவளுக்கு இருந்த கர்வத்தினால் அவள் மயங்கிப்போனாள். இதனால் அவள் தவறிப்போனாள். தெரிந்தே தவறிப்போனாள்.

அவள் தான் எப்படித் தவறிப்போனாள் என்றால் முற்றும் அறிந்த முனிவரான கௌதமருக்கு மூளை எங்கே போயிற்று? நடுநிசிக்கும் அதிகாலைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத கௌதமரா முற்றும் அறிந்த முனிவர்? இப்படித்தான் முற்றும் அறிந்த பலர் ஆணைக்கும் அடி சறுக்கியவர்களாகப் போய் விடுகிறார்கள்.

அந்த அகலிகையைக் கல்லாக்கிய கௌதமர் கூட அவள் விமோசனம் பெறுவதற்கும் வழி வைக்காமல் இல்லை. இராமனின் பாதங்கள் பட்டு சாபம் நீங்கிய அகலிகையை கௌதமர் மீண்டும் ஏற்கத்தானே செய்கிறார்?

என் வாழ்வில் இராமன் யார்? சிறுவனா...இவன் வரவால் என் பாபம் நீங்கி மீண்டும்... என் புருஷனிடம் சேரப் போகின்றேனா?

தெரிந்தும் தவறிழைத்தாள் அகலிகை. அவளையே கௌதமர் மீண்டும் மனையாளாக ஏற்காமல் இல்லை. இக்கதை மூலம் இராமாயணத்தில் 'கற்பு, கற்பு' என்று மேடைக்கு மேடை முழங்கும் சமூகத்தின் பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றில் கூறப்பட்டு அகலிகையின் கதையில் கூறப்படுவது என்ன?

கற்பு தவறியவளுக்கும் மன்னிப்பு உண்டென்பதா?

அகலிகையின் கதைக்கும் தன் நிஜவாழ்க்கைக்கும் இடையில் நிலவிய ஒற்றுமை ஒருவித வியப்பையும் இதே சமயம் ஒருவித ஆறுதலையும் இவளுக்குத் தந்தது.

அதேசமயம் கல்லாகி எத்தனையோ வருடங்களாக காட்டில் மழையிலும் வெயிலிலும் வாடிக் கொண்டிருந்த அகலிகையின் மேல் ஒரு வித இரக்கமும் ஏற்பட்டது. அனுதாபமும் தோன்றியது. நெஞ்சில் அகலிகையின் உருவத்தைக் கற்பனை செய்து பார்த்தாள்.

தேவராஜனான இந்திரனே மயங்கும் அளவுக்கு அபரிதமான அழகுடையவளாக விளங்கிய அகலிகையின் உருவத்தைக் கற்பனை செய்து பார்த்தாள். கல்கியில் வெளிவந்த சித்திரக் கதைகளுக்கு ஒவியம் வரையும் வினுவின் ராஜகுமாரிகளில் ஒருத்தியின் ஞாபகம்தான் வந்தது. இவ்விதம் தோன்றிய அகலிகையைக் கட்டியணைத்து ஆறுதல் கூறினாள்.

இவளுக்கு இப்போது நெஞ்சு மகிழ்ந்திருந்தது. இன்பத்தில் பொங்கியிருந்தது. மிக விரைவில் கணவனுடன் கதைக்க வேண்டுமென முடிவு செய்தவளாக மீண்டும் படுக்கைக்குத் திரும்பினாள். சிந்தனைகள் அவள் குழப்பத்தைப் போக்கியிருந்தன. நெஞ்சில் நிம்மதியை, தெளிவினை, உறுதியைப் பரப்பியிருந்தன.

'தீயினை நிறுத்திடுவீர்! நல்ல
தீரமுந் தெளிவும் இங்கருள் புரிவீர்!
மாயையில் அறிவிழந்தே உம்மை
மதிப்பது மறந்தனன், பிழைகளெல்லாம்
தாயென உம்மைப் பணிந்தேன், பொறை
சார்த்தி நல்லருள் செய வேண்டுகிறேன்.
வாயினிற் சபதமிட்டேன் இனி
மறக்கிலேன். எனை மறக்கிலீர்!

11

அறிவும் சிரத்தையுமின்றி ஐயத்தை இயல்பாக கொண்டோள் அழிந்து போகிறாள். ஐயமுடையோனுக்கு இவ்வுலகுமில்லை. மேலுலகுமில்லை. இன்பமில்லை.

அஞ்ஞானத்தால் தோன்றி நெஞ்சில் நிலை கொண்டிருக்கும்.

இந்த ஐயத்தை உன் கூரான வாளால் அறுத்து யோக நிலை கொள் பாரத. எழுந்து நில்...

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

உச்சர்...கொஞ்ச நாட்களாகவே வேலையில் மனசு ஒன்ற மாட்டேன் என்கிறது. மனசு அமைதியில்லாம் தவிக்கத் தொடங்கி விடுகிறது. வாழ்க்கையில் அமைதி இல்லை என்றால் மனதிலும் அமைதி வற்றித் தான் விடுகிறது. போதாதற்கு மண்டையைப் பிளந்து கொண்டு தலையிடி வேறு. வழக்கமாய் அஸ்பிரின் இரண்டிரண்டாய் நாலு மணிக்கொரு தடவை எடுத்தால் தான் தலையிடி நிற்கும். ஆனால் இம்முறை இந்த வைத்தியமும்

வேலை செய்யவில்லை. தலையடிக்கும் அஸ்பிரின் பழகி விட்டதோ? பின்னேரம் மிஸிஸ் லுங்கிடம் போகவேண்டும். அவள்தான் என்றை ஃபமிலி டொக்டர்... கைராசியான டாக்டர் அவள்.

திரும்பத் திரும்ப அவருடைய முகம்தான் மனசிலை வந்து வந்து சிரிக்குது. எவ்வளவு தூரம் அவரிலை மனசு பதிந்து போய் கிடக்கிறது. இவ்வளவு தூரம் அவரிலை உருகிற மனசுக்கு அன்றைக்கென்று புத்தி எங்கே போயிற்று? மனம் ஒரு குரங்கென்று சும்மாவா சொன்னாங்க... அவரிட காலிலை விழுந்து கதற வேண்டும் போலிருக்கிறது. அப்படியே அந்தப் பாதங்களை கண்ணீரால் குளிப்பாட்ட வேண்டும் போலவும் இருக்கிறது. இந்த செக்ஸ் உணர்ச்சி தானே என்னை இந்த நிலைக்கு தள்ளியது. வாழ்க்கை முழுக்க இந்த உணர்ச்சியையே ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு, அவர் கால்மாட்டில் தலை வைத்துப் படுக்க அவர் சம்மதித்தாலே போதும் போல் தெரிகிறது. அகலிகைக் கல்லாகிக் கிடந்தது போல்... உணர்வுகளைக் கல்லாக்கி விட்டு அப்படி இருப்பது கூட ஒரு வித மீட்சி போலத் தான் படுகிறது.

கொஞ்ச நாளாகவே என்றை போக்கை கவனித்த சுப்பர்வைசர் கிறிஸ்டினா தான் நல்லதொரு... அட்வைஸ் பண்ணினாள். 'யூ டோன்ட் லுக் லைக் ஒகே. வை டோன்ற் யூ கோ போர் டு வீக் வக்கேஷன். இட் வுட் பீ குட் போர் யுவர் மைன்ட் அன்ட் ஹெல்த்.'

கிறிஸ்டினாவின் அட்வைஸும் சரியாகத் தான் பட்டது. நானும் வேலைக்குச் சேர்ந்ததிலிருந்து. இதுவரை லீவு எடுத்ததேயில்லை. எடுத்தால் என்ன என்று பட்டது. இவள் சொல்வது போல் உடம்புக்கும் நல்லதாகவே பட்டது. இதற்குள்.. என் வாழ்க்கையையும் ஒரு சீருக்கு கொண்டு வரலாம் போலவும்

பட்டது. அப்பாட்மென்டிலும் ஒழுங்குபடுத்த வேண்டிய வேலைகள் நிறையவே இருந்தன. கொஞ்ச நாளாக மறைந்திருந்த கரப்பான் பூச்சிகளின் தொல்லையும் பழையபடி அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. எவ்வளவோ செய்தும் அடக்க முடியாத கரப்பானை சைனாக்காரனின் 'சோக்' தான் தீர்த்து வைத்தது. இப்ப பழையபடி தலைகாட்டத் தொடங்கி விட்டினம். 'சோக்' கொஞ்சம் வாங்க வேணும்.

இந்த சைனாக்காரனின்ரை மூளையே மூளை, ஆட்கள் தான் குறுணி. விஷயகாரங்கள் தான். இந்த வெள்ளைக்காரனாலை முடியாத விஷயத்தை சின்ன 'சோக்'கை கொண்டு என்ன மாதிரி தீர்த்து வைக்கிறாங்கள். 'சோக்' கோடுகளைப் போட்டு கரப்பான் பூச்சிகளை அடக்கிற விசயம் இருக்குதே.. கோடுகளைத் தாண்டிப் போட்டு கரப்பான் பூச்சிகள் கண்மண் தெரியாமல் வந்து மோதி சாகேக்கை பார்க்கிறதுக்கு பாவமாயிருக்கும். கரப்பான் பூச்சியின் உடலில் எந்த இடத்தில் பட்டாலும் சரியாம், ஐந்தாறு மணித்தியாலத்தில் முடிஞ்சு விடுவினாம்.

கோடுகளைத் தாண்டிய கரப்பான் பூச்சிகளின் முடிவை நினைச்சதும் எனக்கு வேறு ஒரு விசயமும் ஞாபகத்திற்கு வந்து போகிறது. என் வாழ்க்கையும் ஒரு விதத்தில் இந்த கரப்பான் பூச்சிகள் போலத்தானோ... என்றொரு எண்ணமும் கூட எழாமலில்லை. சில கோடுகளைத் தாண்டினதாலை தானோ என்ற வாழ்க்கையும் இப்படியாச்சோ? கோடுகளைத் தாண்டினால் நிலைமை இப்படித் தானோ?

எத்தனை விதமான கோடுகள்... எங்களைச் சுற்றி நாங்களே போட்டுக் கொண்ட கோடுகள்... ஆனால் சிலசமயம் கோடுகளைத் தாண்டவும் வேண்டித்தான் இருக்கிறது. ஆனால் என்ற நிலைமை வேற. 'அழகான புருஷன், என் மேல் அன்பையே வைத்திருக்கிற புருஷன். நான் அளவு கடந்து காதலிக்கிற

புருஷன். இப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷனுக்குத் தான் நான் துரோகம் செய்தன், அகலிகை செய்தது போல. ஆனால் புருஷன்மார்கள் மனிசிமாரை அடித்து, உதைத்து சித்திரவதை செய்து பிழிகிற நிலையிலை மனிசிமார் கோடுகளைத் தாண்டி ஓட வேண்டித்தர்னே இருக்கிறது. ஆனால் என்றை நிலைமைக்கும் அவர்களின்றை நிலைமைக்கும் நிரம்ப வித்தியாசமிருக்கு.

கிறிஸ்டினா சொன்னது போல் அரை நேரத்தோடயே, லீவு எடுத்துக் கொண்டு அப்பாட்மென்ட் திரும்பினேன். திரும்பும்போது சைனா டவுனிற் கு போய் காய்கறிகளும், கணவாய், சுறா, மீன் வகைகள் வாங்கிக் கொண்டும், மறக்காமல் ஒரு டசின் சைனா சோக்குகளும் வாங்கிக் கொண்டு டக்ஸி பிடித்து திரும்பினேன். மீன் மணத்தோட சப்வேயில் வரமுடியாது. 'பாக்கிஸ் ஆர் டேட்டி அன்ட் ஸ்மெல்லி' என்ற கூற்றுக்கு இலக்கணமாக நின்று கொண்டு வர வேண்டும். 'மீன் மணத்தையே நுகராதவர்கள் மாதிரி ஒவ்வொருத்தனும் முகத்தை திருப்புவதை பார்த்துக் கொண்டு நிற்க வேண்டும். பேசாமல் டக்ஸி பிடித்துக் கொண்டு போறது தான் நல்லது. ஆனா இங்க டக்ஸி சரியான எக்ஸ்பென்ஸிவ். ஆனா எந்த நாளுமா டக்ஸியிலை போறம். எப்பாலும் இருந்திட்டுத் தானே. என்றாலும் இருக்கிற பிரச்சனைக்குள்ள இப்படியான செலவுகளை தவிர்த்துக் கொள்ளுறது தான் நல்லது.

எல்லாம் கழிச்ச கையில் வாறதே ஆயிரத்தி இருநூறு தான். அதிலை ஐநூற்றி ஐம்பது ரெண்டிற்கு போக மிச்சத்தில் சப்வே பாஸ், சாப்பாடு, வீட்டுக்கு அனுப்பியது போக மிச்சமென்று ஒன்றுமேயில்லை. என்றை பேர்சனல் செலவுகளுக்கே போதாத நிலை. இங்க புருஷன் பெண்டாட்டி கல்யாணமாகி இருந்தால் கொஞ்சம் ஈஸி. வேலை வேலை என்று முதுகு முறிந்து கையில் வாற காசு தான் 'வெல்பெயர்' எடுத்தாலும் வரும். பேசாமல் 'வெல்பெயரே' எடுத்துக்கொண்டு அக்கடா என்று இருந்து

விடலாம். இது போதாதென்று கிறடிட் காட் பிரச்சனை வேற. இங்கத்தை 'சிஸ்டம்' சரியில்லை. கடன் கடன் என்று தந்தே எங்களை அடியாக்கிப் போடுறாங்கள். ஊரிலை உள்ள பிரச்சனைகள் வேற. இங்க உள்ள பிரச்சனைகள் வேற, அங்கு இங்கு போல நினைச்சு கார், வீடு, உடுப்பு என்று வாங்க முடியாது. விதவிதமாய் சாப்பிட முடியாது. காசிருந்தா தான் எல்லாம் வாங்கலாம். இங்க எல்லாமே வாங்கலாம். அனுபவிக்கலாம். ஆனால் கடனுக்குத் தான். அங்க கஷ்டப்பட்டு காசு சேர்த்து சந்தோசமாயிருக்கலாம். ஆனா இங்க கஷ்டப்படாம சந்தோசமாயிருந்து விட்டு, பின்னாலை கிடந்து நல்லா உளையலாம். ஊரிலை மட்டும் அரசியல் பிரச்சனை இல்லை என்றால் கொஞ்சம் உழைச்சுப் போட்டு பேசாம நிம்மதியாய் வாழலாம். இப்ப ஊரிலை அம்மா தங்கச்சிமாரின்றை நிலை என்னவோ? அதுகளை ஒருமாதிரி இங்காலை கூட்டி வந்து விட்டால் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும். ஸ்பொன்சர் பண்ணி ஆறுமாதமாச்சு, இன்னமும் அங்க போர்ம்ஸே போகவில்லையாம். இனி போர்ம்ஸ் போய் எல்லாம் நடந்து முடிய இன்னும் ஒரு வருசமாவது எடுக்கும். அதுக்குள்ளை நாடிருக்கிற நிலையிலை என்னவெல்லாம் நடக்குமோ? அவசரத்துக்கு களவாய் கூட்டிக் கொண்டு வரலாம் எண்டா ஒவ்வொருத்தனும் பதினைந்து, இருபதென்று கேட்கிறார்கள். அவ்வளவு பெரிய காசுக்கு நானெங்க போவன். எங்கட பெடியெல்லாம் எங்காலைதான் இவ்வளவு காசை உழைக்கின்றார்களோ? ஆரைக் கேட்டாலும் 'இருபது முடிஞ்சது ஒருமாதிரி தம்பி வந்து சேர்ந்திட்டான். போனமுறை பதினைந்து குடுத்தும் அம்ஸ்டர்டாமில் திருப்பி அனுப்பிப் போட்டான்கள். ஆனா இந்த முறை ஏஜண்ட் பெடியன் ஆள் விசயகாரன். கொண்டு வந்து சேர்த்திட்டான்' என்கிறான்கள். எனக்கென்றால் தலைசுத்திறது. என்னாலை ஒரு சதம் சேர்க்க முடியாமல் கிடக்குது. இவர்கள் எப்படித்தான் இப்படி உழைச்சுத் தள்ளிறாங்களோ?

சிந்தனைகளுக்கு மூட்டி கட்டி வைத்து விட்டு கொண்டு வந்த காய்கறிகளையும் மீனையும் பிரிட்ட்ஜில் அடுக்கி வைத்தேன். களைப்பாயிருந்தது. 'ஆரஞ் ஜுஸ்' எடுத்துக் குடித்து விட்டு வந்து சோபாவில் சிறிது நேரம் படுத்துக் கிடந்தேன். சுகமாயிருந்தது. சிறிது நேரம் அப்படியே படுத்திருந்து விட்டு எழுந்தேன். டேப்பில் பழைய பாட்டு கசட்டைப் போட்டேன். பாட்டைக் கேட்ட படி கிச்சின் கபேட்டில் இருந்து எல்லாவற்றையும் வெளியில் எடுத்து வைத்தேன். போனமுறை வாங்கி மிஞ்சியிருந்த பூச்சி மருந்தை 'ஸ்பிறே' பண்ணினேன். இவ்விதம் ஸ்பிறே பண்ணி விட்டு சைனா சோக்காலை கீறினா தான் எபக்கடி ஆக இருக்கும். ஒரு மாதிரி இந்த வேலை முடிய இருட்டி விடத் தொடங்கி விட்டது. இனி பார்க்குக்கும் போக முடியாது. இன்றைக்கு நல்ல ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். வேலை செய்து களைத்த உடம்பு உடம்போடு ஒட்டிக் கொண்டு எரிச்சலாக இருந்தது. ஆறுதலாக பெரியதொரு குளிப்பு உடம்பிற்கு இதத்தை தந்தது. மனம் தெளிவாக இருந்தது.

அவருக்குப் போன் பண்ணினால் என்ன என்று பட்டது. சோபாவில் ஆறுதலாக சாய்ந்தபடி அவரது நம்பரை டயல் பண்ணினேன்.

'ஹலோ யாரது?'

அவர் தான். அவரே தான். அவரது. குரலைக் கேட்டதும் நெஞ்செல்லாம் விம்முகிறது. அவரது குரலைக் காலமெல்லாம் அப்படியே கேட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். போல் பட்டது. பேசாமல் சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்தேன்.

'ஹலோ... ஹலோ'

அவர் போனை வைத்து விடுவார் போல் பட்டது.

'நான் ... தான் என்னைத் தெரியுதா' என்றேன். சிறிது நேரம் மெளனமாயிருந்தார். பிறகு கேட்டார்.

'என்ன விசயம்'

'உங்களுடன் கதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அதுதான் போன் பண்ணினேன். இஃப் யூ ஆர் ஃபிரீ. ஐ லைக் ரு இன்வைட் யூ ஃபோர் டின்னர்' என்றேன்.

இதற்கு சிறிது நேரம் மெளனமாயிருந்தார்.

'இங்க பார்... தயவு செய்து இனிமேல் இப்படிப் போன் எடுக்காதே. நீ இதுவரை தந்த பிரச்சனைகளே போதும்'

'ஹலோ... பிளீஸ்... பிளீஸ்... போனை வைக்காதேங்கோ.. உங்களோட கொஞ்ச நேரம் வடிவாய் கதைக்க வேணும்.'

ஆனால் அதற்குள் அவர் போனை வைத்து விட்டார். அவர் நிலையில் அவரில் எந்த வித பிழையுமில்லை. ஆனால் இப்ப என்ன செய்வது? சிறுவன்தான் இதற்குச் சரி.. அவன் மூலமாகத்தான் விசயத்தை அணுக வேண்டும் ஒருவேளை இவ்விசயத்தில் முடிவு ஏமாற்றமாயிருந்தால் என்ன செய்வது? வீட்டாரை ஒரு மாதிரி இங்காலை எடுத்து விட வேண்டும். அவர்கள் வந்ததும் என் வாழ்க்கையையும் மாற்ற வேண்டும். வாழ்க்கை முழுக்க இப்படியே உழைத்து உழைத்து யாருக்கும் பயனில்லாமல் எனக்கும் பயனில்லாமல் வாழ்ந்து முடிந்து விடக் கூடாது. அதை விட யாருக்காவது பயனுள்ளவளாக வாழ்ந்து முடிந்து விட வேண்டும். தற்போதைய நிலையில் ஊரிற்கு போனாலாவது அகதிகள் முகாமிலையாவது வேலை செய்ய முடியும்? அனாதைகள் ஆச்சிரமங்களில் பணிபுரிய முடியும்? எத்தனையோ மூன்றாம் உலக நாடுகளில் சமூக வேலை செய்வதற்கு போதுமான தொண்டர்கள் கிடைப்பதில்லை. அங்கு எங்காவது சென்று வேலை செய்ய வேண்டும். குறைந்தது

மனதிற்கும் நிம்மதியாக இருக்கும். அதே சமயம் எத்தனையோ பேருக்கும் பிரயோசனமாயிருக்கும். வாழ்க்கையை பயனுள்ளதாக்க வேண்டும்.

அப்போது தான் இவ்வளவு நேரமும் லைற்றே போடாமல் இருப்பதை உணர்ந்தேன். இருட்டில் இவ்விதம் இருப்பது கூட ஒரு விதத்தில் புதுமையான அனுபவமாகத் தான் இருக்கிறது. இருட்டில் இருந்தபடியன்னலினூடு தொலைவில் தெரிகின்ற ஒளிப்பொட்டுக்களை பார்ப்பது கூட சுவாரஸ்யமாகத் தான் இருக்கிறது. இருட்டில் இருக்கையில் தான் ஒளியின் அருமையே தெரிகின்றது. ஒளியின் அருமையை அறிவதற்கு இருட்டில் இருக்க வேண்டும் போல தான் படுகிறது. இருளும் ஒளியும் வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் போல படுகிறது. இருளும் ஒளியும் எத்துணை விசித்திரமான ஜோடி. ஒன்றில்லாமல் ஒன்றில்லை. ஆனால் இரண்டையும் ஒரே இடத்தில் காண முடியாது. எனக்கு என் சிந்தனை சிரிப்பைத் தருகின்றது. இப்படியே என்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்தால் தத்துவ ஞானியாகி விடுவேன் போலிருந்தது. எழுந்துலைற்றைப் போட்டன். இதுவரை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த இருள் போன இடம் தெரியவில்லை. எனக்கு சிரிப்பாக இருந்தது. ஒரு வித குறுகுறுப்புடன் லைற்றை ஒஃப் பண்ணி விட்டேன். மீண்டும் இருளின் ஆட்சி. சிரித்துக் கொண்டிருந்த ஒளி இருந்த இடமே தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் இடையிலான விளையாட்டை ரசித்தபடியே இருந்தேன். பெரியதொரு தத்துவமொன்றை அறிந்து விட்டது போன்றதொரு தெளிவில் நெஞ்சு மகிழ்ந்திருந்தது. உடுகள் பாடல் ஒன்றை முணுமுணுக்கின்றன.

“சோதி என்னும் கரையற்ற வெள்ளம்

தோன்றி எங்கும் திரை கொண்டு பாய

சோதி என்னும் பெருங்கடல் சோதிச்
சூறை, மாசறு சோதியனந்தம்.

சோதி என்னும் நிறைவிஃதுலகைச் சூழ்ந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம் சோதியென்றதொர் சிற்றிருள் சேரக் குமைந்து சோரும் கொடுமையிதென்னே!”

12

‘இந்த உலகத்தின் அன்பன் நான். இதன் அம்மா நான். இதைத் தரிப்போன் நான். இதன் பாட்டன் நான். இதன் அறியப்படு பொருள் நான். தூய்மை செய்வது நான். ஓங்காரம் நான். நான் ரிக். நான் லாமம். நான் யஜூர். நான் வெப்பம் தருகிறேன். மழையை கட்டி விடுகிறேன். நான் அதனைப் பெய்விக்கிறேன். நானே அமிர்தம். நானே மரணம். அர்ஜூனா உள்ளதும் யான். இல்லதும் யான்’

பகவான் (பகவத் கீதை)

மறுநாள் அவள் நேரத்துடனேயே எழுந்து விட்டாள். அவசர அவசரமாக விழுந்தடித்துக்கொண்டு வேலைக்குப் போகும் பரபரப்பில் பஸ் பிடிப்பதற்கான தேவையேதுமின்றி நித்திரை விட்டெழும்புகையில் மகிழ்ச்சியாகத் தான் இருக்கிறது.

‘சைனா சோக்’ பட்டு கரப்பான் பூச்சிகள் ஆங்காங்கே மயங்கியும் செத்தும் கிடந்தன. பார்ப்பதற்குப் பாவமாகக் கூட இருந்தது. எங்களுக்குப் பிரியமான பறவையொன்றை அல்லது மிருகமொன்றை துன்புறுத்தினால் கொன்றால் நெஞ்சு வலிக்கின்றது. உயிர்களை கொல்லுதல் பாவமென்று மனம் அடித்துக் கொள்கின்றது. ஆனால் எறும்புகள், பூச்சிகள், நுளம்புகள் போன்ற சிற்றூயிர்களை நூற்றுக்கணக்கில் கொல்லும்

போதே ஏதோ இயல்பானதொன்றை செய்வது போல் மனம் இருந்து விடுகின்றது. இச்சிறு உயிர்களுக்கு மட்டும் பேசும், சிந்திக்கும் சக்தியிருந்தால் நிச்சயமாக அவை மனிதனின் இந்த பாரபட்சமான போக்கிற்கு எதிராக குரல் கொடுக்காமல் போகாதின.

செத்திருந்த கரப்பான் பூச்சிகளை கூட்டித் தள்ளினாள். அப்பாட்மென்ற முழுக்க நன்கு கூட்டித் துப்புரவாக்கித் தண்ணீர் இலேசாகத் தெளித்தாள். சாம்பிராணி கொளுத்திப் புகையை படரவிட்டாள். மனதுக்கு இன்பமாக இருந்தது. டேப்பில் கிடந்த பக்திப்பாடல் கசெட்டை ஓடவிட்டாள். 'பால்மணக்குது பழம் மணக்குது பழனி மலையிலே' இவளது இத்தகைய போக்குக்கு இவளது அப்பாவின் வளர்ப்புத் தான் காரணம். பாரதி பக்தரான தமிழ் வாத்தியார் அவர். சைவபக்தர் கூட. பாரதி பாடல்கள் பல இவளுக்கு மனப்பாடமாக வருவதற்கே காரணம். இவளது அப்பா இவளுக்கு படிப்பித்த தமிழ்ப் பாடம் தான்.

பத்து மணியளவில் டெலிபோன் அடித்தது.

'ஹலோ'

'ஹலோ...குட் மோனிங் ரீச்சர், என்ன செய்யிறே'

சிறுவன் தான்.

ஹாய் சிறுவா...ஃபிரீயாயிருந்தால் வாவன். நான் வக்கேஷனில் நிற்கிறேன்'

'என்ன விசயம், திடீரென்று லீவு எடுத்துட்டாய்'

'மனம் சரியில்லாமல் இருந்தது. நேற்றுத்தான் இந்த யோசனை வந்திச்சு. எதுக்கும் இங்க வாவன். ஆறுதலாய் கதைப்பம்'

'சின்ன ஷொப்பிங் ஒண்டு செய்ய வேணும். செய்து போட்டு வாரன். ஏன்டீச்சர், உனக்கு ஏதாவது வாங்க வேணுமோ? வேணுமென்டால் வாங்கி வாரனே..'

'நீ கேட்டதும் நல்லாப் போச்சு... எனக்கும் பால் வாங்க வேணும்.. உனக்கு பிரச்சனையில்லை எண்டால் வாங்கி வாவன்.

'ரூ பேர்சன்ட் தானே'

'அதே தான்'

நல்ல வேளை போன் பண்ணினான், பால் பிரச்சனை தீர்ந்தது. இனம் புரியாத சந்தோசகரமான உணர்வு நெஞ்சமெங்கும் பரந்து கிடந்தது. சிறுவன் பாலுடன் வந்தபோது மணி பதினொன்றைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது.

'என்ன, டீச்சர் அப்பாட்மென்ட் தெய்வீகச் சூழலிலை மணக்குது'

சிறுவன் முன்பு போல இல்லை. இயல்பானவனாக மாறிவிட்டிருக்கிறான். நல்ல மாற்றம் தான். இவ்விதம் தனக்குள்ளாகவே எண்ணிக் கொண்ட டீச்சரின் இதழ்களில் புன்னகை கோடு கிழிந்தது.

'பார்த்தியா சிறுவா, சூழல் மனதை மாற்றி வைக்கிறதே, மங்கலகரமான சூழல் நெஞ்சுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அமங்கலமான சூழல் நெஞ்சுக்கு அமைதியை அழித்து விடுகின்றது.'

சூழல் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு பற்றிய உரையாடல் அவனுக்கு பழைய நினைவுகளை ஏற்படுத்தின. அவன் மெளனத்தை அவள் கவனித்தாள்.

'என்ன சிறுவா' என்ன மௌனம்?' 'பழைய நினைவுகள் சிலவற்றை உன்பேச்சு ஞாபகப்படுத்தி விட்டது. தட்ஸ் ஒல்'

பழைய நினைவுகள் முன்பைப் போல் அவனை உறைநிலைக்கு தள்ளி விடாததை அவள் அவதானித்தாள். அவள் சமைப்பதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினாள். அவன் அவளுக்கு உதவிகள் செய்யத் தொடங்கினான்.. 'சிறுவா நீ பழைய நினைவுகள் என்றதும் தான் ஞாபகம் வருது. நீ இன்னம் உன்ரை கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி கூறவில்லையே'

'உச்சர் உன்னிடம் சொல்றதாலை எனக்கு நல்லதுதான்'

இவள் றைஸ் குக்கரில் அரிசியும் அதற்களவான தண்ணீரும் ஊற்றி பிளக் பண்ணினாள். இவன் அவளுக்கு வெங்காயம் உரித்து தந்து உதவினான்.

'உச்சர் ஒரு காலத்திலை பல எதிர்பார்ப்புகளுடன் இயக்கமொன்றில் சேர்ந்தன்'

'என்ன... என்ன நீ இயக்கத்தில் இருந்தனியோ' இவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

'இளம் ரத்தம்... சமூக அநியாங்களை கண்டு பொறுக்காமல் பொங்கியெழும் துடிப்பான நெஞ்சு, பல்வேறு கனவுகள் நெஞ்சை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த நேரம். ஆனால் எல்லாமே வீணாய் போயிற்று'

'எனக்கு விளங்காத விசயமே இதுதான் சிறுவா'

'என்ன உச்சர் சொல்றாய்'

'ஊருக்காக மக்களுக்காக தங்களது சொந்த வாழ்க்கையை தியாகம் பண்ணிவிட்டு இயக்கமென்று போரீங்களே... அதைத் தான் என்னால் புரிஞ்சு கொள்ள முடியேலை. அப்பப்பா.... என்னால் கொஞ்சம் கூட முடியாத விசயம்'. இவள் உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

'உச்சர் உனக்கு இதுதான் புரியேலை. ஆணா எனக்குப் புரியாத விசயம் என்னவென்றால்'

'என்ன'

'சொந்த வாழ்க்கையையே தியாகம் பண்ணிப் போட்டு போராடப் புறப்பட்ட எங்களுக்கு இடையில் உருவான போட்டி பூசல்கள், பொறாமை, ஒற்றுமையின்மை... இவற்றைத்தான் புரிய முடியவில்லை.'

இவள் இதற்கு மௌனமாயிருந்தாள் பின் தொடர்ந்தாள்.

'நாங்கள் புறப்பட்டதோ ஏதோ ஒன்றுக்கு..... கடைசியில் கிடைச்சதோ உச்சர்.... என்றை உயிர் நண்பனை சாகடிக்கவே நான் காரணமாயிருந்திட்டன்.'

'என்ன சொல்றாய்... சிறுவா'

இதுதான் இவனது உறைதலுக்கு காரணமான விடயமோ? இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

'என்றை நண்பனை இயக்கத்தில் சேர்த்ததே நான் தான். கடைசியில் அவன்ரை உயிரைப் பறிப்பதற்கு நானே காரணமாயிருந்து போட்டன். அவனை எச்சரித்து தப்பி வைப்பதற்கு கூட எனக்கு நிறைய நேரமிருந்தது. ஆணா நான் அப்படிச் செய்யவேயில்லை உச்சர். இயக்கத்தில் நான் வைச்சிருந்த அளவு கடந்த பக்தி, விசுவாசம் என்றை கண்ணையும் கட்டிப் போட்டுது. நானே அவனைக் கைது செய்தன்'

'என்னத்துக்கு சிறுவா..'

'உச்சர் அவன் ஒளிவு மறைவில்லாது பேசறவன். அவனது அந்தப் போக்கே அவனுக்கு எதிரியாய் போட்டுது. எப்படியோ அவன் மேலை 'உளவாளி' என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டது.

என்னையே கைது செய்யச் சொன்னார்கள். கடமையைச் செய்தேன். ஆனால் முடிவோ'

'என்ன சிறுவா சொல்லறாய், அவனுக்கு என்ன நடந்தது?'

'அவன்ரை உடம்பைக் கூடப் பார்க்கேலை, சித்திரவதை செய்தே கொண்டுபோட்டார்கள்'

'இதென்ன இதென்ன அநியாயமாய் கிடக்கு நம்பவே முடியேலை'

'இதுதான் எனக்கும் விளங்கேலை. உயிரை தியாகம் செய்து போராடப் புறப்படுறம். ஆனா எங்களுக்குள்ள ஒன்றாய், ஒற்றுமையாய் செயற்பட மட்டும் எங்களாலை முடியவில்லை. உயிர்த்தியாகத்தையும் விட எங்களுக்கிடையிலான போட்டி பூசல்கள் முக்கியமாகிப் போய் விட்டனவா? இதுதான்..எனக்கு விளங்கேலை'

இவளுக்கு இவனைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருந்தது. கானல்களாகி விட்ட கனவுகளைச் சுமந்துகொண்டு, உயிர் நண்பனின் முடிவுக்கும் காரணமாயிருந்து விட்டு தவிக்கிறான். இதுவரையில் இவள் இயக்கங்களைப் பற்றி ஆராயும் தகுதி தனக்கில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தவள். நடைபெறும் செயல்களுக்கு ஏதாவது சரியான காரணங்கள் இருக்குமென எண்ணியவள். ஆனால் இன்று தான் முதன்முறையாக இயக்கங்களிலும் தவறுகள் நடைபெறக் கூடும் என்பதை உணர்ந்தாள். மிகவும் அற்பத்தனமான கேவலமான விடயங்களிற்காகக் கூட அவற்றில் தவறுகள் நிகழக் கூடும் என்பதை உணர்ந்தாள். இதற்கு சாட்சியாக எதிரில் சிறுவன் இருக்கின்றானே.

'நான் ஒருவிதத்தில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இவள் இன்னொரு வகையில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். இவளது

பாதிப்பு இவளோடு சம்பந்தப்பட்ட தனிப்பட்ட பிரச்சனை. ஆனால் என் பாதிப்பு, முழுச் சமூகத்தையுமே பாதிக்கும் விடயம். முழுச் சமூகத்தின் தலைவிதியையுமே தங்கள்கைகளில் வைத்திருக்கின்ற இயக்கங்களில் ஏற்படும் பாதிப்புகள் முழுச் சமூகத்தையுமே பாதித்து விடுகின்றன. இயக்கங்களுக்கு இடையில் ஒற்றுமையில்லை என்றால் பாதிக்கப்படுவது யார்? இவன் அவன்ரை ஆள். அவன் இவன்ரை ஆள்.. இவன் அவனுக்கு சாப்பாடு போட்டான். அவன் உவனுக்கு தண்ணி வார்த்தான் என்று பாதிக்கப்படுவது யார்? இயக்கப் பிளவுகள் இயக்கங்களை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. மொத்தச் சமூகத்தையுமே பாதிக்கின்றன. ஏன் இன்னமும் இயக்கங்களால் இந்தச் சின்ன விடயங்களை கூட உணர முடியவில்லை. உயிரையே தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் உட்பகையை தியாகம் செய்யத் தயாராக இல்லை. இந்த உட்பகை இருக்கும் மட்டும் நமக்கு உய்வில்லை. நிச்சயமாக உய்வில்லை.' அவள் இந்த சூழலை மாற்ற விரும்பினாள். இந்தப் பிரச்சனையை இத்தோடு இப்போதைக்கு விடுவோம். இது பற்றி மேலும் கதைப்பது சிறுவனது மனநிலையை மேலும் குழப்பி விடும். இவ்விதம் எண்ணினாள்.

'சிறுவா... சாப்பிட்டுப் போட்டு வெளியாலை போட்டு வருவமா' என்று கேட்டாள்.

'எங்க போகலாம். இந்த சமயத்திலை டீச்சர்'

'ஒண்டாரியோ சயன்ஸ் சென்ரர் போவமா? தூரமுயில்லை. பக்கத்திலை தான். பொழுது போகும். என்ன சொல்லுறே சிறுவா'

அவனுக்கும் அவள் யோசனை பிடித்திருந்தது. 'ஓகே. டீச்சர் எனக்கும் இது நல்லதாய் படுகுது' என்றான்.

'சிறுவா, டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிரு. அதுக்குள்ள வெளிக்கிட்டு வாரன்'

இவனுக்கு டி.வி. பார்க்கிறது அவசியமாயிருக்கவில்லை. அங்கு கிடந்த புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துப் புரட்டினான். 'ஸ்டீன்பெக்' கின் 'த பேர்ல்' என்ற சிறுநாவல். இவன் முன்பு எப்போதோ வாசித்திருந்தான். ஒரு முத்து மனித மனத்தில் ஏற்படுத்தும் உணர்வுகளை, விளைவுகளைப் பற்றிய கதை. மனித மனத்தின் இயல்புகளை அழகான சிறுநாவலாகப் படைந்திருந்தார் ஸ்டீன்பேக். சில பக்கங்களைப் புரட்டியவன் அதை அப்பால் வைத்து விட்டு, பாட்டு கேட்போம் என்று எண்ணியவனாக எழுந்தான்.

'ஹாய் சிறுவா! எப்படியிருக்கிறன்' அதற்குள் அவள் முகம் கழுவி ஆடை மாற்றி வந்திருந்தாள். அழகான வெள்ளையில் நீலப்புள்ளிகளிட்ட நூற்சேலை கட்டியிருந்தாள். கூந்தலை அழகாக முடிந்து கொண்டை போட்டிருந்தாள். பொட்டு வைத்திருந்தாள். அழகாக இருந்தாள்.

'டீச்சர் உண்மையிலேயே நீ நல்ல வடிவதான்'

'தாங்ஸ் சிறுவா' அவள் மனம் மகிழ்ச்சியில் பூரித்திருந்தது. மனித மனம் புகழ்ச்சிக்கு எப்போதுமே அடிமையாகி விடுகிறது. புகழ்ச்சி இன்பத்தை தந்து விடுகிறது.

'அப்ப என்ன வெளிக்கிடுவமா' அவள் தான் கேட்டாள்.

இருவரும் புறப்பட்டு அப்பாட்மென்ட் கதவு வரை வந்திருக்க மாட்டார்கள்.

'டீங்... டீங்... டீங்'

டெலிபோன். யாராக இருக்கும்? டெலிபோனை எடுப்போமா? அல்லது பேசாமல் விடுவோமா? அவளது தயக்கத்தை கவனித்த அவன் கேட்டான்.

'என்ன டீச்சர், தயங்குறே'

'எந்த ஒரு முக்கியமான கோலையும் நான் எதிர்பார்க்கேல்லை. யாராயிருக்கும்.

'டீச்சர் எதுக்கும் ஆன்ஸர் பண்ணு. உன்ரை ஹஸ்பண்டோ தெரியாது'

'அதுவும் சரிதான்.'

அவள் டெலிபோனை எடுப்பதற்கு திரும்பினாள். இவன் அவளுக்காக கதவருகில் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

13

தொழில் செய்யத்தான் உனக்கதிகாரமுண்டு. அதன் பயன்களில் எப்போதுமே உனக்கு அதிகாரமில்லை. செய்கையின் பலனைக் கருதாதே. தொழில் செய்யாமலும் இராதே. தனஞ்சயா, யோகத்தில் நின்று பற்றை நீக்கி, வெற்றி தோல்விகளை நிகரெனக் கொண்டு தொழிலைச் செய்க'

பகவான், (பாரதியின் பகவத் கீதை)

'ஹலோ... ஹலோ'

எதிர்த் தரப்பில் குரல் மிக நைந்துபோய் பலகணீனமாக கேட்டது. கொழும்புக் கோல் போல் தெரிகிறது. யாராயிருக்கும்.

'ஹலோ... ஹலோ... யார் பேசறது?'

'அக்கா... அக்கா...' இது... அடக்கடவுளே.. இது பெரிய தங்கச்சியின் குரல் அல்லவா. இவள் எங்கு நின்று பேசுகிறாள். கொழும்புக்கு எதற்காக வந்திருக்கிறாள்?

'யாரது பெரிய தங்கச்சியோ... எங்கயிருந்து பேசுகிறாய். எதுக்கும் உன்ரை நம்பரைத்தா. நான் உடனே எடுக்கிறன்.'

பெரிய தங்கச்சி நம்பரைத் தந்தாள். இவள் எடுப்பதாக கூறி விட்டு, லைனைக் கட் பண்ணி விட்டுத் திரும்ப டயல் பண்ணினாள். சிறிது நேரம் லைன் பிசியாக இருந்தது... ஒரு மாதிரிக் கிடைத்து விட்டது.

'ஹலோ... ஹலோ...'

'யாரு அக்காவா? அக்கா..' எதிர்த்தரப்பில் பெரிய தங்கச்சி விம்மத் தொடங்கினாள். 'தங்கச்சி என்ன விசயம் என்ன நடத்திட்டதெண்டு இப்படி' இவள் முடிக்கவில்லை. பெரிய தங்கச்சி குறுக்கிட்டாள்.

'அக்கா... அக்கா... அம்மா... அம்மா'

'அம்மாவா... அம்மாவுக்கு என்ன?' இவள் குாலில் சிறிது பதட்டம் படர்ந்திருந்தது.

'அக்கா...' இம்முறை பெரிய தங்கச்சி ஒவென்று அழத் தொடங்கினாள்.

'அக்கா அம்மா எங்களை எல்லாம் ஏமாத்திப் போட்டு போய் சேர்ந்திட்டா'

'என்ன..' இவளுக்கு ஒரு கணம் எல்லாம் சுழல்வது போன்றதொரு பிரமை எழத் தலையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்துக்குள்ளாகவே தன்னை ஒரு நிலைப்படுத்திக் கொண்டாள்.

'தங்கச்சி... அம்மாவுக்கு என்ன நடந்தது. நல்லாத்தானே இருந்தவ. '

'அக்கா, ஆமிக்காரன் பழையபடி போனகிழமை 'ஷெல்' அடிச்சவன். தற்செயலாய் ஷெல் பட்டுத்தான் அம்மா...'

'தங்கச்சி ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே. போன் கொஞ்சம் தள்ளி எடுக்கிறன்.'

'ஓகே...'

இதற்குள் இவள் முகபாவங்களை வெகு நுணுக்கமாக அவதானித்த சிறுவன் கதவை மீண்டும் இழுத்து மூடி விட்டு வந்திருந்தான்.

இவளுக்கு மண்டை பிளந்து விடுமாற் போல் தலையிடித்தது. சோபாவில் சாய்ந்தபடியே துவண்டு போனாள். 'ஐயோ அம்மா, உனக்கு இப்படியா ஒரு முடிவு வரவேணும். ஒரு பூச்சி புழுவுக்கே கெடுதல் நினைக்க மாட்டியே. உனக்கா இப்படி ஒரு முடிவு.'

அம்மாவின் ஞாபகங்கள் அலை அலையாய் எழுகின்றன. 'எங்களை வளர்க்க அவ பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமா என்ன, உன்னைக் கடைசியில் கூடச் சந்திக்க முடியாமல் போட்டுதே... ஐயோ... அம்மா'

மனம் அழுது புலம்பிச் சோர்ந்து கிடக்கின்றது. 'வாழ்க்கை முழுக்க எங்களுக்காகவே உருக்குலைந்து உருக்குலைந்து வாடிக் கிடந்தாய். ஒருக்கா உன்னை நல்லா வைச்சப் பார்க்க வேணும் எண்டு நினைச்சிருந்தன். என்னை ஏமாற்றிப் போட்டாயே. ஐயோ, அம்மா... கண்ணும் கருத்துமாய் எவ்வளவு அருமையாய் பாசத்துடன் எங்களை எல்லாம் வளர்த்தாய். எவ்வளவு மென்மையான பூப்போன்ற உள்ளம். கடைசியில் உன்ரை முடிவிலை கூடச் சந்திக்க முடியாதபடி சூழல்கள்.

இவளுக்கு சமூகத்தின் மீது, இந்த உலகத்தின் மீது, இந்த வாழ்வின் மீதே வெறுப்பு வெறுப்பாக வந்தது. 'எதற்காக இந்த உறவுகள்? பிணைப்புகள்? எதற்காக இந்த இழப்புகள்? கடைசியில் நாட்டு சூழல் உறவுகளைப் பிரித்து வைத்ததோ

அந்த நாட்டுச் சூழலே இன்று இவளது அம்மாவையும் பலி எடுத்து விட்டது. இறுதிக் கடமைகளை செய்ய விடாதபடி இவளைத் தடுத்து விட்டது. இவளது தாயின் முடிவையே ஒரு கிழமை கழிந்து எல்லாம் முடிந்த பின் தான் அறிய வைத்திருக்கிறது. இப்படி எத்தனை எத்தனை குடும்பங்கள்.. குடும்பம் என்ற புனிதமான உறவு உருக்குலைந்து சீரழிக்கப்பட்ட நிலையில், உணர்வுகள் சிதைக்கப்பட்ட நிலையில் அந்நிய நாடுகளில் பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் பொலிவிழந்து போய் கொண்டிருக்கிறது. இவளது வாழ்வு. மணவாழ்வு சீர்குலைந்து இருப்பதற்கு கூட ஒருவகையில் இதே சூழல் தான் காரணமாயிருக்கிறது. நாட்டில் பிரச்சனை இல்லை என்றால் அது அது நடக்க வேண்டிய நேரத்தில் நடந்து வாழ்வு சீரான பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கும். எத்தனையோ இளைஞர்களைப் பாலியல் ரீதியில் தவறிழைக்க வைத்து விட்டது கூட இதே நாட்டுச் சூழல் அல்லவா? உணர்வுகளை அடக்கி, அடக்கி மாடாக உழைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் நெஞ்சங்களில் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சிக்கடல் அணைப்புடைத்து வடிகால் தேடுகையில் அல்லவா தப்புகள் நடந்து விடுகின்றன. இளைஞர்களின் உளவியற் பிரச்சனைகள், கணவன் மனைவியருக்கு இடையிலான பிளவுகள், பெண்களின் உணர்ச்சி வெடிப்புகள், இவை எல்லாம் பிறந்த நாட்டுச் சூழலின், புகுந்த நாட்டுச் சூழலின், கணத்திற்குள் சிக்கி மூச்சு முட்டியதால் வந்து விட்ட விளைவுகள் அல்லவா. அதே சமயம் ஒரு சில பிரச்சனைகள், பெண்களின் உரிமைப் பிரச்சனைகள், பிறந்த நாட்டுச் சமுதாயத்தில் நிலவிய சீர் கேடுகளின் விளைவுதான். இருந்தாலும் இத்தகைய பிரச்சனைகள் எல்லா நாட்டுக்கும் பொதுவான பிரச்சனைகள்.

ஆனால் குடும்ப உறவுகள் சீர்குலைக்கப்பட்ட போக்கு, உணர்வுகள் அடக்கப்பட்ட போக்கு. இவை எல்லாம்

பிறந்தநாட்டின் அரசியல் சூழல்கள் உருவாக்கி விட்ட விளைவுகள் அல்லவா. இவையெல்லாம் போர்களால், இரத்தக்களரிகளால் சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டிருக்கும் மக்கள் யாவருக்கும் பொதுவான பிரச்சனைகள் அல்லவா. இந்தப் போர்களை பூசல்களை ஒழிப்பதற்கு வழியேதுமாயில்லை? உறவுகளை, மனிதத்துவத்தை கொத்திக் குதறிவிடும் போர்களை எதற்கு மனிதன் தொடர்ந்தும் செய்தபடியே இருக்கிறான். அறியாமை நிலவிய ஆதிகால சமுதாயத்தில்கூட மனிதன் முட்டி மோதிக் கொண்டான். ஆனால் அறிவுலகின் உச்சாணிக் கொம்பிலிருப்பதாக தம்பட்ட மடிக்கும் இன்றைய மனிதன் கூட முட்டி மோதித்தான் ஒருவனை ஒருவன் அழித்துக் கொள்கிறான். கல்லையும் பொல்லையும் பாவித்து சண்டையிட்ட ஆதிமனிதனின் அழிவே சிறியதென்றால், இன்றைய மனிதனின் நவீன யுத்த தளபாடங்களின் உதவியுடன் நடைபெறும் மோதல்களின் அழிவோ பயங்கரமானது. போர்கள் ஒரு போதும் ஆக்கத்தை தருவதில்லை. அழிவைத் தான் தருகின்றன. இந்நிலையில் எதற்காக இந்தப் போர்கள்? எதற்காக மனிதன் தன்னைத் தானே இவ்விதம் அழித்துக் கொள்கிறான்?

டெலிபோன் கதைத்து விட்டு சோபாவில் சாய்ந்து துவண்டிருந்த டீச்சரைப் பார்க்கையில் அவனுக்கு பாவமாயிருந்தது. அவளது பிரச்சனை தெரிந்தாலாவது ஏதாவது ஆறுதல் கூறலாம்.

'டீச்சர்' என்று மெதுவாக தயக்கத்துடன் அழைத்த சிறுவனை ஒரு கணம் ஏறிட்டு பார்த்த இவளால் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தை மேலும் கட்டுப்படுத்தி வைக்க முடியாமல் போய் விட்டது.

'அம்மா.. அம்மா... ஐயோ... அம்மா.. எங்களை எல்லாம் விட்டுட்டுப் போயிட்டா'

இவன் இவ்வகையான ஏதோ ஒன்றை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் இவ்வகையான சந்தர்ப்பங்களில் எவ்விதம் ஆறுதல் கூறுவது என்பதில் அவ்வளவு பரிச்சயம் இல்லாதிருந்ததனால் சிறிது நேரம் மௌனமாய் இருந்தான்.

'டீச்சர், நடந்தது நடந்திட்டுது. இந்தச் சமயத்தில் தான் நீ நல்ல உரமாய் நிற்க வேணும்' இதற்கு மேல் அவனுக்கும் என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. வார்த்தை வரவில்லை.

ஆனால் அவளால் அடக்கி வைக்க முடியவில்லை. சிறிது நேரம் அழுது கொண்டிருந்தாள். பின் தன்னை ஒருமாதிரி அடக்கிக் கொண்டாள். 'நானே இப்படி இருந்தால் தங்கச்சிமாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது' என்ற எண்ணமும் எழுந்தது, பெரிய தங்கச்சிக்குப் போன் எடுப்பதாக கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. மீண்டும் டயல் பண்ண, விரைவிலேயே இந்த முறை லைன் கிடைத்தது.

'ஹலோ... ஹலோ'

'ஹலோ.. இது நான், அக்கா பேசறன். கனடாவில் இருந்து'

'அக்கா,' மீண்டும் பெரிய தங்கச்சி விம்மத் தொடங்கினாள்.

'தங்கச்சி அழாதே. நடந்தது நடந்து போச்சு. இந்தச் சமயத்தில் தான் கவனமாயிருக்க வேணும். இப்ப கொழும்பில் எங்க இருந்து பேசறாய்'

'பக்கத்து வீட்டு ஆறுமுகம் மாமாவின்ரை மருமகன்ரை வீடு. ஆறுமுகம் மாமாதான் எல்லா உதவி செய்தவர். அவரில்லாட்டி நான் நல்லாய் கஷ்டப்பட்டிருப்பன்'

'ஆறுமுகம் அங்கிள் நிக்கிறாரே'

'இப்பதான் வெளியில் போனவர்'

'நான் அவரிட தாங்க பண்ணினதா சொல்லி விடு.. சின்னத் தங்கச்சி எங்கே'

'இங்க தான் நிக்கிறா... அவ ஒரே அழுதபடி.. அம்மாவோட அவளுக்குத் தான் சரியான ஓட்டல். நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தன். எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை.'

'அவளை ஒருக்கா கதைக்கச் சொல்லு.

'யாரு தங்காவா'

'அக்கா.. அக்கா... ஐயோ அம்மா...'

சின்னத் தங்கச்சி அழுது குளறத் தொடங்கி விட்டாள். அவளை ஆறுதல் படுத்துவது கஷ்டமாயிருந்தது. இதற்குள் பெரிய தங்கச்சி போனை மீண்டும் எடுத்து விட்டாள்.

'பாத்தியா அக்கா.. இவள் இப்படித்தான் எந்த நேரமும் அழுதபடி'

'தங்கச்சி நீ தான் தங்காவை நல்லா கவனிக்க வேணும். கையில் காசு நிலைமை எப்படி'

'காசுக்கு பிரச்சனையில்லை. நீ அனுப்பினதில் இன்னம் நிறைய இருக்கு. இப்ப அவசரமில்லை: தேவை என்றால் பிறகு சொல்லுறன்' 'எதுக்கு நீங்கள் கொழும்பு வந்தனீங்கள். பேசாமல் ஆறுமுகம் அங்கிளிட்ட விசயத்தைச் சொல்லச் சொல்லியிருக்கலாமே'

'அப்படித்தான் முதலில் நினைச்சிருந்தோம். ஆனா நீ செய்த ஸ்பொன்சர் போர்ம்ஸ் வந்திருந்தது. அதுதான் அப்படியே வந்தனாங்கள்.'

'அடக் கடவுளே... அம்மா போன பிறகா, ஸ்பொன்சர் போர்ம்ஸ் போக வேணும். ஃபமிலி கிளாசிலை அல்லவா

எல்லோரையும் ஸ்பொன்ஸர் பண்ணினனான். ஆனா இப்ப அம்மா இல்லாதபடியா இவங்கள் றியெக்ட் பண்ணிப் போடுவாங்கள். என்றாலும் இங்கத்தைய எம்.பியைப் பிடித்து ஹியு.மனிட்டேரியன் கிறவுண்ட்ஸிலை ட்ரை பண்ணிப் பார்த்தால் சரி வரலாம்' மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

'சரி தங்கச்சி, போர்ம்கள் எல்லாத்தையும் ஆறுமுகம் அங்கிளைக் கொண்டு நிரப்பி அனுப்பு. எதுக்கும் கைகாவலுக்கு நானொரு இருநூறு டொலர் அனுப்புறன். நீ தான் தங்காவை கவனமாய் பார்த்துக் கொள். அது சரி அம்மாட விசயம் கடைசிகளுக்கு தெரியுமோ'

'ஓமக்கா... இரண்டு பேரும் வந்தவையள். நல்லாமாறிப் போச்சினம். ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட விடவில்லை. இருந்து எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிப் போட்டு போனவை'

'இயக்க ட்ரெய்னிங் அவையளை மாத்திப் போட்டுது போல.. எதுக்கும் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் இருங்கோ. என்ன தேவை என்றாலும் அறிவியுங்கோ.. தங்காவை கவனமாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ.. அப்ப என்ன வைக்கட்டே'

'ஓமக்கா, நல்ல காலம் நீயிருக்கிறதாலை எங்களுக்குப் பயமில்லை. அக்கா.. அக்கா.. இங்க அங்கிள் வந்திட்டார், குடுக்கிறன். கதை'

'அங்கிள்... அங்கிள்.. உங்களுக்கு எப்படி தாங்க் பண்ணிறது எண்டு தெரியலை. நீங்கள் செய்த உதவிக்கு'

'தங்கச்சி ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதை. உன்ரை தங்கச்சிமாரைப் பற்றி ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை, உங்கட ஸ்பொன்ஸர் அலுவல் முடியிற வரை இங்கேயே தங்கட்டும்.'

'தாங்ஸ் வெரிமச் அங்கிள். அங்கிள் உங்களுக்கு காச அனுப்பிவிடுறன். தங்கச்சிமார் அங்க இருக்கிறதுக்கு வாடகையாயிருக்கட்டும்.'

'தங்கச்சி விசர்க்கதை கதைக்காதை. உன்ரை கொப்பர் என்ற பெஸ்ட் பிரண்ட். உன்ரை கொப்பர். கொம்மாயவை எங்களுக்கு எவ்வளவு செய்திச்சினம். அதை நாங்கள் மறப்பமே. சரி பிள்ளை. கனநேரமாய் கதைக்கிறாய். தங்கச்சியிட்ட போனைக் குடுக்கிறன். கதையுங்கோ... நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை ஓகே'

'அக்கா வேறென்ன?'

'சரி நான் பிறகு ஆறுதலாய் எடுக்கிறன் அனுப்பிறதிலை அங்கிளுக்கு நூறு டொலர் குடு. அவர் வாங்க மாட்டன் என்று நிற்பார். நீ குடு என்ன, சாப்பாட்டுச் சாமான்களும் வேண்டிய் போடு. ஓகே...'

'ஓமக்கா...'

இவளுக்கு இப்ப மனசு சற்று தெளிவாக இருந்தது. அறைக்குள் எரிருந்து அல்பத்தை கொண்டு வந்தாள். போட்டோக்களை பார்க்கையில் அவளுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. இவனுக்கும் அவற்றைக் காண்பித்தாள். அம்மாவின் இளமைக் காலப் போட்டோவில் இருந்து அண்மைக்கால போட்டோ வரை வைத்திருந்தாள். லட்சுமிகரமான அம்மாவின் முகம் மீண்டும் இலேசாக துயர அலைகளை எழுப்பின. இவ்வளவு நாளும் அம்மா இருந்தா... தங்கச்சிமாரைப் பார்க்க. இனி அவையளுக்கு 'ஒரு வழி செய்ய வேணும்'

திடீரென்று யோசனை வந்தவளாக.. 'சிறுவா.. இது யார் தெரியுமா'

'முகச்சாடையைப் பார்த்தா உன்ரை தங்கச்சி மாதிரி தெரியுது'

'ஓம். இவதான் மூத்த தங்கச்சி. உன்னை நான் ஒன்று கேட்பன். பயப்படாமல் பதில் சொல்லு'

'என்னவாம்?'

'இவள் எப்படி இருக்கிறாள்'

'வடிவாய் உன்னைப் போல இருக்கிறாள், டீச்சர்'

'அப்ப இவளைக் கல்யாணம் செய்யிறியா?'

'என்ன டீச்சர் பகிடியா விடுறாய்'

'இல்லை. உண்மையாய் தான். யாராவது இருந்தால் பரவாயில்லை. இல்லை என்றால்'

'அப்படி ஒன்றும் இல்லை. ஆணா எனக்கு இருக்கிற பிரச்சனைக்குள்ள இந்தக் குடும்பம் அது இதென்று சரிப்பட்டு வருமென்று நான் நினைக்கவில்லை'

'எனக்கு உன்னைப் பற்றி தெரியும். உன்னை மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளையை எடுக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டம் என்று எனக்குத் தெரியும். இப்ப அவசரமில்லை. ஆறுதலாய் கட்டலாம். என்ன சொல்றாய்'

'டீச்சர் என்றை எதிர்காலத்தைப் பற்றி எனக்கே சரியாய் தெளிவான திட்டமில்லை.'

'இந்த நிலையில் இப்ப பதில் வேண்டாம். வடிவாய் யோசித்து இரண்டு மாதத்தில சொல்லு'

இச்சமயம் மீண்டும் டெலிபோன் அடித்தது.

'ஹலோ'

'இது நான்'. அவளது கணவன்.

'என்னை மன்னிச்சுக் கொள். அன்றைக்கு நீ போன் எடுக்கேக்கை விசயம் தெரியாமல் முட்டாள் தனமாய் நடந்து போட்டன். மன்னிச்சுக் கொள். ஐஆம் சொறி. உன்ரை அம்மாட விசயம் இப்பதான் தற்செயலாய் தெரிந்தது. என்றை ஃபரெண்டு

ஒருவனோட கொழும்புக்கு கதைக்கேக்கை தான் சொன்னவன். ஐ நியலி பீல் சொறி போர் யூ. எதுக்கும் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில வாறன். ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதை.'

இவளுக்கு சந்தோசமாயிருந்தது. இவளுக்கு துன்பம் என்றவுடன் இவளது கணவன் எப்படித் துடிக்கிறான். அவளது வார்த்தைகள் எவ்வளவு இதமாயிருக்கின்றன. இவ்வளவு அன்பை இன்னமும் இவள் மேல் அவன் வைத்திருக்கிறான்? 'இப்படி ஒரு அன்பைப் பெறுவதற்கு நான் உண்மையிலேயே கொடுத்து வைத்தவள் தான்' இவ்விதம் எண்ணிக் கொண்டாள். பிரிவுகள், இழப்புகள் சிலவேளைகளில் பிளவுண்ட நெஞ்சங்களை ஒன்று சேர்க்கவும் உதவி விடுகின்றனதான்.

14

'நசைகளற்றான். நானென்பதற்றான் உறுதியுங் களிதரும் ஊக்கமுமு டையான் வெற்றி தோல்வியில் வேறுபாடற்றான் இங்ஙனமாகித் தொழில்களியற்றுவோன் ஒளியியல் புடையானென்ப'

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

'இந்த உலகத்தில் உண்மையான அன்பு தான் இன்பத்தை தருகின்றது. இவர் எவ்வளவு தூரம் என்னில் அன்பு வைத்திருக்கிறார். எனக்காக இப்படியெல்லாம் உருகிப் போகின்றார். இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் இத்தகையதொரு ஆதரவை வேண்டித்தானே இதயம் ஏங்கித் தவிக்கின்றது?'

மீண்டும் சோபாவில் அமர்ந்தாள். தாயின் பிரிவு தந்த வேதனையால்... வாடியிருந்த போதும் தன்னை உறுதியான நிலைக்கு மாற்றிக் கொண்டாள். கணவனின் ஆதரவான பேச்சும் இவ்விசயத்தில் அவளுக்கு உறுதுணையாக இருந்து விட்டது.

சிறுவனைப் பார்த்தாள். அவனும் யோசனையில் மூழ்கிப் போயிருந்தான். பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. தனது கஷ்டத்தை அவன் மேல் திணிக்கின்றோமோ என்று பட்டது.

'சிறுவா'

'என்ன டீச்சர்'

'நான் கேட்ட விசயத்தைப் பற்றி ஏதும் பிழையாய் நினைக்கிறியா?'

'இல்லை டீச்சர்'

'நீ அதைப் பற்றி அதிகம் யோசித்து மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ளாதே. ஆறுதலாய் யோசித்துப் பார். பெரிய தங்கச்சிக்கு அதிட்டமிருந்தால் எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கும்'

சிறுவனுக்கு டீச்சரைப் பார்க்க பாவமாயிருந்தது. இவளுக்கு எத்தனை வகையான பிரச்சனைகள். ஊரிலுள்ள குடும்பத்தவர்களைத் தாங்க வேண்டிய பொறுப்புகள். தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைத் தள்ளிச் செல்ல வேண்டிய கவலைகள். நான் இவளது தங்கச்சியைக் கட்டுவதால் கட்டாயம் இவளது பாரங்களில் ஒன்று குறையத்தான் செய்யும். ஆனால் என் வாழ்க்கையைப் பற்றிய எதிர்காலத் திட்டங்கள் இன்னமும் தெளிவான நிலையில் நானில்லை. இந்நிலையில் இதுபற்றி அவசரப்படக் கூடாது.'

'சிறுவா'

'டீச்சர்... என்ன டீச்சர்'

'இப்ப போன் பண்ணினது யார் தெரியுமோ'

'யார் டீச்சர்'

'இவர் தான்.' சிறிது மௌனமாயிருந்தாள்.

'அவர் எவ்வளவு கவலைப்பட்டார் தெரியுமா? எப்படித் துடிச்சுப் போனார். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவரும் வரப் போறார்' சிறுவனுக்கு அவளது கணவன் மேல் ஒருவிதமான மதிப்பு எழுந்தது. அதேசமயம் அவன் வரும் சமயத்தில் அவர்களின் அந்தரங்கத்தை குழப்பும் வகையில் தான் இடைஞ்சலாயிருப்பதும் சரியல்ல என்று பட்டது.

'டீச்சர்'

'என்ன சிறுவா'

'டீச்சர் எனக்கு கொஞ்சம் அலுவல் இருக்கு'

இவன் தயக்கத்திற்கான காரணத்தை அவள் அறிந்தே யிருந்தாள்.

'சிறுவா. நீ கட்டாயம் இருக்க வேணும். அவரையும் மீட்பண்ண வேணும். நீயிருப்பது எனக்கு ஆறுதலாயிருக்கு'

அவளது அப்போதைய நிலையில் அவளது வேண்டுகலைத் தட்டுவதும் அவ்வளவு சரியாகப் படவில்லை. பழையபடி டீச்சர் அல்பத்துக்குள் மூழ்கி விட்டாள். அவளது நிலையைக் குலைக்க விரும்பாத அவனும் சிந்தனையில் மூழ்கி விட்டான். அவளது சிந்தனை நாட்டுப் பிரச்சனையில் மூழ்கியது.

'இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தான் எங்கட நிலைமை இப்படி இழுபட வேணுமோ? சிணறு வெட்ட பூதம் வெளிக்கிட்ட மாதிரியல்லவா இருக்கறது எங்கட நிலைமை. ஆரம்பத்திலை எவ்வளவு எதிர்பார்ப்புடன் நம்பிக்கையுடன் தொடங்கிய போராட்டம் இன்றைக்கு ஒற்றுமையிழந்து சிதறுண்டு. நம்பிக்கையற்றதொரு நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உபகண்ட அரசியலில் பகடைக்காய்களாகி விட்ட நிலைமையில் எவ்வளவு தேவையற்ற அழிவுகள்.

'இண்டர்கொம்' ஒலித்தது.

'யாரது'

'நான்' இது அவளது கணவன். இவள் லொபி கதவை திறப்பதற்குரிய பட்டனை அழுத்தினாள். அவளிடத்தில் ஒருவித பரபரப்பு காணப்பட்டது. கணவனுடனான இந்தச் சந்திப்பு முந்தைய சந்திப்புகளிலிருந்தும் மாறுபட்டது. இம்முறை தான் இவளும் முதன்முறையாக அவனை மீண்டும் ஏற்பதற்குரிய பக்குவத்திற்கு வந்திருந்தாள். இச்சந்திப்பு அவளைப் பொறுத்தவரையில் அவளது வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையப் போகிறது. மீண்டும் தாயாரின் நினைவும் கூடவே தோன்றியது. மிகவும் சிரமப்பட்டு அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

'டொக் டொக் டொக்'

கதவு தட்டப்படும் ஓசை. இவள் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். எதிரில் அவன் அவளது கணவன். முகத்தில் வேதனை மண்டியிருந்தது. அவனைக் கண்டதும் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த துயரத்தை அவளால் அதற்கு மேலும் தடுத்து வைக்க முடியவில்லை.

'ஐயோ.. அம்மா.. அம்மா.' என்று குலுங்கி குலுங்கி அழுதபடியே அவனைப் பாய்ந்து அணைத்தபடி அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்.

'ஹனி.. டேக் இட் ஈஸி.' அவளது கணவன் அவளைத் தாங்கியவனாக ஆறுதல் கூறினான். சிறுவன் மெல்ல எழுந்து பல்கனிக்கு வந்தான். அவனுக்கு தற்போது மனது சந்தோசமாக இருந்தது. டீச்சரைப் பொறுத்தவரை இனிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவளும் கணவனும் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

அவர்களிருவரையுமே காலம் நன்றாக வாட்டி எடுத்து விட்டது.

டீச்சரோ அதேசமயம் கணவனின் ஆதரவான அணைப்பினுள் தஞ்சம் புகுந்தவளாக தன்னையே கண்ணீரால் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். தனது தாயின் பிரிவிற்காக அழுதாள். தன் துரோகத்திற்காக அழுதாள். தன் கணவனின் தூய அன்பினை நினைத்து அழுதாள். அவளது அழுகையால் அவளது நெஞ்சு நனைந்து கொண்டிருந்தது. அவனும் அவள் அழுவது வரையில் அழட்டும் என்று எண்ணியவனாக அவளை ஆதரவாக தாங்கிக் கொண்டிருந்தான். உண்மையில் மனம் விட்டு அழுவதன் மூலம் மனப் பாரங்கள் குறைந்து விடத்தான் செய்கின்றன.

நீண்ட நாட்களின் பிரிவினால் அவர்களிருவருக்குமிடையில் ஏற்பட்டு விட்ட இந்த மனப்பூர்வமான இணைப்பு அவர்களிருவரையும் சுற்றுச்சூழலை மறக்க வைத்தது. அந்தச் சமயம் அவர்களிருவரும் சிறுவன் இருப்பதையே மறந்து போனார்கள். சிறிது நேரத்தில் அவள் தன் நிலைக்கு திரும்பினாள். சிறுவன் பல்கனியிலிருப்பதை அவதானித்தாள். அவளது கணவனிடம் சிறுவனைப் பற்றி சிறுவனின் மாமா மகனைப் பற்றி கூறினாள்.

'உங்களுக்கு சிறுவனை இன்ட்ரடிப்யூஸ் பண்ணவேணும்' என்றாள். இருவரும் பல்கனிக்கு வந்தார்கள்.

'சிறுவா... மீட் மை பிலவட் ஹஸ்பண்ட்'

'ஹாய்... கிளாட் டு மீட் யூ' சிறுவன் சங்கோஜத்துடன் கையை நீட்டினான். சிலபேரைப் பார்த்ததும் உடனேயே பிடித்துப் போய் விடுகிறது. அவளது கணவனுக்கும் அவனைப் பார்த்தும் உடனேயே பிடித்துப் போய் விட்டது.

சிறிது நேரம் அவளது கணவன் சிறுவனுடன் பேசிக்

கொண்டிருந்தான். அவனது மாமா மகனைப் பற்றி விசாரித்தான். அதேசமயம் சிறுவனுக்கும் அவர்களிருவரையும் தனிமையில் விட்டு விட்டுப் போய் விடுவதே நல்லது போல் பட்டது.

'நீங்களிருவரும் என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ள வேண்டும். எனக்கும் கொஞ்ச அலுவலிருக்கு' இவ்விதம் சிறுவன் கூறவும் அவள் இடைமறித்தாள்.

'நீ பொய் சொல்லாதே, நீ கட்டாயம் இருக்க வேணும். நான் சமைக்கப் போறன். அம்மாட எட்டுச் செல்வா நினைச்சுக் கொள்ளன்'

இதற்கு மேலும் அவனால் மறுப்புக் கூற முடியவில்லை.

'ஓகே டீச்சர். சமையலுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யட்டே'

'ஒன்றும் வேண்டாம். இரண்டு பேரும் கதைச்சுக் கொண்டிருங்கள்.'

அவளது கணவனும் அவனும் பல்கனியில் தனித்து விடப்பட்டனர். அவர்களுக்கு இடையில் உரையாடல் தொடர்ந்தது. சிறிது நேரத்திலேயே நெருக்கமாகி விட்டனர்.

'நானே உங்களிட்ட டீச்சருக்காக வர இருந்தனான். அதற்குள் நிலைமை வேறுவழியில் வந்து விட்டது. நீங்களிருவரும் சேர்ந்தது எவ்வளவு சந்தோசமாய் இருக்குது தெரியுமா'

அவளது கணவனுக்கும் சிறுவனது பேச்சு ஆறுதலை தந்தது.

'நீங்களிருவருமே நடந்ததெல்லாவற்றையுமே அடியோடு மறந்து விட்டு புதிதாக வாழ்க்கையைத் தொடங்க வேண்டும். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பழையதைக் கிளற வேண்டாம். நீங்களிருவருமே ஒருவரையொருவர் உயிருக்குயிராய் நேசிக்கிறீங்கள். ஏதோ ஒருசில தேவையில்லாத சம்பவங்கள்

ஏற்பட்டு விட்டன. அதையெல்லாம் கெட்ட கனவாக மறந்து விடுங்கள்.' சிறுவன் தொடர்ந்தான்.

'டீச்சருக்கு இந்த சமயத்தில் தான் ஆதரவும் அன்பும் நிறைய வேண்டும். நீங்கள் தான் அவளுக்கு எல்லாமே. நீங்களிருவருமே சந்தோசமாக இப்படியே எப்பவும் இருக்க வேண்டும். அதுதான் என் விருப்பம்'

அன்றிரவு சிறுவன் டீச்சரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்ற போது இரவு பன்னிரண்டாகி விட்டது. அவனது மனமும் சந்தோசத்தால் பூரித்திருந்தது.

வீதி இரவின் அமைதியில் மூழ்கி ஆரவாரமற்று கிடந்தது. வீதியில் இவனைத் தவிர வேறு யாருமேயில்லை. அச்சமயம் ஒரு கார் இவன் அருகில் வந்து நின்றது. நின்ற காரிலிருந்து ஒருவன் இறங்கினான். இலங்கையன் தான். அவனை எங்கோ பார்த்தது போன்ற நினைவு. ஆனால் உடனடியாக ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. வந்தவன் கேட்டான். 'என்ன என்னைத் தெரியுதா?' வந்தவனின் குரலும் தடிப்பாக, இறுக்கமாயிருந்தது.

'எங்கேயே பார்த்த மாதிரியிருக்கு. ஞாபகம் வரேல்லையே'

'அதெப்படி ஞாபகம் வரும்' வந்தவன் இளக்காரமாக சிரித்தான். திடீரென அவனது குரலின் தொனி மாறியது. 'டேய் முரண்டு பிடிக்காதே. நான் சொன்னபடி செய். பிரச்சனையில்லை.. பார்த்தியா இதை'

அவன் கைகளில் சிறியதொரு பிஸ்டல். ஆனால் சிறுவன் மிரளவில்லை. பேசாமல் இருந்தான்.

'பேசாமல் காரிலை ஏறு. உன்னோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்'

இவனுக்கு இப்போது ஞாபகம் வந்தது. 'இவன்... இவன்' அவனது நண்பனின் தம்பியல்லவா. இவன் தான் டெலிபோனில் அடிக்கடி மிரட்டுவனாயிருக்க வேண்டும்.

அதே சமயம் சிறுவனின் மனது துரிதமாக வேலை செய்தது. இந்தச் சமயத்தில் இவனோடு போவது உயிராபத்தாக முடியும். சிறுவன் சாவதற்கு பயப்படவில்லை. ஆனால் அதற்கிடையில் உண்மை வெளிப்பட வேண்டும். இந்தச் சமயத்தில் இவனுக்கு இயக்க ட்ரெயினிங் கை கொடுத்தது. மின்னல் வேகத்தில் செயற்பட்டான். வந்தவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. தடுமாறி நிலைகுலைந்து போனான். வந்தவனின் கையிலிருந்த பிஸ்டல் இப்போது சிறுவனின் கையில்.

'பயப்படாதே. உன்னை நான் கொல்ல மாட்டன். காரிலை ஏறு. நான் சொல்றபடி செய். உன்னோட ஒருக்கா வடிவா கதைக்க வேணும்'

வந்தவன் பதில் பேசாமல் காரில் ஏறினான். சிறுவன் பின்சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டான்.

'எங்கே போகலாம்?' கடைசியில் சிறுவனுக்கு பார்க் தான் சரியான இடமாக பட்டது.

'எங்க போக' நண்பனின் தம்பி கேட்டான். பார்க்கிற்கு திரும்பு. நிலவும் விண்ணிலிருந்த நட்சத்திரங்களும் நடப்பதை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

சிறுவன் கேட்டான். 'என்ன பிளானோட வந்தனீ?'

அவன் மௌனமாய் இருந்தான். 'என்னைக் கொலை செய்யப் பிளான், இல்லையோ'

இதற்கும் அவன் பதில் கூறாமல் மௌனமாக இருந்தான்.

'உன்ரை மௌனம் நான் கேட்டதற்கு சம்மதம். அப்படித்தானே'

இப்போது அவன் வாய் திறந்தான்.

'உனக்கு பாசம் எண்டால் என்னவென்று தெரியுமா? என்ரை அண்ணையில் நான் எவ்வளவு பாசம் வைச்சிருக்கிறன் தெரியுமோ? என்ரை அண்ணை தன்ரை இயக்கத்தில. எங்கட நாட்டிலை, மக்களிலை, எவ்வளவு பாசம் வைச்சிருந்தவர். உன்னிலை எவ்வளவு பாசம் வைச்சிருந்தவர். அதாவது உனக்குத் தெரியுமோ?' இப்படி கேட்டவன் திடீரென பேசுவதை நிறுத்தி கேட்டான்.

'இப்ப என்னை என்ன செய்யப் போறாய்? என்ரை அண்ணையைச் சாக் கொண்டது. மாதிரி என்னையும் முடிக்கப் போறியோ'

'பயப்படாதே. நான் உன்னைக் கொல்ல மாட்டன்'

'பிறகென்னத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போறாய்'

'உனக்கு நடந்ததை எல்லாம் விளங்கப்படுத்த வேணும். அப்பதான் உனக்கும் உண்மை தெரியும். நான் படுற வேதனை விளங்கும்'

'உங்களுக்கு வேதனைப்படக் கூடத் தெரியுமோ?' அவன் இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தான்.

'எத்தனை பேரை மண்டையில் போட்டிருப்பியள்? சித்திரவதை செய்திருப்பியள்? எத்தனை பேரின்ரை முதுகை அயர்ன் பண்ணியிருப்பியள்? தோலை உரிச்சிருப்பியள்? நிகங்களை பிடுங்கியிருப்பீங்கள்? உங்களுக்கெல்லாம் வருத்தப்படக் கூடத் தெரியுமோ?'

அவன் சிரித்தான்.

‘நாங்கள் இயக்கத்தில் இருந்தனாங்கள். அதுக்காக உணர்ச்சிகளை இழந்து விட்ட சடங்களல்ல. எங்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுண்டு. அதை நீ உணர வேண்டும். உன்ரை வேதனை எனக்கு நல்லாய் விளங்குது. பழி வாங்கிற அளவுக்கு அந்த வேதனைதான் உன்னை தூர்த்தி விட்டிருக்கு. அதனால் தான் உன்னோட நான் வடிவாய் கதைக்க விரும்பிறன். என்னை தெளிவாக்க விரும்பிறன். அதுக்குப் பிறகும் நீ என்னை கொல்ல விரும்பினால் நான் தடுக்க மாட்டன்’

இவ்விதம் கூறிய சிறுவனை நண்பனின் தம்பி ஒரு வித வியப்புடன் நோக்கினான்.

15

‘என் தொழில் செய்வோன், எனைத்தலைக் கொண்டோன்

என்னுடைய அடியான், பற்றெல்லாம் இற்றான்

எவ்வுயிரிடத்தும் பகைமையில்லாதான்

யாவன், பாண்டவா! அவனென்னை எய்துவான்’

பகவான் (பாரதியின் பகவத் கீதை)

‘பார்க்’ இரண்டாகப் பிரியுமிடத்தில் காரை நிறுத்தி நண்பனின் தம்பி கேட்டான்.

‘இப்ப எந்தப் பக்கம் போறது’

‘ரைட்டுக்கு திருப்பு... அந்த மூலையில் காரை நிப்பாட்டிப் போட்டு... அந்தா... அந்த மரங்களுக்கு பக்கத்தில் விரிந்து கிடக்குதே புல்வெளி, அங்கை பேசாமல் போ’

நண்பனின் தம்பி சிறுவன் சொன்னதை மறுபேச்சின்றி பின்பற்றினான். பார்க் அமைதியில் மூழ்கியிருந்தது. அந்தப் புல்வெளியில் தொலைவாக இருந்ததால் யாருமே கண்டுவிடப் போவதில்லை. ஆறுதலாக கதைக்கலாம்.

இருவரும் ஓரிடத்தை தெரிவு செய்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். நண்பனின் தம்பிக்கும் தனக்கும் பாதுகாப்பு வலயமொன்றை ஏற்படுத்தும் தொலைவிலேயே சிறுவன் அமர்ந்திருந்தான்.

‘சரி... உன்ரை பிரச்சனையை வடிவாய் சொல்லு. உன்ரை அண்ணையை நான் முடித்து விட்டேன் என்று தானே இந்த முடிவுக்கு வந்தாய்’

சிறுவனின் இந்தக் கேள்விக்கு நண்பனின் தம்பி ‘ஆமென்பதற்கு’ அறிகுறியாக தலையை அசைத்தான்.

‘நீ தான் அண்ணையை கைது செய்து கொண்டு போனாய். அதுக்குப் பிறகு நாங்கள் அவரைப் பாக்கவேயில்லை. உன்னை நம்பித்தானே அவர் உங்கட இயக்கத்திற்கு வந்தவர். உனக்கு ஞாபகமிருக்குதா?’

‘என்னத்தைப் பற்றி’

‘அண்ணாவை நீ இயக்கத்திற்கு கூட்டிக்கொண்ட புதிதில் அம்மா உன்னட்டை வந்து கதைத்ததைப் பற்றி கூறினவ... அது உனக்கு ஞாபகமிருக்கா’

‘ஓம் அதுக்கென்ன’

‘அப்ப நீ என்ன சொன்னீ’

‘நான் என்ன சொன்னேன். சரியாக ஞாபகம் வரேலை’

‘அதெப்படி உங்களுக்கு எல்லாம் ஞாபகம் வரும்... அம்மா எல்லாத்தையும் சொன்னவ. எனக்கு நல்லாவே ஞாபகம் இருக்கு’

இவ்விதம் கூறிய நண்பனின் தம்பி சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தான். பின் தொடர்ந்தான்.

'நீ சொன்னியாம் அம்மாட்டை. அம்மா, உங்கட மகனைப் பற்றி நீங்கள் பெருமைப்பட வேணும்... எங்கட சமுதாயத்தின்ரை விடுதலைக்காக போராடப் புறப்பட்ட அவனை உங்களை மாதிரி அம்மாமார் வீரத்தாய்மார்களாக நின்று வாழ்த்தி வழியனுப்ப வேண்டுமென்று சொன்னாயாமே. அதாவது உனக்கு நினைவிருக்குதா?'

'உண்மை தான்' சிறுவனுக்கு எல்லாமே நினைவுக்கு வருகிறது. அப்படித்தான் இவன் அப்பொழுது கூறினான். எல்லாமே நன்றாக நினைவுக்கு வருகிறது. இதயம் லேசாக வலித்தது. நண்பனின் நினைவும் கூட எழுந்தது. அந்தப் பார்வை, ஏக்கம் படிந்து, நம்பிக்கை சிதைந்த முகம்... நெஞ்சில் எழுகிறது. சிதைந்தது அவனது நம்பிக்கை மட்டுமா?

'கடைசியிலை நீங்களெல்லாரும் சேர்ந்து எங்கண்ணனைக் கொண்டு போட்டீங்கள். விடுதலையெண்டு சொன்னீங்கள். கடைசியில் அவருக்கு உலகத்திலை இருந்தே விடுதலை கொடுத்தீட்டீங்களேடா'. அந்த இருட்டிலும் அவன் அழுவுது தெரிந்தது. சிறுவனது வேதனையும் சற்றே அதிகரித்தது.

'தம்பி...' சிறுவனின் குரலில் மெல்லிய கரகரப்பு தென்பட்டது.

'நீ சொன்னது அவ்வளவும் சரிதான். உங்கண்ணனை மட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனையோ பேரின் அழிவுக்கு காரணமாகத் தான் இருந்து விட்டோம். நீ சொன்னது போல் உங்கண்ணனை நான் தான் கைது செய்தேன். உண்மைதான். ஆனால் ஏன் கைது செய்தேன்?'

நண்பனின் தம்பி இவன் கூறுவதையே மௌனமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறுவன் தொடர்ந்தான்.

'உன்ரை அம்மாவிடமும் நான் கூறியதெல்லாம் உண்மை தான். ஏன்... உன்ரை அண்ணையைப் போலத் தான் நானும் விடுதலை வேணுமெண்ட பேராவேசத்திலை இயக்கத்திலை சேர்ந்தனான். நாட்டு விடுதலையை உயிருக்கு மேலாக நேசித்தவன். இதனால் தான் இயக்கத்தில் சேர்ந்தன். எங்கட மக்களின் விடுதலையைத் தவிர நான் வேறெதனையுமே எண்ணியிருக்கவில்லை. அதே சமயம் விடுதலைக்காக இயக்கத்திலை சேர்கிற ஒவ்வொருவனுக்கும் சில முக்கியமான கடமைகளுண்டு. கட்டுப்பாடுகள் உண்டு.'

சிறிது நேரம் சிறுவன் மௌனமாக இருந்தான். ஆகாயத்தை நோக்கினான். நட்சத்திரங்கள் நகைத்தபடி இருந்தன. நிலவை மட்டும் சில கருமுகில் கூட்டங்கள் விழுங்கியிருந்தன. டொன்வலிப் பார்க்வேயும் ஆரவாரமின்றி சேர்ந்து போய்க் கிடந்தது. உடம்பை வருடிக் கொண்டு மெல்லிய குளிர் தென்றல் வீசிக் கொண்டிருந்தது. நீண்டதொரு பெருமூச்சு ஒன்று சிறுவனின் நாசியிலிருந்தும் வெளிப்பட்டது.

'ஆ... என்னத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். போராளியின் கடமைகளைப் பற்றியா? உண்மை தான். போராளிகளின் நிலைமை சிக்கலானது. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலைதான். ஒரு புறம் நாட்டு விடுதலைக்காக துடிக்கிற நெஞ்சு. மறுபுறம் பந்த பாசங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு கடமையாற்ற வேண்டிய நிலைமை. கடமைக்கு குறுக்கே எது வந்தாலும் அவற்றை ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டும் இல்லாவிட்டால் ஒரு போராளியால் கருமமாற்ற முடியாது. ஒரு போராளியால் ஒரு போதுமே தனித்து செயலாற்ற முடியாது. அப்படி ஒவ்வொருத்தரும் தத்தமது உணர்வுகளுக்கேற்ப இயங்கத் தொடங்கி விட்டால் எல்லாமே சிதைந்து விடும்.

இப்படித்தான் ஒரு நிலைமையில் நான் இருந்தேன். இயக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டிய சூழல். உன் அண்ணனுக்கெதிராக உளவாளி என்ற குற்றச்சாட்டு. என்னைக் கைது செய்யும்படி உத்தரவிட்டார்கள். நான் என்ன செய்ய? உன் அண்ணையை என் நண்பன் என்ற ரீதியில் அணுகி அவனைத் தப்ப வைப்பதா? அல்லது விடுதலைக்காக உயிரையும் அர்ப்பணித்த நிலையில் பந்த பாசங்களை துறந்து விட்டு கடமையைச் செய்வதா? நான் என்ன செய்ய? என் நிலையில் நீ இருந்தால் என்ன செய்வாய் சொல்லு?

நண்பனின் தம்பியை இந்தக் கேள்வி திகைக்க வைத்தது. சிந்திக்க வைத்தது. அவன் நிலையில் இவன் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பான்? பகவத் கீதையின் ஞாபகம் எழுந்தது. 'கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே. தர்மப் போரில் பந்த பாசங்களை துறந்து விடு' சிறுவனின் நிலை சிக்கலானது தான். அப்படியென்றால் அவன் அண்ணையின் இழப்பிற்கு காரணம் யார்? யார் குற்றவாளி?

'பார்த்தாயா... உனக்கே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இது தான் எனது நிலைமை. அன்றைக்கிருந்த சூழலிலே நான் அப்படித்தான் செயல்பட வேண்டிய நிலைமை. ஆனால் இன்றைக்கு சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது உன் அண்ணையைத் தப்ப வைத்திருக்கலாம் போல் படுகுது. இதனால் தான் சொன்னேன். போராளியின் நிலை இரு தலைக் கொள்ளி எறும்பு மாதிரி என்று. இயக்கக் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்று பந்த பாசங்களை துறந்து கடமையாற்ற வேண்டிய நிலைமையில் இயக்கம் தவறான கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் செல்லும் போது பிழையான நடவடிக்கைகளை விடுதலை என்ற பெயரில் மேற்கொள்ளும்படி பணிக்கும் போது, ஒரு போராளியின் நிலைமை சிக்கலானது. ஒரு பிழையான செயலைச் சரியானதென்ற ரீதியில் செய்ய வேண்டிய நிலைமை. அதனைச் செய்யா விட்டால் இயக்கக்

கட்டுப்பாடுகளை மீறுகின்ற நிலைமை. இதே சமயம் அந்தப் பிழையான செயலை, பிழையென்று தெரியாத நிலையில், செய்து விட்டாலோ, பின்னாளில் எத்தனையோ பேருக்கு மட்டுமல்ல. தன் மனச்சாட்சிக்கே பதில் சொல்ல வேண்டிய சிக்கலான நிலை. உன்னை அண்ணை விசயத்திலும் நடந்தது இதுதான். உன்னை அண்ணையை கைது செய்யும் போது நான் என்றை இயக்கத்தில் முழு விசுவாசமாய் இருந்தனான். உன்னை அண்ணையை விசாரித்துப் போட்டு விடுவதாக சொன்னார்கள். நானும் நம்பித்தானிருந்தேன். ஆனா பிறகு தான் உள்ளூர்க் கடந்த விசயங்கள் சில தெரியவந்தன. அதற்குப் பிறகு இத்தனை வருசமாய் நான் படுற பாடு... உன்னை அண்ணையைப் போல் எத்தனை பேர் முடிஞ்சு போச்சினம். என்னைப் போல் எத்தனை பேரின்னை விடுதலைப் போராள்வம் மழுங்கடிக்கப்பட்டது? இதுக்கெல்லாம் யார் குற்றவாளி?' சிறுவன் கேட்டான்.

'அது தான் நானும் கேக்கிறேன். என்றை அண்ணையின் முடிவுக்கு யார் குற்றவாளி?' நண்பனின் தம்பி கேட்டான்.

சிறுவன் தொடர்ந்தான். 'யார் குற்றவாளி? இயக்கத் தலைமைகளா? மத்திய குழு உறுப்பினர்களா? உளவுப் பிரிவினரா? இயக்கங்களின் ஆலோசகர்களா? இவற்றைக் கேள்வியின்றி பின்பற்றும் உறுப்பினர்களா? விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப பிழையான இயக்க நடவடிக்கைகளை கைகொட்டி ஆரவாரித்து வரவேற்கும் சமுதாயமா? யார் குற்றவாளி?'

சிக்கலான பிரச்சனை. குற்றவாளியை இனம் காணுவதில் தான் இங்கு பிரச்சனையே! உதாரணத்திற்கு இயக்கத் தலைமைகள் இயக்க நலன்களிற்காக உளவுப் பிரிவிடம் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலைமை. இந்நிலையில் உளவுப்பிரிவு பிழையான தகவல்களின் அடிப்படையில் செயற்பட்டால் அல்லது

பிழையாக செயற்பட்டால் அவ்விதம் செயற்படுகையில் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு தலைமையை மட்டும் குற்றம் சாட்ட முடியாது.

அதே சமயம் சக்தி வாய்ந்த தலைமையின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டு, செயற்படும் இயக்கத்தினரை தலைமையின் பிழையான நடவடிக்கைகளிற்கு முழுமையாக குறை கூற முடியாது.

இதே சமயம் இயக்க உறுப்பினர்களில் கலந்திருக்கும் சமூக விரோத நடவடிக்கைகளிற்கான பொறுப்புகளையும் முற்றாக இயக்கத்தின் ஏனைய உறுப்பினர்கள், தலைமைகளின் மேல் சுமத்தி விட முடியாது.

இது போலவே ஆலோசகர்களின் பிழையான வழிநடத்தலின் விளைவுகளையும் மற்றவர்களின் மேல் சாட்ட முடியாது. இது தான் சிக்கலானது. யார் குற்றவாளி?

இடைமறித்த நண்பனின் தம்பி கேட்டான்.

'இப்படியான சூழ்நிலையில் தொடரும் போராட்டத்தை ஆதரிப்பதா? எதிர்ப்பதா? இதுவும் சிக்கலான பிரச்சனையல்லவா?'

'நீ சொல்வதும் சிக்கலான பிரச்சனை தான். ஆதரித்தால் குற்றத்திற்கு மேலும் உடந்தையாக இருக்கிறோம். எதிர்த்தாலோ... இன, மத, மொழி, அரசியல் ரீதியாக அடக்கப்படும் மக்களின் நியாயமானதொரு போராட்டத்தை மழுங்கடிக்கச் செய்யும் ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களாவோம். அதே சமயம் பல்வேறு குழுக்களாக, பச்சோந்திகளாக செயற்படும் இயக்கங்களின் இன்றைய நிலையில் யாரை ஆதரிப்பது? யாரை எதிர்ப்பது? எந்த இயக்கத்தை ஆதரித்தாலும் ஏதோ ஒரு வகையில்.. முத்திரை குத்தப்பட்டு ஏதோ ஒன்றால் பாதிக்கப்படுவது நிச்சயம் தான். இது அடுத்த சிக்கலான பிரச்சனை.

பிரச்சனைகளை இனம் காணுவதற்கும் குற்றவாளிகளை அடையாளம் காணுவதற்கும், போராட்டத்தைச் சரியான வழியில் முன்னெடுப்பதற்குமிடையில் தான் எத்தனை சிக்கலான தடைச்சுவர்கள்...'

'இவ்வளவு நாளும் நானும் ஒரு வித உணர்ச்சி வெறியிலை தான் உன்னை பழிவாங்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன். அண்ணை மேலிருந்த பாசம் கண்ணை மறைத்திருந்த நிலை. இப்படியெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்ததேயில்லை. ஆனா சிந்திச்சுப் பார்க்கேக்கை இவைக்கெல்லாம் வழியிருப்பது போல் தான் படுகிறது'

'என்ன வழியை நீ நினைக்கிறாய்'

'அநியாயமாக, அப்பாவிகள் தண்டிக்கப்படுவதன் காரணம், சாகடிக்கப்படுவதன் காரணம், விசாரணையின்றி விரைவாக தண்டனைகளை நிறைவேற்றுவதுதான்'

'நீ சொல்வதும் உண்மை தான். ஒரு தனிமனிதனுக்கு உணவில்லை எனில் ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம் என்று பாரதி பாடியதும் இதனால் தான். ஒவ்வொரு மனிதனதும் தனிப்பட்ட உரிமைகளுக்கும் மதிப்பளிக்க வேண்டும். பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை உட்பட சகல உரிமைகளுக்கும் மதிப்பளிக்க வேண்டும். போராட்டச் சூழலில் நீண்ட விசாரணைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது தான். இருந்தாலும் மரண தண்டனைகள் விடயத்தில் இயக்கங்கள் மிகுந்த கவனமெடுக்க வேண்டும். இயக்க ரீதியாக, சரியான வழியில், பிரச்சனை அணுகப்பட வேண்டும். தண்டனைகள் நிறைவேற்றுவதில் அதிக அவசரம் காட்டக் கூடாது. இயக்கங்கள் தங்களது இயக்க விதிகளை, யாப்புகளை மறுசீரமைக்க வேண்டும். மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதில் முன்னிற்க வேண்டும்.

அதேசமயம் ஒற்றுமையற்று, சிதைந்திருக்கும் எம் மக்களிற்கிடையே. இயங்கங்களுக்கிடையே ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டும். நடந்தவற்றை கெட்ட கனவாக மறந்து விட்டு, புதிய பாதையில் இனியாவது நடை போட வேண்டும். தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும் என்பார்கள். இந்தத் தை என்றாலும் நமக்கு நல்லதொரு வழியைக் காட்டட்டும்.'

இவ்விதம் கூறிய சிறுவன் பிஸ்டலை எடுத்து நண்பனின் தம்பியிடம் கொடுத்தான்.

'நான் என்ன சொல்ல விரும்பினேனோ சொல்லி விட்டன். இனி உன் விருப்பம் எதுவோ அதன்படி நீ நடக்கலாம்.'

பிஸ்டலை வாங்கியவன் ஒரு கணம் பிஸ்டலையும் சிறுவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். மறுகணம் ஏதோ எண்ணியவனாக 'என்றை அண்ணையின் முடிவிற்கு நீ மட்டும் காரணமில்லை. நாங்களெல்லாம் காரணம் தான். இந்நிலையில் உன்னைக் கொல்ல வந்த என்றை முட்டாள்தனத்தை நினைக்க வெக்கப்படுகிறேன். 'இவ்விதம் கூறிய நண்பனின் தம்பி பிஸ்டலை அருகிலிருந்த 'கோ ட்ரெயின்' தண்டவாளத்தின் மேல் வைத்து விட்டு வந்தான். வந்தவன் சிறுவனை அணைத்துக் கொண்டான்.

அந்த அணைப்பில் தெளிவு இருந்தது. அந்த அணைப்பில் உறுதியிருந்தது. அந்த அணைப்பில் புதியதொரு பயணத்திற்கான தொடக்கத்தின் நேர்மையிருந்தது. அந்த அணைப்பில் நடந்தவற்றின் படிப்பினைகளிலிருந்து பெற்று விட்ட அனுபவ ஞானத்தின் சுடர் மிகுந்திருந்தது. அந்த அணைப்பில் ஒற்றுமையின் வலிமை செறிந்திருந்தது.

கணங்களும்

குணங்களும்

ஒரு பயணத்தின் தொடக்கம்

ஏழு வருடங்கள் எப்படிப் போனதென்றே தெரியவில்லை அவ்வளவு விரைவாகக் காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இரவும் பகலும் மழையும் வெயிலும்..பருவங்கள் மாறியபடி கூடவே காலமும் விரைந்தபடி...முடிவற்ற வாழ்வின் பயணங்களிற்கு முடிவு தானேது.

விடிவும், முடிவும், முடிவும்... விடிவும்....தொடக்கமே முடிவாகவும் முடிவே தொடக்கமாகவும்...தொடரும் பயணங்கள். தொடர்ந்தபடி....தொடர்ந்தபடி...

என் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராமல் எதிர்ப்பட்டுவிட்ட...கடந்த ஏழு வருடங்கள் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதபடி...ஒரு விதத்தில் களங்கமாகப் படிந்துவிட்ட காலத்தின் சுழற்சிகள்...எதற்காக? ஏன்? இவ்விதம் ஏற்பட்டது. சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் சில தவறுகள் தவிர்க்க முடியாதபடி

நிகழ்ந்து விடுகின்றன. உள் மனத் தூண்டுதல்களின் ஆவேசத் தூண்டுதலின் முன்னால் அறிவு அடிபணிந்து விடுகிறபோதுகளில் தவறுகள் தவிர்க்க முடியாதபடி நிகழ்ந்து விடுகின்றன. செய்துவிட்ட தவறுகளிற்காகப் பின்னால் மனது கிடந்து அடித்துக் கொண்டுவிட்டபோதும். நடந்த தவறு என்னவோ நடந்ததுதானே.

அதன் பாதிப்பும் விளைவுகளும் ஏற்படுத்திவிடும் ஆழமிக்க காயங்களிற்கு மருந்து...

பஸ் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றது. வவுனியாவை நோக்கி...பின்புறத்தில்...மூலைசீட்டில் அமர்ந்தபடியன்னலினூடு விரையும் காட்சிகளைப் பார்த்தபடி, சிந்தனையில் மூழ்கியவனாக சிலையாக உறைந்து போய்க்கிடக்கின்றேன். எத்தனை விதமான மனிதர்கள்.. எத்தனை விதமான சிந்தனைகள். உரையாடல்கள். அத்தனை பேரையும் தாங்கிக் கொண்டு அடிக்கொரு தரம் தரிப்பிடங்களில் இறங்க வேண்டியவர்களை இறக்கி, ஏற வேண்டியவர்களை ஏற்றி...வெற்றிலையைக் குதப்பித் துப்பியவாறே “அண்ணை ரைட்” என்ற கண்டக்டரின் குரலுடன்...குலுக்கலுடன் பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது.

பழைய நினைவுகளில் மனது மூழ்கிப் போய்விடுகின்றது.

கடந்த ஏழு வருடங்களாக நேற்றுவரை நானொரு சிறைப்பறவை. நான் செய்து விட்ட அந்தக் குற்றத்திற்கு இந்த எழு வருடங்கள் போதவே போதாது. ஏழேழு பிறவிகள் எடுத்தாலும் தீரக்கூடிய பாவத்தையா நான் செய்திருக்கின்றேன். எந்த ஒரு நாகரீக மனிதனுமே செய்யக்கூகின்ற அஞ்சுகின்ற அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய என்னால், மக்களிற்காக வாழ்ந்து மடிந்த தியாகி ராஜரத்தினத்தின் மகனால் எப்படி முடிந்தது? எப்படி முடிந்தது?

கடந்த ஏழு வருடங்களாக ஓயாமல் என்னையே கேட்டுக் கேட்டு வெந்துபோன என்னால் சரியான காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உண்மையில் முடியவில்லையா அல்லது....

நேர்மை, அன்பு, பண்பு, என்று அடிக்கொரு தரம் எண்ணிக்கொண்டிருந்த என் மனத்தின் ஆழத்தே அவ்வுணர்வுகளிற்கு மாறாக, மிருக உணர்வுகள் உறைந்து கிடக்கின்றனவா? இல்லாவிடில் என்னால் எப்படி அப்படிச் செயற்பட முடிந்தது?

பார்க்கப்போனால் மனிதனும் பாலுண்ணி வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மிருகம் தானே. அந்த மிருக இயல்புகள் இன்னமும் உள்மன ஆழத்தே உறைந்து கிடக்கத்தான் செய்கின்றனவோ..

இன்று நான் வவுனியா நோக்கிச் செல்வதற்குரிய காரணம்....

கடந்த ஏழு வருடங்களாக என் மனிதனுள்ளே புகைந்து கொண்டிருந்த வேதனைகளிற்கு ஒரு முடிவு கட்டும் நோக்குடன் தான் இன்று என் பயணத்தை தொடங்கியிருக்கின்றேன்.

இதில் எனக்கு வெற்றி கிட்டுமா? கிட்டாதா? என்பதில்தான் என் எதிர்காலமே ஒரு விதத்தில் தங்கியிருக்கின்றது என்று கூடச் சொல்லலாம். நான் செய்துவிட்ட பாவத்திற்கு ஓரளவாவது பிராயச்சித்தம் கிடைக்குமென்றால் அது இந்தப் பயணத்தின் வெற்றியில்தான் தங்கியுள்ளது. முடிந்து விட்டதாகக் கருதப்பட்ட என் வாழ்வின் தொடக்கமே இந்தப் பயணத்தில் தான் தொடரவுள்ளது.

சுப்பிரமணிய வாத்தியாரின் ஞாபகம் நிழலாடுகின்றது. நெற்றியில் நீறும், சந்தனப் பொட்டுடன், வேட்டியும் நாஷனலுமாக... பம்பரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் சுப்பிரமணியவாத்தியார். ஆசிரியர் என்பதற்கே வரைவில்

கணமாகத் திகழும் சுப்பிரமணிய வாத்தியார்...கருணைக் கடலாகக் காட்சியளிக்கும் சுப்பிரமணிய வாத்தியார்...

சிறுவயதிலேயே தாயையும் தந்தையையும் இழந்துவிட்ட என்னை, ஏழ்மையென்றவுடனே மாயமாக மறைந்து விட்ட உறவினர்க்கு மத்தியில் அப்பாவின் பால் காலத்து சினேகிதரான சுப்பிரமணிய வாத்தியார் தன் பிள்ளையைப்போல் தன் வீட்டிலேயே வைத்து வளர்த்த கதை...

அந்தத் தூய உள்ளத்திற்கு என்னால் எப்படி அவ்விதம் கெடுதல் செய்ய முடிந்தது? படிப்பில் முதலாவதாக வந்துகொண்டிருந்த என்னைப்பற்றி எல்லோரிடமும் அடிக்கடி பெருமிதமாகக் கூறிச் சந்தோசப்படும் சுப்பிரமணிய வாத்தியாருக்கு நான் செய்த கைம்மாறு இருக்கின்றதே...ஒரு போதுமே பிராயச்சித்தம் செய்ய முடியாத மாபெரும் குற்றமல்லவா.

'உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம்' செய்வதென்பார்கள். அதனைச் செய்துவிட்ட மாபாவி நான். 'உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை' என்பார்கள். நினைக்க மறந்துவிட்ட துரோகியல்லவா நான்.

வாத்தியாரின் ஞாபகத்துடன் பின்னிப் பிணைந்தபடி வாத்தியாரின் ஒரே புதல்வி காயத்ரியின் ஞாபகம் பரவுகின்றது. இரட்டைப் பின்னல்களுடன், பொட்டிட்டபடி, தழையத் தழைய புடைவை அசைய, குத்து விளக்காக வளைய வந்து கொண்டிருந்த காயத்ரி, சிறு உயிர்க்குக் கூட தீங்கே நினைக்காத, கள்ளங்கபடமற்ற அப்பாவி காயத்ரி... பண்பிற்கும் அன்பிற்கும் இலக்கணமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்த காயத்ரி...

பழைய திரைப்படப்பாடலான 'மாலைப்பொழுதின் மயக்கத்திலே கனவு கண்டேன் தோழி' என்ற பாடலும் "அமுதைப் பொழியும் நிலவே" என்ற பாடலும் அவளிற்

பிடித்தமானவை. மிக அற்புதமாக, இனிமையாக அப்பாடல்களை அவள் பாடுவது...இப்பொழுது கூட காதில் கேட்பது போலிருக்கின்றது.

அந்த தூய உள்ளங்களிற்கு நான் செய்துவிட்ட துரோகத்தனத்துக்கு, பாவத்திற்கு பிராயச்சித்தம் நாடித்தான், பாவமன்னிப்பு வேண்டித்தான் இன்று நான் வவுனியா நோக்கிய என் பயணத்தை தொடங்கிவிட்டிருந்தேன்.

ஜெயில், கார்ட் ராமலிங்கம் என் மேல் வைத்திருந்த நன்மதிப்பின் காரணமாக, அவன் மூலமாக சுப்பிரமணிய வாத்தியார் வவுனியாவிலிருப்பதாக அறிந்திருந்தேன். அவன் அவர் இருப்பதாக கூறப்படும் வீதியின் முகவரியையும் தந்திருந்தான்.

கடந்த ஏழு வருடங்களில் நான் சிறை வாழ்க்கையை பிரயோசனமாக்கும் பொருட்டு, சிறையிலிருந்தவாறே பொருளாதாரத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்திருந்தேன். சிறுகதைகள், கவிதைகள் கட்டுரைகளுடன் ஒரு நாவலும் எழுதி என் எழுத்தாற்றலை வளர்த்திருந்தேன். என் மன உணர்வுகளைக்கொண்டு வடித்திருந்த சில சிறுகதைகள், கவிதைகள், பிரபல பத்திரிகைகளான 'எமது தாயகம்', 'தினமுழக்கம்' முதலியவற்றின் வாரப்பதிப்புகளில் வெளிவந்து பாராட்டுப் பெற்றிருந்தன.

என் எதிர்காலத்தை ஆசிரிய எழுத்துத்துறைகளில் ஈடுபடுத்துவதாக முடிவு செய்திருந்தேன். சுப்பிரமணிய வாத்தியாரிடமும் காயத்ரியிடமும் பாவமன்னிப்பு கிடைக்கும் பட்சத்தில் மனநிறைவுடன் என்னால் எதிர்காலத்தை எதிர்நோக்க முடியும்...இல்லாவிட்டால் காலம் முழுவதும் செய்துவிட்ட குற்றத்திற்காக குமைந்து குமைந்து வாழ்வதையே தண்டனையாக ஏற்றுக்கொண்டு அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக

இச்சமுதாயத்திற்கு என்னால் செய்யக்கூடிய சேவையைச் செய்தவாறே காலத்தைக் கழிப்பேன்.

சுற்றிவரப் பரந்து தொடர்ந்திருந்த காட்டிற்கிடையில் தனிமையில் பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது. மாம்பழத்துக் குருவிகள், கொண்டை விரிச்சான், குக்குறுபான்களென்று பல்வேறுபட்ட பறவைகள் ஆங்காங்கே பறந்து மறைந்தன.

வானரங்கள் பஸ்ஸின் இரைச்சலைக் கண்டதும் சப்தமிட்டவாறே கொப்புகளில் தாவிக்குதித்தன. பஸ் மாங்குளத்தை கடந்து விட்டிருந்தது.

இன்னும் ஒரு மணிநேரத்தில் வவுனியாவை அடைந்துவிடும்.

மெல்ல மெல்ல இருள் கவியத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. வானம் சிவந்து கிடப்பது இடையிடையே மரங்களினூடு தெரிந்தது. மெல்லிய தென்றலின் தாலாட்டு பஸ்ஜன்னலூடு உடலைத் தொட்டுச் சென்றது.

இயற்கையின் மெல்லிய தாலாட்டு மனிதற்கு சற்றே ஆறுதலைத் தந்தது. இயற்கையின் குழந்தையான மனிதன், இயற்கையுடன் அமைதியாக, வாழ்வானென்றால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும்...அந்த ஆதிகாலத்திலிருந்த அமைதி, எளிமை, எல்லாமே நாகரீகத்தின் உச்சாணிக்கொம்பில் இருப்பதாக கருதப்படும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மறைந்துவிட்டது போல் படுகிறது. நிச்சயமாக அன்றுடன் ஒப்பிடும் போது மனிதனின் அறிவு எத்தனையோ பலமடங்கு விருத்தியடைந்துள்ளது தான்...ஆனால் அந்த அறிவை மனிதன் சரியான வழியில் தான் பாவிக்கின்றானா...என்பதில் தான் சந்தேகமாக இருக்கிறது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பஸ் நகரை வந்தடைந்துவிடும். ஜெயிலில் வேலை செய்ததில் கிடைத்த சிறுதொகைப்பணமும்

எனது அத்தியாவசிய ஆடைகளும், பாரதியாரின் கவிதை நூலையும் தவிர என்னிடம் வேறு எதுவும் இல்லை. பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டேன். ஏதோ ஒரு வழி தென்படுமென்ற நம்பிக்கை மட்டும் நிறையவே இருந்தது. தங்குவதற்கு ஒரு இடம் பார்க்கவேண்டும். அதிலிருந்தபடி வேலையொன்றைத் தேடவேண்டும். அதற்கிடையில் சுப்பிரமணிய வாத்தியாரைச் சந்திக்கவேண்டும்....அதன்பிறகு மற்றெல்லாம்...

வள்ளி

பஸ் வவுனியாவை அடைந்தபோது இரவு நன்கு இருட்டி விட்டிருந்தது. மணி ஏழைத் தாண்டியிருந்தது. அருகிலிருந்த 'சாப்பாட்டுக்' கடை யொன்றில் தேநீர் அருந்தி விட்டு, மீண்டும் பஸ்நிலையம் வந்தேன். இந்தச் சமயத்தில் சுப்பிரமணிய வாத்தியாரிடம் போவதென்பது முடியாத காரியம். விடிந்ததும் தான் பார்க்கவேண்டும். அதுவரையும் சினிமா இரண்டாம் காட்சி முடியும் வரையில் நகரில் சுற்றிப் பார்க்கலாம். அதன்பிறகு விடியும்வரை பஸ் நிலையத்தில் தங்கியிருந்துவிட்டு விடிந்ததும் மற்றவற்றைக் கவனிக்கலாம்.

இரவில் நகர் அமைதியாகவிருந்தது. நகரில் கடைகள் மூடப்பட்டு, சாப்பாட்டுக் கடைகள், தவறணைகள் தவிர, அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. பஸ்நிலையத்தில் ஒரு சில பிரயாணிகள் தவிர, சினிமாத் தியேட்டர்களிற்கு முன்னால் சுண்டல் வடை விற்பவர்கள் தவிர மனித நடமாட்டம் பெரிதும் குறைந்து காணப்பட்டது.

சாப்பாட்டுக் கடையொன்றிலிருந்து சவுந்தரராஜனின் புதிய 'வானம் புதிய பூமி' திரைப்படப்பாடல் கேட்டபடியிருந்தது. ஒருவிதத்தில் எனக்கும் இந்நகரில் புதிய அனுபவம்தானே.

புதிய வாழ்வை நாடிய, புதியதொரு பயணம்தானே. சந்தியில் சினிமா விளம்பர பேனர்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

வானில் முழுமதி பவனி வரத் தொடங்கிவிட்டிருந்தான். மெல்லிய தென்றலில் கலந்து கிடக்கும் இருளும், சனசந்தடி குறைந்து அமைதியில் துயிலும் நகரும், ஓரிரு வாகனங்களும், பறவைகளும் அங்குமிங்கும் அலைகையில், மனதில் இனம் புரியாததொரு நிறைவு ஏற்பட்டது.

அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரிந்து விட்டு தியேட்டர் முன்னால் சுண்டல், வடை விற்றுக்கொண்டிருந்த பெண்ணிடம் வந்தேன். வயது இருபது மதிக்கும்படியான உருவம். கட்டான உடல். காந்தம் போன்ற ஆனால் துறுதுறுப்பான கண்கள். பார்ப்பதற்கு மலைநாட்டைச் சேர்ந்த பெண்ணைப் போலவிருந்தாள்.

இருபத்தி ஐந்து காசிற்கு சுண்டல் வாங்கி மென்றபடியே பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

‘வியாபாரமெல்லாம் எப்படி...’

‘என்ன பொல்லாத வியாபாரம்’ என்று சலித்துக் கொண்டவள், என்னை ஒருமுறை கூர்ந்து வியப்புடனே பார்த்தபடியே,

‘ஐயா ஊரிற்குப் புதுசே’ என்றாள்.

‘ஆமாம். இங்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரைச் சந்திக்க வந்தனான். நன்கு இருட்டிவிட்டது. விடிந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்’

‘இந்த இருட்டிலை...வானமிருண்டு கிடக்கிறதைப்பார்த்தால் மழை வேறு வரும் போலையிருக்கே...வேண்டுமானால் ஐயா நீங்க என் குடிசையிலை விடியும்வரை தங்கலாமே.’

இவள் மட்டும் எந்த காரணத்திற்காக, எங்கிருந்து நான் வந்திருக்கிறேனென்பதை மட்டும் அறிந்திருப்பாளென்றால்... இவ்விதம் கேட்டிருப்பாளா. இவ்விதம் எண்ணினேன். மறுகணம் அவ்வெண்ணத்தை விலக்கியபடியே அவள் யோசனையும் சரியாகத்தான் படுவதாக எண்ணினேன்.

‘உனக்கெதற்கு வீண் சிரமம்’ என்று நான் இழுப்பதைப் பார்த்தபடியே இலேசாகச் சிரித்தாள்.

ஆனால் எனக்குப் பெரிதும் ஆச்சர்யமாகவிருந்தது என்னவென்றால் எடுத்த எடுப்பிலேயே அவள் என்னைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்த விதம் தான்.

‘அது சரி, உன் பெயர் என்னம்மா!’

‘வள்ளி’

பெயரும் பொருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. இவ்விதம் மனதினுள் எண்ணிக்கொண்டேன்.

‘சரி வள்ளி’ நானோ வேற்று மனுஷன்...அப்படியிருக்க இந்த இருட்டிலை...என்னைப்பற்றிய எதுவுமே தெரியாமல் வீட்டிற்கழைக்கிறாயே...எப்படி.”

இவ்விதம் என் சந்தேகத்தைக் கேட்டும் வைத்தேன். அதற்கும் அவள் சிரித்தபடியே கூறினாள்.

‘ஐயா..ஏழைகளிற்கு பயப்பட என்ன இருக்கு...மடியில் கனமிருந்தால் தானே வழியில் பயப்பட...’

இவ்விதம் கூறியவள் இலேசாக மீண்டுமொருமுறை சிரித்தாள். நானிருந்த சூழலில், அவள் கூறியதன் பொருளை ஆழ்ந்து அறியும் நிலையில் நானிருக்கவில்லை.

ஆனால் தொடர்ந்த அவள் கூற்றில் அதன் உண்மையான

அர்த்தத்தை அறிந்தபோது நானடைந்த திகைப்பிற்கு அளவேயில்லை. எத்தனை விதமான மனிதர்கள் என்று மலைத்துப்போனேன்.

'ஐயா, காசிருப்பவனிற்கு தானே கள்ளனிடம் பயம்... ஆண்களைக்கண்டு பயப்படும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவளல்ல நான்'

'அப்படியென்றால்'

'மேனகையின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள் ஐயா'

அந்தப் பதிலில் உறைந்து கிடந்த, உண்மையின் பயங்கரத்தையும் விட அந்தப் பதிலில் தொக்கி நின்ற அறிவின் தெளிவில் ஒரு கணம் துணுக்குற்றேன்.

சுண்டல் விற்றுக்கொண்டிருக்கும் இத்தகைய ஒரு பெண்ணிடம் நிச்சயம் நான் இப்படியொரு பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை தான்.

நான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டதைப் பார்த்து அவள் கேலியாகச் சிரித்தாள்.

'ஏன் ஐயா..பயந்துவிட்டீர்களா..உங்களிற்கு எந்தவிதப் பயமே வேண்டாம். தாராளமாக நீங்கள் வீட்டிற்கு வரலாம்'

என் சுயகௌரவத்தை அவளது பதில் உலுக்கி எழுப்பியது.

உன் வீட்டிற்கு வருவதில் எனக்கென்ன வள்ளி...பார்க்கப்போனால் உன்னைவிட வாழ்வில் அடிபட்டுப்போன பாவாத்மா நான்' என்றேன்.

இரவு இரண்டாம் காட்சி முடியும் வரை அவளுடனேயே கதைத்தபடி இருந்தேன். நகரில் வீடு ஏதாவது வாடகைக்கு எடுக்க முடியுமா என்பது பற்றியும் விசாரித்து வைத்தேன்.

ஆனால் வேலையெதுவுமில்லாமல் வாடகையைப்பற்றி யோசிக்க மலைப்பாகவிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குள்ளேயே என் பொருளாதார நிலைமையினை நன்கு புரிந்துகொண்டவளாக வள்ளி கூறினாள்.

'ஏன் ஐயா...இப்படிச் செய்தாலென்ன...இந்த வள்ளி மண்ணில் காட்டிற்கா பஞ்சம்...காடழித்துத் தான் நானும் குடிசை போட்டேன். நீங்களும் சிறிதுகாலம் என் கூடவேயிருந்து கொண்டு காடழித்து குடிசையொன்றைப்போட்டு கமம் செய்தாலென்ன...'

அவ்விதமாக சூழல்கள் சில சில உறவுகளைச் சில கணங்களில் நிர்ணயித்து விடுகின்றன. புதிய இடத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டு இப்புதிய உறவு பற்றி எண்ணிப் பார்த்தேன். முதலாவதாக என் வாழ்வின் எதிர்காலத்தைச் செப்பனிட பேசவேண்டியிருந்தது. அதற்கிடையில் உடனடியாக என்னை நிலைநிறுத்த வேண்டியிருந்தது.

'என்ன ஐயா, யோசிக்கிறே...அறுபத்தி ஐந்திலை வீசிய புயலோட ஆயிரக்கணக்கிலை இங்கு வந்து காடழித்து குடிசை போட்டு கமம் செய்தவங்க எத்தனை பேர் இன்றைக்கு லட்சாதிபதி தெரியுமா? நானும் என் பாட்டியும் அப்படி வந்து சேர்ந்தவங்க தான்...இதற்கு முன்னால் நீர்க்கொழும்பில் இருந்தோம்.'

'அப்ப நீயும் இங்கே வந்து மூன்று வருசம் ஆச்சுதுன்னு சொல்லு.'

'...நீ சொல்வதைத்தான் யோசிக்கிறேன். எதற்கும் நாளைக்கு நான் வந்த முக்கியமான விசயத்தைக் கவனித்துவிட்டுத்தான் என்னால் சரியாக முடிவு செய்யமுடியும் வள்ளி'

வள்ளியின் குடிசை நகரிற்கு அண்மையில், கொழும்பு செல்லும் பாதையில் புத்த விகாரைக்கு அண்மையாக பரந்து கிடந்த காட்டுப்பகுதியிலிருந்தது. ஏறத்தாழ நூறு நூற்றைம்பது குடிசைகள் வரையில் அப்பகுதியில் அமைந்திருந்தன. எல்லோருமே கூலி வேலையும் வள்ளியைப்போல் ஏதாவது சிறுதொழில் செய்து வாழும் ஏழை மக்கள் தான். அப்பகுதி மக்களில் அனேகமானவர்கள் நீர்கொழும்பு, சிலாபம், புத்தளம் பகுதிகளில் இருந்து வந்து குடியேறியிருந்தார்கள்.

கள்ளங்கபடமற்றவர்கள், ஏழ்மையின் அரவணைப்பில் அயர்ந்து கிடந்தார்கள். வாழ்வின் போக்குகளை என்னவென்பது? ஒரு பயணத்தை முடித்துவிட்டு இன்னுமொரு பயணத்தை தொடங்க அடியெடுத்து வைத்திருந்த என்னை, இக்காலம் இன்னுமொரு பயணத்துடன் எவ்வளவு இலகுவாகப் பிணைத்துவிட்டது.

‘என்ன ஐயா, எதைப்பற்றி யோசனை...’ வள்ளிதான் கேட்டாள்.

எப்போதோ படித்திருந்த புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து பொன்னகரத்தில் வரும் அம்மாளுவின் ஞாபகம் தான் ஏனோ எனக்கு வள்ளியைப் பார்க்கையில் ஏற்பட்டது. அதில் வரும் அம்மாளுவுக்கும் வள்ளிக்கும் எந்த விதத்திலும் எதுவிதமான ஒற்றுமைகளும் குணாம்சத்தில் இருந்ததோ இல்லையோ, அவர்களைச் சுற்றிப் படர்ந்து கிடந்த ஏழ்மையிலும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்டிருந்த உறுதி கலந்த துணிச்சலிலும் நிரம்பவும் ஒற்றுமை இருந்தது.

காலத்தின் போக்குகளை ஒரு முறை எண்ணிப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான் வள்ளி’ சற்றுமுன்னால் தான் இவளை நான் என் வாழ்வில் சந்தித்திருந்தேன். அதற்குள்ளாக, எவ்வளவு இயல்பாக, என்னால் இவளுடன் பழக முடிகின்றது. பேசமுடிகின்றது.

பிரயாண அலுப்பினால் தூக்கம் கண்களைச் சுழட்டியபடி வந்தது. வள்ளி தந்தவற்றை அத்தூக்கக் கலக்கத்திலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு அப்படியே அயர்ந்து தூங்கிப்போனேன். எவ்விதம் எப்போ தூங்கினேன் என்பதே தெரியாத நிலை.

..அவ்வளவு பிரயாணக் களைப்பு..அலுப்பு...

“இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம்”

வாழ்வுதான் எத்தனை விசித்திரமானது. என் வாழ்வின் ஒரு கட்ட பயணத்தை முடித்துவிட்டு, புதிய பயணத்தை ஆரம்பித்தவனாக வந்த என்னை எவ்விதம் இச்சூழல் இன்னுமொரு பயணத்தில் இலாவகமாகப் பிணைத்துவிட்டது வாழ்வை இன்னுமொரு கோணத்தில் பார்க்கும்படி எவ்விதம் என்னைக்கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டது. அன்றாட வாழ்வே பிரச்சனையாக ஒவ்வொரு நாளுமே போராட்டமாக வாழும் இந்த மக்கள்...இவ்வளவு நெருக்கமாக விரிவாக நான் இதுவரை உலகை இன்னுமொரு கோணத்தில் வைத்துப் பார்த்ததே இல்லை. இதுவரையில் நான் எவ்விதம் வெறும் சுயநலக்காரனாக மட்டுமே, என் உணர்வுகளை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்தி வாழ்ந்து விட்டிருந்தேன்.

சாதாரண ஒரு மத்திய வர்க்கத்து வாழ்க்கை வட்டத்துடனான பிரிச்சயமே கொண்டிருந்த என்னை, முதன்முதலாக ஏழ்மையின் அவலங்களைப்பற்றி ஏறெடுத்துப் பார்க்கத் தூண்டி விட்டிருந்தது எனது இந்தப் புதிய அனுபவமும் சூழலும்..வாழ்வையே பிரச்சனைகளின் போர்க்களமாக எதிர்நோக்கும் இம்மக்களுடன் ஒப்பிடுகையில் என்னைப் போன்றவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் எவ்வளவோ அற்பத்தனமானவையாக, அர்த்தமற்றவையாக அல்லவா தென்படுகின்றன. சாதாரண குடும்ப உறவுகளே, நிலவும் பொருளாதாரச் சூழலினால்

சிதைந்துவிட, வாழ்வையே அதன் பயங்கரங்களையே தனித்து எதிர்நோக்கி நிற்கும் இந்த மக்களைப் பார்க்கையில் என்னையறியாமலேயே என் நெஞ்சில் ஒருவித பரிவு கலந்த வேதனை இழையோடியது. பெரும்பாலானவர்கள் அப்பாவிக்களாக இருக்கிறார்கள். கடினமாக உழைக்கின்றார்கள். ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் உதவியாக இருக்கின்றார்கள்.

எனக்கு என்னை நினைக்கையிலேயே ஒரு கணம் வெறுப்பாக வந்தது. இவ்வளவு காலமும் எவ்விதம் நான் என் தனிமனித உணர்வுகளையே பூதாகாரமாக்கி, அதற்காகவே வாழ்ந்து விட்டிருந்தேன். அதன் ஒரு பகுதியாக நான் இழைத்துவிட்ட அந்தத் தவறும், தண்டனையும்...

இதுவரை காலமும் வாழ்ந்து வந்த எனக்காக, இந்தக் கருணாகரனிற்காக, இனியும் நான் தொடர்ந்தும் மனதினை அலட்டிக் கொள்ளப்போவதில்லை.

சென்றதினி மீளாது மூடரே! நீர்

எப்போதும் சென்றதையே சிந்தை செய்து

கொன்றழிக்கும் கவலையென்னும் குழியில் வீழ்ந்து

குமையாதீர்! சென்றதைக் குறித்தல் வேண்டாம்

இன்று புதிதாய் பிறந்தோம் என்று நீவிர்

எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு

தின்று விளையாடியின்பற்றிருந்து வாழ்வீர்!

தீமையெல்லாம் அழிந்து போம், திரும்பி வாரா

ஆம்..நானும் இன்றுமுதல் புதிய மனிதன். எனக்கு எல்லாமே தெளிவாக இருக்கிறது. இதுவரை காலமும் சிக்கலாகக் காட்சியளித்த வாழ்வு, இக்கணத்தில் சிக்கல்கள் அவிழ்ந்து,

ஒழுங்காக எளிதாகப் புரிகின்றது. இதுவரை காலமும் என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த விளைவுகள் அனைத்திற்கும் உரிய சகல பொறுப்புகளையும் நான் மனப்பூர்வமாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அவற்றால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் பாடமாக்கி, என் புதிய வாழ்வில் இன்றுமுதல் நான் அடியெடுத்து வைக்கின்றேன்.

மனது முன்செய்தபோதையும் விட, மிக மிக லேசாக இன்பமாக தெளிவாக, உறுதியாக விளங்குகின்றது. நான் வாழும் இந்த உலகம், இந்த ஆகாயம் தொலைவுகளில் கோடு கிழிக்கும் பறவைக் கூட்டங்கள், ஒளிக்கதிர்களை வாரி வழங்கும் ஆதவன் தண்ணென்று ஒளிவீசி வரும் முழுநிலா வருடிச் செல்லும் வருணபகவான் இரவுகளில் கண்சிமிட்டிச் சிரிக்கும் நட்சத்திரப் பெண்கள்...இந்த மரம், மக்கள், மண்...எல்லாமே இன்பமாக என்னில் ஒரு பகுதி போன்று அல்லது அவற்றின் ஒரு பகுதி நான் போன்றதொரு பரவசமாகத் தெரிகிறது.

திடீரென்று மனதினில் ஒரு காட்சி தென்படுகின்றது. அடிக்கடி என் கனவுகளில் தோன்றும் ஒரு காட்சி தான் அது...மனித நடமாட்டம் அரிதாகக் காணப்பட்ட ஆதிமானிடன் வாழும் ஒரு காலம் போன்றதொரு சூழல்....ஓங்கும் விருட்சங்கள்..சீறும் காற்று உறுமியோடும் புலி முதல் விலங்குகள்...ஓயாது பொழியும் மழை வெள்ளமாக அருவியாக பேராறாக பெருக்கெடுத்து...அலைக்கரம் கொண்டு சாடும் கடல்...இவற்றிடைய இயற்கையின் குழந்தையாய் நான்

இந்தக் காட்சி என் மனதில் தோன்றியதும், அலுப்பாகச் சலிப்பாகக் காணப்பட்ட கணங்கள் அர்த்தம் நிறைந்தவையாக காணப்படுவது வழக்கம். அது ஏன் என்பதற்காக சரியான உளவியல் காரணம் எதுவாக இருக்குமோ எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது...

ஆனால் இயற்கையில் குழந்தையான நீ..இயற்கையுடனான உன் வாழ்வை இழந்து இன்றைய செயற்கை மூலம் பூசப்பட்ட இயற்கையினுள் மாய்ந்து கிடக்கின்றாயே....அதுவே உள் பிரச்சனைகளின் உறையுள்....என்கின்ற தெளிவு கலந்த சிந்தனையின் விளைவாக இருக்கலாம்.

சிறை வாழ்க்கை என்னை ஏற்கனவே புடம் போட்டிருந்தது. ஆனால் இன்றைய இம்மக்களுடனான அனுபவமோ, என்னை மேலும் தெளிவுள்ளவனாக, சரியான திசையில் வாழ்வைக்கொண்டு செல்பவனாக மாற்றி வைத்தது. அதே சமயம் முன்னெப்போதையும் விட அதிகமாக இப்பொழுதோ சுப்பிரமணிய வாத்தியாரையும் காயத்ரியையும் சந்தித்து மனப்பூர்வமாகப் பாவமன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும் என்ற உணர்வுகளும் எழுந்தன.

அவர்கள் என்னை மன்னிக்கிறார்களோ இல்லையோ அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டியது என் கடமை. அதற்கு, மாற்றீடாக என்னால் செய்யக்கூடிய பிராயச்சித்தம் ஏதாவது செய்ய முடியுமென்றால்...பிராயச்சித்தம் செய்யக்கூடிய பாவத்தையா நான் செய்திருந்தேன்...ஆனால் அதற்காக நான் சும்மா குந்திக் கிடக்கப்போவதில்லை. என் புதிய வாழ்க்கைப் பயணத்தை மிக மிக நம்பிக்கையுடன் உற்சாகத்துடன் அனுபவ முத்திரையுடன் உறுதியுடன் தொடங்கப்போகின்றேன். எதிர்கொண்டிடப்போகின்றேன்.

ஆம்...பாரதி சொன்னதுபோல் "இன்று புதிதாய் பிறந்தேன்"

இன்று நான் புதிதாய் பிறந்தேன்...வாழ்க்கை எவ்வளவு இன்பமாக நம்பிக்கை மிகுந்ததாக இருக்கிறது.

மன்னிப்பா? மரணமா?

மாரிகாலம் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. வன்னி, மாரியின்

எழிலில் பூத்துக்குலுங்கிக் கிடந்தது. பச்சைப் பசேலென்று வயல்கள்...கரைமுட்டிப் பொங்கிக் கிடக்கும் குளங்கள்...அடிக்கடி வானம் இருண்டுவிடும். விண்ணைக்கீறிக்கொண்டு கொட்டும் மழைத்தாரைகள்.

மழையில் நனைந்தபடி உடலை ஒரு கணம் சிலிர்த்துவிட்டபடி, மரங்களிற்கு அடியில் ஒதுங்கும் மாடுகள், அசை போட்டபடி நிற்கும். இரட்டை வாற் குருவிகள் அடிக்கடி பறந்து வட்டமிட்டபடி, உடலை ஒருமுறை உசுப்பிவிட்டபடி கிளைகளிலோ, தந்திக்கம்பிகளிலோ வந்து நிற்கும். கொவ்வைப்பழங்களைப் போட்டி போட்டபடி சுவைத்து நிற்கும் கிளிகள் கூட்டம் கூட்டமாக எழும்பிப் பறந்து வந்து மீண்டும் இறங்கும்.

மழைத்தாரை பட்டு முற்றாக நனைந்தபடி நிற்கும் ஓங்கிய விருட்சங்கள். அடர்ந்த காடுகள் இலைகளில் பட்டுச் சொட்டுச் சொட்டாக சிந்திக்கொண்டிருக்கும் மழைநீர் பட்டு, அமைதியாக ஊறிக்கிடக்கும் இலைகளும் குழைகளுமாய் காட்டுமண்...

வழக்கமாக கொப்புகளில் குதித்தாட்டம் போட்டபடியிருக்கும் கருங்குரங்குகளையோ அல்லது பாப்பாசி மரங்களை நாடி வளைய வரும் செங்குரங்குகளையோ காண்பதென்பதே அரிதாகிவிடும். பாலகளில் வீரைகளில், பாய்ந்து திரியும் பெரிய குஞ்சம் போன்ற வாலுடைய மரஅணில்களையோ அல்லது சிறிய அணில்களையோ கூடக்காண்பது அபூர்வம்தான்.

கேட்பாரற்றுக் கிடக்கும் வெளிகளில் ஆங்காங்கே காணப்படும் குட்டைகளெல்லாம் நிறைந்து வாற்பேத்தைகள், சிறுமீன்கள் பெருகிக் காணப்படும். குளங்கள் தாமரைகள் படர்ந்து பூரித்துக் கிடக்கும். குட்டைகளில் விளையாடியபடி சிறுவர்கள், சிறுமியர்கள் சும்மாளமிட்டபடியிருப்பார்கள்.

சேறும் சகதியுமாய் காணப்படும் செம்பாட்டு மண் வீதியெல்லாம் மழை நீரும், மண்மணமும் கலந்து வியாபித்துக்கிடக்கும்.

அன்று நான் சுப்பிரமணிய வாத்தியார் வீடு தேடிச் சென்று கொண்டிருந்தபோதும் வானம் விட்டு விட்டு உறுமியபடி துமித்தபடியும் தானிருந்தது. போதாதற்கு ஊளையிட்டபடி ஆட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்த பேய்க்காற்று வேறு.

மழைக்காலமாதலால் நேரத்துடனேயே இருண்டு கொண்டிருந்தது. கனத்து இருண்டு கொண்டிருந்த மாரி வானுடன் சேர்ந்து இரவின் கருமையும் சேர்ந்து விட...

சாதாரண சமயமென்றால் சிவந்து அந்திச் சூரியனுடன் சல்லாபித்தபடி கிடக்கும் மேற்கு வானம் கூட அந்தச் சுவடே தெரியாமல் இருண்டு கிடந்தது.

ஆனால் அதே சமயம் வாத்தியார் வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த என் மனதிலோ...

புயல்கள் வீசியபடியிருந்தன. என்னைக் கண்டால் வாத்தியார் நெஞ்சம் எரிமலை போல வெடிக்கத்தான் செய்யும். இதனை நான் உணர்ந்துதானிருந்தேன். ஆனால் அடிக்கடி வாத்தியார் கூறும் அந்த வசனங்கள் தான் என்னை அவ்வளவு துணிவாக அவரை நாடிப்போகும்படி உற்சாகப்படுத்தின. நடைமுறைக்கும் தத்துவத்திற்கும் இடையில் நிகழும் போராட்டச் சிக்கல்களையும் நான் உணர்ந்து தானிருந்தேன். எல்லா விளைவுகளையும் எதிர்பார்த்துத்தான் நான் இந்தப் பயணத்தையே தொடங்கியிருந்தேன்.

ஜெயில்காட் ராமலிங்கம் கூறிய குறிப்பின்படி, வாத்தியார் வீட்டை நெருங்க நெருங்க நெஞ்சின் படபடப்பும் வேகமாக அடித்துக்கொள்ளத் தொடங்கியது. எவ்வளவு முயன்றும்

என்னால் அதனைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. பளிர் என்று அடிவானைக் கிழித்தபடி கோடிட்ட மின்னல் கூட பளிர் என்று அடிவயிற்றைக் கலக்கித்தான் விட்டது.

வீட்டை நெருங்கிவிட்டேன். அது ஒரு விறாந்தையுடன் கூடிய சுமாரான, ஓடு வேய்ந்தகல்வீடு. விறாந்தையில் கூடை போன்று முதுகிற்கு ஆறுதலாக அமைந்திருந்த பிரம்பு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி மாரியின் விளையாட்டுக் கோலங்களை ரசித்தபடியிருப்பது...

சுப்பிரமணிய வாத்தியாரா அது.. எந்நேரமும் சந்தன்பொட்டும்திருநீறும் சிரித்த முகமும் கம்பீரநடையுமாக.. அடிக்கடி பாரதியின் "அச்சமில்லை அச்சமில்லை" பாடலையும் பாடியபடியே வரும் சுப்பிரமணிய வாத்தியாரின் அந்த நாளைய தோற்றம் தான் ஞாபகம் வந்தது. ஆனால் இந்த ஏழு வருடங்களில் சுப்பிரமணிய வாத்தியார் நிரம்பவும் மாறித்தான் போய்விட்டார். வயதுக்கு மீறி முதுமையுற்ற உடல்வாகு. கலகலப்பாக துடிதுடிப்பாக எந்நேரமும் காணப்படும் அந்த முகம் ஒடுங்கிச் சோர்ந்து சுருங்கி... அந்த ஒளி மிகுந்த கண்கள் சோபையிழந்து அச்சமும் அவநம்பிக்கையும் கூடிகலந்து.. தலைமுற்றாக நரைத்து விட்டிருந்தது. பளிச்சென்றிருக்கும் முகமோ.... நரைத்த தாடியும் மீசையாக...

துமித்துக்கொண்டிருந்த மழை சிறிது பெருக்கத் தொடங்கவும் நான் விறாந்தையை அடையவும் சரியாகவிருந்தது. யாரோ மனித நடமாட்டம் கேட்கவே ஒருவித ஆச்சர்யத்துடன் கூடிய பார்வையுடன் சுப்பிரமணிய வாத்தியார் என்னை நோக்கினார்.

இந்த ஏழு வருடங்களில் நானும் மாறித்தான் விட்டேன். பதினெட்டு வயது காளையாயிருந்த நான் இன்று திடகாத்திரமான இருபத்தி ஐந்து வயது இளைஞன். சிறைவாழ்க்கை என்மனதை மட்டுமல்ல உடம்பினையும்

திடகாத்திரமானதாக முதிர்ச்சியடைய வைத்திருந்தது. தாடியும் மீசையுமாக மண்டிக் கிடந்த முகம்.

'யாரது'

'யாரது' வாத்தியார்தான் கேட்டார். வாத்தியாரின் கண்களும் பார்க்கும் சக்தியை வெகுவாக இழந்துவிட்டிருந்தன. 'மாஸ்டர் மாஸ்டர்' என்று அவர் காலில் விழுந்து கதறவேண்டும் போலிருக்கின்றது. தாய்க்குத் தாயாக, தந்தைக்குத் தந்தையாக, தன் சொந்தப் பிள்ளையைப்போல், பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்த அந்தத் தூய உள்ளத்திற்கு... நான் இழைத்துவிட்ட துரோகம்... செய்த கைமாறு... மாஸ்டர் என்னை மன்னிப்பாரா... என் தவறுகளை மன்னித்து... என்னைப் புடமிடுவாரா... இது சாத்தியமானதொன்றா... அலைமோதிக்கொண்டிருந்த மனதை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டு, 'மாஸ்டர், நான்... நான்... கருணாகரன்...'

வார்த்தையை நான் முடிக்கவில்லை. அடிபட்ட புலியாக சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் துள்ளி எழுந்தார். இந்த உடம்பு எப்படித்தான் அந்தக் கணத்தில் அந்த வலிமையைப் பெற்றதோ..

'நன்றி கெட்ட நாயே...எதற்கடா இந்த வாசற்படியில் மீண்டும் வந்து மிதிக்கிறாய்..அவ்வளவு திமிர் தானே உனக்கு'

இவ்விதம் வார்த்தைகளைக் கொட்டியவர், விரைந்து உள்ளே ஓடினார். ஓடியவர் ஓடிய வேகத்திலேயே வெளியே வந்தார். வந்தவரின் கைகளில்...தேங்காய் உடைக்கப் பாவிக்கும் பெரிய கொடுவாக் கத்தி. கண்களிலோ ஒரு வித வெறியும் ஆவேசமும் கலந்த போக்கு..

'நாயே, உன்னை உயிரோட விட்டு வைப்பதே பாவம்...சட்டம் செய்யாததை நான் இப்ப செய்யப்போறண்டா'

இவ்விதம் வார்த்தைகளைப் பொழிந்தவர் ஆவேசத்துடன் என்னை நெருங்கினார். என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. இவ்விதம் மாஸ்டர் வார்த்தைகளைக் கொட்டியதை நான் என்வாழ்வில் முதல்முறையாக இன்று தான் பார்க்கிறேன். ஆனால் பாவமன்னிப்புக் கேட்கத்தானே இங்கு வந்தேன். என்னைக் கொலைசெய்வது தான் அதற்கான தண்டனை என்றால்... அதுவும் என் மதிப்புக்குரிய மாஸ்டரின் கைகளினால் தான் என்றால்...இதைவிட எனக்குப் பிராயச்சித்தம் வேறு என்ன இருக்கமுடியும்? கடந்த ஏழு வருடங்களாக ஒவ்வொரு வினாடியும் உள்ளேயே வெந்து புழுங்கி அவிந்து கொண்டிருந்த எனக்கு... இப்படி ஒரு விடுதலை கிடைக்குமென்றால்... அது என் புண்ணியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

"மாஸ்டர், மாஸ்டர்" நான் செய்த துரோகத்துக்கு என்னை நீங்கள் வெட்டியே போடுங்கள்... அது தான் எனக்குச் சரியான தண்டனை"

இவ்விதம் கூறியபடி மாஸ்டரின் கால்களில் விழுந்து அவர் பாதங்களைப் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டேன்.

கால்களால் எட்டி உதறியபடி 'டேய், இந்தப் பசுப்புக்கெல்லாம் மசிந்து போவனல்லடா நான்' இவ்விதம் கூறியவர் பயங்கரமாகச் சிரித்தபடியே சிலவேளைகளில் சித்தப்பிரமை பிடித்தவர்கள் சிரிப்பார்களே அவ்விதம் சிரித்தபடியே கத்தியை ஓங்குவதை என்னால் உணர முடிந்தது. அடுத்த கணமே என் கதை முடிந்துவிடும்.எனக்கும் பூரண விடுதலை கிடைத்துவிடும்.

'விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப்போலே' என்ற பாரதியின் கவிதையின் வரிகள் கூட அந்தச் சமயத்தில் என் ஞாபகத்தில் வந்தன. ஒருவித சிரிப்பும் கூட ஏற்பட்டது. சாவை மகிழ்ச்சிகரமாக ஏற்கத் துணிந்துவிட்டேன். கவலைப்பட என்ன உண்டு?

திடீரென அந்தச் சூழலையே கிழித்தபடி என் நெஞ்சினையும் தான், அந்தக் குரல் கேட்டது.

“அப்பா, என்ன காரியம் செய்தீர்கள்?” மெல்ல தலையை உயர்த்திப் பார்த்தேன். இந்த ஏழு வருடங்களாக எந்தக் குரலிலிருந்து மன்னிப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடந்தேனோ... அந்தக் குரலிற்குரியவள், காயதீ, எதிரே நின்றிருந்தாள். ஒரு கணம் புழுவை விட கேவலமாக என்னைப் பார்த்தவள்... திகைத்து நின்றிருந்த மாஸ்டரிடம் இருந்து கத்தியை மெல்ல வாங்கியபடி, தந்தையை அணைத்தபடியே வீட்டினுள் சென்றவள் கதவைப் படீரென்று அடித்துச் சாத்தினாள்.

வீட்டிற்குள் நுழைவதற்குள் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்த மாஸ்டர்..

‘டேய்...நாசகாரப்பேயே...இன்னுமொரு முறை இந்த வீட்டு வாசற்படியிலை காலை வைத்தாயோ காலை தான் விழுமடா’ என்று கூறிவிட்டுத்தான் சென்றார். நெடுநேரம் மழையில் நனைந்தபடியே அவ்விடத்தில் நின்றிருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் அப்படியே நின்றிருந்தேனோ தெரியவில்லை. கொட்டிக் கொண்டிருந்த மழையில் என் உடலில், உள்ளத்தில் படர்ந்து கிடந்த மாசுக்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக களைந்து போவது போல் ஒருவித உணர்வில்...அப்படியே நனைந்தபடி நின்றிருந்தேன். நெடுநேரம் நின்றிருந்தேன்.

இந்த உலகில் நான் எதற்காக வந்து பிறந்தேன்? எதற்காக? பிறந்தவன் நாளைக்கு எப்பவோ ஒரு கணத்தில் வந்தது போலவே போகவும் தான் போகப்போகின்றேன். அதற்குள்...

எதற்கு இத்தனை குழப்பங்கள்....திருப்பங்கள்...என் வாழ்வில்... இம்மனிதர்கள் வாழ்வில் அர்த்தம் ஒன்றுண்டா.... இவ்வாழ்விற்கு அர்த்தம் ஒன்றுண்டா.... பிளேட்டோ தொடக்கம் மார்க்ஸ், கெகல், சாட்டயர், பிராய்ட் என்று ஒவ்வொருவரும்

உலகை மனிதனைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டு தான் போனார்கள். போகின்றார்கள்.

ஆனால் நான் இந்த இரவின்...இந்தக் கணத்தில்...நான் யார்? என் வாழ்வின் போக்குகளின் அர்த்தம் என்ன என்பதற்கான கேள்விகளில் கொட்டும் மழையினில் நனைந்தபடி மூழ்கிக் கிடக்கின்றேன்.

அர்த்தமற்றுக் காணப்படும் வாழ்வின் அர்த்தத்தை அறிய முயன்று கொண்டிருந்தேன். மழையோ கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. வானமிருண்டு இடியும் மின்னலுமாக... காற்றுச் சீறியபடி...

“தம்பி, என்ன இது, சின்னப்பிள்ளைமாதிரி மழையில் நனைந்துகொண்டு...”

எதிரில் குடையுடன் வயது ஐம்பதைத் தாண்டிய தோற்றமுடைய ஆசிரியரைப்போன்ற ஒரு கம்பீரமான மனிதர் நின்றிருந்தார்.

“தம்பி, இங்கு நடந்த எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டுதான் வந்தேன். அமைதியான சாதுவான சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் நடத்தைதான் அதிக ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது...”

அம்மனிதரே தொடர்ந்தார்.

“என் பெயர் கந்தசாமி மாஸ்டரென்றால் இங்கு தெரியும். சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் எனது நண்பர் தான். தம்பிக்கு பரவாயில்லை என்றால் என் வீட்டிற்குப்போய் ஆறுதலாகப் பேசலாமே”

அச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கும் அவரின் ஆலோசனை சரியாகப்படவே, அவருடன் அவர் வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். கந்தசாமி மாஸ்டரின் வீடும் இரு தெருக்கள்

தாண்டி... அமைந்திருந்த பிள்ளையார் கோவிலிற்கு அண்மையில் தான் அமைந்திருந்தது.

மழையோ இன்னமும் கொட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

ஓட்டைக்கூரையில் சடசடவென்று பட்டுத் தெறித்த மழையும், சூயங் கென்று வீசும் காற்றும் இடைக்கிடை கடகடத்துருண்டோடும் இடியும் மின்னலும் எனக்கு பரல்ய கால நினைவுகளை ஞாபகத்தில் கொண்டு வந்தன. இயற்கையின் விளைவுகளை, குறிப்பாக மழையை ரசிப்பதைப் போல் இன்பம் தரக்கூடியது வேறு எதுவுமேயில்லை.

என்னவோ தெரியவில்லை. மழையும் அதன் விளைவுகளும் என் நெஞ்சினில் இனம் புரியாத ஒரு ஆனந்த உணர்வினை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

கந்தசாமி மாஸ்டரின் வீடு ஓடுவேய்ந்த ஏறத்தாழ சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் வீட்டைப்போலவே முன்னால் விறாந்தையுடன் கூடிய ஒரு வீடுதான்...

இன்னமும் அப்பகுதிக்கு மின்சாரம் வந்திருக்கவில்லை. முன் விறாந்தையில் ஒரு அரிக்கன் லாந்தர் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. உள்ளே நுழைந்தவர்.

“அகிலா...அகிலா..” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“என்னப்பா” என்று பதிலிற்கு குரல் கொடுத்தபடியே, மான்துள்ளலுடன் ஒரு பெண் ஓடி வந்தாள். வயது இருபதைத் தாண்டி விட்டிருக்கலாம். கூந்தலை அழகாக முடிந்து கொண்டை, சரித்திரக்கதைகளில் வரும் ராஜகுமாரிகளைப்போல் உச்சியில் வைத்திருந்தாள். கூர்மையான கண்கள். சிவந்த வதனம்... கச்சிதமான சிறிய ஆனால் எழிலான உடலமைப்பு...சாதாரண புள்ளியிட்ட நீலமும் வெள்ளையும் கலந்த நூற்சேலையை அணிந்திருந்தாள்.

மான் துள்ளலுடன் வந்தவள் தந்தையுடன் வந்த இந்தப் பத்தம் புதியவனை ஒரு கணம் வியப்புடன் நோக்கினாள்.

“அகிலா...தம்பிக்கு ஒரு துவாயைக் கொண்டு வந்து குடும்மா” என்றவர் என் பக்கம் திரும்பி,

“தம்பி, இது என் பொண்ணு அகிலா...அட்வான்ஸ்லெவல் படித்து விட்டு டீச்சராக வேலை பார்க்கிறா...இவவும் சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் மகளும் ஒன்றாகத்தான் ஒரே இடத்தில் படிப்பிக்கினம்”

அகிலா துவாயைக் கொண்டு வந்து தந்தாள். அதற்கிடையில் மாஸ்டர் சறமும் சேட்டும் கொண்டு வந்து தந்தார். அவர் காட்டிய அறையொன்றினுள் சென்று என் ஆடைகளை மாற்றிவிட்டு, நனைந்த என் ஆடைகளை வீட்டின் பின்புறமிருந்த விறாந்தையில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறிறினில் காயப்போட்டேன்.

பின் நானும் கந்தசாமி மாஸ்டரும் முன்விறாந்தைக்கு வந்து அங்கிருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்து கொண்டோம். இருப்பதற்கு வசதியாக பிரம்பினால் அமைந்திருந்த கூடை நாற்காலிகள் அவை...அதற்கிடையில் அவர் மகளிடம்,

“அகிலா இருவருக்கும் கோப்பி போடும்மா” என்று கூறினார்.

கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழை சற்றுத் தணிந்துகொண்டு வருவது போல் பட்டது. வெளியில் எங்கும் ஒரே இருளாகக் கிடந்தது. தவளைகளின் கத்தல்கள் வயற்புறங்களிலிருந்து பலமாகக் கேட்கத் தொடங்கின.

சிறிதுநேரம் வெளியே பெய்து கொண்டிருந்த மழையையே சிறிதுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு கனகலிங்கம் சுருட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தார்.

“தம்பிக்கும் புகை பிடிக்கும் பழக்கம் உண்டோ?” என்றார்.

‘இல்லை...’தலையசைத்தேன்.

‘நல்லபழக்கம்’ என்று பாராட்டினார்.

“தம்பி நான் பெரிய உளவியல் அறிவு பெற்ற மேதையல்ல...இருந்தாலும் நான் என் மனதை அதிகமாக நம்புவன். தம்பியைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு மனதுக்குப் பிடித்துவிட்டது. எனக்குப் பிடித்து விட்டால் காணும். பிறகு நான் யாரைப் பற்றியுமே கவலைப்படமாட்டேன்”

மௌனமாக அவர் கூறுவதையே கேட்டபடியிருந்தேன். மாஸ்டரே தொடர்ந்தார்.

“தம்பி, வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு பெரிய சிக்கலில் மாட்டியிருப்பதாகப்படுகிறது. ஆனால் தம்பியின் முகத்தைப் பார்க்கையில் தெளிந்த அறிவின் களைதான் தெரிகிறது”

இச்சமயம் உள்ளிருந்த அகிலா கோப்பி போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். சுடச்சுட நிறையப் பால் விட்டு, தயாரிக்கப்பட்ட அந்தக்கோப்பி, அந்த மழைச் சூழலுக்கு சூடாக இதமாக இருந்தது. தந்தவள் மீண்டும் உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

சுவரில் பல்லியொன்று பூச்சியைப் பிடிப்பதற்காக ஓடியது. பூச்சியும் பல்லி பிடித்து உண்ணவேண்டும் என்று விரும்பியதுபோல அதற்கு ஏற்ற இடத்தில் வாகாக அமர்ந்தது. ஆனந்தமாக இரையை குதப்பிவிட்டு பல்லி வேறொரு திசையை நாடி ஓடத்தொடங்கியது.

என் மனம் சிந்தனையில் மூழ்கி விட்டது. என் வாழ்வின் முடிந்துவிட்ட பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டிருந்த என் வாழ்வின் புதிய கணங்களில் சில திருப்பங்கள்...முதலில் வள்ளி...இன்று கந்தசாமி மாஸ்டர்...மாஸ்டர் சொன்னதும் உண்மைதான்.

சில பேரைப் பார்த்ததும் சிலபேருக்கு எதுவித காரணங்களும்ல்லாமல் பிடித்துவிடுகிறது. இது ஏன்? உளவியல் ரீதியாக இதற்கொரு காரணம் இருக்கலாம். என்னுடைய மனதின் உணர்விற்கப்பாற்பட்ட ஆழ்மனதினில் கந்தசாமி மாஸ்டரைப் போன்ற தோற்றமுள்ளவர்களின் பால் மதிப்பு இருக்கலாம். அல்லது மனதின் சக்தி பற்றி இன்னும் முற்றாக அறிந்துகொள்ளமுடியாத நிலையில் எம் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட காரணங்களில் ஒன்றாகவும் இருக்கலாம்.

அதே சமயம் இன்னுமொரு கேள்வியும் எழுந்தது. ஒரு நிமிடங்களின் முன்னால்தான் கந்தசாமி மாஸ்டரைச் சந்தித்திருந்தேன். அதற்குள் என் வாழ்வின் அந்தரங்கங்களை எப்படிப் பகிர்ந்து கொள்வது? அப்படி உடனடியாகப் பகிர்ந்துகொள்வது என் ஆளுமைக்குப் பாதகம் செய்வதுபோல் பட்டது.

“என்ன தம்பி பலமான யோசனை..தம்பி விரும்பினால் பிரச்சனையைக் கூறினால் என்னால் முடிந்தவற்றைச் செய்யத் தயாராய் உள்ளேன்.”

‘நான் யோசித்துக்கொண்டிருப்பதே அதைப்பற்றித்தான் மாஸ்டர்’ கூற நினைத்தேன். ஆனால் கூறவில்லை. மௌனமாக அரிக்கன் லாந்தரைச் சுற்றிப் சுற்றிப் பறந்து வந்து, செத்துக்கொண்டிருந்த பூச்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“தம்பி, விருப்பமில்லையென்றால் பரவாயில்லை. எப்பவேண்டுமானாலும் கூற விரும்பினால் கூறலாம். என்னால் முடிந்ததைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

மாஸ்டர் சொல்வதும் சரியாகத்தான் பட்டது. உடனடியாக என் அந்தரங்கங்களை பகிர்ந்து கொள்ள என் மனமும் விரும்பவில்லை.

இன்னுமொரு சமயம் பார்க்கலாம்.

"மாஸ்டர், இன்னுமொரு சமயத்தில் ஆறுதலாக என் கதையைக் கூறுவேன். ஆனால்..." நான் முடிக்காமல் நிறுத்தினேன்.

"ஆனால்...என்ன தம்பி...மேலே பயப்படாமல் சொல்லும்"

"இல்லை. மாஸ்டர், என் வாழ்வின் அந்தரங்கத்தை இப்பொழுது கூற விரும்பாவிட்டாலும் ஒன்றை மட்டும் கூறத்தான்வேண்டும். அதனைக் கட்டாயம் கூறத்தான் வேண்டும். அதனைக் கூறாமல் இருந்தால் உங்கள் நம்பிக்கைக்கு துரோகம் இழைத்தவன் ஆவேன்."

மாஸ்டர் மௌனமாக என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் தொடர்ந்தேன்.

"மாஸ்டர், சமுதாயத்தில் குற்றம் புரிபவர்களைப்பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகின்றீர்கள்?"

"தம்பி...குற்றம் புரிவது, தவறு செய்வது மனித சுபாவம். தவறுகள் பேசித் திருத்தப்படவேண்டுமெனவே. சில தண்டிக்கப்பட்டுத் திருத்தப்படவேண்டியவை. தவறு செய்பவர்கள் திருந்தவேண்டும். செய்த தவறுகளிலிருந்து பாடம் படிக்கவேண்டும். புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்க வேண்டும். மீண்டும் மீண்டும் செய்த தவறுகளைச் செய்வது தான் கூடாது."

"மாஸ்டர்...நீங்கள் மனப்பூர்வமாகத்தான் கூறுகிறீர்களா? அல்லது வெறும் தத்துவம் மட்டுமா? தத்துவமும் நடைமுறையும் ஒத்துவருவதென்பது தான் மிகவும் கஷ்டமான காரியம்..."

"தம்பி சொல்வது சரிதான்...இருந்தாலும் என் அனுபவங்கள். முக்கியமாக என் ஆசிரிய அனுபவம் என்னை முதிர்ச்சியடைய

வைத்துள்ளது...அதற்காக நான் ஏதோ பெரிய மேதையென்று எண்ணிவிடவேண்டாம். இன்னமும் பல்வேறுபட்ட பலவீனங்கள் உள்ள ஒரு மனிதப் புழுதான் நான்."

மாஸ்டரின் சொற்கள் உண்மையான வார்த்தைகளாகத்தான் பட்டன. எனக்கு அவர் மேல் முழுதாகவே நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

"மாஸ்டர் நான் உங்களை நம்புகிறேன்." என்று தொடர்ந்தேன். "மாஸ்டர்...நான் ஒரு குற்றவாளி. ஏழுவருட ஜெயில் தண்டனை அனுபவித்துவிட்டு அண்மையில் தான் விடுதலையான ஒரு பயங்கரமான குற்றவாளி." நான் முடிக்கவில்லை.

"ஆ"

நான் கூறிய சொற்களின் யதார்த்தத்தைத் தாங்க முடியாமல் அதிர்ச்சியடைந்தது, "அப்பா" என்று அழைத்தபடி விராந்தைக்கு வந்த அகிலாதான். எதிர்பாராத அவள் வருகையைக் கண்ட நானும் தான், ஏன் மாஸ்டரும் தான்.

பாதை தெரிந்தது

இத்தனைக்கும் மாஸ்டர் முகத்தில் எந்தவிதப் பதட்டமோ சலனமோ தென்படவில்லை. எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நானென்ன சாதாரண விசயத்தையாக கூறியிருந்தேன்?

ஏழு வருட கடுங்காவல் தண்டனை அடைந்துவிட்டு அண்மையில் தான் வெளிவந்த பயங்கரக் குற்றவாளி நான்" என்கின்ற விசயம் அவ்வளவு என்ன சாதாரண விசயமா? எப்படி இவரால் அமைதியாக, ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் எவ்வித உணர்வுகளையும் வெளிக்காட்டால் இருக்க முடிகின்றது?

நான் கூறிய விடயத்தைக்கேட்டு அதிர்ச்சியுற்ற அகிலா கூட வெகுவிரைவாகவே தன்னைச் சகஜ நிலைக்குக்

கொண்டுவந்துவிட்டாள். அப்பாவிற்கேற்ற பொண்ணு...

மாஸ்டர் தான் முதலில் மௌனத்தைக் கலைத்தார்.

“என்னம்மா விசயம்”

“இல்லை அப்பா, இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யலாமென்று தான்...” அகிலா இழுத்தாள்.

இச்சமயம் என்னை நோக்கி கந்தசாமி மாஸ்டர் “தம்பி கட்டாயம் இரவு சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போகவேண்டும்” என்றவர் அகிலா பக்கம் திரும்பி. “அகிலா, தம்பிக்கும் சேர்த்து சமைத்துவிடு” என்றார். அகிலா உள்ளே சென்று விட்டாள்.

எனக்கு கந்தசாமி மாஸ்டர் புதிராகத்தான் தென்பட்டார். எதுவித கஷ்டங்களுமே ஏற்படாதவர் போல் என்னுடனான சம்பாஷணையைத் தொடங்கிவிட்டார்.

“தம்பி, குற்றவாளிகளிலும் எத்தனையோ வடிவமானவர்கள். சிலர் குற்றங்கள் புரிவதிலேயே ஊறிவிட்டவர்கள். இன்னும் சிலரோ சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளினால் தவறுகின்றார்கள். நீ அதில் இரண்டாவது வகை.. செய்த தவற்றிற்காக தண்டனை பெற்றதும் கூட, பாவமன்னிப்பை நாடி வந்திருக்கின்றாய். அதுதான் பெரிய விடயம். செய்த தவறுகளை மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து திருந்தி வாழ்வது தான் ஒருவனை உயர்த்தும். உண்மையில் நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்.”

மாஸ்டர் கூறிக்கொண்டே போனார். மாஸ்டரிற்கு மட்டும் நான் செய்த குற்றம் தெரிந்திருக்குமென்றால் இவ்விதம் பேச முடியுமா? என்றொரு எண்ணமும் என் நெஞ்சினில் அதற்குள் ஓடி மறையத் தான் செய்தது.

ஆனால்....மாஸ்டரைப் போன்ற ஒருவரைத் தான் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். என் அனுபவங்களை சரியான முறையில்

விளங்கி, என் வாழ்க்கையில் சரியான பாதையினை, இலக்கினைக் காட்டுவதற்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு உறவு, நட்பு அவசியம் தான்.

எதிர்பாராத கணங்களில் வள்ளியையும் மாஸ்டரையும் சந்தித்திருந்தேன். ஆனால் இருவரின் சந்திப்புகளுமே என் எதிர்கால வாழ்விற்கான பயணத்தின் தொடக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தன போலப்பட்டது.

வறுமையில் வாடும் மக்கள்...மனிதத்துவத்தையே இழந்து வாடும் அம்மக்கள்...மக்களிற்காக வாழ்வதாக முடிவு செய்திருந்த எனக்குத் துணையாக கந்தசாமி மாஸ்டரின் நட்பும் கிடைக்குமென்றால்...எவ்வளவு நன்றாக அற்புதமாகவிருக்கும்.

“என்ன தம்பி...யோசனை”...மாஸ்டர் தான் கேட்டார்.

“மாஸ்டர் உங்களைப்பற்றித்தான் சிந்தித்தேன். எவ்வளவு எளிமையாக தெளிவாக உங்களால் பிரச்சனைகளின் ஆழத்தைத் தொட முடிகிறது.” நான் முடிக்கவில்லை. மாஸ்டர் சிரித்தார்.

“தம்பி. பெரிய பெரிய வார்த்தைகளையெல்லாம் போட்டுக் கொட்டிவிடாதே. அது சரி தொடர்ந்து என்ன செய்வதாக எண்ணம்...”

நான் வள்ளியுடனான சந்திப்புப்பற்றியும் அம்மக்களின் பிரச்சனைகள் பற்றியும் சுப்பிரமணிய மாஸ்டரிடமும் பாவமன்னிப்புப் பெறுவது பற்றியும் என் எழுத்து முயற்சி பற்றியும் நான் முடித்திருந்த பட்டப்படிப்பு பற்றியும் கூறினேன்.

மாஸ்டர் வியந்து போனார். “என்ன அந்த எழுத்தாளன் நீலவண்ணன் நீ தானா?...நான் உன்னுடைய வாசகனப்பா...” என்றார். கூடவே கூறினார். “தம்பி...நான் படிப்பிக்கும் பாடசாலையில் பொருளாதார ஆசிரியராக, பாடசாலையில் உதவிப்பணத்தில் படிப்பிக்க முடியுமா என்று முயன்று பார்க்கிறேன்...”

அதே சமயம் மக்களிற்காக உன் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க நினைத்திருக்கிறாயே அது பெரிய விசயம். நிச்சயம் என் உதவி அவ்விசயத்தில் உனக்கு உண்டு.

சுப்பிரமணிய மாஸ்டரிடமிருந்தும் நிச்சயம் உனக்கு மன்னிப்புக்கிட்கும். அவ்விடயத்திலும் நான் நிச்சயம் உதவ முடியும்..”

எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இதயத்திலிருந்து பெரியதொரு பாரம் குறைந்ததுபோலப் பட்டது. எதிர்கால வாழ்க்கை பிரகாசம் மிக்கதாக விளங்கியது. அலைகடல் நடுவே தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு பற்றிக்கொள்ள ஒரு சிறு கட்டையாவது அகப்பட்டதுபோன்றிருந்தது.

வெளியிலோ தூறிக்கொண்டிருந்த மழை முற்றாக நின்று விட்டிருந்தது. இருண்டிருந்த வானம் வெளித்து...ஆங்காங்கே நட்சத்திரக் கன்னியர்கள் கண்களைச் சிமிட்டியபடி...

உலகம் தான் எவ்வளவு இன்பமயமானதாக, நம்பிக்கை மிகுந்ததாக விளங்குகிறது. மெல்லிய குளிர் தென்றல் உடலை வருடிச் சென்றது. இரவுப் பட்சிகளின் தாலாட்டில் தான் இரவு எவ்வளவு இனிமையாக, அழகாக நெஞ்சையள்ளுவதாக இருக்கின்றது.

வெறி மிருகம்

ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்தது. இதற்குள் சில குறிப்பிடும்படியான சம்பவங்கள் நடந்து முடிந்திருந்தன. முதலாவதாக வள்ளி வாழும் பகுதி மக்களிற்கிடையில் சிறு மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பொன்று கட்டப்பட்டது. அம்மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைக் கையாளுவது சம்பந்தமான திட்டங்கள் பற்றி ஆராயப்பட்டது. வள்ளி இவ்விடயங்களில் முழுமூச்சாக உழைத்தாள். அவளது ஆர்வம்

எனக்கு அவள் மேல் பெரும் மதிப்பையும் அனுதாபத்தினையும் ஒருவிதமான பரிவினையும் ஏற்படுத்தியது. அதேசமயம் அம்மக்களின் ஒன்றுபட்டபோக்கு, உறுதியான தீர்மான நோக்கு, இவையெல்லாம் பெரும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தின. அதே சமயம் கந்தசாமி மாஸ்டரும் இதுசம்பந்தமாக நன்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தாரென்றே சொல்ல வேண்டும். அகிலா கூட தன் பங்கிற்கு உதவினாள். அம்மக்களின், அவர்களின் பிள்ளைகளின் அறிவாற்றலை உயர்த்தும் பொருட்டு, படிப்பிக்கும் ஆசிரியை வேலையை அவள் பொறுப்பேற்றாள். அதற்காக ஒரு சிறுகுடிசை. உண்மையில் குடிசை என்று சொல்ல முடியாது, ஆனால் ஒலையினால் வேயப்பட்ட அரைச்சவருடன் கூடிய சிறு குடிசையொன்று கட்டப்பட்டது. அங்கு அகிலா மாலை நேரங்களில் அப்பகுதி மக்களிற்கு கற்பிக்கும் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

விரைவிலேயே அக்குடிசையில் சனசமூக நிலையமொன்றையும் தொடங்குவதாக மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பினால் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதே சமயம் நிரந்தரமாகவே ஒரு ஆசிரியையை நியமிக்க முயல்வதாகவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இதே சமயம் இளைஞர்கள், குழந்தைகளின் விளையாட்டிற்காக விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றை சிறிய அளவில் அமைப்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டு சிரமமான அடிப்படையில் வேலையும் ஆரம்பித்துவிட்டது. மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பு ஒவ்வொரு வாரமும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சனசமூக நிலையம் அமையவுள்ள குடிசையில் கூடி நிலைமைகளை ஆராய்ந்து முடிவு எடுப்பதாகவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. எல்லா விடயங்களிலும் நான் பங்காற்றி முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கிய அதே நேரம், முடிவுகள் எடுப்பது முதலானவற்றை அவர்களது மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பின் பொறுப்பிலேயே விட்டுவிட்டேன். இவ்விதம் பிரச்சனைகளிற்கு

அவர்களையே முகங் கொடுக்க வைப்பது, அவர்களது ஆற்றலை மேலும் 'மேலும் கூட்டுமென நான் எண்ணினேன்.

இதுவரை காலமும் சரியான திசையற்று, ஓடிக்கொண்டிருந்த கப்பலைப்போல அவர்கள் வாழ்க்கை இருந்தது. ஆனால் இன்று.... அவர்கள் பயணத்தின் இலக்கு நிரணயிக்கப்பட்டு விட்டது.

அவர்களது சகலவிதமான பிரச்சனைகளிற்கும் நான் அல்லது கந்தசாமி மாஸ்டர் ஆலோசனைகள் கூறினோம். கந்தசாமி மாஸ்டரின் வீடு இப்பகுதியில் இருந்து ஏறத்தாள ஒரு மைல் தொலைவில் இருந்தபோதும் அவர் ஒவ்வொரு நாளும் மாலை நேரம் அங்கு நடந்துவருவார். அகிலாவும் அவருடன் கூடவே வருவார். இதே சமயம் என் எழுத்து முயற்சிகளும் தொடராமல் இல்லை. தினமுழக்கம் பத்திரிக்கையின் வாரப்பதிப்பிற்காக ஆசிரியர் தொடர் நாவல் ஒன்றை எழுதும்படி வற்புறுத்தியிருந்தார். இதற்காக நாவலொன்றை எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன்.

இதே சமயம்....நான் எதற்காக வவுனியா வந்தேனோ, அது மட்டும் நிறைவேறவேயில்லை. அன்றைய சந்திப்பிற்குப் பின் சுப்பிரமணியம் மாஸ்டரையோ, காயத்திரியையோ சந்திக்கவே யில்லை. அவர்களை நான் சந்திக்காமலிருந்த போதும் நாளும் பொழுதும் என் எண்ணமெல்லாம் அவர்களையே நாடி வந்தது. நான் செய்து விட்ட துரோகத்தை எண்ணி எண்ணி மனம் வெம்பிக் கொண்டிருந்தது.

யாரிடமாவது என் நெஞ்சைக் கொட்டி அழுதால் தான் மண்பாரம் குறையும் போலவும் பட்டது. என் முகத்தில் அடிக்கடி படர்ந்து விடும் வாட்டத்தைக் கண்டு வள்ளி கூட அடிக்கடி கேட்பாள்.

“என்ன ஐயா, உங்கட மனசில ஏதாவது பிரச்சனையோ?”

அப்போதெல்லாம் பதிலிற்காகப் பலமாகச் சிரித்தபடி “பிரச்சனையாவது... மண்ணாங்கட்டியாவது” என்று கேட்பதே என் வழக்கமாகவும் ஆனது. அதே சமயம் அகிலாவும் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகத்தொடங்கினாள். சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இலக்கியம் பற்றியும் தத்துவம் பற்றியும் என்னுடன் விவாதிக்கவும் தொடங்கினாள்.

இவ்விதம் என் வாழ்வோட்டம் சீராக ஓடிக்கொண்டிருந்த சமயம் கந்தசாமி மாஸ்டர் படிப்பிக்கும் பாடசாலையில் எனக்கு வேலையும் கிடைத்தது. இதே சமயம் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கந்தசாமி மாஸ்டரும் நானும் அரசியல் தொடக்கம் உளவியல், தத்துவம், இலக்கியம் முதலான சகல விடயங்கள் பற்றியெல்லாம் பேசினோம். கந்தசாமி மாஸ்டரின் ஆங்கில அறிவு என்னைப் பிரமிக்கவே வைத்தது. எவ்வளவு தெளிவாக அறிவுபூர்வமாக சிந்திக்கிறார்? எவ்வளவு விடயங்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறார். கந்தசாமி மாஸ்டர் வீட்டில் சிறிய நூலகமே வைத்திருந்தார். பிரபல தமிழ்நாட்டு மேல்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களையெல்லாம் சேகரித்து வைத்திருந்தார்.

இவ்விதமாக நாட்களோ வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. புதிய சூழலுக்கேற்ப என் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதில் வெற்றியும் கண்டிருந்தேன். இதேசமயம் ஓய்வு கிடைக்கும் மாலை நேரங்களில் கந்தசாமி மாஸ்டர் வீட்டிற்கு அண்மையில் உள்ள குளக்கரை செல்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன்.

அமைதியான சூழ்நிலையில் சுற்றி வரப்பட்டிருந்த கானகத்தின் தனிமையிலிருந்த அந்தக் குளம்...படர்ந்திருந்த தாமரைகள்...பாடிப்பறக்கும் பறவையினம்..மெல்லென வீசும்

தென்றல்...அந்தியின் சிவப்பில் தண்ணென்று பரவிக்கிடக்கும் பொழுதில்... என்னையே மெய்மறந்து நிற்பேன். சிறுவயதிலிருந்தே இயற்கையை ரசிப்பதைப் போன்று என் மனதிற்குப் பிடித்தபொழுது போக்கு வேறெதுவுமேயில்லை. ஒவ்வொரு கணத்திலும் இயற்கை பொதித்து வைத்துள்ள அழகில் நான் என்னையே இழந்து விடுவேன். அச்சமயம் என் மனம் இலேசாகி, எவ்விதக் கவலைகளும்ற்ற தன்மையில் சிலிர்த்துப் பூரித்துக் கிடக்கும் கற்பனை ஊற்றெனப் பெருகும்.

அச்சமயங்களில் எல்லாம் பாரதியின் சிட்டுக்குருவியைப் போல் விட்டு விடுதலையாகி நிற்பேன்.

அன்றும் இது போன்றதொரு மாலை நேரம்...வழக்கம்போல் குளக்கட்டில் அமர்ந்தவாறு அப்பொழுதின் அழகில் என்னையே மெய்மறந்திருந்தேன். கீழ்வானமோ அந்திச்சிவப்பில் பூரித்துக் கிடந்தது. குளத்தின் மறுகோடியில், நாரைகள், கொக்குகள் சில மீன் பிடித்தபடியிருந்தன. இரவு நெருங்கிவிட்டதால் நீர்க்காகங்கள் உட்பட பல்வேறு விதமான பட்சியினங்கள் எல்லாம் தத்தமது உறைவிடம் நாடிப் பறந்தபடியிருந்தன. குளக்கட்டின் அருகிலிருந்த மரமொன்றில் மீன்கொத்தியொன்று நின்றிருந்தது. ஏனைய பட்சியினங்கள் தத்தமது உறைவிடங்கள் நாடிப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் அம்மீன் கொத்தி மட்டும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடிப்பதில் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. அருகிலிருந்த பாலையில் ஒரு மர அணில் ஒன்று பாய்ந்தோடி மறைந்தது.

குளம் ஒரு சிறு நீரலைகள் தவிர பொதுவில் அமைதியாகவே இருந்தது. இடைக்கிடை மீன்கள் சில துள்ளி மீண்டும் மறைவதால் ஏற்பட்ட 'களங்'சத்தங்களும், பல்வேறு வகைப்பறவைகளின் சத்தங்களும் தவிர பொதுவில் அக்குளமும் அதனைச்சார்ந்த பகுதியும் ஒருவித அமைதி கலந்த சூழலில் மனித நடமாற்றம் அற்றுக் காணப்பட்டன.

இத்தகைய பொழுதுகளில் தான் நான் நானாகவிருக்கிறேன். வேறுவித பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுபட்ட என்னைப்பற்றி, என் உணர்வுகளைப்பற்றி சிந்திப்பது இத்தகைய பொழுதுகளில் தான். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் என் மனதை முழுதாகவே ஆட்கொண்டு விடுவது சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் குறிப்பாக காயத்ரியின் நினைவுகள் தான். காயத்ரியைப்பற்றி எண்ணினால் நெஞ்சம் பொங்கிவிடுகின்றது.

என் வாழ்வில் முதலும் கடைசியுமாக என் நெஞ்சில் காதல் மலர் பூப்பதற்கு காரணமாயிருந்தவள், இருப்பவள் இந்தக் காயத்ரி.

அந்தச் சிவந்த முகம்..கூரிய மூக்கு. சுருண்ட அலைஅலையான கூந்தல்...அந்த அமைதியான குடம் போன்ற அழகான உடல்வாகு...அவள் நடக்கையில் என் நெஞ்சையே வருடிச்செல்லும் அந்த உடலசைவு...

என் நெஞ்சில் அந்த நாட்கள் நிழலாடின. எவ்விதக் கவலைகளும் பொறுப்புக்களுமேயற்ற...கட்டுக்கணக்கற்ற வாழ்வின் போக்கில்...இன்று நினைக்கையில் அந்த நாட்களின் ஞாபகம் தான் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கிறது. காயத்ரியும் நானும் சிட்டுக்குருவிகளைப்போல் பறந்து திரிந்த நேரம்..

ஆனால்..ஆனால்...எல்லாவற்றையும் பாழடித்து வீணாக்கி விட்ட கணங்கள்..காலத்தின் கோலம்...

“கருணாகரன்”

நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன்.

எதிரில் அகிலா நின்றிருந்தாள்.இரட்டைப் பின்னல்கள் பின்னியிருந்தாள். நெற்றியில் பொட்டிட்டிருந்தாள். மெல்லிய நீலநிறப்புள்ளிகளிட்ட வெள்ளைநிற நூற்சேலை கட்டியிருந்தாள்.

அகிலாவே தொடர்ந்தாள்.

“வேலை முடிந்து கொண்டிருந்த நான் நீங்கள் முன்னால் போவதைக் கண்டு எங்கள் வீட்டிற்குத்தான் போகின்றீர்களோ என்று எண்ணினேன். ஆனால் நீங்கள் குளக்கரைப்பக்கம் வருவதைப் பார்த்தவுடன் பின் தொடர்ந்தேன். உங்கள் தனிமையைக் கலைத்து விட்டேனோ? மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.”

இவ்விதம் கூறியவள் என்னருகே அமர்ந்தாள்.

“அப்படியொன்றுமில்லை. அது சரி அப்பா எங்கே?” என்றேன். “அப்பா இன்று எனக்குப் பதிலா அங்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்போய்விட்டார். எனக்கு இலேசாக உடம்பு சரியில்லை.”

இவ்விதம் கூறிய அகிலா சற்று நேரம் அமைதியான சூழலில் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டிருந்த மீன்களையே நோக்கியபடி நின்றிருந்தாள். பின் தொடர்ந்தாள்.

“கருணாகரன்...நீங்கள் தவறாக நினைக்கமாட்டீர்களென்றால் நான் ஒன்று கேட்கலாமா?” தயங்கித் தயங்கித்தான் அகிலா கேட்டாள்.

“அப்படியென்ன தப்பாகக் கேட்டுவிடப்போகின்றீர்கள் அகிலா, தாராளமாகக்கேளுங்கள்”

“உங்கள் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் நான் குறுக்கிடுவதாக எண்ண மாட்டீர்களே?”

“எண்ணவே மாட்டேன்..மேலே கூறுங்கள்” சிறிதுநேரம் மெளனமாயிருந்தாள். தூரத்து அடிவானையே நோக்கினாள். பின் கூறினாள்.

“கருணாகரன்...உங்கள் வாழ்வில் நீங்கள் ஒரு இக்கட்டில் அகப்பட்டிருந்தீர்கள் என்பது தெரிகின்றது. ஆனால் நீங்களொரு

குற்றவாளியாக இருப்பீர்கள் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. உண்மையில் நீங்கள் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் காரணமாக குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டவர்தானே” எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. சிரித்தேன்.

“ஏன் சிரிக்கின்றீர்கள் கருணாகரன்”

“இல்லை அகிலா. நீங்கள் கூறினீர்களே...சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாக என்று. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாக குற்றம் புரிந்த ஒரு பயங்கரக் குற்றவாளி நான்”

“என்னால் நம்பவே முடியவில்லை”

“அதற்காக செய்த குற்றம்இல்லையென்று ஆகிவிடுமா அகிலா”

அகிலா இவ்விதம் நான் கூறியதும் மீண்டும் மெளனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். சிறிதுநேரத்தின் பின் தன் இதழ்களைத் திறந்தாள்.

“அது சரி கருணா... நீங்கள்தான் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை அடைந்துவிட்டீர்களே.. பிறகேன் அதனையே நினைத்து நினைத்துக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு...சென்றவை சென்றவையாயிருக்கட்டும்”

மீண்டும் நான் சிரித்தேன். அகிலாவிற்கு என் சிரிப்பு சிறிது சினத்துடன் கூடிய ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

“என்ன கருணா இது...நான் சீரியலாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் என்னடாவென்றால் சிரித்துக்கொண்டு....” அகிலாவின் சொற்களிலும் சிறிது காரமிருந்தது.

“அகிலா மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் நான் செய்த குற்றம்

என்னவென்று அறிந்தால் நீங்கள் இவ்விதம் கூறமாட்டீர்கள். அதுதான் சிரித்தேன்."

அகிலாவின் சொற்கள் தொடர்ந்து காரமாகவே வெளிவந்தன.

"குற்றம் புரிவது மனித இயல்புதானே...நீங்கள்தான் அதற்காகத் தண்டனையும் அடைந்துவிட்டீர்களே. பிறகேன் இவ்விதம் அலட்டிக் கொள்கின்றீர்கள். அது சரி அப்படியென்ன பெரிய குற்றத்தை, மனிதன் செய்யக்கூடாத குற்றத்தை நீங்கள் புரிந்துவிட்டீர்கள்"

இக்கேள்விக்கு நான் உடனடியாகப் பதிலைக் கூறவில்லை. சிறிதுநேரம் மரங்களில் தாவும் மந்திகளையும் பறக்கும் பறவைகளையுமே பார்த்து நின்றேன். மீண்டும் யாரிடமாவது என் நெஞ்சைக் கொட்டிவிடவேண்டும் போலோரு உணர்வு எழுந்தது.

அகிலாவின் பக்கம் திரும்பினேன். அவள் கண்களையே ஒரு கணம் கூர்ந்து நோக்கினேன். "இவளிடம் கூறுவோமா" பார்வையின் கூர்மை தாங்காமல் அவள் தன் முகத்தை வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள். என் மனதினில் ஒரு முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

"அகிலா...சரி நான் என்ன செய்தேனென்பதை கூறுகின்றேன். அதற்கு முன் உங்கள் நெஞ்சைக் கல்லாக்கிக் கொள்ளுங்கள்"

அவள் என்னையே நோக்கியபடியிருந்தாள். நான் தொடர்ந்தேன் "அகிலா...இந்த உலகத்தில் என்னைப்போல் பெரிய பாவி, உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்த பெரிய துரோகி வேறு யாருமே இருக்க மாட்டார்கள். சுப்பிரமணிய மாஸ்டரிற்கு நான் செய்த கைம்மாறு. என் நெஞ்சிற்கிய காயத்ரிக்கு நான் செய்த துரோகம்..என் வாழ்வில் முதலும் கடைசியுமாக நான் காதலித்த ஒரே பெண் அவள்தான். அவளிற்கு நான் செய்த அநியாயம்..."

இவ்விதம் கூறிய நான் சிறிது நேரம் மௌனமாகயிருந்துவிட்டுத் தொடர்ந்தேன்.

"எந்தக் காதலனுமே தன் காதலிக்குச் செய்யக்கூடாததை அல்லவோ நான் செய்தேன். நீங்கள் அப்படி என்ன குற்றத்தைச் செய்தீர்கள் என்று எளிதாகக்கூறி விட்டீர்கள். ஆனால் நான் செய்த குற்றம் என்னவென்று தெரிந்தால்... அகிலா...எந்த உயிரிற்குமே தீங்கு செய்யக்கூடவே எண்ணாத மென்மையான காயத்ரியை...என் தெய்வமான சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் கண்ணிற்குக் கண்ணான மகளை, என் நெஞ்சிற்கேயுரிய காயத்ரியை துடிக்கத் துடிக்க வெறிநாயைப்போல் நான் கற்பழித்தேன்.

"என்ன" அகிலாவின் முகம் வெளிநிச்சிவந்தது. அவள் இதனை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இரத்தக் குழம்பாகச் சிவந்த அகிலா புயலாக எழுந்தாள்.

"சீ நீயும் ஒரு மனிசனா...மிருகம்..வெறி மிருகம்...உன்னைப் போய் எவ்வளவு உயர்வாக எண்ணியிருந்தேன். நீ செய்த குற்றத்திற்கு ஏழேழு பிறவியிலும் மன்னிப்பே கிடையாது. இதை நினைத்து நினைத்தே அழுந்திச் சா...அதுதான் உனக்குச் சரியான தண்டனை"

இவ்விதம் வார்த்தைகளைக் கொட்டியவள், மறுகணம் அதேபுயல்வேகத்துடன் அவ்விடத்தை விட்டோடினாள். "அகிலா, அகிலா" நான் அவளைக் கூவி அழைத்தேன். ஆனால் அவளோ, திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அப்படிப் பார்ப்பதே பாவம் என்பது போல், அவ்விடத்தை விட்டே ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அவள் கூறிச்சென்ற வார்த்தைகளோ என்னை மேன்மேலும் சுட்டன. "மிருகம்...வெறி மிருகம்...ஆமாம்...அவள் கூறியதில் தான் அப்படியென்ன தப்பு...நான் உண்மையிலேயே

வெறிபிடித்த மிருகம்தான். மனித வடிவில் உலாவும் ஒரு மிருகம்தான். எனக்கு நான் செய்த துரோகத்துக்கு தண்டனையோ, மன்னிப்போ நிச்சயம் கிடையாது தான். அப்படி அதை நினைத்தே அழுந்தி அழுந்திச் சாவது தான் எனக்குச் சரியான தண்டனை”

அன்று காயத்ரீ எவ்வளவு தூரம் கதறினாள். கால்களைப் பிடித்துக் கெஞ்சினாள். ஆனால் அவள் கதறலை, நெஞ்சலையெல்லாம் தூக்கியெறிந்து விட்டு, அவள் கதறக் கதற, வெறிபிடித்த மிருகமாக அந்தப் பூவுடலை, அந்தத் தூய மென்மையான உள்ளத்தைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொத்திக் குதறிச் சுவைத்தேனே...

அவள் வாழ்க்கை முழுவதையுமே பாழாக்கிவிட்டு ஏழுவருட தண்டனையுடன் நான் மட்டும் வெளியே வந்துவிட்டேன். இது எவ்விதம் நியாயமாகும்...ஆமாம்...அகிலா கூறியதுபோல்...இந்த வெறி பிடித்த மிருகத்திற்கு மன்னிப்பே இல்லை தான்...மன்னிப்பே இல்லை தான்...

அகிலாவின் கதை - குழம்பிய நெஞ்சம்

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தது தான் மிச்சம். நித்திரையோ வரவே மாட்டேன் என்கிறது. இரவோ நள்ளிரவையும் தாண்டி விட்டது. அப்பா கூடத்தில் குறட்டை விட்டுத் தூங்குவது இலேசாகக் கேட்கிறது. என் நெஞ்சிலோ அமைதியில்லை. அமைதி எப்படி வரும்? நத்து ஒன்று விட்டு விட்டுக் கத்துவது இரவின் நிசுபத்ததை கிழித்துக் கொண்டு காத்தில் கேட்கிறது. மீண்டுமொரு முறை புரண்டு படுக்கிறேன்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட எண்ணங்கள்... எண்ணங்கள்... மனது அன்று மாலை குளக்கரையில் நடந்த சம்பவத்தையே அசை போட்டபடி.. கருணாகரனின் உருவம் நெஞ்சில் வந்து

சிரிக்கின்றது.. உயர்ந்து திடகாத்திரமான அந்த உருவம்... இதயத்தையே துளைத்து விடும் அந்தக் கண்கள்... சதா சிந்தனையிலேயே மூழ்கிவிடும் அந்த அழகு வதனம்... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. கருணாகரன் சிறைத்தண்டனை பெற்ற குற்றவாளி என்பது முன்பே தெரிந்து தானிருந்தது. ஆனால் அவன் செய்த குற்றம் இத்தகைய கொடுமையானதாயிருக்குமென்று நான் கனவில் கூட எண்ணியிருக்கவில்லை.

தன் குழந்தையைப் போல அவனை வளர்த்து வந்த சுப்பிரமணிய வாத்தியாரிற்கு அவன் செய்த கைம்மாறு. காயத்ரீக்கு அவன் செய்த மன்னிக்கவே முடியாத அந்தக் கொடுமை... எப்படி அவனால் அவ்விதம் செய்ய முடிந்தது..

கருணாகரன்... எழுத்தாளன் நீலவண்ணனின் மறுபக்கம் இத்தனை கொடுமையானதாயிருக்க வேண்டும். என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே. அவன் முகத்தில் விழிப்பதே பாவம் போலவிருக்கின்றது. பெண்களின் உணர்வுகளைச் சிறிதும் மதிக்காத ஆண்கள் வாழும் உலகின் ஒரு பிரதிநிதிதானே அவனும்... செய்த தவறிற்காக அவன் மனம் வருந்துவது உண்மையாக இருக்கலாம்...இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் சிதைந்துவிட்ட காயத்ரீயின் வாழ்வு...

நடைப்பிணமாகவே மாறிவிட்ட சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் நிலைமை...

கருணாகரன் மேல் வெறுப்பு வெறுப்பாக வந்தது. செய்த பாவங்களிற்குப் பரிசாரமாகத்தான் சமூகவேலை. அது இதென்று அலைகின்றானோ...இருக்கலாம்.

சிந்தித்து சிந்தித்து புரண்டு புரண்டு படுத்தது தான் மிச்சம். தெளிவுபெறுவதற்குப் பதில் மேலும் மேலும்

குழம்பிப்போனதுதான் மிச்சம். எங்கோ ஒரு சேவல் கூவியது. அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று சேவல்களின் கூவல்கள்...தொடர்ந்து இரவின் நிசப்தம்...இப்படித்தான் சிலவேளைகளில் சில சேவல்கள் நேரம் மாறிக் கூவிவிடுகின்றன.

சிந்திக்கச் சிந்திக்க ஆரம்பத்தில் கருணாகரன் மேல் இருந்த வெறுப்பு சிறிதுசிறிதாக குறைவதுபோல் பட்டது. மனிதர்கள் அடிக்கடி தவறு செய்துவிடுகிறார்கள். சிலவேளைகளில் செய்யும் தவறுகள் சிறிதாக இருந்துவிடுகின்றன. இன்னும் சிலவேளைகளிலோ பெரிதாக இருந்துவிடுகின்றன. ஆனால் செய்ததென்னவோ தவறு தவறு தானே.

மனிதனின் மனதில் நல்ல உணர்வுகளும் கெட்ட உணர்வுகளும் உறைந்து கிடக்கின்றன. சில கணங்களில் சில கெட்ட குணங்கள், உணர்வுகள் ஆட்சி செலுத்தி விடுகின்றன. அந்தக் கணங்களில் மனிதன் தன் மனிதத்துவத்தை இழந்து மிருகமாகி விடுகிறான். பின்னால் கிடந்து வேதனையினால் வெந்து துடித்துப் போகின்றான்.

கருணாகரனின் கதையும் இதுதானே...

ஒரு கணநேர வெறியில் தன் மனிதப்பண்புகளை இழந்த அவன் காயத்ரீயின் பெண்மையினையும் சூறையாடிவிட்டான். இவ்வளவு கொடுமையினையும் தாங்கிக்கொண்டு காயத்ரீயால் எவ்வளவு துணிவாக வாழ்க்கையை எதிர்நோக்க முடிகிறது. காயத்ரீ துணிச்சலான பெண்தான். கதைகளில், நாவல்களில் வரும் கதாநாயகிகளைப்போல் அவள் கோழையாக இருக்கவில்லை. என்றாலும் எவ்வளவு பரிதாபத்திற்குரிய பெண். இவ்வளவு நாளும் இதுபற்றி எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே. இப்போதானே எல்லாமே வடிவாக விளங்குகின்றது... காயத்ரீ எதிலும் பற்றில்லாமல்

தாமரையிலைத்தண்ணீர் போன்ற துறவியைப்போன்றதொரு வாழ்வு, வாழ்வதன் காரணம் என்னவென்று.

கடந்த சில நாட்களாக அவள் பாடசாலைக்குக்கூட வரவில்லையே... நீண்ட நாட்களின்பின், கருணாகரனின் திடீர்ப்பிரவேசம் காரணமாக விருக்குமோ... சுப்பிரமணிய மாஸ்டரை நினைத்தாலும் கவலையாகத்தானிருக்கு. கண்ணிற்குக் கண்ணான பெண்ணின் வாழ்வு சீரழிந்த நிலையில் நடைப்பிணமான சூழலில் அவர் வாழ்வு...

திடீரென எனக்கு ஒரு யோசனை ஏற்பட்டது. ஏன் மனிதர்களாகிய நாம் இந்த உயிரினங்கள்... இந்த உலகம்... இந்தப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் இவ்விதம் உருவாகின. விரும்பி வந்து நாம் பிறக்கவில்லை. விரும்பாவிட்டாலும் போகாமல் இருக்காமல் இருக்கப்போவதில்லை. இதற்கிடையில் இடையில் தான் எத்தனை... எத்தனை... கூத்துக்கள்... பூசல்கள்... உறவுகள்... பிரிவுகள்.

பிறக்கும் மனிதனை மனிதனாக வாழவிடாமல் அவனே உருவாக்கிய மனிதத்துவமற்ற சூழல்களிற்குள் சிக்கி உழன்று மூச்சுத்திணறி...

திணிக்கும் கட்டுப்பாடுகளிற்குள்... தளைகளிற்குள் பின்னிப்பிணைந்து... இவற்றின் அர்த்தமென்ன... அர்த்தமென்று என்றாவது ஒன்றுண்டா...

புரண்டு புரண்டு படுத்தது தான் மிச்சம். மனதை ஒரு கட்டிற்குள் கொண்டு வர முடியவில்லை.

நன்மை இது, தீமை இது என்று கட்டுப்பாடுகளை விதித்து வாழ்கின்றோமே... பார்க்கப்போனால் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளிலெல்லாம் கூட்டிக் கழித்துப்பார்த்தால் ஏதாவது அர்த்தம் உண்டா?

நன்மை செய்தவனும் மண்ணோடு மண்ணாகத்தானே போகிறான். கெடுதல் செய்தவனும் அதே மண்ணிற்குள் தானே போகிறான்...ஆனால் இந்தஇயற்கை மட்டும் இப்படியே...ஆனால் பார்வைக்கு அமைதியாக இருக்கும் இந்த வெளியில் இந்த உலகிலும் கணந்தோறும் மாற்றங்கள்...இயக்கங்கள்...

ஆனால் வாழ்வில் அர்த்தம் இல்லை. அர்த்தமற்ற வாழ்வு ஒரு மாயை...நன்மையாவது கெட்டதாவது...என்று வாழ்வதை விட வாழும் வாழ்வில் அர்த்தம் கண்டு, ஒரு சில உயரிய கோட்பாடுகளை வரித்து வாழ்வதிலுள்ள இன்பம்...தறிகெட்டு வாழ்வதில் இல்லைத்தான்....

என் நெஞ்சில் அன்று மாலை கருணாகரனுடன் ஷற்பட்ட அந்த மோதல் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நானோ எவ்விதம் மிருகத்தனமாகப் பேசிவிட்டு வந்தேன். பெரிய ஞானியைப்போல், மேதையைப்போல்...அவனது கடந்த கால அந்தரங்கத்தை கூறும்படி கேட்டு விட்டு கூறியதும் வெறிமிருகம் அது இதென்று பேசிவிட்டு வந்ததில் என்ன நியாயம் இருக்கமுடியும்...நான் அவ்விதம் நடந்துகொண்டது சரியா?

கருணாகரனைப் பொறுத்தவரையில் அவன் தவறு செய்துவிட்டான். செய்த தவறு திருத்தப்பட முடியாததொன்று. ஆனால் அவன் அதற்காக ஏழு வருடங்கள் சிறை வாழ்வை அனுபவித்துவிட்டு வெளியே வந்திருக்கின்றான். ஆனால் அதே சமயம் அவனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடம் பாவமன்னிப்பை நாடி நிற்கின்றான்.

ஆனால் காயத்ரீயைப் பொறுத்தவரையிலோ..சீரழிந்த அவள் வாழ்வு சீரழிந்தது தானே...இழந்த கற்பு என்னவோ இழந்தது இழந்தது தானே...திரும்பப்பெற முடியுமா என்ன?

திடீரென என் நெஞ்சில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது.

காயத்ரி தன் பெண்மை பறிபோய்விட்டதுமே தன் வாழ்வே சீரழிந்துவிட்டதுபோல் தன் வாழ்வை சீரழித்து வாழ்கின்றாளே...

இதற்குக் காரணம்...இந்தக் கற்புத்தானே...சமுதாயத்தில் நிலவும் இந்தக் கற்புப்பற்றிய கோட்பாடுதானே.

கற்பு கற்பு என்று வாய் கிழிய கத்திக்கொண்டு...இந்தச் சமூகத்தில் ஆண்கள் தாராளமாய் தவறிப்போகின்றார்கள். ஆனால் அதற்காக அவர்கள் யாருமே காயத்ரீயைப்போல் வீணாக வாழ்வே சீரழிந்துபோய்விட்டதாக அழுதுபுலம்பி வாழ்வைச் சீரழிப்பதில்லையே.

ஆனால் ஒரு பெண் தவறி விட்டால் அல்லது காயத்ரீயைப்போல் களங்கப்படுத்தப்பட்டுவிட்டால் சமுதாயம் மட்டுமல்ல பாதிக்கப்பட்ட பெண்களே தங்கள் வாழ்வைச் சீரழித்துக்கொள்கிறார்கள்.

சமூகத்தில் விழிப்பு ஏற்படுவதற்கும் முன்பதாக பெண்களிடத்தில் விழிப்பு ஏற்படவேண்டும்...சமூகத்தில் நிலவும் ஓரவஞ்சகமான கோட்பாடுகளை எதிர்ப்பதற்குரிய பக்குவத்தை பெண்கள் பெறவேண்டும்.

பாரதி கூறுவதைப்போல ஆண் பெண் இருவரிற்குமே கற்பு பொதுவானதாகயிருக்கவேண்டும். ஆனால் அதே சமயம் கற்பினைக் காரணம் காட்டி வாழ்வையே சீரழிக்கும் போக்குகள் நிறுத்தப்படவேண்டும்.

இன்னமும் இந்த இரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு அந்த நத்தின் குரல் விட்டுக் விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கூடவே சில்வண்டுகளின் ரீங்காரம்.

ஆரம்பத்தில் குழம்பிக் கிடந்த நெஞ்சில் சிறிது அமைதி. கருணாகரனைச் சந்தித்து மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும்.

காயத்ரீயின் வாழ்வை மாற்றி வைக்க வேண்டும். நெஞ்சில் தெளிவு.

எப்போது தூங்கினேன் என்பது எனக்கே...தெரியாது? அப்படியே தூங்கிப்போனேன்.

காயத்ரீயின் கல்யாணம்

மறுநாளும் காயத்ரி பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அடுத்த திங்கள் வரை அவள் லீவு போட்டிருப்பதாக சமித்ரா ரீச்சர் கூறினா. அன்று மாலை பாடசாலை முடிந்ததும் வீடு செல்வதற்கு முன்பாக காயத்ரீயின் வீடு சென்றேன். வழக்கம் போல் சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் சுருட்டொன்றைப் புகைத்தபடி முன்விநாந்தையில் ஈஸிசேரில் சாய்ந்திருந்தபடி வீதியின் நடமாட்டத்தை பார்த்தபடியிருந்தார்.

என்னைப் பார்த்ததும் “யாரு அகிலாவா?” என்றவர் தொடர்ந்தும் “காயத்ரீ உள்ளே தானிருக்கிறா” என்றவர் தன் சூழலிற்குத் திரும்பி விட்டார். உள்ளே சென்றேன். காயத்ரீ அறையினுள் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் கட்டிலில் எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“என்னடி காயத்ரீ உடம்புக்கு” என்றேன்.

“இலேசான காய்ச்சல்..அதோடு மனசும் சரியாகவில்லை. அது தான் ஒரேயடியாக லீவு போட்டேன்.” காயத்ரீயின் குரல் சுரத்தின்றி வெளிவந்தது.

அவள் நெற்றியில் கழுத்தில் கைவைத்துப் பார்த்தேன். இலேசாக சுட்டுக்கொண்டிருந்தது. பயப்படும்படியாக ஒன்றுமில்லை.

ஆனாலும் காயத்ரீ சரியான அழுத்தக்காரி தான். இத்தனை வருடமாக அவளுடன் பழகுகிறேன். ஆனால் ஒருநாள்

கூடத்தான் கடந்த காலத்தைப்பற்றி மறந்து கூட மூச்சுவிடவில்லையே.... ஆனால் அதைச் சொல்வதால் தான் என்ன இலாபம் என்று நினைத்திருப்பாள் போலும்...

மெல்ல மெல்ல இருண்டு கொண்டிருந்தது. அந்திப் பறவைகளின் பல்வேறுபட்ட ஒலிகள் காற்றில் கலந்துவிட்டிருந்தன. ஜன்னலினூடு சிவந்து கிடந்த அடிவான் தெரிந்தது.

“காயத்ரீ”

என்ன என்பது போல் என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள். கட்டிலில் அவள் தலைமாட்டருகில் அமர்ந்து கொண்டேன். கூந்தலை மெல்ல நீவி விட்டேன். குழந்தையைப்போல அவள் பார்வை தெரிந்தது.

“காயத்ரீ. நீ எதையோ மனதில் வைத்து சங்கடப்படுவது போல் எனக்குப் படுகிறது. என்னிடம் சொல்வதால் உன் பாரம் குறையுமென்றால் ஏன் சொல்லக்கூடாது”

இதற்கு அவள் பதிலேதும் கூறாமல் சிறிது நேரமிருந்துவிட்டு கூறினாள்.

“அகிலா...அப்படி எதுவுமேயில்லை”

எப்படியாவது அவள் வாயைக் கிண்டி அவள் மூலமாக உண்மையை வரவழைக்கவேண்டுமென்று மனது பரபரத்தது.

“காயத்ரீ...உனக்கும் வயசாகுது...நீ ஏன் ஒரு கல்யாணம் செய்யக்கூடாது” திடுக்கிட்டவளாக ஒரு கணம் என்னை நோக்கிய காயத்ரீ, மறுகணமே சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பிவிட்டாள். கூடவே முகத்தில் ஒருவித விரக்தி கலந்த பார்வை...அத்துடன் கூறவும் செய்தாள்.

"அகிலா, கல்யாணமென்பது நீ நினைக்கிற மாதிரி அப்படியென்ன இலேசான விஷயமா... சீதனம் சீதனமென்று அலையிற இந்த சமூகத்தில் ஏழைப்பெண்கள் திருமணத்தைப் பற்றிக் கனவு காணமுடியுமா என்ன?"

இவ்வார்த்தைகளை காயத்ரீ கூறியபோது அவள் குரலில் ஒப்புக்குக் கூறுவது போன்ற தொனியே ஒலித்தது.

"காயத்ரீ, உன் அழகிற்கும் குணத்திற்கும் சீதனமில்லாமல் உன்னைக் கட்டுவதற்கு எத்தனையோ பேர் போட்டி போடுவார்களட. நீ மட்டும் சரியென்று சொல்லு...சீதனப் பிரச்சனையேயில்லாமல் உனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைப்பது என் பொறுப்பு" என்றேன். இதற்கு அவள் என்ன கூறிச் சமாளிப்பாளோ என்று எண்ணியபடியே அவளை நோக்கினேன்.

"அகிலா...கல்யாணம் கட்ட வேண்டுமென்பதற்காகவல்ல கல்யாணம்... எனக்குப் பிடித்த என் உணர்வுகளைப் புரிந்த ஒருவர், சீதனமில்லாமல் என்னை ஏற்கவேண்டும்...ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் கோடியில் ஒருவரே..." இவ்விதம் கூறியவள் தொடர்ந்தும் கூறினாள்.

"அகிலா...உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன் செய்வியா"

"என்ன காயத்ரீ இது...எது வேண்டுமானாலும் கேளு...செய்யக் காத்திருக்கிறேன்."

"தயவு செய்து இனிமேல் இந்தக் கல்யாணப் பேச்சை மட்டும் எடுக்காதே....ஏற்கனவே அப்பா உடைந்துபோய்க் கிடக்கின்றார். இந்தப் பேச்சு மட்டும் அவர் காதில் விழும் என்றால் சிதறியே போய் விடுவாரடி"

"காயத்ரி... உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால் இந்தப் பேச்சை இனிநான் எடுக்கவே மாட்டேனடி..போதுமா"

காயத்ரியுடன் சிறிது நேரமிருந்து கதைத்துவிட்டு வீடு திரும்பிய போது கதிரவன் தன் தலையை அடிவாணப்பெண்ணின் தழுவுலிற்குள் மறைத்திருந்தான். இயற்கை அழகாக விரிந்து கிடந்தது. மெல்லிய தென்றல் உடலை வருடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆனால் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த என் மனதிலோ பல்வேறுபட்ட உணர்வுகள்... எண்ண அலைகள்...

காயத்ரியின் வாழ்வை எப்படியாவது சீர் செய்துவிட வேண்டும். அதே சமயம் கருணாகரனிற்கும் வாழ்வில் ஒரு அமைதியை ஏற்படுத்தவேண்டும். ஆனால் அது எப்படி? என்பதுதான் புரியவில்லை. ஆனால் விரைவிலேயே இதற்கொரு வழி காணவேண்டும் இவ்விதம் மனதினுள் உறுதிசெய்து கொண்டேன். பிரச்சனைகளால் மனது குழம்பியிருக்கையில் சில முடிவுகளை எடுத்ததும் தான் இவ்வளவு இலேசாகப் பாரம் குறைந்துவிடுகின்றது.

அன்று நிறைய வேலையிருந்தது.

அப்பாவுடன் பாரதி நகருக்குப்போகவேண்டும்.

பாரதிநகர் என்ற பெயர் அந்தக் குடியிருப்புப்பகுதிக்கு கருணாகரனால் தான் வைக்கப்பட்டது. பாரதிநகர் என்ற பெயர் நன்கு பொருத்தமாகத்தான் பட்டது.

ஏழமை, சமுதாயச் சீர்கேடு, அடக்குமுறைகளிற்கு எதிராக, மக்களிற்காகவே பாடிப்போராடி மடிந்த பாரதியின் பெயரைவிட்டால் வேறு அப்படியென்ன பெயரை வைக்கமுடியும்...

அன்று பாரதிநகரிலிருந்து திரும்புவதற்கிடையில் கருணாகரனைத் தனிமையில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அன்று குளக்கரையில் அநாகீகமாக நடந்துகொண்டதற்காக

அவரிடம் மன்னிப்புக்கேட்டேன். அதற்கு அவரோ “நீங்கள் அப்படி நடந்திருக்காவிட்டால் தான் ஆச்சரியப்பட்டிருப்பேன் அகிலா!” என்று சிரித்தபடியே கூறி, அதனை ஒரு பிரச்சனையையிலாமல் செய்துவிட்டார். என் நெஞ்சில் அவர் மேலிருந்த மதிப்பு மேலும் அதிகரித்தது. அதே சமயம் என் மனமோ மீண்டும் ஏன் தவறுகள் செய்துவிடுகின்றார்கள்? செய்யாமலே இருந்துவிட்டால் என்று ஆதங்கப்பட்டது.

ஆனால் தவறுகளே செய்யாவிட்டால்...மனித வளர்ச்சி என்பதே கிடையாதே...தவறுகள் விடுவதும் அவற்றின் விளைவாக அனுபவம் பெறுவதும் இவற்றிலிருந்து அறிவு வளர்வதும்...மனித வாழ்வின் போக்குகளல்லவா இவை...

தவறுகள், குற்றங்கள், புரிவது அப்படியொன்றும் பாரதூரமானதல்ல... ஆனால் அவற்றிலிருந்து பாடங்கள் படிக்காமல் விடுவதுதான் பாரதூரமாகப்பட்டது.

தவறுகள் விட்டவர்கள், தவறுகள் விட்டதனாலேயே மாமனிதர்கள் ஆகவில்லையா..காந்தி தன் வாழ்வை சுயவிமர்சனம் செய்தார். விட்ட தவறுகளிலிருந்து தன்னை சுத்திகரித்தார். மகாத்மா ஆகவில்லையா? பெண் பித்தனாக விபசாரிகளின் பின்னால் திரிந்த அருணகிரிநாதர் அவதார புருஷராகி திருப்புகழே பாடவில்லையா....

என் நெஞ்சினிலோ என்னையுமறியாமலேயே கருணாகரனின் நினைவுகளை அலையலையாய் பரவியபடியிருந்தன. ஆனால் கருணாகரனின், காயத்ரீயின் வாழ்வில் நிலவும் சிக்கல்களிற்கு தீர்வு எப்படிக் காண்பது என்பதுதான் புரியவில்லை. ஆனால் அதே சமயம்என்னையுமறியாமலேயே நானும் இந்தச் சிக்கலிற்குள் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேனா என்பதும் புரியவில்லை.

பாரதிநகரிலிருந்து திரும்பும் போது இரவு ஒன்பது மணியைத்தாண்டிவிட்டிருந்தது. நகர் ஒன்பது மணிக்கே சந்தடியற்று ஒய்ந்துபோய்க்கிடந்தது. வவுனியாவைப் பொறுத்தவரையில் பிரதான நகரின் மையத்தைத் தவிர ஏனைய பகுதிகள் பெரும்பாலும் குடியிருப்புகளும் வயல்களுமாய் பரவிக்கிடந்தன. முன்பிருந்த காடுகள் பெரும்பாலானவை அழிக்கப்பட்டு ஏராளமான குடியிருப்புகள் உருவாகி விட்டன. இருந்தாலும் நகரின் அழகு குறையவேயில்லை.

விண்ணில் சந்திரன் பவனிவரத் தொடங்கிவிட்டான். இதமான தென்றல் வயல்களினூடு வீசிக்கொண்டிருந்தது. பயிர்கள் அக்காற்றில் அசைவது கூட அந்த இரவின் அமைதியில் மிகத் தெளிவாகவே கேட்டன. வீதிகளில் சில கட்டாக்காலி மாடுகள் மரங்களிடையே வாலை அசைத்தபடி அசை போட்டபடியிருந்தன. நத்து, ஆந்தை முதலான இரவுப் பறவைகள் சில விட்டு விட்டுக் குரல் கொடுத்தபடியிருந்தன. தங்கள் பங்கிற்கு சில்வண்டுகளும் சளைக்கவில்லை. பால்போல் காய்ந்து கொண்டிருந்த நிலவின் ஒளிக்குப்போட்டியாக, கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழியாக மின்மினிகளும் ஒளிவீசப்போட்டி போட்டபடியிருந்தன.

அந்த இரவின் அமைதியில் என் மனமும் என் வாழ்வின் சில சம்பவங்களை அசை போட்டபடியிருந்தது. கருணாகரன் என் வாழ்வில் குறுக்கிடுவதற்கு முன்னால் என் வாழ்வு பாடசாலையும் வீடுமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஏழ்மையில் வாடும் மக்கள் பற்றியோ, அவர்கள் பிரச்சனைகள் பற்றியோ நான் எண்ணிப் பார்த்ததுமில்லை. அல்லது அவற்றை உணரக்கூடிய நிலையில் நிலையில் நானுமிருக்கவில்லை. நாவல்கள், கதைகள் படிப்பதுதான் குறிப்பிடக்கூடிய பொழுதுபோக்காக இருந்தது. ஆனால் இன்று உப்புச் சப்புமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்வில் சுவை கூடியிருந்தது. பாரதிநகரில் மாலை நேரங்களில்

பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது மனதிற்கு நிறைவாக இருந்தது. ஆசிரியை வேலையின் பொறுப்புகளை, சமுதாயக் கடமைகளை உணர்ந்தேன். எனக்கே என் மேல் நம்பிக்கையும் அன்பும் பெருமையும் ஏற்பட்டன. கருணாகரனுடன் சந்திப்புகள் விவாதங்கள், கருத்துப் பரிமாறல்கள் என் அறிவை இவ்வுலகை விளங்கும் தன்மையை மேலும் மேலும் அதிகரித்தன.

இந்நிலையில் கருணாகரனின் வாழ்வில் நடந்த சம்பவமும் காயத்ரீயின் பாதிப்பும் என்மேல் புதியதொரு பிரச்சனையைத் திணித்து விட்டதாக அல்லது உண்மையில் புதியதொரு பொறுப்பினைச் சமத்தி விட்டதாக உணர்ந்தேன். இதே சமயம் தினமுழக்கத்தில் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்த “கணங்கள் சில குணங்கள்” நாவலைத் தொடர்ந்தும் படித்துவந்தேன். கருணாகரன் தன் வாழ்வின் அனுபவங்களையே பிரதான மையமாக வைத்து அந்நாவலை எழுதுவதாகப் பட்டது. அந்நாவல் உளவியல் ரீதியில் அதில் வரும் கதாநாயகனின் பாதிப்பை விளங்கப் படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. அதில் வரும் கதாநாயகனிற்கும் நிஜகருணாகரனிற்குமிடையில் உள்ள பிரதான வித்தியாசம்.... அக்கதாநாயகன் கொலை செய்திருந்தான். நிஜக்கருணாகரனோ காயத்ரீயைக்...

இருந்தாலும் நாவல் மனித வாழ்வில் நிகழும் நன்மை, தீமைகளிற்கு இடையிலான போராட்டத்தையே மையமாக வைத்து நடைபோட்டபடியிருந்தது. சிலகணங்கள், குணங்களில் எத்தகைய மாற்றங்களை விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

திடீரென கீழ்வானைக் கிழித்தபடி எரிநட்சத்திரமொன்று ஓடி மறைந்தது. என் சிந்தனை மீண்டும் இவ்வுலகிற்கு திரும்பியது. எரிந்து மறைந்த எரிநட்சத்திரம் என் நெஞ்சில் வேறுவிதமான எண்ண அலைகளை ஏற்படுத்தின. சிறுகணமே வாழ்ந்தாலும் மின்னலைப்போல் எரிநட்சத்திரமும் ஒளிவீசி மறைந்து விடுகிறது.

இதனைப்போலல்லவா மனித வாழ்வும் இருக்கவேண்டும். மின்னலைப்போல் இந்த எரிநட்சத்திரத்தைப்போல் ஒரு கணம் தான் வாழ்ந்தாலும் ஒளி தந்து பயனுள்ள வாழ்வு வாழ்ந்து மடியவேண்டும்...ஆனால் இந்தச் சிறுகணத்துள் தான் எத்தனை எத்தனை பாதிப்புகள்... உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள்... எம்மைச்சுற்றி நாமே போட்டுக்கொண்ட வேலிகள்...தளைகள்...

“என்னம்மா அகிலா..ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாய்...”

அருகில் வந்துகொண்டிருந்த அப்பாதான் கேட்டார். ஆனால் என் மனவோட்டங்களை அப்பாவிடம் எப்படிக்கூறுவது....கருணாகரனின் கதையைப் பொறுத்தவரை அவரிற்கு அதுபற்றித் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. இந்நிலையில் அவரிடம் என் பிரச்சனைகளிற்கான பதிலை எதிர்பார்ப்பதில் அர்த்தமில்லை.

“ஒன்றுமில்லையப்பா...சரியான வேலைக்களைப்பு” என்று சமாளித்தேன்.

பெண் உள்ளம்

நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. வாரங்கள் சில ஓடி மறைந்தன. ஏன் மாதங்கள் சிலவும் ஓடி மறைந்தன. என் வாழ்வில் குறிப்பிடும்படியான பெரிய மாற்றங்கள் ஏதும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. பாடசாலை செல்வது. காயத்ரீயுடன் அளவளாவுவது, சமயம் கிடைத்தபோதெல்லாம் கருணாகரனுடன் சிந்தனைகளை அலசுவது, பாரதிநகர் அபிவிருத்திக்கு உதவுவது, இவ்விதம் வாழ்வு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதே சமயம் அன்றைய சம்பவத்திற்குப்பின்னர் காயத்ரீயுடன் அவள் திருமண சம்பந்தமான பேச்சு எதையும் எடுக்கவேயில்லை. கருணாகரனுடனும் அவனது பழைய வாழ்வு பற்றியோ, காயத்ரீ பற்றியோ பேச்சு எதையும் எடுக்கவில்லை.

முக்கியமானதொரு சம்பவமாக வள்ளியுடனான எனது உறவின் வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். பாரதிநகர் அபிவிருத்தியில் என்னை இணைத்துக்கொண்ட போக்கு காயத்தியுடன் மட்டுமே சினேகிதியாக பழகிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்வில் வள்ளியும் ஒரு சினேகிதியாக உருமாறியிருந்தாள். வள்ளியும் கடந்த கால வாழ்வின் போக்குகளிலிருந்து விடுபட்டு புதியதொரு வாழ்வு வாழ ஆரம்பித்து விட்டாள். பத்திரிகைகள் படிக்கவும் தன் அறிவாற்றலை வளர்க்கவும் அவள் முற்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அதே சமயம் பாரதிநகர் அபிவிருத்திக்காக எவ்வித பயனும் கருதாது அவள் உழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வள்ளியின் கூரிய அறிவும் வளர்ச்சியும் அவளையே வருங்கால ஆசிரியையாக பாரதிநகரில் அமர்த்துவதாக எம்மை முடிவு செய்ய வைத்தது. இவ்விதம் வள்ளியை அப்பொறுப்பில் அமர்த்துவதே சரியான செயலாகவும், சீரடைந்துள்ள அவள் வாழ்விற்கு ஏற்றதாகவும் எமக்குப்பட்டது.

இதே சமயம் பொதுவான நாட்டு நிலைமைகளைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் சிங்கள மக்களிற்கிடையான பிரச்சனைகள் ஆழமாகப் புரையோடிப்போன புண்ணாயிருந்த போதும்... தமிழ் பகுதிகளைப் பொறுத்தவரை பெரிய அளவிலான தமிழ் மக்களிற்கெதிரான சிங்களப்படைகளின் அட்டகாசங்கள் எதுவுமே ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எப்பவாவது இருந்துவிட்டு சிங்கள தமிழ் கலவரங்கள் தென்னிலங்கையில் ஏற்படுவதும் சிங்கள அரசுகளின் தமிழ் மக்களிற்கெதிரான ஓரவஞ்சகமான சட்டதிட்டங்கள் அமுலாகுவதுமான போக்கும், இவற்றிற்கெதிரான தமிழரசுக் கட்சியின் சத்தியாக்கிரகங்கள், கண்டனப்பேரணிகள், பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துவதான போக்கும் தவிர பொதுவில் தமிழ்ப் பகுதிகளில் சிங்கள தமிழ் கலவரங்களோ அமைதியின்மையோ இல்லையென்றே கூறலாம்.

பொதுவான நிலைமைகள் இவ்விதம் ஓடிக் கொண்டிருக்கையில் என் பெண்மைக்குரிய இதயத்திலோ குறிப்பிடும்படியான சில மாற்றங்கள். என் இதயத்திற்கு மட்டுமே உரிய இனிமை தரக்கூடிய எண்ணங்கள், சிந்தனைகளின் வியாபிப்பு...

ஆடியும் பாடியும் சிறுபெண்ணைப்போல் வளைய வந்து கொண்டிருந்தேன். நானும் ஒரு பருவமடைந்த இளம்பெண். எனக்கும் இளமைக்குரிய உணர்வுகள் இருக்கும் என்பதை இதுவரை காலமும் மறந்தேயிருந்தேன். இதுவரை காலமுமான என் வாழ்வில் இன்று நான் கருணாகரனுடன் பழகுவதைப்போல் வேறெந்த ஆணுடனுமே பழகியிருக்கவில்லை. முதல் முதலாக என்வளையறியாமலேயே கருணாகரனுடனான எனது தொடர்பு, உறவு இன்னுமொரு தீவிரமான கட்டத்தை நோக்கி வளர்ச்சியடைந்து செல்வதாகப்பட்டது...

நான் காதல் உணர்வுகளால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தேனா...நான் என்னையே அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். கருணாகரனை என்னையறியாமலேயே நான் உள்ளூரக் காதலிக்கத் தொடங்கி விட்டேனா...ஆனால் உண்மையில் கருணாகரனின் அறிவும் தெளிவும் என் வாழ்வை நிரம்பவே மாற்றித்தான் விட்டன. அதே அந்தக் கம்பீரமான உருவம்..சதா சிந்தனை தவழும் வதனம்... கூரிய ஆனால் தெளிவான அந்தச் சொற்கள்...எண்ணங்கள்...என் நெஞ்சம் அவனருகே நிற்கும் போதெல்லாம் சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கி விட்டதென்னவோ உண்மைதான். பாரதியின் காதற்கவிதைகள், வள்ளுவரின் காமத்துப்பால் ஆகியன நெஞ்சில் இன்பத்தைப்பரப்பின. பாரதியின் காதற்பாடல்களோ நோய்ப்பட்டிருந்த என் இதயத்திற்கு அருமருந்தாகவே தெரிந்தன.

ஆனால் அதே சமயம் கற்பனையில் என் இதயம் கொடிகட்டிப்

பறந்துகொண்டிருந்த அதே சமயம், நிஜங்களின் தன்மையினையும் நான் அறிந்து தானிருந்தேன். கருணாகரனுடனான தொடர்பு என் வாழ்வை மாற்றியதென்னவோ உண்மைதான்... அவனது நினைவுகள் என் நெஞ்சினில் இன்ப நினைவுகளைப் பறக்க வைத்தன என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் அதே சமயம்...

கருணாகரனின் வாழ்வில் நிலவிய சிக்கலையும் காயத்தியின்மேல் அவன் வைத்துள்ள அன்பினையும் நான் அறிந்து தானிருந்தேன். இந்நிலையில் நான் அவன் மேல் வைத்துள்ள காதல் வெறும் ஒரு தலைக்காதலாகவே இருக்கமுடியும் என்பதை நான் உணர்ந்து தானிருந்தபோதும் என் உணர்வுகளை என்னால் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. மனித வாழ்வே ஒரு விசித்திரமாகவும் இவ்வித உணர்வுகளெல்லாமே புரிபட முடியாத இன்னுமொரு விசித்திரமாகவும் எனக்குப்பட்டது.

இல்லாவிட்டால் கருணாகரனின் மேல் இவ்விதமானதொரு ஈடுபாடு எனக்கு ஈடுபட்டிருக்கமுடியுமா என்ன? நிறைவேறு முடியாதது என்பது தெரிந்திருந்தும் அவன் மேல் இவ்விதமான ஈடுபாடு தான் ஏற்பட்டிருக்கமுடியுமா...

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தான் என் மனது இவ்வுலகம் சம்பந்தமான தத்துவ விசாரங்களில் அடிக்கடி ஆழ்ந்துவிடுகிறது.

உண்மையில் நான் காணும் இந்த உலகு...இந்த வான், இந்தச் சுடர்கள், தென்றல், மனிதர்கள், பறவைகள் யாவுமே உண்மையா என்று கூடச் சில நேரங்களில் சந்தேகம் கூட வந்து விடுகிறது. இந்த உணர்வுகள் இந்த எண்ணங்கள்... இந்த நெருடல்கள்... இந்த உருகல்கள்.. இவையெல்லாமே உண்மைதானா... என்று கூட ஒரு விதமான சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

இவ்விதமானதொரு உலகு...இவ்விதமான ஒரு வாழ்வு...இவ்விதமான ஒரு நிகழ்வு...உறவு..பிரிவு...ஏன் இவற்றின் அர்த்தம் தானென்ன? என்று மனது அடிக்கடி கேட்கின்றது.

இவ்விதம் சில வேளைகளில் சலித்துக் கிடக்கும் நெஞ்சு, மறுநாளில் துள்ளியெழுந்து பழையபடி இவ்வுலக ஆசாபாசங்களில் துள்ளிக்குதித்து விளையாடத் தொடங்கிவிடுகின்றது.

இந்தக் கணத்தில் ஏன் இந்த உலகம்..உணர்வு...இருப்ப யாவுமே உண்மையாக...உவகையாக நெஞ்சு அடித்துக்கொள்ளத் தொடங்கிவிடுகிறது.

இது ஏன்? ஏன் நாம் வீணாக மனிதர்களாக வந்து பிறக்கின்றோம்?

பிறந்து இந்த வாழ்க்கையில் கிடந்து உழன்று வாழும் சிறு வாழ்க்கையிலும் நாம் நாமாகத்தான் வாழ்கிறோமா என்றால்... எம்மைச்சுற்றி எத்தனை எத்தனையோ தளைகளைப்போட்டுப் பூட்டி... அற்பத்தனமான அபிலாஷைகள், எண்ணங்களால்.. எண்ணங்களிற்காய்...மோதிச் சிதைந்து.

ஒருபுறம் ஏராளமான உயிரினங்களைக் கொன்றொழித்து ஏப்பம் விட்டபடியே...இன்னொரு புறம் உயிர்க்கொலை கூடாதென்று உபதேசம் செய்கிறோம். பேராசை, சுயநலம் முதலிய குணங்களால் உலகை ஏழ்மையில் வாடவைத்து விட்டுப்பிறகு போராடி மடிகின்றோம்.

இவ்விதம் பல்வேறுபட்ட சிந்தனைகளில் மூழ்கி விடுகின்றேன். இந்நிலையில் கருணாகரனின் உறவு என் நெஞ்சிற்கு இதமாக, உவகையாக என் வாழ்வில் முக்கியதொரு தொடர்பாக இருக்கிறது. ஆனால் என் காதலை அவனும் ஏற்கமாட்டான், எனக்கும் தேவையற்றது என்பது தெரிந்தும்

கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருக்கின்றது. ஏனெனில் அவனைச்சுற்றி எத்தனையோ பிரச்சனைகள்.

ஆனால் நான் நினைத்தபடி இன்பமாக உண்மையாக வாழ்வது தான் சரியான வாழ்க்கை யென்றால் "அப்படி என்னால் வாழ முடியாது. என் நெஞ்சின் உணர்வுகளை எனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக்கி...என் உள்ளேயே ஒரு கற்பனை உலகை சிருஷ்டித்துக்கொண்டு..அதில் ஆடிப்பாடிப் பறந்துகொண்டு, நிஜத்தினாலேயோ வேறொரு அகிலாவாக போலியாக வாழவேண்டியுள்ளது. இப்படித்தான் ஒவ்வொருவரும் வெளியில் ஒரு உலகும் உள்ளே இன்னொரு உலகுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ...

அதே சமயம் என்னுள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. நான் கருணாகரனை இக்கணத்தே விரும்புவதைப்போல், அவன் திருமணமானவனாக என்னைச் சந்தித்திருந்தால் விரும்பியிருப்பேனா.

ஆனால் என் நெஞ்சில் அவன் பதிந்ததற்குக் காரணமே...அவனது சொற்கள், பார்வை, அண்மை எல்லாமே என்னோடு ஒன்றிக் கலந்தவை போன்றதொரு உணர்வு அல்லவா...அவனது கடந்த கால அந்தரங்க வாழ்க்கையை அறிந்த பின் வந்த உணர்வுகள் அல்லவே..

சிக்மண்ட் பிராய்டின் உள்ளுணர்வுகள் பற்றிய கருத்துக்கள் தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இத்தகைய உணர்வுகள் யாவுமே இயற்கையாக பிறப்புடன் எம்முடன் வருபவை. யாரும் சொல்லித் தருவதில்லையே.

இவ்விதமான சிந்தனைகளில் காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்த நாட்கள் ஒன்றில் தான் அப்பா கூறினார் "அகிலா... வர வர உனக்கும் வயசாகிக்கொண்டு போகுதம்மா...உனக்கும்

பார்க்கவேண்டிய இடத்தில் பார்த்து ஒரு முடிச்சைப்போட்டு விட்டால் எனக்கும் நிம்மதியாக இருக்கும்"

இங்கு யார் தான் ஒருவரின் உணர்வுகளைக் கவனிக்கின்றார்கள். நிலவும் பழக்கங்கள், சட்டதிட்டங்களை ஏற்று... ஒழுங்காக அதையே பின்பற்றி...போலியான சம்பிரதாயங்கள்... போலியான வாழ்வு...பொய்மைகளுக்குள் உண்மைகளைத் தேடி தேடிச் சலித்துத் தள்ளிவிட்டு விடுகையில் உக்கி உதிர்ந்துவிடும் வாழ்வு...

தெளிந்த உள்ளம்

அப்பா திருமணப் பேச்சை எடுத்தபோது... எனக்கோ திருமணம் செய்வதில் அதிக நாட்டமில்லாமிருந்து கருணாகரனுடன் கதைப்பதில், காயத்திரியுடன் பழகுவதில், பாரதிநகரில் கடமை செய்வதில், படிப்பிப்பதில் உள்ள நிறைவு, திருப்தியை திருமணம் செய்தால் இழந்து விடுவேன் போலிருந்தது. ஆனால் அதற்காக அப்பாவை எதிர்க்கவும் விரும்பவில்லை. ஒரு பெண்ணின் திருமணம் என்பது நடைபெறுவதில் உள்ள சிக்கல்கள் தெரிந்திருந்தால் அதுபற்றி நான் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அந்த நேரம் பார்த்துக் கொள்ளலாமென விட்டு விட்டு, உடனடிக் கடமைகளில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினேன்.

அதே சமயம் நாளிற்கு நாள் கருணாகரன் மீதான என் உணர்வுகள் தீவிரமடைந்து கொண்டே செல்வது போலவும் பட்டது. கருணாகரனில்லாத ஒரு வாழ்வை கற்பனை செய்து பார்க்கையில் சூன்யமான, வெறுமை கலந்த உணர்வொன்றே ஏற்பட்டது. அப்படி வாழ்வது முடியாதது போலவும் பட்டது. உண்மையில் கருணாகரன் மேல் ஏற்பட்ட உணர்வுகள் வெறும் பாலியல் ரீதியிலானவையா அல்லது தூய காதலுணர்வுகளா... தனிமனித உணர்வுகளிலிருந்து யாருமே மீட்சி பெற்று

விடுவதில்லை என்றும் பட்டது. ஆனால் சமுதாயக் கடமைகளைச் செய்வதை இத்தகைய உணர்வுகள் பாதிக்காமல் இருக்கப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பட்டது.

கருணாகரனைப் பொறுத்தவரையில்... மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். காயத்ரீயைப் பொறுத்தவரையில் அவனை மன்னிப்பாளா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் கருணாகரனும் அவளது மன்னிப்பைப் பெறாமல் இன்னொருத்தியை ஏறெடுத்தும் பார்ப்பானோ என்பதும் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் அவளது குற்றங்குறைகளை உணர்ந்து அவனை ஏற்க சித்தமாயிருக்கும் நான் ஏன் அவனை அடைய முயலக் கூடாது. ஒரு முறை, ஒரேயொரு முறை முயன்று பார்த்தால் என்ன? அவன் மட்டும் சரியென்று சொல்லட்டும், அவனிற்காக எத்தனை வருடங்கள் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்க என் மனது தயாராகவுள்ளதே.

ஆரம்பத்தில் நடைமுறைக்குச் சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றிய உணர்வுகள், இப்பொழுதே சாத்தியமானவை யாகப்படத் தொடங்கின.

உள்ளுக்குள்ளேயே வைத்து வைத்துப் புழுங்கிக் கிடப்பதை விட கேட்டு விடுவது நல்லது போல் பட்டது. இந்த ஒரு தலைக்காதல் உணர்வுகளைப் போல் பயங்கரமானவை வேறு எதுவுமேயில்லை போலவும் பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் கேட்பதற்கும் தகுந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தை மனது எதிர் நோக்கியபடியிருந்தது. கருணாகரனிடம் என் மனதைக் கொட்டி அதற்குரிய பதிலைப் பெற்று விடுவது நல்லதுபோல் தோன்றியது... இம்முயற்சியில் எனக்கு ஏமாற்றம் கிடைத்தால்... என்றொரு எண்ணமும் எழுந்தது.

ஆனால் வாழ்க்கையில் எண்ணியவை யாவுமே கிடைத்து விடுவதில்லையே. அவ்விதம் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டால் அதனைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தக் கூடிய நெஞ்சம் நிறையவே என்னிடமிருந்தது. இவ்விதமானதொரு சந்தர்ப்பம் விரைவிலேயே கிடைத்தது. உண்மையில் விரைவிலேயே உருவாக்கிக்கொண்டேன் என்று தான் கூற வேண்டும்.

அன்று வழக்கம் போல் பாரதிநகர் வேலைகளை முடித்து விட்டுத்திரும்பும் போது கருணாகரனைத் தனிமையில் சந்தித்தேன். என் உள்ளத்துப் போராட்டங்களிற்கு முடிவு கட்டத் துணிந்தேன்.

'கருணாகரன், உங்களுடன் தனியாகச் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும். நாளைக்குப் பின்னேரம் குளக்கரையில் சந்திக்க முடியுமா' என்றவளைச் சிறிதே வியப்புடன் நோக்கிய கருணாகரன் "ஆகட்டும் அகிலா" என்றான். அடுத்தநாள் மாலைப் பொழுது... கருணாகரன் கூறியபடியே குளக்கரையில் எனக்காக காத்திருந்தான். நான் செல்கையில் அந்தியில் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதுமே ஒருவித தனிமையில் மூழ்கிக் கிடந்தது. குளத்தினுள் சிறுசிறு கற்களை விட்டெறிந்து விட்டு, அப்படி எறிகையில் ஏற்படும் வட்டவட்ட அலைகளை பார்த்தபடியிருந்த கருணாகரன் என்னைக் கண்டதும் அப்படி எறிவதை நிறுத்தி விட்டு என்னையே நோக்கினான். அவனருகில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

நிலவிய மௌனத்தை நானே கலைத்தேன்.

"கருணாகரன்... நானேன் உங்களை வரவழைத்தேனென்று உங்களையே கேட்டுக் கொண்டிருப்பீர்கள் இல்லையா"

அவன் மௌனமாக என்னையே நோக்கியபடியிருந்தான். நானே தொடர்ந்தேன்.

“கருணாகரன்... காதலைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்”

“அகிலா... காதல் என்பது புனிதமானதொரு உணர்வு. தூயகாதல் உயர்வானது”

“எழுத்தாளரைப் போலவே பேசுகிறீர்கள்” என்று தொடர்ந்தேன்.

“கருணாகரன் ஒரு பெண் அல்லது ஒரு ஆண் ஒருவர். மேல் ஒருவர் காதல் கொள்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால் அவர்களில் ஒருவர் தங்களது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அப்படி வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் தான் அவர்கள் தங்களது பிரச்சனைகளுக்கு இலகுவாகத் தீர்வு காண முடியும்...”

“சரி, விசயத்துக்கு வருகிறேன். உங்களது, நடத்தை, உங்களது தோற்றம் என்னில் ஒருவித பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விட்டன. நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன் கருணாகரன்”

படபடவென்று விசயத்தைப் போட்டுடைத்தேன். பரபரத்த நெஞ்சை அடக்கிக் கொண்டேன். கருணாகரன் இதனைச் சிறிதுமே எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை சிறிதே நிலை குலைந்திருந்த அவனது முகபாவமே எடுத்துக் காட்டியது. சிறிது நேரம் எதுவுமே பேசாமல் மெளமாகவிருந்தவன் பேசினான்.

“அகிலா.. நீங்கள் பட்டென்று விசயத்தைப் போட்டுடைத்ததற்கு நன்றி. ஆனால்” என்றவன் தொடர்ந்தான். இந்த “ஆனால்” என்ற விசயத்தை நான் முன்பே எதிர்பார்த்தது தானே. வீணாக மனதினுள் குமைவதை விட போட்டுடைப்பது நல்லதாகப் பட்டது. போட்டுடைத்தேன். முடிவு எதுவாயிருந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தானே...

“அகிலா.... என் வாழ்வை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்... நான் என் வாழ்வில் காதலித்த ஒரே பெண் காயத்ரீ தான். இந்நிலையில் அவள் வாழ்வை நான் சீரழித்து விட்டிருக்கிறேன். இத்தகையதொரு நிலையில் நான் எப்படி இன்னொருத்தியை ஏற்க முடியும்? என்னால் சீரழிந்த காயத்ரிக்கு நல்லதொரு வாழ்வை ஏற்படுத்த வேண்டும்... அது தான் தற்போது என் நோக்கம். காயத்ரியின் வாழ்க்கையில் நல்லதொரு நிலையை ஏற்படுத்த முதல் என்னால் என்னைப் பற்றி நிச்சயம் சிந்திக்கவே முடியாது அகிலா”

கருணாகரனைப் பார்க்க பெருமிதமாகவுமிருந்தது. அதே சமயம் பாவமாகவும் இருந்தது. காயத்ரியின் போக்கை இவனால் எப்படி மாற்ற முடியும்?

“கருணாகரனைக்.... காயத்ரியின் வாழ்க்கையில் நல்லதொரு முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் அவளிற்கு திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும். ஆனால் இலகுவில் நடக்கக்கூடியதா என்ன?”

“அதுதான் அகிலா எனக்கும் கவலையாக உள்ளது. ஆனால் அது ஒன்று தான் நான் அவளிற்குச் செய்ய வேண்டிய பிராயச் சித்தம்... அதற்காக எது வேண்டுமானாலும் செய்ய நான் தயாராக இருக்கிறேன்”

“ஆனால், அகிலா எல்லாமே என்னால் வந்த வினை தானே. இதனைத் தீர்க்க வேண்டியது எனது கடமை. இதற்கு முதல் நான் காயத்ரியைச் சந்திக்க வேண்டும். அவளிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். அகிலா உங்களால் மட்டும் அவளைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்ய முடியுமென்றால்...”

மிகவும் கஷ்டமான காரியம் தான். ஆனால் முயன்று பார்ப்பதில் தப்பில்லையே.

“கருணாகரன் உங்கள் நிலை எனக்குப் புரிகின்றது. என்னால் முடிந்த அளவுக்கு முயற்சி செய்கிறேன். ஆனால்...” என்று நிறுத்தினேன்.

“ஆனால்... என்ன அகிலா”

“கருணாகரன்... நான் உங்களைக் காதலித்தது தப்பானது என நீங்கள் கூற மாட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன். இன்று நடந்த சம்பவத்தை மறந்து விடுங்கள். நாங்களிருவரும் தொடர்ந்தும் நல்லதொரு நண்பர்களாகவே இருப்போம்”

“அகிலா! நீங்கள் வெளிப்படையாகப் பேசியதற்காக நிச்சயம் உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். நிச்சயம் உங்களை அடையும் யாருமே கொடுத்து வைத்தவர்தான்”

திடீரென என் மனதில் ஒரு உணர்வு எழுந்தது.

“ஏன் கருணாகரன்... இப்படிச் செய்தாலென்ன...” என்றவளை “என்ன” என்பது போல் நோக்கினான் கருணாகரன்.

“காயத்திரியைப் பொறுத்தவரையில் இன்னொருவனை மணக்கச் சம்மதிப்பாளா என்பதே பெரிய விசயம். ஆனால் ஏன் நீங்களே அவளை மணக்கக் கூடாது.”

“அகிலா.. இது நடக்கக் கூடியதா. இது மட்டும் நடக்குமென்றால்...”

“கருணாகரன்... இது மட்டும் நடக்குமென்றால்... உங்களிற்கும் பிராயச்சித்தம் செய்தது போலாகும். அதே சமயம் காயத்திரிக்கும் வாழ்வு கிடைத்ததும் ஆகும்”

“அகிலா... இதற்கு மட்டும் காயத்திரி சம்மதிப்பானென்றால்... ஆனால்...”

“ஆனால்.. என்ன கருணாகரன்?”

“ஆனால்.. அவளது உணர்வுகளையே சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், மிருகமாகி அவள் உணர்வுகளை பெண்மையைச் சிதைத்த என்னை அவள் ஏற்றுக் கொள்வாளா?”

“கருணாகரன்... ஆணுடன் ஒப்பிடும் பொழுது பெண்ணின் உளவியல் சிறிதே வேறுபட்டது. இரக்க சுவாபமும் மன்னிக்கும் தன்மையும் பொறுமையும் ஆணை விடப் பெண்ணிடம் நிறையவே உள்ளன. இதனால் தான் எனக்கு இவ்விடயத்தில் நம்பிக்கையுண்டு.”

இது மிகவும் சிக்கலான சிரமமான விசயம் தான். அதே சமயம் முடியக் கூடியது என்று தான் எனக்குப் படுகின்றது”

இவ்விதம் கூறிய என்னை நன்றியுடன் நோக்கினான் கருணாகரன். அந்த நன்றியில் அவன் காயத்திரி மேல் வைத்துள்ள காதலின் தீவிரத்தை உண்மையை என்னால் உணர முடிந்தது? என் நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் என் ஏமாற்றத்தை புதைத்து விட்டேன். நான் இவன் மேல் கொண்ட காதல் உணர்வுகள் உண்மை என்றால், இவன் மேல் வைத்த அன்பு உண்மை என்றால் இவன் காயத்திரி மேல் வைத்த காதல் உணர்வுகளை நான் மதிக்க வேண்டும். அதனை அவன் அடையப் பாடுபடுவது தான் நான் அவன்மேல் வைத்த காதலின் உண்மையைக் காட்டுவதாயிருக்கும். கருணாகரனை எனது மனது விரும்பியது. என் நெஞ்சில் அவனது உணர்வுகள் ஒன்றிக் கலந்து விட்டிருந்தன. எனக்கு ஏற்பட்ட மாற்றத்தை விட அன்பிற்குரிய அவனது வாழ்வைச் சீராக்குவதே நான் செய்ய வேண்டிய கடமையாக நான் உணர்ந்தேன். அதே சமயம் என் உயிர்தோழி காயத்திரியின் வாழ்வில் ஒளியேற்றுவதே அவளுடனான என் நட்பின் பெருமையாகவும் நான் கருதினேன்.

அன்று நான் வீடு திரும்பிய பொழுது வழக்கத்தை விட என் மனது தெளிந்திருந்தது. இரவு முழுக்க படுக்கையில் பல்வேறு விதமான சிந்தனைகளுடன் புரண்டு புரண்டு படுத்தபோதும் மனது குழம்பியிருக்கவில்லை. தெளிவாகவே இருந்தது. கருணாகரனோ என் நெஞ்சில் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்தே இருந்தான்.

காயத்ரீயின் நெஞ்சில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது பெரிய சிரமமான காரியம் என்பதை நான் உணர்ந்து தானிருந்தேன். பெண்ணின் உணர்வுகளை மதிக்காமல், அவளை வெறும் போகப் பொருளாகவே கருதும் பெரும்பாலான ஆண்களின் பிரதிநியாக, மிருகமான கணத்தில் கருணாகரன் அவள் பெண்மையை, உணர்வுகளைச் சீரழித்ததை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்?

மிருக உணர்வுகளும் உயரிய மனித உணர்வுகளும் குடி கொண்ட ஒரு பாலுண்ணி தானே மனிதன். சில கணங்களின் விளைவுகளால் மனிதன் தவறிழைத்து விடுகிறான். ஆனால் பகுத்தறிவுள்ள மனிதனிற்கு மன்னிக்கும் சபாவமும் உண்டல்லவா. காயத்ரீயின் மென்மையான, இரக்க சபாவம் நான் அறியாததல்லவே... எப்படியாவது என்னால் முடிந்தளவிற்கு இவ்விடயத்தில் உதவ வேண்டும். அது தான் என் காதலின், என் நட்பின் கடமையாகப் பட்டது.

திறந்திருந்த யன்னலினூடு விரிந்திருந்த வானமும். கெக்கலி கொட்டி நகைத்துக் கொண்டிருந்த நட்சத்திரக் கன்னியர்களும்...

காலவோட்டத்துடன் ஒப்பிடும் போது எமது வாழ்வு சிறுதுளியைப் போல் அர்த்தமற்று மறைந்து விடுகின்றது. ஆனால் இந்தச் சிறு வாழ்வினுள் தான்... எத்தனை எத்தனை போராட்டங்கள்.

ஒரு காலத்தில் நாம் வாழும் இந்த உலகம்தான் இந்த பிரபஞ்சத்தின் மையமாகவும், சூரிய சந்திரர்கள் எம்மைச் சுற்றி வருபவையாகவும் மனிதன் கருதிக் கொண்டான். ஆனால் இன்றோ விஞ்ஞானம் நாம் வாழும் இவ்வுலகை சூரியக் குடும்பத்தின் ஒரு மூலையில் வளைய வரும் அற்பமானதொரு சிறு கோளாகவும், நமது சூரியனை இப்பிரபஞ்சத்தில் கோடிக்கணக்கில் வளையவரும் சூரியன்களில் ஒரு சிறு அற்ப சூரியனாகவும் புலப்படுத்தி விட்டது.

இந்நிலையில் இச்சிறுகோளில் மனிதர்களாகிய வளைய வரும் நாமோ... நாடு, மதம், மொழியென்று பிரிந்து நின்று, ஒருவரோடொருவரும் மோதிக் கொண்டு, எம்மை நாமே அழித்துக் கொண்டு, மனிதத்துவத்தையே இழந்து கொண்டு...

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் ஒரு தனிமனித வாழ்வை எடுத்துக் கொண்டாலோ.

அவன் வாழும் சமுதாயத்தில் நிலவும் சீர்கேடுகளிற்குள் சிக்கி, உழன்று, தான் விரும்பியபடி வாழமுடியாதபடி வாழ்ந்து முடித்து போய் விடுகின்றோம்.

திறந்திருந்த யன்னல் வழியாக மெல்லிய குளிர் தென்றல் வந்து மேனியைத் தழுவுகின்றது.

இவ்வாழ்வின் அர்த்தமென்ன? இவ்விதமான உணர்வுகளின் அர்த்தமென்ன? அர்த்தமற்றதொன்றாக நீர்க்குமிழியைப் போல் இக்காலவோட்டத்தில் நம் வாழ்வோ முடிந்து விடுகிறதெனில், அர்த்தமற்ற இவ்வாழ்வின் அர்த்தமென்ன?

எங்கோ சேவலொன்று நேரம் தப்பிக் கூவியதைத் தொடர்ந்து, வேறு சில சேவல்களின் கூவல்கள்... பின் ஒருவித அமைதி.. நள்ளிரவு... சுவரில் பல்லியொன்று இரைக்காக மெளனமாக, அமைதியாகக் காத்து நிற்கின்றது. சிறிது நேரத்தில்

அழியப்போகின்ற அந்தப் பூச்சிக்காகவும், பின்னொரு நாளில் அழியப்போகின்ற அந்தப் பல்லிக்காகவும்... ஏன் எல்லா உயிர்களின் மேலும் ஒருவித அனுதாபம் தோன்றியது.

அர்த்தமற்றுத் தோன்றும் இந்த வாழ்வில், இந்தக் கணத்தில் அர்த்தம் கண்டு வாழ்வது தான் சரியானதாகப் படுகின்றது. இந்தக் கணத்தை நாம் இன்பமாக யாருக்குமே கெடுதல் செய்யாததாகக் கழிக்க வேண்டும். அதே போல் தான் இவ்வாழ்வையும் நாம் கழிக்க வேண்டும். இதுதான் மனித வாழ்வின் தத்துவமோ...

இந்தச் சிறிய வாழ்வில் அமைதியை, இன்பத்தை தருபவை இந்தக் காதல். அன்பு உணர்வுகளல்லவா....

திடீரென அமைதியாயிருந்த விண்ணைக்கிழித்தபடி எரிநட்சத்திரமொன்றின் விரையல்... முடிவை நாடிய அதன் பயணத்தினிடையில் ஒளிவீசி விட்டு மறையும் எரிநட்சத்திரங்கள்...

முடிவதற்குள் விடியலிற்காய் பயனுள்ள வாழ்வு... இதுதான் வாழ்வின் நோக்கமோ.. இந்த எரிநட்சத்திரங்களைப் போல் ஒவ்வொருவரும் பயனுள்ள வாழ்வு வாழ முயன்றால்... போராவது... பூசலாவது..

நாங்கள் மனிதர்கள்.. மனிதர்களாகிய நாங்கள் மிருகங்களை விட உயர்ந்தவர்கள்... மனிதர்களாக வாழ முயலவேண்டும்.

பல்வேறுப்பட்ட சிந்தனை வளையங்களாக... எவ்விதம் தூங்கினேனே தெரியவில்லை அப்படியே தூங்கிப் போனேன்.

புயலான உள்ளம் காயத்திரியின் கதை

நான் நிச்சயமாகவே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் மீண்டும் என் வாழ்வில் குறுக்கிடுவான் என்று. ஏற்கனவே உடைத்து

விட்டிருந்த அப்பா கூட இதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை தான்... எதற்காக இவன் மீண்டும் வந்தான்? ஏற்கனவே செய்தது போதாதென்றா.. அமைதியான துள்ளலுடன் ஆடிச்செல்லும் நதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த வாழ்வை சுழல்கள் நிறைந்து பாயும் காட்டாறாக்கி விட்டுப் போனவன் மீண்டும் எதற்காக? மன்னிப்புக் கேட்க வந்திருக்கிறானாம்... பாவ மன்னிப்புக் கேட்க வந்திருக்கிறானாம்... பெண்மை எவ்வளவு இளக்காரமாய் போய் விட்டது இவர்களிற்கு... மன்னிப்புக் கேட்டு விடுவதால் மட்டும் இவன் செய்த குற்றம் இல்லையென்று ஆகிவிடுமா என்ன?

இவனைப் பற்றி எண்ணியதுமே என்னிடத்தில் இவன் மேல் ஒருவிதமான அருவருப்புத்தான் எழுகிறது... மிருகமொன்றைப் பார்ப்பது போன்றதொரு உணர்வு... என்மேலேயே எனக்கு ஒருவிதமான அருவருப்பு... நான் மிகவும் மலிந்தவளாக, அசுத்தமானவளாக, அருவருக்கத்தக்கவளாக எனக்கே தெரிகிறேன்... வாழ்க்கை வெறுப்பாக, அசிங்கமானதாக மாறி விடுகின்றது...

ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளை, உள்ளத்து வேட்கைகளை, வெறும் உடலளவில் உறுதியானவர்களாக இருந்து விட்ட காரணத்தினால் இவர்கள் எவ்வளவு இலகுவாகக் காலடியில் போட்டு நசித்து விடுகின்றார்கள்... இவனைப் பற்றிய நினைவுகள் தோன்றும் போதெல்லாம் எனக்கு அந்தக் கணம் தான் தெரிகிறது.. எனது கெஞ்சல்கள்... வேண்டதல்கள்... எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்து விட்டு, வெறியிருகமாக குலைத்து, சிதைத்து... அருவருப்பாயிருக்கிறது...

நாங்களென்ன அப்படிப் பெரிய பாவம் செய்தோம். இத்தகையதொரு தண்டனையை அடைவதற்கு... அதன் பிறகு வாழ்வு தான் எவ்வளவு தலைகீழாக மாறி விட்டது. அன்று இடிந்து போன அப்பா இடிந்து போனவராக மாறி விட்டார்.

என் வாழ்வோ கசந்து போயே விட்டது. இன்பமாக புத்துணர்வுடன், எழிலாக, நம்பிக்கைக்குரியதாக, விளங்கிய உலகு, வாழ்வு, வெறுப்புக்குரியதான ஒன்றாக பயன்ற நம்பிக்கையற்ற ஒன்றாக மாறியே விட்டது. உயிர்த்துடிப்புடன் கூடிய இயக்கம் வெறும் நடைப்பிணமானதாக மாறி விட்டது.

அன்று மாறிய வாழ்வு தான். இத்தனை வருடங்களாகியும் அதே மாதிரி... தாமரையிலைத் தண்ணீராக உருண்டோடியிருக்கிறது.

சில வேளைகளில் எனக்கு என்மேலேயே ஆத்திரமும் வெறுப்பும் கொதித்தெழுகின்றன. என் வாழ்வைச் சீரழித்தது அவனா அல்லது நானா என்று என்னையே கேட்டுக் கொள்ளக் கூடத் தோன்றும். அன்று நடந்து விட்ட சம்பவத்திற்கு நிச்சயம் நான் பொறுப்பு இல்லை... அப்படியிருக்க நானேன் வீணாக என் வாழ்வை வருத்திக் கொள்ள வேண்டும்? கேட்டுக் கொள்வேன்.

ஆனால் இங்குதான் தத்துவம் நடைமுறையிடம் தோற்றோடி ஒளிந்து விடுகின்றது. எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் மீண்டும், மீண்டும் நான் பிறந்து தவழ்ந்து வளர்ந்த சூழலின் கனம் இறுக்கமாக, வலிமையுடன் என்னை மூடி அடக்கி அமர்த்தி விடுகின்றது. இதற்கு ஒருவேளை நான் பெண்ணாக இச்சமூகத்தில் வந்து பிறந்து விட்டது ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். பரம்பரை பரம்பரையாக அடங்கி ஓடுங்கி, அடக்கப்பட்டு வந்த போக்கு, தன்மை காரணமாயிருக்கலாம்.

ஒரு சில நாட்களில் வாழ்வின் வெற்றிக்கு நல்வழி கூறும் நூல்களைப் படித்ததும் ஒருவிதமான புத்துணர்வுடன் வலிமையுடன் நம்பிக்கையுடன் இவ்வுலகை எதிர்த்து நிற்க வேண்டும் போல் தோன்றும். ஆனால் விரைவிலேயே அவ்வுணர்வடங்கி, காற்றுப் போன பலூனாக, மனது சோர்ந்து, தளர்ந்து போய் விடுகின்றது. பழைய குருடி கதைவைத் திறவடி

கதையாக, வாழ்வு மறுபடியும் அதே தடங்களில் தொடரத் தொடங்கி விடுகிறது.

என்னால் சூழலையும் மீற முடியவில்லை. என்னையும் மீற முடியவில்லை.

சிலவேளைகளில் ஒரு நினைவு எழும். இப்படியே வாழ்க்கை முழுவதும் தனிமையில் உழன்று, வாடிப் போய் விடவேண்டியது தானா... விதவைகள் மறுமணம் செய்வதில்லையா... எத்தனையோ பெண்கள் கணவர்களையே மாற்றுகின்றார்களே... நானேன் ஒருவரை மணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது.

ஆனால் அக்கேள்விக்கான பதிலை உடனேயே நான் அறிந்து தானிருந்தேன். திருமணம் என்பது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் உணர்ந்து, புரிந்து, சேர்ந்து வாழ்வதற்கான முறையே தவிர, வெறும் பாலியல் உணர்வுகளிற்காக மட்டும் உண்டாகுமொரு தொடர்பு அல்லவே...

என்னிடம் எந்த ஒரு ஆணிடமும் அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னால் எந்தவிதமான ஆத்மார்த்தமான பிணைப்போ அல்லது அத்தகைய மெல்லிய உணர்வலைகளோ ஏற்படவில்லையே... ஏன்... இந்த நிலையில் என்னால் இன்னுமொரு திருமணம் என்பதையே நினைத்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்தது. இவ்விடயத்தில் என் மனமோ உறுதியாக இருந்தது.

உண்மையைக் கூறப் போனால் இதுவரையிலான என் வாழ்க்கையில் நான் மனம் விட்டுப் பழகியது இன்று நான் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வெறுக்கிறனோ அவனோடு தான்...

இளமைக்கேயுரிய உணர்வுகளின் மெல்லிய தாலாட்டில், பழைய திரைப்படங்களில் வரும் சுசீலாவின் காதல் பாடல்களில் மயங்கி, அவனுடன் பழகுவதை ஒருவித ஆவலுடன், இன்பத்துடன் கழித்து வந்த அந்த வாழ்க்கையின் போக்கை மட்டும் அந்தச் சம்பவம் மட்டும் மாற்றியிருக்காவிட்டால்...

ஒருவேளை அவனையே திருமணம் செய்து கொண்டு குழந்தையும் குட்டியுமாக, சினிமாவும் கோயிலுமாக வாழ்வு ஓடிக் கொண்டிருக்குமோ?

எண்ணங்கள்... எண்ணங்கள்.. பலவிதமான எண்ணங்கள்... எண்ணங்களில் தானே வாழ்வே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

இத்தகைய சலித்துப் போன வாழ்வில் அகிலாவின் நட்பும் இல்லையென்றால்... ஓரளவாவது வாழ்வில் இனிமை இருக்குமென்றால்... அதற்குக் காரணம்... அகிலா தான்.

ஆனால் இந்த நட்பும் நீடிக்காது. பாதியிலேயே முடிந்து விடுமோ என்று.. அண்மைக்காலமாகவே மனதில் ஒரு வித உணர்வு... அடிக்கடி அவளது சம்பாஷணைகளில் அவன் அடிபடுவது காரணமாக இருக்குமோ...

அவளும் பாவம்.. எனக்கு நல்லது செய்யத்தான் அவளும் முயற்சிக்கிறாள்... ஆனால் அவையெல்லாம் அர்த்தமற்ற முயற்சிகள் என்பதை அவள் அறிவாளா என்ன?

அதே சமயம் அப்பாவை நினைத்தால் தான் கவலையாக உள்ளது. அன்று மீண்டும் அவனைக் கண்டதில் இருந்து அவர் பெரிதும் உடைந்து போய் விட்டார். எவ்வளவு தூரம் அவன் மேல் அன்பைக் கொட்டி அவர் வளர்த்து வந்தார். ஆனால் அதற்கு அவன் செய்த கைம்மாறு... எவ்விதம் அவனால் அவ்விதம் நம்பிக்கைத் துரோகம், உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்ய முடிந்தது.

எதற்காக மனிதர்கள் இவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்கள். நன்மை எது, தீமை எது என்பதெல்லாம் புரிந்து கொள்வதுதான் எல்லோரிற்குமுள்ளது. நம்பிக்கைத் துரோகம், உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் கூடாதென்பது தெரிந்து தானிருக்கிறது... பிறகேன் இவ்விதம் ஒருபுறம் உபதேசங்கள் செய்து கொண்டே மறுபுறம் ஒருவரது உணர்வுகளை மதிக்காமல் நடந்து கொள்கிறார்கள்...

ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் இன்று வேலையில்லை. காலைச் சூரியன் இன்னமும் கொதிப்பைக் காட்டத் தொடங்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் எல்லோரும் இப்படித்தான் காலைச் சூரியன்களாக, இதமாக தண்ணென்று நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக இருந்து விடுகின்றார்கள். போகப் போகத் தான் தங்கள் தங்களது சுயரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்.

அப்பா வெளியில் வாக்கிங் போனவர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அவர் விரும்பிச் செய்யும் ஒரே செயல் இந்த வாக்கிங் தான். இதுபோல் தான் நான் விரும்பிச் செய்யும் ஒரே விசயமும் இந்த வீட்டுத் தோட்டம் தான். வளவின் பின் ஒரு கோடியில் கத்தரி, பூசணி, பயற்றங்காய், தக்காளி, மிளகாய் என்று பயிரிட்டிருந்தேன். காலைகளில் ஒரு வித எதிர்பார்ப்புடன் செழித்துக் கிடக்கும் செடி, கொடிகள்... அவற்றிற்கு நீர் பாய்ச்சுவதில் ஒரு கணம் என்னை மறந்து விடுகிறேன். கூடவே பூக்களையும் வீட்டின் முன்னால் வளர்த்திருந்தேன். ரோசா, மல்லிகை, செவ்வந்தி, கனகாம்பரம் இவற்றுடன் சிலவகை குரோட்டன்ஸ்.

காய்ந்து விட்ட என் வாழ்க்கையில் பசுமையுடன் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம் இந்தத் தோட்ட விவகாரம் தான். தேன்சீட்டுக்கள் சில ரோசாவை நாடியபடியிருந்தன. அணிற் பிள்ளையொன்று வாலைச்சுருட்டிப் பந்தாக்கியபடி அருகிலிருந்த மரத்தில் ஓடியது. தொலைவில் வளவிற்கப்பால் வயல் வெளியில் மணிப்புறாக்கள் சில பறந்து சென்றன. குயிலொன்று எங்கோவொரு மரத்தில் மறைந்திருந்தது. அதிகாலைப்பனியில் புற்கள் அடியில் சிலிர்த்து நின்றன.

“காய்தரி”

யார் வந்தது என்று திரும்பிப் பார்த்தேன்... அகிலா தான்.

“என்னடி அகிலா.. இன்றைக்கு இந்த நேரத்தில்..”

வழக்கமாய் அகிலா ஞாயிற்றுக்கிழமையென்றால் பின்னேரம் தான் வருவாள்.

“சும்மா போரடிச்சது. அதுதான்” இவ்விதம் கூறியவள் தொடர்ந்தாள்.

“எங்கேயடி அப்பா... இன்னும் ‘வாங்கிங்கால்’ வரவில்லையா?”

“இல்லையடி”

நீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்த பூவாளியை அருகினில் வைத்தேன். கைகளைச் சேலையில் துடைத்தேன். மடியில் தூக்கிச் செருகிக் கட்டியிருந்த சேலையைச் சிறிது இறக்கி விட்டேன்.

இருவரும் அருகிலிருந்த தென்னையை அண்டியிருந்த புல்லால் மூடப்பட்டிருந்த சிறு மேட்டில் அமர்ந்தோம். மெல்லிய தென்றல் தவழ்ந்தபடியிருந்தது. தொலைவில் லொறியொன்று இரைவது; வளவிற்கப்பால் விரிந்து கொண்டிருந்த வயல் நடுவே கோடிட்டிருந்த சாலையில் செல்வது தெரிந்தது.

காலைக்குரிய பல்வேறு விதமான ஒலிகளுடன் இயற்கை இனிமையாக இருந்தது.

“இயற்கை எவ்வளவு இனிமையாக, அழகாக இருக்கிறது காயத்ரி”

நிச்சயமாக, இவள் எதற்கோ அடிபோடுகின்றாள் என்று பட்டது. அவளே தொடர்ந்தாள்.

“இரவும் பகலும், காலையும் மாலையும், இறப்பும் பிறப்பும், இன்பமும் துன்பமும், நன்மையும் தீமையுமாக... இயற்கையில் எல்லாமே இயற்கையாக இல்லையாடி...”

அவள் சொன்னதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். இவள் சொல்வதும் சரியாகத் தான் இருக்கிறது. ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாக, வாழ்வின் இருபக்கங்களாக, இவை இருப்பது போல்படுகின்றன. ஆனால் என் வாழ்க்கையை மட்டும் எடுத்துப் பார்த்தால்... நான் ஒருபக்கத்தை மட்டுமே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு. வாழ்வைச் சீரழித்துக் கொண்டிருக்கிறேனா... என்று பட்டது.

“என்னடி காயத்ரி.. என்ன யோசனை”

“இல்லையடி... நீ சொன்னதைத் தான் யோசித்தேன்... ஆனால்”

“என்னடி ஆனால்... உன் இந்த ஆனால் தானடி எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம்”

அகிலாவின் குரலில் சிறிது கோபம் கூடத் தெரிந்தது.

“தத்துவம் வேறு, நடைமுறை வேறு”

“சரியாப் போச்சது. பழைய குருடி கதைவைத் திறந்த கதைதான். காயத்ரி உன்னுடைய மனம் இருக்கிறதே. அது உறைந்த பனிப்பாறையடி”

“அகிலா, நீ வேண்டுமானால் தத்துவங்களை அள்ளி வீசலாம். ஆனால் நடைமுறையில் பாதிக்கப்பட்டவள் நான்... எனக்குத் தெரியும் இந்தச் சிக்கலின் தன்மை”

“நீ சொல்வது சரிதான் காயத்ரி, ஆனால் திருப்பித் திருப்பி, கெட்டதையே நினைத்துக் குமைவதற்குப் பதில், ஏன் நல்லதை நம்பிக்கையானதை நினைக்கக்கூடாது.”

“இப்ப நீ என்னதான் சொல்லவாறாய் அகிலா”.

“காயத்ரி நான் முன்பு சொன்னதைத் தான் இப்போதும்

சொல்லப் போகிறேன். நீ ஏன் உன் வாழ்வை மாற்றியமைக்கக் கூடாது. உனது இந்தப் பிடிவாதமான போக்கால் நீ எத்தனைபேர் வாழ்க்கையை நோக்கித்துக் கொண்டு இருக்கிறாய் தெரியுமா?”

“என்னடி சொல்கிறாய்.. நான் மற்றவர் வாழ்க்கையை வீணடிக்கிறேனா... என்னடி அகிலா சொல்கிறாய்...”

“பின் என்னடி... பிடிவாதமாக கல்யாணமே செய்து கொள்வதில்லை என்று இருக்கிறாயே... அதைத்தான் சொல்கிறேன்... இதனால் தானே உங்கப்பாவும் கவலையாக இருக்கிறார்”

“சொல்லியிருக்கிறேனா இல்லையா... எனக்கு முன் திருமணப் பேச்சே எடுக்காதேயென்று”

இதற்குச் சிறிது நேரம் மௌனம் இருந்த அகிலா தொடர்ந்தாள்.

“காயத்ரி.. நான் ஒன்று சொல்வேன் கோபிப்பாயா?”

“சொல்லேன் அகிலா... பிறகு பார்ப்போம்”

“பிறகு பார்ப்போம் என்ற கதை வேண்டாம்டி.. கோபிப்பாயா இல்லையா இரண்டிலை ஒரு பதில் தான் வேண்டும் என்னடி காயத்ரி”

இவள் எதற்கு அடிபோடுகிறாள் என்னவாக இருக்கும்...

“காயத்ரி.. நீ ஏன் நெருங்கிய சினேகிதி இல்லையா...”

“யார் இல்லையென்று... சும்மா சுத்தி வளைக்காமல் விசயத்திற்கு வாடி”

“காயத்ரி.. நான் உன்னுடைய உண்மையான சினேகிதி என்றால் உண்மையை மறைக்காமல் சொல்ல வேண்டும். சொல்வாயா..”

“மறைக்கிறதற்கு அப்படியென்ன என்னிடம் இருக்கு... கேளேன்...”

“காயத்ரி. எனக்கென்னவோ பிடிவாதமாக திருமணப் பேச்சை மறுப்பதைப் பார்க்கும் போது இதற்கு பின்னால் ஏதோ பெரிய கதையொன்று இருக்க வேண்டும் போல் படுகிறதடி.. மறைக்காமல் சொல்லிவிட்டடி...”

அகிலா நேரே விசயத்திற்கு வருவாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதற்கு என்ன பதில் கூறுவது.. திடீரென அகிலா இவ்விதம் கேட்டு விடவே சொல்வதற்குப் பதில் உடனே வரமாட்டேன் என்கிறது.

“அகிலா நீ நினைப்பதைப் போல் நான் அப்படியொன்று மில்லையடி...”

திடீரென எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக, சலிப்பு சலிப்பாக... ஒரு வித உணர்வு பரவியது. அவன் ஞாபகம் வந்து விட்டதா... அந்தக் கதையல்லவா இவள் கூறும்படி கேட்கிறாள்... எதற்கு இவள் வந்து பழைய கதையெல்லாம் கிளறுகிறாள்...

“காயத்ரி.. என்னவோ உன் வார்த்தையில் எனக்கு நம்பிக்கை வரவில்லையடி.. நீ ஏன் தான் என்னிடம் உண்மையை மறைக்கிறாயோ.. எதையுமே மூடி மூடி அடக்கி உள்ளுக்குள்ளேயே வைப்பதால் பிரச்சனை மேலும் மேலும் அதிகமாகுமே தவிர குறையப் போவதில்லையடி..”

இதற்கு நான் உடனடியாக எதுவும் கூறவில்லை. மௌனமாகவிருந்தேன். செத்த பாம்பை அடிப்பதில் லாபமென்ன...

அதற்குள் என் மௌனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அகிலாவே தொடர்ந்தாள்.

“காயத்ரீ... நான் ஒன்று ஒருவித முடிவோடு தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளடி... காயத்ரீ நீயாகச் சொல்வாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் நீயோ இறங்கிவருவதாயில்லை உண்மையைச் சொல்லப் போனால்... எந்த உண்மையை நீ இதுவரை மறைந்து வந்திருக்கிறாயோ.. அந்த உண்மையை ... அந்தக் கதையை... கருணாகரன் எனக்குக் கூறிவிட்டாரடி”

‘என்ன?’ திடீரென ஏற்பட்ட பெரும் அதிர்ச்சியில் என் இதயம் படபடத்தது. இதுவரை உள்ளே குமுறிக் கொண்டிருந்த உணர்வுகள் வெடித்துப் பெருகின. இதுவரை காலமும் எனக்குள்ளே வைத்துப் பொருமிக் கொண்டிருந்ததால் கனத்து உறைந்து விட்டிருந்த நெஞ்சில், திடீரென ஒரு வடிகால் கிடைத்து விட்டதைப் போன்ற உணர்வுகள் பரவிட அகிலாவின் தோள்களைப் பற்றி முகம் புதைத்தேன். குமுறிப் பெருகிற உணர்வுகள் கண்ணீராக மடை திறக்க, இதுவரை நிலவிய உறுதியெல்லாம் உருகிப் போய் விட பலஹீனமானவளாகக் குலுங்கி குலுங்கி அழுதேன்.

அகிலாவோ.... ஆதரவாக என்னை அணைத்தபடியிருந்தாள். நான் அழுவதுவரை அழட்டும் என்பது போல் அமைதியாக இருந்தாள். பின் கூறினாள்.

“காயத்ரீ...உன் நிலையை என்னால் உணர முடிகிறது. ஒரு பெண்ணின் மனநிலையை ஒரு பெண்ணால் தானே உணர முடியும்... ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நினைத்துக்கொள்... இந்தமனித வாழ்வு மிகவும் அற்பமானதொரு துளி... இதற்குள் நாம் சிலவேளைகளில் தேவையற்ற கோட்பாடுகளை அள்ளித் திணித்துக் கொண்டு அவதிப்படுகிறோமோ என்று சிலவேளைகளில் படுகிறது.

ஏன் உன்னையே எடுத்துக் கொள்ளேன். உன்னால் இன்னமும் அந்தப் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. இல்லையா...இது ஏன்... நடந்தது நடந்து விட்டது. ஆனால் அதற்காக உன்னால் ஏன் அதை மறந்து விட்டு புது வாழ்வு வாழ முடியவில்லை. சிந்தித்துப் பார்த்தாயா?

ஏனென்றால் இந்தச் சமுதாயத்தில் நிலவும் ஒருபட்சமான ‘கற்பு’ பற்றிய கோட்பாடு தான்.... கற்பு என்பது உடலுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்க கூடாது. மனதுடன் சம்பந்தப்பட்ட தொன்றாக இருக்க வேண்டுமடி”

ஆனால் உனக்கு நடந்ததைப் போல் ஒரு ஆணிற்கு நடந்தால் அவன் வாழ்வை வீணாக்குவானா. உன்னைப் போல்... ஆனால் பெண்களாகிய நாங்கள் மட்டும் முதுகுநிறைய இத்தகைய கோட்பாடுகளைச் சுமந்து கொண்டு வாழ்வை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

அகிலா மேலே மேலே பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள்... மனதிற்கு எவ்வளவு ஆறுதலாக, இதமாக, அமைதியாக இருக்கிறது.

“ஒருவரிடம் மனதிலுள்ள பாரங்களை இறக்கி வைக்கும் போது எவ்வளவு இலேசாக மனது மாறி விடுகிறது..

“காயத்ரீ... மனதை மேலும் திடப்படுத்திக் கொள்ளடி... நீ இவ்வளவு காலமும் உன் வாழ்வையும் வீணாக்கிக் கொண்டு அதனால் உன் அப்பாவையும் அம்மாவையும் தேவையற்ற கவலைக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டு வந்தது போதும்... இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டுவது உன்னிடம் தான் இருக்கிறது... நீ கருணாகரனை ஒருமுறையாவது சந்திக்க வேண்டும்...”

“அகிலா.... என்னதான் இருந்தாலும் உனக்கு சரியான நெஞ்சுமுத்தம்தான்... இல்லாவிட்டால் அவனையே சந்திக்கச் சொல்லி என்னிடமே சொல்வாயா...”

“காயத்ரீ... நீ அவரைச் சந்திப்பது மிக மிக அவசியம்... உன் வாழ்வில் மீண்டும் ஒரு மலர்ச்சியை கொண்டு வருவது அதில்தான் தங்கியுள்ளது. நீ இதற்குக் கட்டாயம் சந்திக்க வேண்டும். என்னடி சொல்கிறாய்...”

இதற்கு நான் மௌனமாக இருந்து விட்டுக் கூறினேன்.

“அகிலா செத்தபாம்பை அடிப்பதால் என்ன லாபம். அவனை நான் ஏன் சந்திக்க வேண்டும்... என்னை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிய ராஸ்கலை நான் ஏன் பார்க்க வேண்டும்”

இவ்விதம் கூறுகையில் அகிலா இடைமறித்தாள்.

“ஏன் பார்க்க வேண்டுமா.. ஏனென்றால் உன்னைத் திருமணம் செய்யப் போகிறவரல்லவா... அதற்காக”

அவள் முடிக்கவில்லை “அகிலா உனக்கென்ன விசரா”

கத்தினேன். தலைசுற்றியது.. சிறிது நேரத்திற்குள் தான் எத்தனை எத்தனை திருப்பங்கள்... அதிர்ச்சிகள்.. மனசால் தாங்கவே முடியவில்லை... பல்வேறுபட்ட உணர்வுகளுக்குள் சிக்கித்தத்தளித்த மனதோ.. உணர்வுப்புயல் பலமாக வீசியபடி.. இருண்டு கொண்டு வருவதைப் போல் இருந்தது. அகிலாவை இறுகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

தனிமையில் சில நினைவுகள்

இரவு முழுக்க அகிலாவுடன் கதைத்தவை பற்றியே மனசு கிடந்து அடித்துக் கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு சுலபமாக இலகுவாகக் கூறி விட்டுப் போய் விட்டாள். நான் அவனைச் சந்திக்க வேண்டுமாம். என்னால் ஜீரணிக்கவே கடினமானதாக, ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருந்தது. அகிலா ஒரு பெண். ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தை ஒரு பெண்தான் அறிவாள்’ என்று கூறுவார்கள். பெண்ணாகப் பிறந்தும் இவளால் ஏன் என்

நிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பெண்ணின் இதயத்தை எவ்வளவு கீழ்த்தரமாகக் கருவி விட்டாள். திருமணம் என்பது ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து, உணர்ந்து, ஒருவர் உணர்வுகளை ஒருவர் மதித்து நடக்கும் ஒரு பிணைப்பு அல்லவா... கற்பனைகள், கனவுகளில் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்த, யௌவனத்துக்கேயுரிய எழிலில் மூழ்கிக் கிடந்த எனது உணர்வுகள், எவ்விதம் மூர்க்கத்தனமாக சிதைந்தன. சிதைக்கப்பட்டன. முரட்டுத்தனமாக, பலவந்தமாக... நினைக்கவே அருவருப்பாக என்மேல் எனக்கே அருவருப்பாக... இவையெல்லாவற்றையும் எவ்விதம் மறக்க முடியும். எவ்வளவு சுலபமாக, கீழ்த்தரமாக அகிலா என்னை எண்ணிவிட்டாள்.... கல்யாணம் கட்டுவது தான் பெண்ணின் உலகம்.. கல்யாணம் எந்த நிலையில் உள்ள பெண்ணின் கவலைகளையும் தீர்த்து விடும்.. இவ்விதமான இவளது உணர்வுகள்.. இவளால் ஏன் விளங்கமுடியவில்லை.. என் நிலை அப்பாவைப் பாதித்துத் தான் உள்ளது. அதற்காக, மீண்டும் ஒருமுறை என்னை நானே பலியாக்க வேண்டுமா... ஒரு பெண்ணென்றால் எப்பொழுதுமே இன்னொருத்தன் உணர்வுகளைத் திருப்திப்படுத்தித் தான் வாழ வேண்டும் என்பது விதியா... இல்லை ஒரு கட்டாயமா... ஏதோ நான் திருமணம் இல்லாமல் இருப்பது தான் என் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றிற்குமே காரணம் என்பது போலவும்... திருமணம் சகல பிரச்சனைகளையும் தீர்த்துவிடும் என்பது போலவும்... எவ்வளவு பைத்தியகாரத்தனமான எண்ணங்கள்.. ஒருத்தருமென்... பாதிப்பை... அதனால் ஏற்பட்ட உளவியல் ரீதியான விளைவுகளை உணர்ந்து கொள்ள மாட்டேன்’ என்கிறார்கள்.

மிருகமாகி, என்னைக் குதறியவனுடன் எவ்விதம் என்னால் கணவனாக, ஏற்று இயல்பாக ஒரு குடும்பம் நடத்த முடியும்.

ஆனால் அகிலாவோ 'இது முடியும்' என்கிறாள். பெண்கள் இரக்க சபாவம் மிக்கவராம். அதற்காக நான் அவனிற்கு மன்னிப்பு வழங்க வேண்டுமாம்.

தவறுகள் இயல்பாம். நன்மை, தீமையுடன் போராட்டமே மனித வாழ்வாம். தவறுகள் எத்தகையானவையாக இருந்தாலும் மன்னிக்கப்படக் கூடியவையாம்.

தவறு செய்தவன் திருந்துவதற்கு நிச்சயம் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமாம். அவன் செய்த தவற்றிற்காக கண்ணீர் வடிக்கின்றானாம். ஏன் நான் என் வாழ்க்கையையும் அவன் வாழ்க்கையையும் ஏன் எல்லோர் வாழ்க்கையையும் ஒளிமயமானதாக மாற்றி வைக்க முடியாதாம்.

நான் மட்டும் ஒரு திருமணமான, பிள்ளைகளுடன் கூடிய, இளம் தாயாக இருக்கையில் எனக்கு இத்தகைய நிலை ஏற்பட்டிருக்குமென்றால் யாரிடம் போய் இவ்விதமான பாவ மன்னிப்பை இவன் கேட்பானாம். அத்தகையதொரு நிலையில் பாதிப்பை எவ்விதம் நிவர்த்தி செய்வதாம்.

ஆனால் ஒன்றை மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இதுவரை காலமுமான என் வாழ்வு... நான் பாதிப்பின் விளைபொருளாக என்னை வெளியுலகுக்குக் காட்டித் தான் இழந்து விட்டேனா. ஏதோ ஒன்றை இழந்தவள் போன்ற என் தோற்றத்தால் தான் அப்பா தொடக்கம் எல்லோரையும் நான் தேவையில்லாமல் கவலைப்பட வைத்து விட்டேனா... உண்மையில் நானும் அப்படித்தான் இதுவரை வாழ்ந்து விட்டேன்... அதனால் தான் அகிலாவும் இந்த முடிவுக்கு வந்து விட்டாள் போலும்.

ஆம்... நான் என் மனநிலையில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தத் தான் வேண்டும். பிரச்சினைகளுக்கு துணிவாக முகம் கொடுக்கப்

பழகத் தான் வேண்டும். பிரச்சனைகளைக் கண்டு ஒதுங்குவதோ, தூர ஓடுவதோ கூடாது. பிரச்சனை அல்லது பாதிப்பு ஏற்பட்டு விட்டதே என்பதே என்பதற்காக மனம் குமைந்து விடுவதோ, முடங்கி விடுவதோ சரியானதொன்றல்ல.

முதலில் இவ்வீட்டில் வியாபித்துக் கிடக்கும் 'எதையோ இழந்து விட்டது' போன்ற சூழலை மாற்றியாக வேண்டும். மூதேவி குடியிருக்கும் சூழலை ஒழித்தாக வேண்டும். அகிலா கூறியது போல் எரிநட்சத்திரங்களைப் போல் வாழவேண்டும். சிறிய கணப்பொழுது தான் வாழ்வு... அழிந்து விடுவதற்குள் ஒளிர்வு... எரிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஒளிர்ந்து கொண்டு தான் தங்கள் வாழ்வை முடித்துக் கொள்கின்றன. அழிவை நோக்கிய எரிநட்சத்திரங்களின் பயணங்கள்.. நாங்கள் ஒவ்வொருவருமே ஒரு எரிநட்சத்திரமாக இருக்க வேண்டும். இது தான் வாழ்வின் தத்துவம்.. அகிலாவின் சொற்கள் நெஞ்சினில் நிழலாடுகின்றன.

இரவு அமைதியாக இருக்கின்றது. நிசப்தம் பரவிபரவி. வெகு அமைதியாக இருக்கின்றது. சிந்திக்க சிந்திக்க சிந்தையிலோ ஒரு வித தெளிவு.

உண்மையில் எனக்கு ஏற்பட்டது ஒரு பாதிப்பு.. ஒன்றை நான் என் விருப்பத்துக்கு மாறாக இழந்து விட்டேன். ஆனால் அதற்காக வாழ்வு அத்துடன் முடிந்து விடவில்லையே.

புதுவிதமான சிந்தனைகளால் நெஞ்சுபொங்கி வழிகின்றது. ஒருவிதமான உற்சாகம் கலந்த, பூரிப்பின் உணர்வெழுந்து.. இது வரை காலமும் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்த வாழ்வு இன்பகரமானதாக எழில்மயமானதாக விளங்குகின்றது.

புதியதொரு நோக்கில் அவனை ஒருகணம் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். திடீரென அவன் மேல் ஒருவிதமான அனுதாபம்,

அனுதாபத்துடன் கூடிய பரிவு கலந்த உணர்வு, பச்சாத்தாபம் எழுகின்றது. தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாததொரு சூழலில், அவன் அவ்விதம் நடந்து கொண்டானா? சூழலும் என் அமுகும் அவனை தன் நிலை மறக்கச் செய்து விட்டனவா? அவன் மேல் எவ்விதமான கோப உணர்வுகளும் முன்பைப் போல் வரவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் அதற்காக அவனை ஏற்க முடியுமா? அது மட்டும் முடியாது என்று பட்டது. ஆனால்...

அகிலா போகும் போது கூறிய சொற்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. “காயத்ரி.. எப்படியும் நீ அவரைச் சந்திக்க வேண்டும். நீ அவரை ஏற்படோ, ஏற்காமல் விடுவதோ உன் இஷ்டம். ஆனால் நீ அவரைக் கட்டாயம் சந்திக்க வேண்டும்.”

சில வேளைகளில் நடைமுறைக்கே சாத்தியம் இல்லாதது போல் பட்ட உணர்வுகள்... முடிவுகள்... இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்திலோ எவ்விதம் சாத்தியமானவையாக, இயல்பானவையாக மாறி விடுகின்றன.

நேற்று வரை அவனது நினைவுகளே என்னைக் கொன்றன. கட்டுப் பொசுக்கின. ஆனால் இன்றோ இக்கணத்திலோ நான் மாறிவிட்டேனா... உண்மையில் பெண்களே பொதுவில் இப்படித்தானா... இரக்க சபாவம் கூடுதலாக உள்ளவர்களா?

ஆனால் நான் முடிவு செய்து விட்டேன்... அவனைச் சந்திக்க வேண்டும்... அவனைச் சந்திக்கப் போகின்றேன்... பிரச்சனைகளை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளத்தான் போகின்றேன். பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சரியான வழி, அப்பிரச்சனைகளை தைரியமாக எதிர்கொள்வதுதான்.

நெஞ்சில் இன்பம் பொங்கி வழிகின்றது. நிம்மதியாக இருக்கிறது.. அமைதி நிரம்பிக் கிடைக்கிறது.

கணங்களும் குணங்களும்

அண்மைக்காலமாகவே அப்பாவின் போக்கிலும் ஒரு சிறு மாற்றம். ஒரு வித மலர்ச்சி. உற்சாகம்... அகிலா அவரிடம் எல்லாவற்றையும் கூறி விட்டான். ஒரு நாள் அப்பா கூறினார்.

“காயத்ரி... அகிலா எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கூறினாளம்மா.. ஏன்மா அவள் கூறுவது போல் நீயும் அவனையே திருமணம் செய்யக் கூடாது.”

அகிலாவாலேயே இன்னொரு பெண்ணின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அப்பாவால் எப்படி முடியும். ஆனால் அப்பாவின் மனதையும் மேலே உடைத்து விடவும் எனக்கு மனமில்லை.

“இதுபற்றி யோசிக்க எனக்கு நிறைய அவகாசம் வேண்டுமப்பா, என்பது அப்பாவிற்கு திருப்தியைத் தந்தது. மறுப்புக் கூறவில்லையல்லவா... அப்பாவைப் பொறுத்தவரையில் கருணாகரன் அவரது அன்பிற்கும் அபிமானத்திற்கும் உரியவனாக ஒரு காலத்தில் விளங்கியவன். மகளின் வாழ்வைக் குலைத்தவனே மீண்டும் வாழ்வு கொடுக்க முன்வரும் போது.

அப்பாவின் சந்தோசத்தைக் கலைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. அதே சமயம் நானும் என் உளவியல் நிலைகளைப் பெரிதும் மாற்றிக் கொண்டேன். முன்பு போல மூலைக்குள் முடங்கி விடும் போக்கினைவிட்டு விட்டேன். உறுதி மிக்க, சூழல்களைத் துணிவுடன் எதிர்நோக்குமொரு பெண்ணாக மாறிவிட்டேன். என் மாற்றம் எனக்கே பெரிதும் ஆச்சரியத்தை தந்தது.

அகிலாவின் ஏற்பாட்டின் பேரில் கருணாகரனைச் சந்திக்க முடிவு செய்தேன். அது ஒரு மாலை நேரம். கருணாகரனைச் சந்திப்பதற்காக குளக்கரையை நோக்கி நானும் அகிலாவும்

புறப்பட்டோம். சூரியன் நாணிச்சிவந்து கிடந்த அடிவாணப் பெண்ணை பெரும் காதலுடன் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். பல்வேறுவகைப்பட்ட பறவைகளின் சப்தங்களால் அப்பிரதேசம் முழுவதும் நிறைந்து கிடந்தது. குளக்கரையை நெருங்க நெருங்க இதுவரை என் நெஞ்சில் கட்டிக் காத்து வந்த தைரியம் தப்பியோடுவதுபோல் உணர்ந்தேன். படபடத்த நெஞ்சினை மீண்டும் சாதாரண நிலைக்கு கொண்டு வருவதே பெரும்பாடாகப் பட்டது.

குளக்கரையில், பாலைமரத்தின் அடியில் காத்து நின்ற அந்த உருவத்தைப் பார்க்கையில். உடம்பெல்லாம் ஒரு வித ஆவேசத்தில் நடுங்கியது. அந்த நினைவுகளின் படம் விரிப்பில், மயிர்கால்கள் எல்லாம் குத்திட்டு நின்றன.

“காயத்ரி, நான் பிறகு வாறன்.. நீ கருணாகரனுடன் ஆறுதலாகக் கதை.. ஆத்திரப்பட்டு விடாதேயடி”

“அகிலா.. நீ எங்கேயடி போகிறாய். நீயும் கூடவே இரேன். பரவாயில்லையடி...” என்றேன்.

“இல்லை, காயத்ரி... நீங்களிருவரும் மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு இடைஞ்சலாக இடையில் நான் இருக்க விரும்பவில்லையடி.”

“நான் அப்புறமாக ஒரு புறத்தில் இருந்துவிட்டு பிறகு வாறன்” என்றவள் போய் விட்டாள்.

என்னைக் கண்டதும் அவன் முகத்தில் பரவிய உணர்வுகளை அளந்தபடி என் உணர்வுகளைக் கட்டுபடுத்தியபடி அவனை நெருங்கினேன். என் முகத்தை இயலுமானவரை இறுக்கமாக வைத்துக் கொண்டேன். திடீரென இவன் மேல் ஒரு விதமான இரக்கம் ஏற்பட்டது. பரிதாபம் கலந்த உணர்வு வெளிப்பட்டது.

இவன் எதற்காக என்னிடம் பாவமன்னிப்பை எதிர்நோக்கி நிற்கிறான்? அதனால் இவனுக்கென்ன பெரிய லாபம்? இவன் செய்தது இல்லையென்றாகி விடுமா... இல்லையே...

ஆனால் அவனோ.. பெரிதாகப் பதறியடிக்கவில்லை. அமைதியாக இருந்தான். என்னை வெகு அமைதியாக நோக்கியவன் கூறினான்.

“காயத்ரி உங்களுடன் பேசுவதற்கே எனக்கு எவ்வித அருகதையும் இல்லை. இத்தகைய ஒரு நிலையில் என்னைச் சந்திக்க வந்தது உங்கள் நல்ல உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது”

நான் அமைதியாக இருந்தேன். அவனே தொடர்ந்தான்.

“காயத்ரி... உங்களிற்கும் என்னையே நம்பியிருந்த மாஸ்டருக்கும் நான் செய்த துரோகத்திற்கு மன்னிப்பே இல்லை. இருந்தாலும் இதற்கு ஏதாவது பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் என்னால் என் வாழ்வைக் கொண்டு நடத்தவே முடியாது போல்படுகிறது. நான் ஏன் அவ்விதம் அன்று மிருகமாக நடந்து கொண்டேன் என்று என்னையே அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டேன். இத்தனைக்கும் உங்கள் மேல் உண்மையான அன்பு வைத்திருந்த நான் எப்படி உங்கள் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் நடந்து கொண்டேன். உண்மையில் என்னாலேயே என்னை மன்னிக்க முடியவில்லை.”

நான் இன்னமும் மெளனமாகவே அவன் கூறுவதை அவதானித்தபடியிருந்தேன். அவனே தொடர்ந்தான்.

“காயத்ரி... ஏழு வருடச் சிறைவாசம் கூட உண்மையில் என்னை ஆறுதல் படுத்தவில்லை. உங்கள் வாழ்க்கை, மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வீணாகக் கிடக்கையில் என்னால் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்”

கருணாகரனின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் என் நெஞ்சில் இதமாக இறங்கின. இவனைச் சந்திப்பதற்கு முன் இவனை ஒரு வெறி மிருகமாக உருவகித்திருந்த நெஞ்சில் இவனது அமைதியான, தீர்க்கமான, ஆழமான சொற்கள் வேறுவிதமான தோற்றத்தை சித்தரித்தன.

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் தவறிழைத்து விட்டு நிஜமாகவே வருந்தும் ஒரு மனிதனாக முதன் முறையாக நான் உணர்ந்தேன். என்னைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்த படபடப்பு மெல்ல அகன்றது. இவன் எனக்கு மிகவும் அன்னியோன்னியமானவனாக தென்பட்டான். என் மனம் இயல்பானது. சொற்கள் இயல்பாகவே வெளிவந்தன.

“கருணாகரன், இதுவரை காலமும் உங்கள் மேலிருந்த என் கோப உணர்வுகள் எல்லாம் இந்தக் கணத்திலேயே என்னைவிட்டுப் போய் விட்டன. நடத்தவைகளிற்காக நீங்கள் படும் வருத்தம் உண்மையானது தானென உணர்கிறேன்”

இவ்விதம் நான் கூறுகையில் இடைமறித்த கருணாகரன் கூறினான்.

“காயத்ரி... உண்மையில் நீங்கள் என்னை மன்னித்து விட்டீர்கள். என்றால் நீங்கள் ஒன்று செய்ய வேண்டும்..”

“என்ன” என்பது போல் அவனை நோக்கினேன்...

“நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். உங்களை உணர்ந்து உங்களை மனப்பூர்வமாக ஏற்கும் ஒருவரை மணந்து நீங்கள் சந்தோசமாக வாழ வேண்டும்”

இச்சமயத்தில் இடைமறித்தேன்.

“கருணாகரன்... திருமணம் என்பது அவசியமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அப்பாவிற்குத் துணையாக இப்படியே இருந்து விடுவேன்”

“காயத்ரி, நீங்கள் மட்டும் சம்மதித்தால் நான் உங்களையே மணம் முடிக்கத் தயாராய் இருக்கிறேன்”

“கருணாகரன் நீங்கள் இலகுவாகக் கூறி விட்டீர்கள். ஆனால் என் மனம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அந்தச் சம்பவத்தின் ஞாபகத்துடன் எப்படி... உண்மையான மனைவியாக உங்களுடன் வாழ முடியும் என நினைக்கிறீர்கள்”

இதற்குச் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்து விட்டு கருணாகரன் கூறினான்.

“காயத்ரி, நினைவு தெரிந்து நான் முதலாகவும் கடைசியாகவும் விரும்பிய, காதலித்த பெண் நீங்கள் தான். சில கணங்களில் மிருகமாகி உங்கள் வாழ்க்கையைச் சிதைத்து விட்ட குற்றத்திற்காக சரியான தீர்வு உங்கள் திருமணம்தான். உங்களை மணக்க நான் எந்நேரமும் சம்மதமாயிருக்கிறேன். அல்லது நீங்கள் வேறு யாரையாவது திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். அதுவரையில் நானும் திருமணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை. அதே சமயம் பெருந்தன்மையுடன் என்னை மன்னித்ததன் மூலம் என் மனப்பாரத்தை ஓரளவுக்காவது குறைத்து விட்டீர்கள். இதன் மூலம் என்னை இச்சமுதாயத்திற்கு முழுமையாக அர்ப்பணிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

அன்றிரவு கட்டிலில் படுத்திருந்தவளாக, யன்னலினூடு நட்சத்திரப்படுதாவாகக் காட்சியளித்த இருண்ட வானத்தையே நோக்கி நின்றேன். கருணாகரனின் உருவகம் நெஞ்சில் தோன்றியது. ஒருவித அமைதி பரவியது. மனசு இலேசாகிப் பறந்தது. தொலைவில் எரிநட்சத்திரம் ஒன்று விண்ணில் கோடிழுத்தது. அகிலா கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“எரிநட்சத்திரங்களைப் போல் தான் வாழ வேண்டும். சிறிது கணப்பொழுதுதான் வாழ்வு... அழிந்து விடுவதற்குள் ஒளிர்வு..”

எரிந்து கொண்டிருக்கும் நட்சத்திரங்கள் அழிந்து கொண்டிருக்கும் போதே ஒளிர்ந்தபடி தானே வாழ்வே முடித்துக் கொள்கின்றன”

ஆமாம். இதுவரையிலான என் வாழ்வை மட்டுமல்ல, என்னைச் சுற்றியிருப்போரின் வாழ்வையும் தேவையற்று வீணாக்கித்தான் விட்டேன். சின்னஞ்சிறிய வாழ்வு, தேவையற்ற குழப்பங்கள்... தேவையற்ற மோதல்கள்.. வரட்டு வேதாந்தங்கள்... ஒவ்வொருத்தருமே ஒரு எரிநட்சத்திரமாக வாழ்ந்து விட்டால்.

சிந்திக்கச் சிந்திக்க மனது லேசாகிக்கொண்டே போனது.

மனிதர்கள் எதற்காக தவறிழைத்து விடுகிறார்கள். சிலர் தொடர்ந்தும் தவறிழைத்தபடியே, கேடு விளைவித்தபடியே தீயவர்களாக வளர்ந்து வாழ்ந்து போகின்றார்கள்.

இன்னும் சிலரோ ஒரு சில கணங்களில் ஏற்பட்டு விடும் குணமாற்றங்களினால் அக்கணங்களில் அக்குணங்களிற்கு அடிமையாகி தவறிழைத்து விடுகிறார்கள். கருணாகரனைப் போல...

இரவும் பகலும் கோடையும் மாரியும் உள்ளும் வெளியும்... சிரிப்பும் அழுகையும் இன்பமும் துன்பமும் நன்மையும் தீமையும்.

இவ்விதமாக நாம் வாழும் உலகில் முரண்பாடுகளிற்கு இடையில் உள்ள இணக்கத்தின் வளர்ச்சியிலேயே வாழ்வு தொடர்கின்றது.

இது போல் தான் மனிதனும் நன்மையும் தீமையும் போன்ற உணர்வுகளின் விளைவாகக் காணப்படுகின்றான்.

அவரவர் வாழும், அக வெளிச்சூழல்களிற்கேற்ப சிலரிடம் தீய உணர்வுகள் மேலோங்கி காணப்படுகின்றன.

இன்னும் சிலரிலோ நல்ல உணர்வுகள் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சிலரிலோ இருவகையான உணர்வுகளும் சரிக்குச் சரியாக அமைத்து விடுகின்றன.

நல்ல உணர்வுகள் மேலோங்கித் தீய உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதின் தன்மைகளைப் பொறுத்து மனிதர்கள் மாமனிதர்களாக, மேதைகளாக, மகான்களாக, சாதாரண மனிதர்களாக உருவாகுகின்றார்கள்.

தீய உணர்வுகளிற்கு அடிமைப்பட்டு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தத் தவறுபவர்கள் கேடிகளாக சமூக விரோதிகளாக உருவாகிப் போகின்றார்கள்.

நல்ல உணர்வுகள் மேலோங்கி நிற்பவர்கள் கூட சிலசில நேரங்களில் நெஞ்சின் உள்ளே கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் ஒரு சில தீய உணர்வுகளின் தாக்கங்கள் அதிகமாக அக்கணங்களிற்கு, அக்கணங்களிற்குரிய குணங்களிற்கு அடிமையாகித் தவறிழைத்து விடுகிறார்கள்.

கருணாகரன் இத்தகைய ஒருவன். ஆனால் தவறிழைப்பவர்களுக்கு சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட வேண்டும்... திருத்துவதற்கு....

திருந்திய உள்ளங்களிற்கு நிச்சயம் மன்னிப்பு வழங்கப்பட வேண்டும்...

என் வாழ்வே எந்தக் கருணாகரன் சீர்குலைத்தானோ, அதே கருணாகரனின் மீள் பிரவேசம் திரும்பவும் என் வாழ்வை நேராக்கி விட்டிருந்தது.

அவநம்பிக்கையும் சோகமும் துணிச்சலற்ற போக்கும் விரக்தியும் கொண்ட காயத்ரி செத்து விட்டாள். தனது போக்கால் தன்னையும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களையும் அழ வைத்துக் கொண்டிருந்த காயத்ரி இன்று முதல் ஒரு புது மனிஷி...

இந்த காயத்ரி வாழ்வின் போக்குகளை விளங்கிக் கொண்டவள். தன்னம்பிக்கையும் துணிச்சலும் சிரிப்புமாக வாழ்வை எதிர்நோக்குபவள்...

கருணாகரனைப் பொறுத்தவரை என் மனம் அவரை முற்றாக மன்னித்து விட்டது.

எண்ணங்கள்... பரவப் பரவ மனதுதான் எவ்வளவு தெளிவானதாக, அமைதியானதாக விளங்குகின்றது.

மண்ணின் குரல்

1

மாரி தொடங்கிவிட்டதால் கடந்த இரு மாதங்களாகவே மட்டும் மந்தாரமாகத்தான் வானம் இருண்டு கிடக்கின்றது... தமிழனின் வாழ்வைப்போல், வேளைக்கே இருண்டுவிடும் பொழுதுகளில், சும்மிருளைக் கிழித்தபடி கவசவாகனங்கள் விரைவதும், 'கொள்ளிவால்'ப் பிசாசுகளால் கிராமங்கள் எரிவதும்... ஆதிகாலத்தில் 'கொள்ளிவால்'ப் பிசாசுகளை 'சேற்றிலுரு வாகும் வாயு' ஒன்றின் விளைவே என்பதனை அறியாத மானுடர்கள் மருண்டு திரிந்தார்கள். இன்றும் 'கொள்ளிவால்'ப் பிசாசுகளின் நடமாட்டம் தமிழீழமெங்கணுமே அதிகமாகத்தான் இருக்கின்றது... ஆமாம். இவையும் ஒருவிதச் சேற்றில்தான் உருவாகின்றன... இனவாதச்சேற்றில் உருவான 'கொள்ளிவால்'ப் பிசாசுகள் இவை.

விரைவாக வீடுசேரும் அவசரத்தில் கமலா, வயல் வெளிகளினூடே நீண்டிருக்கும் அச்சாலையில் தனிமையில் வந்து கொண்டிருந்தாள். இலேசாக இருண்டுவிட்டது. மழை வேறு மெல்லிய தூறலாக துமித்தபடி இருந்தது... ஏதோ ஒருவித

சோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைப்போல் பனை மரங்களெல்லாம் மௌனித்துக் கிடக்கின்றன. வழக்கமாக ஒருவித ஆனந்தத்தில் எக்காளமிடும் தவளைகள் கூட சுருதிசுருதித்து சோககீதம் இசைத்தபடி இருக்கின்றன.

கமலா ஒரு நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த இளமாது. வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றுகிறாள். அவளது தந்தையும் ஒரு தமிழாசிரியரே! அவளிற்கடுத்து மூன்று சகோதரிகளும், ஒரு சகோதரனும் இருக்கின்றார்கள். அவளிற்கு பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால் குடும்பநிலைமை காரணமாக கிடைத்த ஆசிரியை வேலையை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளிற்கு கடுத்த இரு சகோதரிகளும் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இளவயதிலேயே தாயை இழந்து விட்ட குடும்பத்தில் அவளே தாயாக, தமக்கையாக விளங்கினாள். கடைசித் தங்கையும், தம்பியும் பல்கலைக்கழக புகழுக வகுப்பில் கல்வி பயின்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்...

இனரீதியாக அடக்குமுறைகளுக்குள்ளாகும் இனத்திற்காக பொங்கும் அவள், சமுதாயத்தில் பெண்கள் இன்னும் ஒரு அடிமையாக இருப்பதை எண்ணிச் சீறுவாள். குடும்பம் என்னும் புனிதமான பிணைப்பு நிலவ வேண்டுமானால் பெண்ணிற்கு மட்டுமல்ல, ஆணிற்கும் கற்பு அவசியமென பட்டிமன்றங்களில் அடிக்கடி வாதாடிக்கொண்டவள்; கொண்டிருப்பவள். 'கற்பு' என்பதனை காரணங்காட்டி பெண்களை அடிமைகளாக வைத்திருக்கும் ஈனச்செயலை எதிர்த்தாளே தவிர கற்பின் அவசியத்தை அவள் மறுக்கவில்லை. அது ஆணிற்கும் அவசியமென்ற பாரதியின் கொள்கையில் ஊறியவள் அவள். கல்யாணம் என்ற பெயரில் பெண்களை விற்கும் ஈனச்செயலை கடுமையாகக் கண்டிப்பவள்...

அவளது வாழ்விலும் அவளது மனதிற்கேயுரியதொரு இனிமை இருக்கத்தான் செய்தது; அவளது இலட்சியங்களுக்கேற்றதொரு வீரனாக, ஈஸ்வரன் இருந்தான். அநீதிகளுக்கு, அக்கிரமங்களுக்கெதிராகச் சீறி யெழுந்த அவளது வாழ்வு 'காடு'களிலும், குகைகளிலும் தனித்த இரவுகளிலும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. அவள் ஒரு 'விடுதலைப்போராணி'! அவள் தலைமறைவாகி ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாகி விட்டபோதும் இன்றுவரை அவள் அவனைச் சந்திக்கவில்லை. கடைசியாக அவள் கூறிய சொற்கள் இன்றும், சற்று முன்னால்தான் கூறியது போல் பசுமையாக எதிரொலித்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

"கமலா! சிலவேளைகளில் இதுவே எமது கடைசிச் சந்திப்பாகக் கூட இருக்கலாம்; அநீதிகளுக்கு, அக்கிரமங்களுக்கெதிரான 'புரட்சிப் பாதை'யில் காதல், குடும்பம் என்பவற்றின் முக்கியத்துவம் குறைந்து விடுகின்றதேயொழிய, காதல் மறைவதில்லை; என் வாழ்வின் உந்து சக்தியாக என் இறுதி மூச்சுவரை உனது நினைவுகள் தொடர்ந்து வரும்.... ஒருவேளை புரட்சி வேள்வித்தீயில் எனதுடல் வெந்து போகுமாயின் அதற்காகக் கலக்கமடையாதே! உன் காதலன் புனிதமானதொரு இலட்சியத்திற்காகப் போராடியவனென்று பெருமைப்படு".

அன்றிலிருந்து அவளைப் பொறுத்தவரையில் அவள் இருவகைப்பட்ட வாழ்வு வாழத்தொடங்கினாள்; எண்ணத்தின் ஈஸ்வரனின் நினைவுகளுடன் மானசீகமானதொரு வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அதேசமயம் நிஜவாழ்விலோ குடும்பத்தின் பொறுப்புகளைத் தாங்குமொரு சுமைதாங்கியாக மாறிவிட்டிருந்தாள்.

மெதுவாக துமித்துக்கொண்டிருந்த தூறல் சிறிது பெருக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.... விரைவில் நடையைப் போட்டாள்.... கண்ணுக்கெட்டியதூறல் வரை ஆள் அரவமேயற்று மயான

அமைதியிலே அவ்வயற் பிரதேசம் மூழ்கிக்கிடக்கின்றது.... வழக்கமாக பஸ்ஸில்தான் அவள் வீடு செல்வது வழக்கம்; ஆனால் அன்று பஸ் எதுவும் வந்த பாடாய் இல்லை..... அடிக்கடி பஸ்கள் நிற்பதும், வீதிகளில் பிணங்கள் மிதப்பதும் சாதாரண காட்சிகளாகிவிட்டன. “பாவம் அப்பா கவலைப்படப்போகிறார்”, அவளில்லை யென்றால் வீட்டில் எதுவுமே ஓடாது.

இதுவரையில் பயிர்களிற்குள் அமைதியாக இரை தேடிக்கொண்டிருந்த “ஆட்காட்டி”க் குருவியொன்று திடீரெனச் சத்தமிட்டபடி பறக்கின்றது. “ஆட்காட்டிக் குருவி”கள் மிருகங்களின் தோழர்களாகக் கருதப்படுபவை....காடுகளில் வேட்டைக் காரர்களைக் கண்டவுடன் சத்தமிட்டு மிருகங்களைக் காப்பாற்றுவதால் வந்த பெயர்தான் ‘ஆட்காட்டி’யென்று கர்ணபரம்பரைக் கதையொன்று உண்டு.... ஆட்காட்டியைத் தொடர்ந்து தந்திக்கம்பம் ஒன்றில் நெடுநேரமாக நின்றிருந்த நீண்ட இரட்டைவாற் கரிக்குருவியொன்றும், காற்றுவெளியில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த ‘ஊர் உலாத்தி’க்குருவிகளும் எங்கோ கடுகி மறைந்தன. இதுவரை மௌனித்துக் கிடந்த பனைகளிற்கிடையில் மெல்லியதொரு சலனம் கருவாணைக் கோடுகிழித்தபடி மின்னலொன்று ஓடி மறைந்தது.

‘மின்னல்’ மீண்டும் ஈஸ்வரனை நினைவில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. அவன் அடிக்கடி சொல்வான்;

“கமலா, ஈழத்து முற்போக்குத் தமிழ்க் கவிஞரொருவரின் கவிதையொன்றுதான் இந்த மின்னலைக் கண்டதும் ஞாபகம் வருகின்றது..... மின்னலின் வாழ்வோ கணப்பொழுது; அக்கணப் பொழுதினுள் அது ஒளிவீசி மறைகின்றது. மனிதவாழ்வும் இத்தகையதாயிருக்க வேண்டும்... ஒரு கணப்பொழுதே வாழ்ந்தாலும் பிரயோசனமாகப் பயனுள்ள வாழ்வு வாழவேண்டும்.

ஏதோ தொலைவில் இரையும் சத்தம் கேட்கிறது... பஸ்தான் வருகின்றதோ...? திரும்பிப் பார்த்தவளின் கண்களில், தொலைவில் மெல்லிருளைக் கிழித்தபடி வந்துகொண்டிருக்கும் இராணுவக் கவச வாகனங்கள் தெரிகின்றன.

2

மெல்லியதொரு அதிகாலைப் பொழுது; முன்பனிக் காலக்குளிர்மையில் காலை குளித்துக் கொண்டிருந்தது; பனித் துளிகளைத் தாங்கி நின்ற புற்கள் மெல்லிய தென்றலில் சிலிர்த்து நின்றன; கீழ்வானத்தே சிவப்பு கவியத் தொடங்கி விட்டிருந்தது; கிராமத்துச் சேவல்கள் ஆரம்பித்து வைத்த கச்சேரியில், காக்கங்களும், காக்கங்களைத் தொடர்ந்து கிளிகளும், தேன்சிட்டுக்களும் அணில்களும் கலந்துகொண்டிருந்தன. வெகுதொலைவில் விண்ணில் நிரை நிரையாக நீர்க்காக்கங்கள் காக்கைத்தீவுக் கடலைநோக்கி கோடுகிழித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த மெல்லிய காலையின் எழிலை இடைக்கிடை மின்னல் வேகத்தில் விரைந்து கொண்டிருந்த இராணுவ, பொலிஸ் அல்லது கடற்படையினரின் வாகனங்கள் குலைத்துக் கொண்டிருந்தன.

வயல்களிற்கு நடுவில், நீண்டிருந்த மெல்லிய செம்மண் பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தான் அந்பாயன். அந்தக் கிராமத்தில் பாற்காரி செல்லம்மாவைத் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லை; அவளது கணவர் தம்பிமுத்து வாத்தியார் இறந்ததிலிருந்து, அப்பொழுது அந்பாயன் ஒரு வயதுக்குழந்தை - ஒரே குழந்தையுடன் வயலையும் பார்த்துக்கொண்டு, கிராமத்தவர்க்கு பாலையும் விற்றுக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி ஓர் டாக்டராக அல்லது ‘எஞ்சினிய’ராகப்

பார்க்கவேண்டுமென்பதே; அந்த ஆசையும் கடந்த சில காலமாக அவியத் தொடங்கிவிட்டது;’ பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் என்ற பெயரில் இராணுவத்தினரின் அட்டுழியங்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதைப்போல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்; அவளது ஒரே பற்றுக்கோடு இந்த வாழ்கையிலிருக்குமென்றதால் அது ‘அநபாயன்’ ஒருவன்தான். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் பல்கலைக் கழக புகழக வகுப்பில் அவன் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தான்.

அதிகாலைக் கூதற்காற்று, உடம்பைச் சிலிர்த்த வைத்தது; அநபாயனின் சிந்தனை ஒரு கணம் கலைந்து மீண்டும் குவிந்தது; அவளது சிந்தனை முழுவதுமே அண்மைக் காலமாகவே அதிகரித்து விட்டிருந்த இராணுவ அட்டுழியங்களிலேயே இருந்தது; கண்ட இடத்தில் நாய்களைச் சுடுவதுபோல்.... உயிர்களிற்கு மதிப்பே அற்றவொரு வாழ்வில்.... ஒரே இனமிருகங்கள் கூட தங்களிற்கிடையில் ஒருசில பாலுணர்வு வேட்கைகள் தவிர, மோதிக் கொள்வதில்லை; ஆறறிவு படைத்த மனிதன் மட்டும் வர்க்க, மத, மொழி, நாடு ரீதியாகப் பிளவுபட்டுக் கிடக்கின்ற அதேநேரம், மனித இனத்தையே அழிவுப்பாதைக்கு இட்டுச் செல்கிறான்; ஏன்?.....

அவன் பால் கொடுப்பதற்காகச் செல்லும் போஸ்ட் மாஸ்டர் வீட்டிற்கோ, அல்லது கந்தர் வாத்தியார் வீட்டிற்கோ, J.P.யார் மயில்வாகனத்தார் வீட்டிற்கோ வீதி வழியாகப் போவதானால் விரைவாகப் போய்விடலாம். ஆனால் அவன் வயல்களிற்கு மத்தியில் செல்லும் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்குக் காரணமே... இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிதான்.... எந்த விதப் பயனுமற்று, வாழ்வை வீணாக்க அவனிற்கு விருப்பமில்லை; ‘நான் பிறந்து வளர்ந்த இந்த மண்ணில்... காலையின் எழிலை, அல்லது மாலையின் மஞ்சள் ஓயிலை ரசிப்பதற்குக் கூட எனக்குச் சுதந்திரமில்லை; வீதியில் ஆடிப்பாடி ஓடிட எனக்கு

உரிமையில்லை... இது என்ன வாழ்வு...பயந்து.... தன்மானம் சுயகௌரவமற்ற அடிமைத்தனமான வாழ்வு... எத்தனை காலம் தான் பொறுத்து மாய்ந்து கிடப்பது....?

சிந்தனையில் மூழ்கி விரைந்து கொண்டிருந்த அநபாயனின் கவனத்தை, வயலின் நடுவினில் புதர்கள் மண்டித் தென்னைகளுடன் தெரிந்துகொண்டிருந்த அந்த நிலப்பரப்பும், அதனைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கரைந்து கொண்டிருந்த காகங்களும் கவர்ந்திழுத்தன; காகங்கள் கரைந்து கொண்டிருப்பதனால் ஏதாவது காரணமில்லாமலிருக்காது.... மெல்லியதொரு திகிலுடன் கூடிய உணர்வு அவன் நெஞ்சினைப் பற்றிப்படர்ந்தது.

பாதையின் ஓரத்தே நின்ற பூவரசு மரமொன்றில் சைக்கிளைச் சாய்த்து வைத்துவிட்டு; மெல்ல வயலினுள் இறங்கியவன், புதர் மண்டிக் கிடந்த அந்தத் திட்டை நோக்கி நடந்தான்; மனித நடமாட்டத்தையுணர்ந்த காகங்கள் சற்றுத் தள்ளிப்போய் நின்று கத்தத் தொடங்கின. பதரை நெருங்க நெருங்க அநபாயனின் நெஞ்சிலும் வேகம் அதிகரித்தது.

காகங்கள் கரைந்த திக்கை நோக்கிச் சென்றவனின் பார்வையில் அந்தச் சிவந்த உடல்பட்டது; அது ஒரு பெண்ணின் உடல், ஆடைகள் எதுவுமற்ற நிலையில், முகங்குப்புற குடங்கிக் கிடந்த உடலில் ஆங்காங்கே சிகரட் கூட்டதாலான காயங்கள் கன்றிக் கிடந்தன; தோள்கள், முதுகு, தொடைகள், கால்கள் எல்லாம் காயங்களும், நகக்காயங்களும், சிகரட் வடுக்களுமாக காட்சியளித்தன;

அநபாயன் மிகுந்த மனோதிடம் வாய்ந்தவன்; தம்பிமுத்து வாத்தியின் உறுதியான உடம்பும் செல்லம்மாவின் மனோதிடமும் கலந்துருவான அவன் எதனையும், எத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலும் மன உறுதியுடன் எதிர்கொள்பவன்; குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட

பூமாலையெனக் குலைந்து கிடந்த அந்த உடலை தனது சேர்ட்டைக் கழட்டி இயலுமானவரை மறைத்துவிட்டு, மெல்லத் தலையைத் திருப்பியபோது அவனது மன உறுதியும் குலைந்து, “கமலா டீச்சர்” என்று அலறியே விட்டான்; ஏதோ சந்தேகம் வரப்பெற்றவனாக கமலா டீச்சரின் நாடித்துடிப்பைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தவனின் நெஞ்சில் சிறிது தென்பு படர்ந்தது; கமலா டீச்சர் செத்துவிடவில்லை... நாடி துடித்துக் கொண்டொளிர்ந்தது..

அடுத்த சில நிமிடங்களில், வாயுவேகம் மனோவேகம் என்பார்களே அந்த விதத்தில் காரியங்கள் நடந்தன; கார்க்காரச் சண்முகத்தின் வீடு அருகில் தானிருந்தது; அவனது காரில் கமலா டீச்சரை யாழ் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டுத் திரும்பிய போதுதான், அவனிற்குக் கமலா டீச்சரின் குடும்ப ஞாபகம் வந்தது; ஆனால் அதற்கிடையில் கிராமம் முழுக்க செய்தி வெகு வேகமாகப் பரவிவிட்டது.... கமலா டீச்சரின் முதலிரு தங்கைமாரும் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அருகாமையில் அறையெடுத்துத் தங்கியிருப்பதால் அவர்களிற்கு செய்தி உடனே தெரிய வாய்ப்பில்லை....

அந்பாயன் கமலா டீச்சரின் வீட்டை அடைந்த போது, ஏற்கனவே தந்தையாரும், கடைசிப்பையனும் பெரியாஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட்டிருந்தார்கள்.... கடைசித் தங்கை சாரதா மட்டுமே வீட்டிலிருந்தாள்... அவளை ஆறுதல் படுத்தியபடி அவனது தாய் செல்லம்மாவும், இன்னும் சில அயல்வீட்டுப் பெண்களுமிருந்தார்கள்.

3

ஈற்றிவர கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பரந்த வயல்வெளியில் தொலைவில் நீலவானப் பின்னணியில் பனை,

தென்னந்தோப்புக்கள்தான் தெரிந்தன. ‘ஸ்..ஸ்’சென்று வீசும் மெல்லிய தென்றலையும் அங்கும் இங்குமாய் அலைவதைப்போல் பறக்கும் ஊர்லாத்திகளின் ஓசைகளையும் இடையிடையே கூட்டம் கூட்டமாகப் பறக்கும் கிளிகளினதும் தனிமையில் சஞ்சரிக்கும் மணிப்புறாக்களினதும் ஒலிகளையும் தவிர வேறெவ்வித அரவமுற்று அந்தப் புதர்கள் மண்டிக்கிடந்த மணற்குன்று காட்சியளித்தது. கிராமத்தின் ஒருகோடியில் வயற்காணிக்கு நடுவில் தனிமையில் ஆழ்ந்திருந்த அந்த மணற்குன்று தவமியற்றும் யோகியைப்போல் காட்சியளித்தது.

மனித நடமாட்டமெதுவுமற்ற அந்த மணற்குன்றில் ஒன்றிரண்டு பனைகளும், தென்னைகளும் தொட்டாற்சிணுங்கிப் புதர்களுமே பெருமளவு காணப்பட்டன. புதர்களாலும், பனைகளாலும் மறைக்கப்பட்ட இடத்தில் இயற்கையாகவே இருப்பதற்கேற்ற வகையில் அமைந்திருந்த பாறையொன்றில் அமர்ந்திருந்தபடி எதிரே விரிந்திருந்த காட்சியினை வெறித்தபடி தனக்குள்ளாகவே பெரிதும் சிந்தனையில் மூழ்கியவனாக அந்பாயனிருந்தான். அந்த மணற்குன்றும் பனைகளும், தென்னைகளும் வயல்வெளிகளும், பறவைகளும் விரிந்து கிடக்கும் நீலவானும் அவன் வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகவே மாறிவிட்டிருந்தன. நேரம் கிடைக்கும் வேளைகளிலெல்லாம் அங்கு கவிந்து கிடக்கும் அமைதியில் மூழ்கி விடுவதைப்போல் பிடித்தமான தொரு செயல் அவன் வாழ்வில் வேறெதுவுமில்லை எனலாம்.

கிராமத்துக்கேயுரிய மெல்லிய ஆரவாரங்களிலிருந்து விலகி ஒரு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைப்பற்றி, சுரண்டல்கள், அடக்குமுறைகளிற்கெதிரான ஓர் சமுதாய அமைப்பிணைப்பற்றி இடைக்கிடையே அவன் நெஞ்சினைக் கவர்ந்த கமலா டீச்சரின் கடைசித் தங்கை சாரதாவைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு அவன் அந்த இடத்தையே நாடுவான்.

கமலா டீச்சர்! இன்னும் ஆஸ்பத்திரியில்தான்.... சிறுவயதிலிருந்தே ஒரு சில தர்மங்களையும் கோட்பாடுகளையுமே மேலான இலட்சியங்களாக ஏற்று வாழ்ந்து வந்த அந்த மென்மையான உள்ளத்தினை அந்தக் கீழ்த்தரமான மிருகங்களின் கூட்டு வெறியாட்டம் எத்தனை தூரம் புண்படுத்தியிருக்கும்...கமலா டீச்சரிற்கு நடந்த செயல் இரு உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. ஒரு அடக்கப்படும் இனத்தின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் அவ்வினத்தினரால் புனிதமாகக் கருதப்படும் ஒரு கோட்பாட்டினைச் சிதைத்ததன் மூலம் அடக்குமினம் இன்னுமொரு முறை சரித்திரத்தில் தனது கொடூரக் கரங்களைப் பதித்து விட்டுள்ள அதே சமயம்...அதற்கும் கீழாக இன்னுமொரு உண்மையையும் காட்டி நிற்கின்றது.

பெண்ணிற்கும் உணர்வுகள் உண்டு என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து பெண்ணினை வெறுமனே போகப் பொருளாகக் கருதும் ஆண்கள் தலையெடுத்த சமுதாய அமைப்பினில் ஆண்களின் கேவலமான காம வெறியாட்டத்திற்குப் பலியான ஒரு உத்தமியின் கண்ணீர்க் கதையினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது...

அநபாயனின் சிந்தனைகளோ சங்கிலித் தொடராக விரிந்த வண்ணமேயிருந்தன. கொதிக்கும் எண்ண அலைகளும், விடைதேடிடும் வினாக்களுமாக அநபாயனின் நெஞ்சம் இளமைக்கேயுரிய கொதிப்பினில் வெடித்துக்கொண்டிருந்தது.

கமலா டீச்சர் கோழையல்ல...வாழ்வினை சவாலாக ஏற்று வாழும் பக்குவம் அவவிற்கு நிறையவேயுண்டு. தகப்பனின் வளர்ப்பும் ஈஸ்வரனின் தொடர்பும் நிச்சயம் அவவின் வாழ்வினைப் பயனுள்ளதாக்க வைத்திடும் வல்லமை கொண்டவை....

அநபாயனின் சிந்தனை கமலா டீச்சரிலிருந்து வேறு துறைக்கு திரும்பியது.

ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாமல் ஒற்றுமையாக இன்பமாக வாழ்வதற்கு வழிகளிருக்கையில் மனிதர்கள் ஏன் மனிதர்களை தரம்பிரித்து ஏற்றத் தாழ்வுகளிற்குள் மூழ்கடித்து ஏழை, பணக்காரர் என்று வர்க்க வேறுபாடுகளிற்குள் அமிழ்த்தி வாழ்கிறான்.

பட்டினியால் கோடிக்கணக்கான மக்களை சாகவிட்டு அந்த மக்களின் உழைப்பினில் வாழும் மக்களோ மாளிகைகளில் ஆனந்த சயனம் புகுகின்றார்கள்...இது ஏன்? இந்த மக்கள் கூட்டமே மக்களை இனம், மதம், மொழி ரீதியில் பிளவுபடுத்தி தங்களுக்கெதிராக எழுந்துவிடாமல் தடுத்துவிடுகிறது...

சிந்தனை மனிதனின் அறியாமையைப் போக்குகின்றது. விடை தெரியாமல் தவிக்கும் நெஞ்சிற்கு விடையினைத் தந்துவிடுகின்றது...தெளிவினை ஏற்படுத்துகின்றது.....

“தம்பி! பலமான சிந்தனையோ, அப்படி எந்தக்கோட்டையைப் பிடிக்க இந்தச் சிந்தனையோ....”

திடுக்கிட்டவனாக சிந்தனையினின்றும் நீங்கியவனாக அநபாயன் திரும்பினான். எதிரில் காவியும் தாடியும் ஒளிமயமான கண்களுமாகத் கதைகளில் வருவதைப்போல் ஒரு சாமியார் நின்றிருந்தார்...

“அப்பாடா....இயற்கை எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கின்றது” இவ்விதம் ஆனந்தமான குரலில் கூறியவர் கல்கலவெனச் சிரித்தபடி அநபாயனிற்கருகில் மணந்திட்டியில் அமர்ந்தார்.

சிந்தனையை கலைத்துவிட்ட அந்த சாமியார் மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்பினை வெளிக்காட்டாமல் சொற்களை உதிர்த்த

அநபாயனின் சொற்களில் விரவி நின்ற வெறுப்பினைச் சாமியார் புரிந்துகொண்டார்.

சமுதாயப் பிரச்சனையிலிருந்து விலகி பேரின்பத்தில் திளைத்திருக்கும் சாமியாருக்கு இயற்கை இனிக்கத்தானே செய்யும்.

வெறுப்புடன் உதிர்ந்த அநபாயனின் சொற்களில் தொங்கி நின்ற குத்தலைக் கவனித்த சாமியார் மெல்லப் புன்முறுவல் பூத்தார்...

அந்தப் புன்முறுவல் மாறாதவராக சாமியார் தொடர்ந்தார். “சாமிமார்களுள்ளால் தம்பிக்கு அவ்வளவு வெறுப்போ” நான் இதுவரை பார்த்த சாமிமாறெல்லாம் கள்ளச்சாமிமார்கள், பொம்பிளைச் சாமிமார்கள்...மக்களை ஏமாற்றி வாழும் எத்தர்கள்...”

“என்ன தாக்குதல் பலமாகவேயிருக்கின்றதே...” என்று இலேசாகச் சிரித்த சாமியார் தொடர்ந்தார். “தம்பி சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது...சமுதாயம் சீரழிந்து கிடப்பதற்கு ஒரு சில கள்ளச் சாமிமார்களும் காரணந்தான். அதற்காக எல்லாச் சாமிமார்களுமே கள்ளச் சாமிமார்களல்ல...”

இவ்விதம் கூறிய சாமியாரின் தொடர்ந்து வந்த சொற்கள் அநபாயனின் நெஞ்சில் ஒருவித திகைப்புடன் கூடிய சந்தேகத்தை உருவாக்கின...இவர் உண்மையிலே சாமியார் தானா? அல்லது சாமியாரைப்போல் நடிக்கும் இன்னுமொரு கள்ளச்சாமியார்தானோ.....கள்ளச் சாமியார்களும் எத்தனை வகைகளில் வேறுபட்டு நின்கின்றார்கள்...

4

“தம்பி! நீ சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கின்றது; ஆதிமனிதனின் அறியாமையில் உருவானது சமயம்... ஆமாம் தம்பி! இயற்கையின் விளைவுகளிற்கு அர்த்தம் புரியாத நிலையில், அவற்றிற்குக் காரணங்களைக் காட்டி மனிதனால் ‘கடவுள்’ எனும் கோட்பாடு வைக்கப்பட்டது.. வானம் இடித்தால் அல்லது கடல் பெருகி புயல் அடித்தால் ‘கடவுள்’ கோபம் அடைந்திருப்பதாகக் கருதிக் கொண்டான்.”

இவ்விதம் சொல்லிய சாமியார் தாடியை மெல்ல நீவியபடி மேலும் தொடர வாயெடுக்கையில் அநபாயன் குறுக்கிட்டான்.

“அப்படியானால் நீங்கள் கடவுளை நம்பவில்லையா?”

இதற்கு இலேசாக சிரித்தபடியே சாமியார் தொடர்ந்தார்;

“தம்பி! மனிதனால் அறியமுடியாதபடி புதிர் நிறைந்ததாக இப்பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமிருப்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்; தம்பி! பொருளும் சக்தியும் ஒன்றென்று நவீன விஞ்ஞானம் கூறுகின்றது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வுலகம், கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், பால்வெளிகளை உள்ளடக்கிய இயற்கையே சக்தி; அச்சக்தியே இயற்கை. இயற்கையில் யாவுமே ஒழுங்காக இருக்கின்றன... மனிதனும் ஒழுங்காக இருப்பானாயின் பிரச்சனைகளே இல்லை...”

“அறியாமையில் உருவான சமயம் என்கின்றீர்களே! அதனை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா....?”

“தம்பி! நமக்கும் மேலாகவொரு புதிரான சக்தி இருப்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் சமயத்தையோ அதன் மூடத்தனமான கோட்பாடுகளையோ நான் ஏற்கவில்லை...”

அன்றாடம் பிரச்சனைகளால் வாடும் மனிதனை பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து புதுப்பாதை காட்டுவதற்கு சமயம் முயலவில்லை. மாறாக என்ன செய்கின்றன...

“ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மறுகன்னத்தைக் காட்டு”

“கொடுமை செய்பவன் நரகத்திற்குப் போவான்”

“எல்லாவற்றையும் கடவுள் மேல் பழி போட்டுவிட்டு நிம்மதியாகவிரு”

“இவ்விதமான போதனைகளால் சமயம் மனிதனை, பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதற்குப் பதில் பிரச்சனைகளில் இருந்து தப்பி ஓடவைப்பதால், மனிதனை மனிதனாக வாழ்வதற்கு நடைமுறை சாத்தியமான வழிகளைக் கூறாமல் நடமுறைக்கொவ்வாத நரகத்தைப் பற்றியும், சொர்க்கத்தைப் பற்றியும் போதிப்பதால்.... அத்தகைய சமயத்தை நான் ஆதிக்கவில்லை... நமக்குப் புதுவிதமான, நடைமுறைக்குச் சாத்தியமான பிரச்சனைகளிற்கு அறிவுபூர்வமான தீர்வுகளைக் கூறுகின்ற “சமயம்”தான் தேவையே தவிர மூடநம்பிக்கை களுடன் கூடிய, மனிதனை பிரச்சனைகளிலிருந்து கோழையைப் போல ஓடவைக்கின்ற சமயம் தேவையில்லை....”

இவ்விதம் வெகு தெளிவாகக்கூறிய சாமியாரை அநபாயன் வியப்புடன் நோக்கினான்; “இந்தச் சாமியார் நிறைய நூல்களைப் படித்தவராக இருக்கவேண்டும்”.... என எண்ணிக் கொண்டான்.

சாமியாரோ மேலும் தொடர்ந்தார்...

“தம்பி! சமுதாயத்தில் நிகழும் சகல பிரச்சனைகளையும் உருவாக்கியவன் மனிதனே! மனிதனின் அறியாமையாலும், சுயநல வேட்கையாலும் உருவான பிரச்சனைகளே மனிதனிற்கிடையே நிலவிடும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் காரணம், என்று குகைகளில் குழுக்களாக வாழ்ந்து வந்த மனிதன்

வேளாண்மை செய்வதற்குக் கற்றுக் கொண்டானோ அன்றிலிருந்து உருவான பிரச்சனைகளின் தொடர்ச்சியான விளைவுகளே இன்றைய சமுதாய அமைப்பு.”

இச்சமயம் எங்கோ தொலைவிலிருந்து வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டு மறைந்தன; அண்மைக் காலமாகவே சிங்கள வெறி இராணுவத்தின் அக்கிரமங்கள் வெகுவாகவே அதிகரித்துள்ளன. விடுதலைப் போராளிகளை தேடுதல் என்ற போர்வையில், அப்பாவி இளைஞர்களை கைதுசெய்து சித்திரவதைப் படுத்துவது, சுட்டுக் கொல்வது, பெண்கள் தாய்மார்களை மிருகத்தனமாகக் கற்பழிப்பது, இராணுவ முகாம்களில் பெண்களை நிர்வாணமாகத் துன்புறுத்துவது... ஒவ்வொரு மானமுள்ள தமிழனையும் இரத்தக் கொதிப்பூட்டும்படியான செயல்கள், இறுதியில் அந்த வெறியர்களின் அழிவிலேயே முடியுமென்ற வரலாற்று நியதியை அந்த முட்டாள்களால் உணர முடியவில்லைதான்...

சாமியாரும் கொதித்தார்...

“தம்பி! கேட்டாயா கோழைகள், மானநரம்பற்ற பேடிகள் அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவிக்கிறார்கள்....”

ஆயினும் அந்த முட்டாள்கள் ‘நீதியின்’ மகத்துவத்தை தர்மத்தின் சரித்திரத்தை அறியவில்லை; தாய்மார்களின் கன்னியரின், மழலைகளின் கண்ணீர்த்துளிகளிற்கு அவர்கள் நிச்சயம் பதில் சொல்லியெயாகவேண்டும்.”

சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவராகக் கூறிய சாமியார் இடை நிறுத்தியவராக பழைய கதைக்குத் திரும்பினார்.

“ஆ... எங்கு விட்டேன்... ஆமாம் மனிதர்கள் எவ்விதம் ஏற்றத் தாழ்வுகளை உருவாக்கினார்கள் என்பதனை விளக்கிக் கொண்டிருந்தேன் அல்லவா... ஆரம்பத்தில் குழுக்களாக

விவசாயம் செய்த மனிதர்கள் காலப்போக்கில் தனித்தனியாகச் செய்யத் தொடங்கினர்...

ஒரு சிலர் கூடுதலாகப் பிரயாசப்பட்டதற்கு நல்ல விளைச்சல் கிடைப்பது இயல்புதானே... மேலும் சில இடங்களில் தரை அமைப்பு சரியில்லாமல் இருந்தால் அவ்விடத்து விளைச்சல் பாதிக்கப்படலாம் அல்லவா... அல்லது இயற்கையின் கோபம் சில இடங்களை அழிக்கலாம்...

இவ்வாறாக ஒரு சிலரிடம் கூடுதலாக விளைச்சல் இருக்கையில் மற்றவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். விளைவு! பாதிக்கப்பட்டவர்கள் 'விளைச்சல்' கிடைத்தவனிடம் சீவியத்திற்கு தங்கவேண்டிய நிலை... ஏழை பணக்காரன் உருவான கதை இதுவே. காலப்போக்கில் பணம் படைத்தவன் மேலும் பணக்காரனாகையில் ஏழைகளோ மேலும் ஏழைகளாகப் போன அதேசமயம் எண்ணிக்கையிலும் அதிகரித்தார்கள்...."

"இந்தச் சாமியார் இலேசுபட்ட ஆளல்ல; இவரிடம் நிறையவே விஷயமுள்ளது... இவரிற்குப் பின்னால் நிச்சயம் ஒரு மர்மம் மறைந்திருக்கத்தான் வேண்டும்..." இவ்விதம் எண்ணிய அநபாயன் சாமியாரை நோக்கினான்.

சாமியார் இருக்கையிலிருந்து மெல்ல எழுந்து கொண்டார். "தம்பி! அடுத்த முறை உன்னைச் சந்திக்கும் பொழுது மேலும் நிறையவே பேசுவோம்."

"சாமியார்! இடையில் தங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமானால் எங்கு சந்திக்கலாம்...?"

தனது முகவரியைக் கேட்பதற்குப் பதில் இவ்விதம் வெகு சாமார்த்தியமாகக் கேட்ட அநபாயனை நோக்கி இலேசாக புன்முறுவல் பூர்த்த சாமியார் மேலும் கூறினார்.

"தம்பி! வெகு விரைவிலேயே உன்னை எனது ஆச்சிரமத்திற்கே அழைத்துச் செல்வேன்; அதுவரை பொறுத்திரு... இவ்விதம் கூறிய சாமியார் பதிலெதனையும் எதிர்பாராதவராக விடுவிடென நடையைக் கட்டிவிட்டார். "கண்ணால் காண்பதும் பொய்; காதால் கேட்பதும் பொய்; தீர விசாரிப்பதே மெய்" இவ்வாறாக தமிழில் ஒரு பழமொழியே உண்டு. அப்பழமொழியின் அர்த்தத்தை வெகு சீக்கிரமே அநபாயன் அச்சாமியார் மூலம் அறிந்து கொண்டான்.

5

இரவு வெகுவாகவே சீக்கிரமாகப் படரத் தொடங்கிவிட்டது. விண்ணில் ஆங்காங்கே சுடர்க் கன்னிகள் மெல்ல எட்டி எட்டிப் பார்த்து, நாணி நகைக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தார்கள்.... சாமியார் போய் அரை மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. வீட்டில் அம்மா கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பா, பொடியனை இன்னும் காணவில்லையே என்று. ஒரு காலத்தில் வீட்டில் பெண்களைத்தான் பத்திரமாகப் பெற்றோர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் இன்றோ ஆண்களை வைத்துப் பாதுகாப்பதே பெரிய தலையிடி பெற்றோர்க்கு. கிராமத்தின் ஒரு கோடியில் ஆயிக்காரன் தேடத் தொடங்கி விட்டானென்றதுமே பெற்றோர் ஆண் பிள்ளைகளைக் கொல்லைப் புறங்களால் அடுத்த கிராமங்களிற்கனுப்புவதும்... வாழ்வே ஒரு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு என்று யாரோ ஒரு பிரபல நாவலாசிரியர் கூறியிருப்பது சரியாகத்தான் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இருக்கின்றது. மக்கள் மரணத்துடன் வாழுவதற்குப் பழகிக் கொண்டார்கள்.

வீடு செல்வதற்கு முன் அநபாயன் கமலா டீச்சரின் வீடு செல்ல விரும்பினான். பாவம் சாரதா. வீட்டுப் பொறுப்புக் களெல்லாமே அவள் தலையில் விழுந்துவிட்டாள். தந்தையார் நடராஜா வாத்தியாரோ இடிந்து போனவராகிவிட்டார். வாழ்வில் எதிலுமே பற்றுதலற்ற சடமாகவவே மாறிவிட்டார். கல்யாணமும் குடியுமாக இருக்கவேண்டிய வயதில் குடும்பத்துச் சமை தாங்கியாக விளங்கிய கமலாவிடமிருந்து நடந்ததை எண்ணுவதில் அவர் இயலாமையால் குமுறி வெடித்தார். கடவுள் பக்தனான அவருக்கு கடவுள் மேலேயே ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது... அவருக்கு மட்டும் சக்தியிருக்குமாயின் சிங்களக் காதையரை, காழக வெறியர்களை ஈவிரக்கமற்ற நயவஞ்சகரைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொத்திக் குதறிக் காக்கங்களுக்கு விருந்து வைத்தால் மாத்திரமே சற்று அமைதி அடைவார்.

தமிழனும் சிங்களவனைப்போல் இரத்தமும் சதையும் உணர்வுகளுமுள்ள ஒரு மனிதன்தானே... பிறகேனிவ்விதம் சிங்கள இனத்தையே பிழையாக வழி நடாத்தும் கொலை காரப்பாபிகளை சிங்களச் சமுதாயம் அனுமதித்து விடுகின்றது..

இன உணர்வு எவ்விதம் மனிதனை ஈவு இரக்கமற்றவனாக மாற்றி விடுகின்றது என்பதற்கு இன்றைய கொலைகாரச் சிங்களத் தலைவர்களும் காதையரும், இராணுவ வெறியர்களும் உதாரணம். இவ்விதமான எண்ண ஓட்டங்களிற்குள் மூழ்கியவராக வெந்து கிடப்பதே நடராஜா வாத்தியாரின் வழக்கமாகிவிட்டது.

அநபாயன் கமலா டீச்சரின் வீட்டை அடைந்த போது நடராஜா வாத்தியார் முன் திண்ணையில் சாய்ந்தவராகச் சிந்தனையில் மூழ்கிக்கிடந்தார். உள்ளே குசினியில் சாரதா 'இடியப்பம்' அவிப்பதற்கு 'மா' குழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கமலா டீச்சரின் செல்லக் குட்டியான கடைசித் தம்பி

பார்த்திபனைக் காணவில்லை. மற்ற இரு சகோதரிகளும் கமலா டீச்சருடன் ஆஸ்பத்திரியிலே தங்கியிருந்தார்கள். நடராஜா வாத்தியாரும் சாரதாவும் சற்று முன்னால்தான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பியிருந்தார்கள்...

மா குழைத்துக் கொண்டிருந்த சாரதாவின் வதனத்தில் அநபாயனைக் கண்டதும் சற்றே மகிழ்ச்சியலைகள் படர்ந்தன. அவளைப் பார்க்கையில் அநபாயனிற்குப் பாவமாகவிருந்தது...

"சாரதா கமலா டீச்சர் எப்படியிருக்கிறா..."

"இப்போதைக்கு பரவாயில்லை... இனி உயிரிற்கு ஆபத்தெதுவுமில்லை என்று 'டொக்டர்கள்' சொல்லி விட்டார்கள்..."

அநபாயன் சாரதாவிற்குதவியாக வெங்காயம், கிழங்குகள் வெட்டுதல், தேங்காய் துருவுதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து கொடுத்தான்...

சாரதா தொடர்ந்தாள்.... "பாவம் அக்கா எங்களிற்கெல்லாம் தாய்க்குத் தாயாகவிருந்து பார்த்ததைத் தவிர, அவ்வாழ்வில் கண்ட சுகம்தானென்ன... ஒரு உயிருக்கும் தீங்கே நினைக்காத அவ்விடிகேன் இந்த நிலை... எவ்வளவு தூரம் மனோ ரீதியாக.. உடல் ரீதியாக அவ வேதனை அடைந்திருப்பா..."

அநபாயன் 'கமலா' டீச்சரிலிருந்து பேச்சை வேறு திசைக்கு திருப்ப விரும்பினான்; சாரதாவை மேலும் மேலும் வேதனைக்குள்ளாக்கிட அவன் விரும்பவில்லை...

"எங்கை... பார்த்திபனைக் காணவில்லை..."

பார்த்திபனைப் பற்றிக் கேட்டதும் சாரதாவின் முகத்தில் கலக்கம் படர்ந்தது...

“கொஞ்ச நாளாகவே அக்காவிற்கு ‘இது’ நடந்ததிலிருந்து அவன் போக்கே பெரிதும் மாறி விட்டது அந்பாயன்... அக்காவின் செல்லக்குட்டி அவன்... அவன் எங்கு போறான்... எப்பவாறானென்பது யாருக்குமே தெரியாது.... யாரும் விசாரிக்கக்கூடிய மன நிலையிலும் இல்லை... முன்பு மாதிரி அவனில்லை... தனியவிருந்து அடிக்கடி யோசித்துக் கொண்டேயிருப்பான்...”

என்ன மாதிரியிருந்த குடும்பம் எப்படிச் சிதைந்து விட்டது... அன்று நேரம் கழித்து அந்பாயன் வீடு திரும்பும்போது அங்கு செல்லம்மா மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு காத்திருந்தாள்...

பக்கத்து வீட்டு பாக்கியத்திடம் “பொடியன்ர போக்கே நல்லா மாறிவிட்டது... கமலாவின் விஷயத்திலிருந்து அவன் பெரிதும் மாறி விட்டான்... எங்கு போறான் எப்ப வாறான் என்பதே தெரியாது...”

இவ்விதம் அங்கலாய்த்து கொண்டிருக்கையில், அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த அந்பாயனின் இதழ்களில் மெல்லியதொரு இளநகை படர்ந்தது. சாரதா பார்த்திபனைப் பற்றிக் கூறியவை நினைவுக்கு வந்ததே அவனது அந்த இளநகைக்குக் காரணம்...

6

நாட்கள்தான் எவ்விதம் உருண்டோடி விடுகின்றன. ‘காலம் தான்’ காத்து நிற்பதில்லையே.... கமலா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வீடு வந்து ஏறத்தாள ஒரு வாரம் கழிந்து விட்டது. இந்த ஒரு வாரமாக அவள்பட்ட மன வேதனைகள்.... வார்த்தையில்

அடங்காது. கிராமத்தவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மாறி மாறி வந்தபடி ஆறுதல் கூறி விட்டுச் சென்றார்கள். நடராஜா வாத்தியாரோ எதிலுமே பற்றற்றவராய் சுருட்டொன்றைப் புகைத்தபடி திண்ணையில் குந்திவிடுவாராயின் அவரை எழுப்புவதே பெரும்பாடாகப் போய்விடும். சாரதாதான் ‘அப்பு உள்ளுக்கு வந்து இரணை’..... என்று வற்புறுத்தி ஒரு மாதிரி அவரை உள்ளுக்குள் கொண்டு வந்து விடுவாள். அதன் பிறகுதான் அவளுக்கு ஓரளவாவது ஆறுதல். கமலாவின் போக்கும் முன்பு மாதிரியில்லை. பெரிதும் மாறித்தான் போய்விட்டாள். சாரதாவே வீட்டு வேலை களையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டாள்....

எவ்வளவுதான் முற்போக்காய் இருந்தபோதிலும் கமலாவால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. அவளை அச்சம்பவம் பெரிதும் பாதித்து விட்டது....

என்னேரமும் சிந்தனையில் மூழ்கியவளாகவேயிருந்தாள். ஒருகணம் “இனியும் நான் வாழ்வதில் என்ன பயன்?” என எண்ணுவாள்.... மறுகணமே “நான் சாவதால் மட்டும் பெண்களின்... என் தமிழ்ப் பெண்களின் அவலநிலை மாறிவிடுமா?” இவ்விதம் எண்ணமிடுவாள்.

இதுவரையில் ஈஸ்வரனின் நினைவொன்றுடன் வீட்டிற்காக உழைத்தேன். ஆனால் இனிமேலும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு பழைய வாழ்வினில் என்னால் இறங்கவே முடியாது... பெண்களும் அக்கிரமங்களுக்கெதிரான போரில் ஆண்களுடன் சேர வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.... முரண்பட்ட எண்ணப் போக்குகளுக்குள் சிக்கியவளாக அலைமோதிக் கொண்டிருந்த கமலாவின் நிலையோ பரிதாபத்திற்குரியதாக இருந்தது. இதே சமயம் சிங்கள இராணுவத்தினரின் அட்டகாசம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்த

வண்ணமேயிருந்தன.... நீண்டதொரு தற்காப்பு போர் முறையைப் பற்றியதொரு சிந்தனைக்கு சகல தமிழர்களும் தள்ளப்பட்டிருந்தார்கள். உணர்ச்சி வெறியில் மேற்கொள்ளப்படும் சிங்கள இராணுவத்தினர் மீதான சிறுதாக்குதல்கள் ஏற்படுத்திய அழிவுகள் தமிழ் மக்களை விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய தீவிர சிந்தனைக்குத் தள்ளியது. பல்வேறு வகைப்பட்ட சித்தாந்த வேறுபாடுகளைக் கொண்டதாக விளங்கிய விடுதலை இயக்கங்களைப் பற்றி நன்கு புரிந்து எடை போடுவதற்கு முதன் முதலாக சகல தமிழர்களும் முயன்றார்கள். நாளுக்கு நாள் சீர்குலைந்து கொண்டுவந்த தமிழீழத்தின் நிலமை தமிழர்களை ஒற்றுமையின் அவசியம் பற்றியும் நீண்ட கால தற்பாதுகாப்புடன் கூடியதொரு போர்முறை பற்றியும் முன்னெப்போதையும் விட மிக அதிகமாகவே இப்போது சிந்திக்க வைத்தன.

அதேசமயம் சிங்கள இனவாத அரசோ மேலும் மேலும் சிங்களப் பாமர மக்களை இனவாதச் சேற்றில் மூழ்கடிப்பதில் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டு வந்த, அதேசமயம் தமிழர்களுக்கெதிரான போர் ஒன்றைப் பற்றிய பிரச்சாரத்தை முடுக்கிவிட்டு ஆயுதப் படைகளுக்கு அனுசரணையாக சிங்களவர்களைத் திரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தது. இரு இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் நாளுக்கு நாள் கூர்மையடைந்தே வந்தன.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தினை நசுக்குவதற்கு ஸ்ரீலங்கா அரசோ சகலவிதமான கொடூர முறைகளையும் கையாளத் தொடங்கியிருந்தது..... எல்சல்வடோரில், நிக்கரகுவாவில் சி.ஐ.ஏ. பின்பற்றும் முறைகளையும் பலஸ்தீனியர்களுக்கெதிராக இஸ்ரேலிய மொசாட் கைக்கொள்ளும் முறைகளையும் ஸ்ரீலங்கா அரசு பின்பற்றத் தொடங்கியதின் விளைவு தமிழ்க் கிராமங்கள்

எரிக்கப்பட்டன.... தமிழ் மக்கள் ஏராளமாகக் கொல்லப்பட்டனர். அதே சமயம் ஆயிரக் கணக்கில் கைது செய்யப்பட்டனர்..... பெருமளவில் காணாமல் போயினர்.... தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர்....

பொதுவான நாட்டு நிலமை இப்படியிருக்கையில் தமிழ் மக்கள் சிறிதளவாவது ஆறுதலுடன் இருந்தார்களென்றால் அதற்குக் காரணம் தென் இந்தியாதான்... ஆறு கோடி இந்தியத் தமிழர்கள் இருக்கும் வரையில் சிங்களவரால் தமிழர்களை ஒரு போதுமே முற்றாக அழித்துவிட முடியாது என்ற நினைப்பொன்றே ஒருவித தென்பை அவர்களுக்குத் தந்தது.

இது இவ்வாறிருக்க கமலாவோ நாட்டைப் பற்றியும் வீட்டைப் பற்றியும் மாறி மாறி எழுந்த உணர்வுகளுக்குள் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள். அதுவொரு அமாவாசை இரவு... வேளைக்கே இருண்டு விட்டிருந்தது..... வீட்டினில் எல்லோரும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தார்கள், கமலாவைத் தவிர.

கட்டிலில் படுத்திருந்தபடியே யன்னல்களினூடு இரவின் கருமையில் பயங்கரமாக காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருந்த பனைகளையே வெறித்தபடியிருந்த கமலாவின் கவனத்தை "கமலா... கமலா", என்ற மெல்லிய குரலில் யாரோ அழைப்பது போன்று வந்த ஒலி கவரவே கூர்ந்து கவனித்தாள்.

ஆ.மா.ம் யன்னலுக்கு வெளியில் இருளோடு இருளாக யாரோ நிற்பதை அவளால் உணரமுடிந்தது. தன்னை வெகுவாகவே சதாகிரித்தபடி மெல்ல எழுந்தவள் தலைமாட்டில் கிடந்த ரோச்சை எடுத்து யன்னலினூடு ஒளி வெள்ளத்தைப் பாயவிட்டாள். . ரோச் ஒளியில் கண்ட உருவம் அவள் நெஞ்சில் வியப்பையும், திகைப்பையும், இன்பத்தையும் ஒருவித திகிலையும் ஒரே நேரத்தில் பாய்ச்சின. அங்கு நின்றிருந்தது வேறு யாரும்ல்ல... இருவருடங்களுக்கு முன்னால் தலை மறைவாகி விட்டிருந்த ஈஸ்வரனே நின்றிருந்தான்.

“ஈஸ்வரன் நீங்களா” என்றபடியே யன்னலை நெருங்கியவள் மெல்லத் திறந்ததும் ஈஸ்வரன் மெல்ல உள்ளே ஏறிக்குதித்தான்.

“கமலா டோச்சை ‘நூரு’ என்றவன் யன்னலுக்கருகில் நின்றபடியே தொலைவில் வேலிக்கப்பாலிருந்த வீதியையே நோக்கி நின்றான்... தொலைவில் சில இராணுவ வாகனங்கள் விரையும் ஒலிகள் மெலிதாகக் கேட்டன... கமலாவிற்கு ஈஸ்வரன் இக்கட்டொன்றிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறானென்பது மட்டும் புரிந்ததே தவிர வேறெதுவும் புரியவில்லை...

‘இரண்டு வருடங்களிற்குள் ஈஸ்வரன்தான் எவ்வளவு மாறிவிட்டார்...’

மறுநாள் விடிந்தது. நெடு நேரமாகியும் கமலா எழும் பாததைக் கவனித்த சாரதா கமலாவைத் தேடி அறையில் நுழைந்தபோது அவளை கட்டிலிருந்த காஃதம்தான் வரவேற்றது... அதை வாசித்தவள் மறுகணம் ‘அப்பா என்று அலறிவிட்டாள்.

7

சாரதா எத்தனைதரம் அக்கடித்ததை வாசித்தாளோ, சாரதாவிற்கு தெரியாது... மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தான். கடிதம் இவ்வண்ணம் ஆரம்பமாயிருந்தது.

“அன்புமிக்க அப்பா!

“என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னால் இதனைத்தவிர வேறெவ்வித முடிவினையுமே தற்சமயம் எடுக்க முடியவில்லை. பயப்படாதீர்கள்... நான் தற்கொலை எதுவும் செய்து விடப்போவதில்லை.”

இவ்வரிகள் தந்த ஆறுதலுடன் சாரதா தொடர்ந்து படித்தான்.

‘தற்கொலை செய்து கொள்ளுமளவிற்கு நான் கோழையல்ல; வாழ்வினை சவாலாக ஏற்கும் பக்குவம் எனக்கு - உங்கள் மகளிற்கு நிறையவேண்டும் அப்பா!....’

உண்மையில் என்னை ‘அந்தச் சம்பவம்’ பாதித்துத்தான் விட்டது.... அந்தப் பாதிப்புடன் தொடர்ந்தும் அதனை அப்படியே ஜீரணித்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கு நிச்சயம் முடியவே முடியாது.

எமது சமுதாயத்தில் ஏற்கனவே ‘பெண்கள்’ வெறும் பண்டமாற்றுப் பொருளாகத்தான் வாழ்கின்றார்கள். அத்துடன் இப்போது தமிழ்ப் பெண்கள் சிங்கள இராணுவக் காதையரின் காழ்க வெறியாட்டத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளார்கள்.

தமிழர்களின் போராட்டத்தில் பெண்களும் ஆண்களுடன் தோளூயர்த்திப் போரிட வேண்டிய தருணம் வந்து விட்டதாகக் கருதுகின்றேன்...

ஆமாம் அப்பா! எனது தாய்நாட்டு விடுதலைக்கான வேள்வித்தீயினில் குதிப்பதற்கு நான் முடிவு செய்து விட்டேன்.

உங்கள் மகளைப்பற்றிய கவலையினை இனி விடுங்கள்....

ஈஸ்வரனை எனது வாழ்வில் கணவராக அடைந்து குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்வதற்கு எமது இன்றைய நிலமை எம்மை அனுமதிக்க வில்லை...

ஆயினும் எமது மக்களின் விடுதலைக்கான போரில், அவருடன் இணைந்து போராடுவதை பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன்...

அப்பா! உங்களைப்போன்ற ஒரு தந்தைக்கு ஏற்பட்ட நிலமை எந்தத் தமிழனிற்கும் ஏற்படக்கூடாதென்றால்... என்னை நீங்கள் நிச்சயம் வாழ்த்துவீர்களென்ற நம்பிக்கை நிறைய வேயுண்டு...

சாரதா, மைவிழி, தேன்மொழி, பார்த்திபன் எல்லோரிற்கும் என் அன்பினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்...

இப்படிக்கு,
அன்பு மகள்,
கமலா.

இதனைப் படித்து முடித்ததும் தான் சாரதா 'அப்பா' என்று அலறினாள்.. கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருந்த நடராஜா வாத்தியாரும், அடுக்களையில் தேனீர் கலந்து கொண்டிருந்த பார்த்திபனும் 'என்னவோ ஏதோ' என்று பதறியவர்களாக ஓடி வந்தார்கள்... வந்தவர்க்கு முதலில் ஒருகணம் ஒன்றும் விளங்கவில்லை... கையில் கடிதத்துடன் நின்ற சாரதாவை வியப்புடன் நோக்கினார்கள்...

"என்னம்மா நடந்தது" என்ற நடராஜா வாத்தியார், அச்சமயம்தான் கமலா அங்கில்லாததைக் கவனித்தவராக, சாரதா வைத்திருந்த கடிதத்தைப் பறித்துப் படித்தார்...

ஏற்கனவே அதிர்ச்சியால் உடைந்து கிடந்த அந்தத் தந்தையின் நெஞ்சினில் இவ்விடயம் எவ்வித பெரிய அதிர்ச்சியினையும் தந்து விடவில்லை.. மாறாக ஒரு வித ஆறுதலையே தந்ததெனலாம். அடக்கு முறைகளிற்கெதிரான புனிதப்போரில் குதித்துவிட்ட மகளிற்காக 'வாழ்த்துக்கள்' கூறிய அந்தத் தமிழ் ஆசிரியத் தந்தையின் உள்ளம் ஒரு புறத்தே தந்தைக்கேயுரிய பாச உணர்வுகளிலும் துடிக்கத்தான் செய்தது...

தமிழ் மக்களின் மிகமெல்லிய புனிதமான உணர்வுகளை, குடும்ப உறவுகளை எவ்விதம் சிறிலங்கா அரசின் கொடுங்கோலாட்சி குலைத்துச் சிதைத்துவிட்டது. ஒவ்வொரு தமிழனின் குடும்பத்திலும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் கண்ணீர்க் கதையொன்றின் தடம் இல்லாமலில்லை என்ற நிலைக்கு நிலமை மோசமாகிக்கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தது....

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் புரையேறிய இருபெரும் புண்களாக 'சீதனம்' 'சாதி' என்னுமிரு விடயங்களும் இருந்தபோதும், தமிழர்கள் அமைதியாக தை பிறந்தால் வழி பிறக்குமென்று ஆடி, புத்தாண்டை சித்திரையில் பண் பாடி வரவேற்று ஐப்பசித் தீபாவளியில் களித்துக் கார்த்திகையில் தீபமேற்றி கோயில் குளங்களென்று ஒருவித இனிமையாக வாழ்வை ஓட்டிச் சென்ற காலம் மலையேறிவிட்டது... இன்று மரணத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மனித வரலாற்றின் போக்குகளில் அடக்குமுறைகளும் அடக்கு முறைகளிற்கெதிரான போர்களும், வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் வெவ்வேறு விதமான தன்மைகளில் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன...

இன்றைய சிறிலங்காத் தமிழர்களின் விடுதலைப் போரும் தென் கிழக்காசியாவின் முக்கியதொரு பிரச்சினையாக உருமாறி விட்டிருந்தது.

8

வழக்கம்போல் அதிகாலையில் பால் கொடுத்து விட்டு வரும் வழியில்தான் அநபாயன்றிகு 'கமலா' டீச்சர் இயக்கமொன்றில் சேர்ந்துவிட செய்தி தெரியவந்தது... கிராமத்தவர்களெல்லாம் கமலா டீச்சரைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.. இதுவரை இருளில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு விடிவெள்ளி தென்பட்டதைப் போல் அக்கிராமத்தவர்கள் சிலிர்த்துப் போனார்கள்...

அன்று மாலை, மெல்ல இருளத் தொடங்குகையில் அநபாயன் சாரதாவைப் பார்ப்பதற்காக நடராஜா வாத்தியாரின்

வீட்டை அடைந்தபோது, பின்வளவில் சாரதா மட்டுமே கோழிகளுக்குத் தீனிபோட்டபடியிருந்தாள்... மெல்லிய அந்தியின் முடிவில் தனிமையில் நின்றிருந்த சாரதாவின் தோற்றம் அந்பாயனின் இதயத்தை அப்படியே இளக்கிவிட்டது...

மெல்லப் பின்புறமாகச் சென்றவன் அவள் கண்களை பொத்தி மார்போடணைத்தபோது, திடுக்கிட்டவளாகத் திரும்பிய சாரதாவின் வதனத்தில், அந்பாயனை கண்டதும் மகிழ்ச்சியலைகள் படர்ந்தன...

“என்ன இது அந்பாயன்... சிறுபிள்ளைமாதிரி” என்று பொய்க் கோபத்துடன் கூறிய சாரதாவைப் பார்த்து அந்பாயன், குறும்புடன் “சாரதா அம்மாவிற்குக் கோபம் வந்துவிட்டால், கண்ணகிக்கே வந்த மாதிரித்தான்” என்றபோது சாரதா நாணிச் சிவந்தாள்...

சோகமும், திகிலும், படபடப்புமாக உருண்டு கொண்டிருந்த வாழ்வில் இந்த இளம் சோடிகளின் வாழ்வில் ஓரளவாவது சந்தோஷமான கணங்களைத் தருவது இத்தகைய சந்தோஷமான சந்திப்புக்களும், தனிமையில் இனிமைகளும்ல்லவா...

மெல்லிய தென்றலில் பூவரசுகளும், பனைகளும் ஆடிக்கொண்டிருந்த வளவிற்கப்பால் விரிந்து கிடந்த வயல்வெளியில் கிளிகள் கூட்டங்கூட்டமாக பறந்து கொண்டிருந்தன. இடையிடையே அங்கிருந்த வேப்ப மரமொன்றிலிருந்து “குக்குறுபான்” கள் ‘குக்குறு’த்துக் கொண்டிருந்தன... கோழிகளைக் கூட்டினுள் “அடைய” விட்டு சாரதா, அந்பாயனுடன் வீட்டினுள் நுழைந்த போது நன்கு இருட்டத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது...

அறை ‘லை’களை எரியவிட்டவளாக, அடுக்களைக்குள் நுழைந்த சாரதாவை அந்பாயன் தொடர்ந்தான்... வழக்கம்போல் பார்த்திபனை இன்னும் காணவில்லை... நடராஜா வாத்தியாரையும் இன்னும் காணவில்லை...

“சாரதா... இனித்தான் நீங்கள் கவனமாயிருக்க வேண்டும்... எனக்கென்றால் நீங்கள் இங்கிருப்பது நல்லதாகப் படவில்லை.. பேசாமல் கொஞ்ச நாட்கள் எங்களுடன் வந்து விடுங்கள்...”

“அந்பாயன் ஏனப்படி சொல்கிறீர்கள்...”

‘பிட்டு’ அவிப்பதற்காக, மாவைக் ‘குழை’க்கத் தொடங்கிய சாரதாவையே சிறிது நேரம் பார்த்தபடி நின்ற அந்பாயன் தொடர்ந்தான்.

“சாரதா... உங்கக்கா இயக்கமொன்றில் சேர்ந்த விடயம் ஊர் முழுக்கத் தெரியும்... நிச்சயம் ‘ஆமி’க்குத் தெரியாமல் போகாது.. காட்டிக் கொடுக்கும் உளவாளிகற்கா எம்மினத்தில் பஞ்சம்... உங்களப்பாவும் தம்பியும் வரட்டும்... எல்லாருமாக எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து விடுங்கள்... கொஞ்ச நாட்கள் இருந்து பாருங்கள்...”

சாரதாவிற்கு அந்பாயன் சொல்வது சரியாகத்தான் பட்டது...

“அந்பாயன்... இன்னும் எத்தனை நாள்தான் இப்படியே பயந்து ஒளிந்து அலைந்து திரிவது...”

இவ்விதம் கேட்ட சாரதாவைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது.

“சாரதா... விடுதலைப் போரில் ஆண்கள், பெண்களுட்படக் குதிக் வேண்டிய காலம் தவிர்க்க முடியாதபடி ஏற்பட்டு விட்டது... விடுதலைப் போராளிகளிற்கு உறுதுணையாக மக்கள் யாவருமே தங்களால் இயன்ற வகையில் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டிய வேளை இது...”

சாரதா... உனக்கு நான் ஒன்று சொல்கிறேன்... வெகு விரைவிலேயே உன் அக்காவின் வழியில் செல்வதற்கு நான் முடிவு செய்து விட்டேன்...”

அநபாயனை வியப்புடன் நோக்கினாள் சாரதா..

“ஆமாம் சாரதா... என்னைப் பொறுத்தவரையில் நானொரு சாதாரண ஆசாபாசங்களைக் கொண்ட சாதாரண மனிதனே... ஆனால் நாளிற்கு நாள் வளர்ந்து வரும் சிங்கள இராணுவத்தின் அடக்குமுறைக் கெதிராகப் போரிடாது போனால்... நான் பிறந்து வளர்ந்த இந்த மண்ணிற்குச் செய்யவேண்டிய பங்களிப்பினின்றும் தவறியவனாவேன்...”

ஒவ்வொரு மனிதனிற்கும் அவன் பிறக்கும் மண்ணுடனானதொரு கடமை இருக்கவே செய்கின்றது... அவனது வாழ்வு அம்மண்ணில் நிலவிடும் சூழ்நிலைகளினாலேயே நிர்ணயிக்கப் படுகின்றது...

அவன் தாயின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியினைக் காண வேண்டுமானால் தாய்க்குத் தாயான அவன் பிறந்து தவழ்ந்த மண்ணில் மகிழ்ச்சி நிலவவேண்டும்..

சாரதா... ‘எந்த மண்ணில் அநீதியும், அக்கிரமும் தாண்டவமாடுகின்றதோ, எந்த மண்ணில் பொய்மை மலிந்து கிடக்கின்றதோ, எந்த மண்ணில் போற்றிட வேண்டிய பெண்மை புழுதியிலே புரண்டு கிடக்கின்றதோ, அம் மண்ணில் அமைதியும், இன்பமும் நிலவுவதில்லை. குடும்ப உறவுகள் குலைந்து விடுகின்றன... அம்மண்ணின் மைந்தர்களின் ‘விழிப்பினா’லேயே விடுதலைப் போரினாலேயே அங்கு நீதி நிலை நிறுத்தப் படுகின்றது...’ என்று எனக்குப் பிடித்த பிரபல நாவலாசிரியர் ‘நந்தி தேவன்’ புனிதப் பயணம் என்ற நாவலில் கூறியிருப்பது தான் எத்துனை உண்மையானது...”

இவ்விதம் அநபாயன் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் நடராஜா வாத்தியார் வந்து சேர்ந்தார்... நீண்ட வற்புறுத்தல், வாதங்களின் பின்னால் அநபாயன் நடராஜா வாத்தியாரை தன்பக்கம்

இழுப்பதில் வெற்றி கண்டான். அன்றிலிருந்து நடராஜா வாத்தியாரும், சாரதாவும், பார்த்திபனும் அநபாயனின் வீட்டிலேயே தங்கத் தொடங்கினார்.

மைவிழி, தேன் மொழிக்கும் மறுநாளே இவ்விடயம் அறிவிக்கப்பட்டது... அநபாயன் எச்சரித்தது எவ்வளவு உண்மை என்பதனை, மூன்றாம் நாளிரவு நடந்த சம்பவங்களே விளக்கி நின்றன...

9

மேற்கு அந்தியின் சிவப்பில் குளித்துக் கிடந்தது; இரத்தச் சிவப்பில் புதைந்து கிடந்த சூரியனும், தொலைவில் நிழல்களென மறையும் முகில்களும், பறவைகளும்... மெல்லிய தென்றலும்.. கனத்துக் கொதித்துக்கிடக்கும் நெஞ்சம் ஒரு கணமாவது அமைதியடைவதுண்டென்றால் இத்தகைய ஒரு சில பொழுதுகளில்தானே...

வழக்கம்போல் அந்தத் தனிமையில், அந்த மணற் குன்றுப் பிரதேசத்தில் கவிந்து கிடந்த மௌனத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தான் அநபாயன்... அவன் எச்சரித்தது உண்மையாகவே நடந்து விட்டது... கமலா டீச்சரின் வீடு ஓரிரவு இராணுவக் காதையரால் எரித்துக் குலைக்கப்பட்டுவிட்டது... அந்த வெறிநாய்களின் அட்டகாசத்திற்கு அருகிலிருந்த குடிசையொன்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஏழைக் குடும்பமொன்றும் பலியாகி விட்டது... அக்குடிசையிலிருந்த கர்ப்பிணிப் பெண் லலிதா படுபயங்கரமாக கணவன், குழைந்தைகள், பெற்றார் முன்னிலையில் கற்பழிக்கப் பட்டதோடு மட்டுமல்ல அவளது கணவன் மோகனம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான்... நாளிற்குநாள் சிங்கள இராணுவத்தினரின் அக்கிரமங்களும் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றுக்

கொண்டிருந்த அதேசமயம், இந்தியாவுடனான சிறிலங்காவின் உறவுகளும் நாளிற்கு நாள் மோசமாகிக் கொண்டேயிருந்தன.. தமிழ் நாட்டில் விடுதலைப் போராளிகள் பயிற்சி பெறுவதாக சிறிலங்கா குற்றம் சாட்டுவதும், இந்தியா மறுப்பது மாகயிருக்கையில்... சிறிலங்காவிலேயே பிக்குகளுடன் சேர்ந்த இனவெறி பிடித்த அரசோ தமிழ் மக்கள் மீதான கொடுங்கோன்மையினைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருந்தது...

“ஆகா... அந்தியின் சிவப்பிலும் ஒரு தத்துவமே தெரிகிறது”

சிந்தனையினின்றும் நீங்கியவனாக அநபாயன் திரும்பினான்; எதிரில் சாமியார் நின்றிருந்தார்...

“இரவு எனும் கொடுங்கோலன், பகலைக் குற்றிக் குதறியதன் விளைவோ இந்தச் சிவப்பு...’ என்றபடியே அருகிலமர்ந்த சாமியாரையே நோக்கினான் அநபாயன்...

“இவ்வுலகில் வாழ்வே ஒரு போராட்டம்தான்... ஒவ்வொரு உயிருமே தனது வாழ்விற்காகப் போராடிக் கொண்டு தானிருக்கின்றது.. போராட்டமென்பது இயற்கையில் இயல்பாக, நியதியாகவே உள்ளது...”

மேலும் தொடர்ந்தார்:

“இயற்கையின் முரண்பாடுகளும், போராட்டங்களுமே வரலாற்றை வழி நடாத்திச் செல்கின்றன. ஆதியில் மனிதனின் அகவுலகோ இருண்டு கிடந்தது; அறியாமை அங்கே குடி கொண்டிருந்தது. அவன் தன் அறியாமையின் விளைவாக, புற உலகில் நிலவிய முரண்பாடுகளைப் பிழையாகக் கையாண்டதன் விளைவோ, பிரச்சினைகளைச் சிக்கலாக்கியது... அவனது அறிவு வளர வளர, முரண்பாடுகளை அவன் கையாண்ட விதம், பழைய முரண்பாடுகள் இருந்த இடத்தில் புதிய முரண்பாடுகளைக் குடியமர்த்தின. இத்தகைய புதிய

முரண்பாடுகளை அவன் தீர்க்கையில், மேலும் சில முரண்பாடுகள் உருவாகின.”

இவ்விடத்தில் அநபாயன் இடை மறித்தான். “ஐயா! முரண்பாடு முரண்பாடு என்கின்றீர்களே.. அதென்ன முரண்பாடு... எவை எவற்றிற்கிடையிலெல்லாம் முரண்பாடு... விளக்குவீர்களா”

இதற்குச் சற்று நேரம் அமைதியாயிருந்து விட்டு சாமியார் தொடர்ந்தார்.

“தம்பி! மனிதனின் அகவுலகை எடுத்துக் கொள்வோம். அவன் மனதிலோ நல்ல உணர்வுகளுமுள்ளன; அதே சமயம் கெட்ட உணர்வுகளுமுள்ளன. இவையிரண்டும் முரண்பட்ட உணர்வுகளல்லவா... இவைதான் அகவுலக முரண்பாடுகள்... இம்முரண்பாடுகளை எவ்வகையில் கையாளுகின்றா னென்பதில்தான் அவன் வாழ்வு ஒன்றில் சிறக்கிறது; அல்லது சிறுக்கிறது.

மனித உடலை எடுத்துக் கொள்வோம்; பிராண வாயுவை உள்ளூக்கெடுத்து, வெளியில் விடுதல் என்ற இரு முரண்பட்ட செயல்கள்தான்; உணவை உள்வாங்குதல்; கழிவை வெளிவிடுதல் என்னுமிரு முரண்பட்ட செயல்கள்தான்; வாழ்வை வழி நடாத்துகின்றன. இவைதான் உடல் வகைப்பட்ட முரண்பாடுகள்.

இதனைப் போலவேதான் மானுட சமுதாயமும் முரண்பாடுகளால் பிளவுண்டு கிடக்கின்றது. செல்வந்த நாடுகள், வறிய நாடுகள் இடைப்பட்டவை என்று உலகம் முரண்பட்டுக் கிடக்கின்றது. ஏழை, பணக்காரன்; முதலாளி; தொழிலாளி; இனம், மதம், மொழி, குலம், கோத்திரமென்று சமுதாயமும் பிளவுண்டு போய்க் கிடக்கின்றது.”

“ஆக முரண்பாடுகள் என்பவை தவிர்க்க முடியாதபடி என்றுமே இருந்து வருமென்கின்றீர்கள்... அப்படித்தானே அடிகளே” இவ்விதம் கேட்ட அந்பாயனிற்கு சாமியார் இவ்விதம் பதிலளித்தார்.

“ஆமாம் தம்பி! ‘பழையன கழிந்து புதியன புகுவது’ இயற்கைதானே... பழைய முரண்பாடுகளிருக்குமிடத்தில் புதிய முரண்பாடுகள் வருவதும் இயற்கையே... நான் முன்பு கூறியது போல், மனிதன் அறியாமையால் இம்முரண்பாடுகளை பகை முரண்பாடுகளாக்கிச் சிக்கலாக்கி விட்டு விட்டு, பின்னால் சீராக்க முயல்கிறான்...

ஏன் இலங்கையை எடுத்துக் கொள்வோம். 1948ற்கு முன்னாலும் தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்களிற்கிடையில் முரண்பாடுகள் நிலவத்தான் செய்தன. ஏழை, பணக்காரன், சாதி, சமயமென்று சமுதாயம் முரண்பட்டுத் தானிருந்தது. அந்நிய ஆட்சியில் அடிமைப் பட்டுக்கிடந்த சமூகத்தில், அந்நியர் சுதேசிகள் என்ற முரண்பாடே முக்கியமாக நிலவியது.

ஆனால் 1948ற்குப் பிறகோ தமிழர் சிங்களவர்க்கிடையிலான முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்து வந்தன.... பதவிகளிற்காக சிங்கள, தமிழ் தலைவர்கள் இம்முரண்பாடுகளைக் கூர்மையாக்கியதன் விளைவே இன்றைய விடுதலைப் போர்...

தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் தங்களிற்கிடையில் நிலவும் முரண்பாடுகளைச் சீராக்குவதற்காகவும், சிங்கள தமிழர்களிற்கிடையேயுள்ள முரண்பாடுகளைச் சீராக்குவதற்காகவுமே போராடுகின்றார்கள்...

சிங்களத் தலைவர்களோவெனில் தங்களிற்கிடையில் உள்ள முரண்பாடுகள் முற்றி வெடிப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காகத் தமிழ் சிங்களவர்க்கிடையேயான முரண்பாடுகளைத் தூண்டி விட்டு கவனத்தைத் திசை திருப்புகின்றார்கள்...

இச்சமயம் ஜீப்பொன்று விரைந்துவரும் சத்தம் கேட்கவே சாமியார் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, அமைதியாக தோளில் மாட்டியிருந்த பையினை எடுத்து அருகில் வைத்தபடி எழுவதற்கு ஆயத்தமாகி நின்றார்...

விரைந்து வந்த ஜீப் மணற் குன்றிற்கருகே சடாரென நின்றதும் அதிலிருந்து நான்கு ராணுவத்தினர் பாய்ந்து இறங்கினர்.

இறங்கியவர்களின் பார்வை இவர்கள் பக்கம் திரும்பியது... அடக்கி ஒடுக்கு முறைகளிற்கெதிராகப் போராடுவதற்கு வாய்ப்பு கிட்டாமலேயே, மண்ணிற்கான கடமையினைச் செய்யாமலேயே வாழ்வு முடிந்து விடப்போகின்றதேயென்ற உணர்வில் சப்மெஷின் கண்களுடன் வேட்டை நாய்கள் என ஓடி வந்த இராணுவத்தினரையே பார்த்தபடி அசையாமல் அந்பாயன் நின்றிருந்தான்.

அடுத்த சில கணங்களில் அங்கு நடந்தவை... உண்மையிலேயே அந்பாயனை அதிர்ச்சியும் ஆச்சர்யமும் ஒருங்கே அடைய வைத்தன. மின்னல்வேகம் என்பார்களே அவ்விதம் காரியங்கள் நடந்தன.

“மெஷின் கன்”னின் வேட்டுக்களைத் தொடர்ந்தது. இராணுவத்தினர் நால்வரும் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கிடந்தார்கள். காரியத்தை கச்சிதமாகவே முடித்தபடி சாமியார் தனது ‘சப் மெஷின் கன்’னை பழையபடி தோற்பைக்குள் வைத்தவாறே, அந்பாயன் பக்கம் திரும்பி மெல்லியதொரு இளநகையைத் தவழவிட்டார்.

10

இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்துகிடந்த இராணுவத்தினரையே பார்த்தபடி திக்பிரமை பிடித்தவன் போலிருந்த அநபாயனைப் பிடித்து உலுக்கிய சாமியார், “தம்பி! சும்மா நிற்பதற்கு நேரம் இதுவல்ல... உடனடியாக ஊரவர்க்கு எச்சரித்திட வேண்டும்... அந்தப் பேய்கள் வந்து ஊரையே எரிக்கப் போகின்றார்கள்...” என்றவர், ராணுவத்தினரின் சப் மெஷின் கன்களைத் தூக்கி ஜீப்பில் போட்டவர் தானும் பாய்ந்தேறினார்.

“சாமியார்! நானும் உங்களுடனே வருகின்றேன்” என்றபடியே அநபாயனும் ஜீப்பினுள் பாய்ந்து ஏறிக் கொண்டான். ஜீப்பிலே சென்று ஊரவர்களை எச்சரித்தார்கள்.

செல்லம்மாவிடமும் சாரதாவிடமும் அநபாயன் விடைபெற்றுக் கொண்டு ‘சாமியாருடனேயே அநபாயனும் ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டான். உணர்ச்சிப் போராட்டங்களிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கணங்களிற்கு திகில் படர்ந்த சூழ்நிலை இடம் தரவில்லை...

சாமியாரைப் பொறுத்தவரையில் இராணுவத்தினரைக் கொன்றதில் அவ்வளவு விருப்பமில்லை; ஆயினும் அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது சுடுவதைத் தவிர. விட்டிருந்தால் அவர்களிருவரையும் அவர்கள் முடித்திருப்பார்கள்.

“சாமியாரே! இப்படி செய்தாலென்ன...” என்ற அநபாயனை கேள்விக் குறியுடன் நோக்கினார் சாமியார்.

“எப்படியும் இக்கிராமத்திற்கு இராணுவத்தினர் வருவதற்கு நேரமெடுக்கும்... அதற்கிடையில் இறந்த இராணுவத்தினரை எங்காவது ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் கொண்டு போய்ப் புதைத்துவிட்டாலென்ன...”

“அதுவும் நல்ல யோசனைதான்...” என்றபடியே சாமியார் ஜீப்பை மீண்டும் மணற்குன்றருகே திருப்பினார்; இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த இராணுவத்தினரைத் தூக்கி ஜீப்பினுள் போட்டபடியே, மணலைக் கொண்டு பரவியிருந்த இரத்தக் கறைகளை மறைத்தார்கள். அதற்கு மேல் செடி, கொடிகளைப் பிடுங்கிப் பரப்பினார்கள்....

மறுகணம், மின்னல் வேகத்தில் ஜீப் அக்கிராமத்தை விட்டு விரைந்தது...

இரண்டு நாட்களின் பின்னர், மனித நடமாட்ட மெதுவுமற்ற கடற்கரைப் பகுதியொன்றில் அநாதரவான நிலையில் வெறும் ஜீப் மட்டும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.. சிறிலங்கா வானொலியோ ‘வடபகுதிப் பயங்கரவாதிகள் நான்கு இராணுவத்தினரைக் கடத்திக் கொண்டு, இந்தியாவுக்குத் தப்பி விட்டதாக பாதுகாப்புப் படைகள் ஐயுறுவதாக’ அடிக்கொரு தரம் அலறியது...

“ஐயோடியம்மா... இப்படி அவன் என்ற வயித்திலை குண்டைப் போட்டு விட்டானேயடியம்மா..” என்று அடிக்கொரு தரம் புலம்பியபடியிருந்த செல்லம்மாவைப் பார்க்கையில் சாரதாவிற்குப் பாவமாகவிருந்தது...

“அம்மா கவலைப்படாதீர்கள்... உங்கள் மகனை நினைத்து நீங்கள் பெருமைப்பட வேண்டும்...” என்று அவளால் ஆறுதல் கூற முடிந்த போதும் உள்ளூர அவளும் பிரிவுத் துயரால் வதங்கிக் கொண்டதானிருந்தாள்... ‘மீண்டும் இனி என்று அவனைப் பார்ப்பேனோ’ என்ற நினைவே அவள் இதயத்தைக் குத்திக் குதறி நோகடித்தது... நடராஜா வாத்தியாரோ வழக்கம் போல், எதிலும் பற்றற்றவராக வெறித்த பார்வையுடன் வளைய வந்து கொண்டிருந்தார்...

ஆனால் அதே சமயம் அநபாயனோ... புதியதோர் உலகின்பு படைப்பதற்கான புனிதப் போரினில் தன்னை முழுமையாக

அர்ப்பணித்து விட்டிருந்தான். சாமியார் வேறு யாரும்ல்ல, ஈசுவரனே, கோடானு கோடி உலகங்களைக் கொண்டதான பிரபஞ்சத்தின் எங்கோ ஒரு சிறு மூலையில் அணுத்துகளென சுழன்று கொண்டிருக்கும் இந்தப் புவியுலகோ வினாடிக்கு வினாடி போர்களாலும் இரத்தக் களரிகளாலும் வெடித்துக் கொண்டு தானிருக்கின்றது. அன்று தொட்டு இன்று வரை அதர்மத்திற்கும், தர்மத்திற்குமிடையிலான மோதல்கள் வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் வெவ்வேறு விதமான பரிமாணங்களில் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. அடக்கு முறைகளும், ஒடுக்கு முறைகளும், வர்க்கச் சிதறல்களும்... மனிதனே மனிதனை அழித்துக் கொண்டதானிருக்கின்றான்... அதர்மச் சக்கரத்துள் உலகே அழிந்து விடுமோ என்று கூட அச்சம் படும்படியாக முரண்பாடுகள் முற்றி வெடித்த வண்ணமுள்ளன. ஆனால் தர்மத்தின் கரங்கள் சோர்ந்ததாக, தோற்றதாக வரலாறேயில்லை.

அதோ பாருங்கள்... மத்திய கிழக்கு நாடுகளில், எல்சல் வடோர்களில், தமிழீழத்தினில்... உலகின் நாலா பக்கங்களிலுமே, அடக்கு, ஒடுக்கு முறைகளிற்கெதிராக ஒரு மக்கள் கூட்டம் தர்மத்திற்கான வேள்வித் தீயினில் குதித்துப் போராடிக் கொண்டிருப்பதை...

வறட்டு வேதாந்தத்தினுள்ளும், அடிமைத்தனை களிற்குள்ளும், அறியாமையினுள் மாண்டிருக்கும் மானுடத்தை புத்துயிர்ப்படையைச் செய்வதற்காக, நடுக்கும் குளிரினுள், அர்த்த ராத்திரிகளில், கொடிய வனாந்தரங்களில், குகைகளில், மலைச் சாரல்களில், காடுகளில், ஊண் உறக்கமின்றி, இரவு பகல்களாக, ஏற்றத் தாழ்வுகளால், நாற்றமெடுத்துச் சீழ்ப்பிடித்துச் சிதைந்து கிடக்கும் சமுதாயத்தினைச் சீர்திருத்துவதற்காக அவர்கள் ஜீவமரணப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

தாம் பிறந்த மண்ணில், தாண்டவமாடிடும் அநீதியினை, அக்கிரமத்தினை அழித்தொழிப்பதற்காக, மலிந்து கிடக்கும் பொய்மையினை ஒழித்துடுவதற்காக, புழுதியில் புரண்டு கிடக்கும் பெண்மையின் புனிதத்தினைப் பேணுவதற்காக, சிதைந்துவிட்ட குடும்ப உறவுகளைச் சீராக்குவதற்காக, இழந்துவிட்ட அமைதியையும் இன்பத்தினையும் மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதற்காக, மண்ணுடனான தமது கடமையினைச் செய்வதற்கான புனிதப் போரினில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள்...

இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் நடத்தும் போராட்டம் இருக்கின்றதே.. அது என்றுமே தோற்றுவிடுவதில்லை; இவர்கள் இறந்து விடலாம்; இவர்கள் ஏற்றி வைத்த இலட்சியச்சுடர்கள் அணைந்து விடுவதில்லை; விதைத்த தர்மப் பயிர்கள் மடிந்து விடுவதில்லை; இவர்களது உடல்கள் இம்மண்ணுடன் கலந்து விடுகையில்... இம் மண்ணில் வீசும் தென்றலும் 'புரட்சிப்' பண்பாடி நிற்கும்; துளிர்க்கும் புற்களும் 'போர்ப்' பண்ணிசைத்து விடும்; மலையருவிகள், குன்றுகள்... இங்கெல்லாம் இம் மண்ணின் குரல் கேட்கின்றதே... உங்களிற்கு அவை புரிகின்றதா?

“புரட்சிகள் வெடிக்காமல் புதுயுகங்கள் பிறப்பதில்லை; போர்ப்பறைகள் முழங்காமல் தார்மீகம் செழிப்பதில்லை...”

ஆமாம்! என்று இம்மண்ணில் அநீதியும், அக்கிரமும் அழிந்தொழிந்து விடுகின்றதோ, பொய்மை உருக்குலைந்து போகின்றதோ, பெண்மை போற்றிடப்படுகின்றதோ, குடும்ப உறவுகள் சீர்பெற்று விடுகின்றனவோ, அன்று வரை இம்மண்ணின் குரலும் ஒலித்துக் கொண்டதானிருக்கும்.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
 இருந்ததும் இந்நாடே! அதன்
 முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
 முடிந்ததும் இந்நாடே! அவர்
 சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
 சிறந்ததும் இந்நாடே! இதை
 வந்தனை கூறி மனத்தில் இருத்தி என்
 வாயுற வாழ்த்தேனோ.”

‘அமெரிக்கா’ பற்றி...

‘அயல்நாடுகளில் வாழும் வாழ நேர்ந்துள்ள ஈழத்தமிழர்களின் அனுபவம், எழுத்தாற்றல் காரணமாக தமிழுக்கு வித்தியாசமான படைப்புக்கள் சேர்ந்துள்ளன. சேர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்படியான பலவகைப் பட்ட படைப்புக்களிலும் கிரிதரன் கதைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தனவாகத் தோன்றுகின்றன. ‘அமெரிக்கா’ நல்ல குறுநாவல். வாழ்க்கை யதார்த்தங்களை உள்ளபடி வர்ணிக்கிறது. புலம் பெயர்ந்து செல்வோர் அனுபவிக்க நேர்கிற துன்பங்கள், சோதனைகள், அவலங்களை நன்கு எடுத்துக் காட்டும் அனுபவ வெளிப்பாடு’

- வல்லிக்கண்ணன்.

முடிவுரை

'வன்னிமண்' இது ஒரு நாவலா? நாவல் என்ற வழக்கமான வரைவிலக்கணங்களின்படி பார்த்தால் இது நாவலேயல்ல. வரைவிலக்கணங்களை காலத்திற்குக் காலம் நாம் தான் நிர்ணயித்துக் கொள்கின்றோம். வழக்கமான நாவலிற்குரிய வரைவிலக்கணங்களை மீறி அண்மையில் சில நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. வன்னிமண்ணும் அத்தகைய வகையைச் சேர்ந்ததொரு நாவல்தான். ஒரு காலத்தில் அமைதி தவழ்ந்த வன்னி மண்ணின் அமைதி இன்று பறிபோய்விட்டது. போர்மேகங்கள் அந்த மண்ணைச் சுற்றிக் கவிந்து விட்டன. இவ்வன்னி மண்ணினூடு எம் மண்ணின் இன்றைய நிலைமை ஆராயப்படுகின்றது. இந் நாவலின் போக்குப் பலிற்சூழ் பிடித்திருக்கின்றது என்பதை செவிவழியாயிலாக அறிய முடிந்தது. வாசகர்களின் கருத்துக்களை எப்பொழுதுமே நான் மதிப்பவன். எழுத்தாளனொருவனின் வளர்ச்சிக்கு இத்தகைய கருத்துக்கள் மிகவும் அவசியம்.

இன்னுமொரு விடயம் என் பால்ய காலத்து வாழ்வு இந்த மண்ணில் தான் கழிந்தது. அந்த அனுபவங்களின் பாதிப்பை

இந் நாவலில் நீங்கள் நிறையக் காணலாம். சுமணதாஸ பாஸைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு முக்கிய உண்மையைக் கூறத்தான் வேண்டும். வன்னிமண்ணில் நாங்கள் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் எங்கள் வீட்டிற்கருகில் ஒரு சிங்கள பாஸ்குடும்பம் இருக்கத்தான் செய்தது. அந்த பாஸ்குடும்பத்தவர்கள் நாங்கள் அம்மண்ணிற்குப் போவதற்கு முன்பிருந்தே அம்மண்ணுடன் பிணைந்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள். எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள். சுக துக்கங்களில் பங்கு பற்றியவர்கள் ஒருமுறை எங்கள் வீட்டிற்கருகிலிருந்த குளமொன்றில் மூழ்கும் தறுவாயில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும், சாந்தா என்ற சிங்கள இளைஞனையும் துணிச்சலுடன் காப்பாற்றியவர். அந்த சிங்கள் பாஸ்தான். நாங்கள் 70களில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டோம் அதன்பிறகு எங்களிற்கும் அவர்களிற்குமிடையிலிருந்த தொடர்பு விடுபட்டுப்போனது. 1983 இலிருந்து மாறிவிட்ட நாட்டு நிலைமையைத் தொடர்ந்து, தமிழ் மக்களின் போராட்டம் கனன்றெரியத் தொடங்கி விட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் விடுதலைக்காகப் போராடும் அமைப்பொன்றினால் அந்தச் சிங்கள பாஸ்குடும்பமே முற்றாக அழிக்கப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அண்மையில் தான் கேள்விப்பட்டேன்.

யார் செய்தார்கள்?

என் செய்தார்கள்?

வழக்கம்போல் பலவிதமான வதந்திகள், ஊகங்கள். அந்த சிங்கள பாஸ்தான் 'சுமணதாஸ பாஸாக' 'வன்னி மண்' நாவலில் உருப்பெற்றிருக்கின்றார். நான் இன்று உயிருடன் இருப்பதற்குக் காரணமானவர் அந்தச் சிங்கள பாஸ். அதனை என்னால் ஒரு போதுமே மறக்க முடியாது.

போர்களினால் எமது மண் இன்று சீரழிந்து போய்க் கிடக்கின்றது. காலத்திற்குக் காலம் தோன்றிய சிங்கள இனவாத அரசியற் தலைமைகளாலும், ஒரு சில தீர்க்கதரிசனமற்ற தமிழ் தலைமைகளாலும் உருவான நிலைமைதான் இன்றைய நிலைமை. பழையபடி இன்றைய அரசு, பிரச்சனைகள் இவ்வளவு தூரம் வளர்வதற்குக் காரணமான ஜே.ஆர். அரசின் பாணியைப் பின்பற்றத் தொடங்கியுள்ளது. இனப்பிரச்சினையைப் பயங்கரவாதப் பிரச்சனையாக உருவகிக்கின்றது. இத்தகைய பேரினவாத அரசுகளிலிருந்து எம் மக்களிற்கு நிரந்தரமான விடுதலை வேண்டும். இத்தகைய அரசுகளால் நாங்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள, முஸ்லீம் சகோதர்களும் தான் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். முன்னாள் பிரேமதாஸ அரசால் படுகொலை செய்யப்பட்ட 50,000 க்குமதிகமான சிங்களவர்களை எண்ணிப் பாருங்கள். அத்துமீறிய சிங்களக்குடியேற்றங்கள் இராணுவ அடக்குமுறை இவற்றால் பாதிக்கப்படுவது தமிழர்கள் மட்டுமல்ல முஸ்லீம் சகோதர்களும் தான்.

எம்மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளிற்காகப் போராட ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள் தொடர்ந்தும் தமக்கிடையில் மோதித் தேவையற்ற அழிவுகள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அப்பாவிகள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களிற்கெதிராகத் துப்பாக்கிகள் நீட்டப்படுவது நிறுத்தப்படவேண்டும். நம் மண்ணின் அமைதிக்கு முதற்படியிதுவே. 'வன்னிமண்' நாவலின் நோக்கமும் இதுவே.

மண்ணின் குரல்

நூலாசிரியர் கிரிதரன் இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கொழும்பு மொறட்டுவைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கட்டடக்கலையில் பட்டம் பெற்றவர். தற்போது கனடாவில் வாழ்ந்து அங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் எலெக்டிக்கல் எலெக்டோனிக் எஞ்சினியரிங் உட்பட விஞ்ஞான பீடத்திலும் பகுதிநேர மாணவனாகப் படிப்பவர்.

கலை, இலக்கியப் படைப்பாற்றல் மிக்க கிரிதரன் குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், குழந்தை இலக்கியம், மட்டுமல்ல விஞ்ஞானம், சரித்திரம், கட்டடக்கலை ஆகிய துறைகளிலும் நூல்கள் எழுதியவர். தொடர்ந்து எழுதிவருபவர். நல்லூர் நகர அமைப்பு பற்றியும் நூல் எழுதியுள்ளார்.

ஈழத்து வார, மாத இதழ்களிலெல்லாம் எழுதி வந்தவர். தாயகம் சஞ்சிகை கனடாவில் வெளிவந்தவேளை முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தவர். இந்நூல் அவரது நான்கு குறுநாவல்களை உள்ளடக்கும். அன்னாரது படைப்பாற்றலையும் பரந்த கல்வி அறிவையும் சமுதாய, தேசிய உணர்வுகளையும் இந்நூலிலுள்ள கதைகள் தெளிவுபடுத்தும்.